

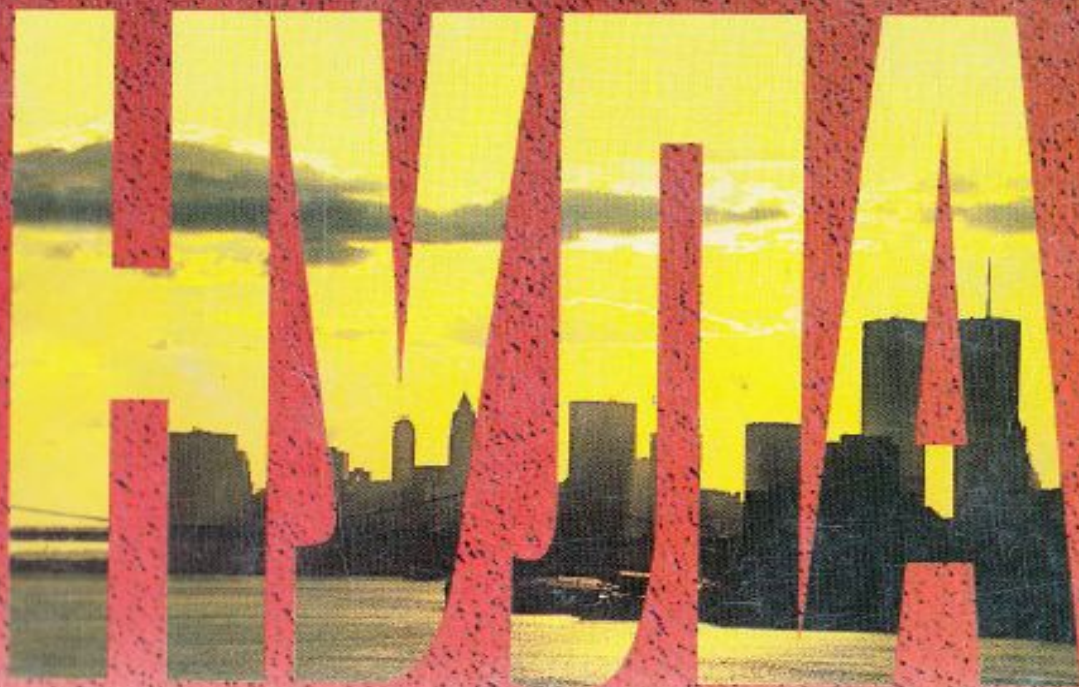
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ДЖОУЗЕФ ФАЙНДЪР

ЧАСТЪТ

Най-мощната
терористична
акция, която
трябва да съсипе
Уолстрийт и да
предизвика
**свободна
финансова
криза!**

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

ДЖОУЗЕФ ФАЙНДЪР ЧАСЪТ НУЛА

Превод: Иван Златарски

chitanka.info

Той знае как да съсипе Уолстрийт и възнамерява да го направи!

ЧАСЪТ НУЛА

ХРОНОЛОГИЯ НА ТЕРОРА

1. Кърваво бягство от затвор в Южна Африка...
2. Една платена компаньонка е брутално убита...
3. Един американски милиардер беглец е обсебен от мания за отмъщение...
4. Дигитално кодиран телефонен разговор е засечен от шпионски сателит на специалните служби над Швейцария...
5. Специален агент Сара Кехил е въвличена в игра на котка и мишка от очарователен и изключително опасен наемен терорист...
6. Тази книга е световен бестселър!!!

Джоузеф Файндър е признат специалист по ЦРУ, който пише за „Ню Йорк Таймс“ и „Вашингтон Поуст“. Автор е на няколко бестселъра. Източниците, които е използвал за написването на „Часът нула“, включват действително съществуващи терористи, акции, експерти по контратероризъм в ЦРУ и ФБР.

Джоузеф Файндър е роден в Чикаго през 1958 година и прекарва ранното си детство в Афганистан и Филипините. Получава образование в колежа Йейл, където завършва с пълно отличие, и харвардския Център за изучаване на Русия, където се дипломира с тема за съветската политика. Владее чудесно руски и често посещава Русия, което му помага да публикува материали за събитията в тази страна, за международната ѝ политика и за нейното разузнаване. Материалите му излизат в „Ню Йорк Таймс“, „Уошингтън Поуст“, „Уолстрийт Джърнал“, „Ню Рипъблик“ и лондонския „Таймс“. На двайсет и четири годишна възраст публикува първата си книга. Втората му книга е романът „Московският клуб“, издаден с благоприятни отзиви на критиката в над трийсет страни (преведен на български) и появил се на бял свят точно преди преврата, който сложи край на Съветския съюз. Джоузеф Файндър живее в Бостън с жена си Мишел Соуда и с тяхната дъщеря.

На Ема, нашето „чудесно създание“

„И терористът, и полицаят са един дол дренки. Революция или законност — това са контраходове в една и съща игра, форми на бездействие, идентични в същността си.“

*„Тайният агент“,
Джоузеф Конрад*

„Принцът на мрака е джентълмен.“

*„Крал Лир“, Уилям
Шекспир*

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

Дължа благодарност на огромен брой хора, които ми помогнаха в подготовката за написването на тази книга.

Във Федералното бюро за разследване — официално и неофициално, активни и излезли в пенсия — доста експерти по антитероризъм отделиха от скъпоценното си време и споделиха с мен богатия си опит, като не мога да не спомена Робърт Дж. Хейбъл от Мърсихърст Колидж, специален агент (в оставка) Грей Морган, специален агент Дебора Л. Станфорд, заместник-директор (в оставка) Хари „Скип“ Брендън, Питър Крукс, Хари Флин и Джеймс М. Фокс — бивш шеф на нийоркското управление на ФБР. Тези хора, разбира се, не могат да бъдат обвинявани за някои волности с фактите, които си позволих.

Също толкова услужливи бяха и от Централното разузнавателно управление, отново официално и неофициално, но аз имам разрешението да спомена публично само Винс Канистрато, бивш ръководител на Службата за антитерористични операции и анализ към ЦРУ и едновременно с това изключителен експерт по тероризма. Други такива експерти, които ми помогнаха, са: Нийл С. Ливингстън, Дейвид И. Лонг и Марк Д. У. Едингтън (добрах се и до няколко лица от тъмната страна на тероризма, но те едва ли ще проявят разбиране, ако им благодаря поименно). Благодарен съм също на колегите ми в Асоциацията на бившите служители от разузнаването и на Елизабет Бенкрофт от Националния център за разузнавателна литература.

За подробностите относно опазването на закона и работата на полицията благодаря на: Кърт Ууд, командир на поделението за залавяне на бегълци към Окръжния затвор на Масачузетс, Бевърли Дийнан от Сийдар Джънкшън в Уолпол, на бившия комисар на нийоркското полицейско управление Робърт Дж. Макгайър, на Джеймс Р. Сътън, на подполковник Хийл Мос от южноафриканската национална полиция; на Пол Максуйни и в бостънската полиция на:

Франк Уилямс, Боби Силва и особено на сержант-детектив Брус А. Холоуей.

Получих изключително важна кибер помощ от Ерик Уайзман, Симсън Гарфинкъл, Боб Франкстън, Том Найт от Лабораторията по изкуствен интелект към МТИ, Марк Донър, Дан Гиър, Дейвид Чърбек, Дон Б. Паркър, Питър Уейнър и добрия ми приятел Брус Доналд. В областта на проследяването и сателитните комуникации съм задължен на Х. Кийт Мелтън и Глен Уидън; за сведенията относно изкуството на фалшификацията — на Франк У. Абанейл; в сферата на медицината и съдебномедицинската патология — на д-р Стантън Кеслър от бостънското Бюро за съдебна медицина и на брат ми д-р Джонатан Файндър.

Признателен съм и на Том Макмилан и Кристофър Бийм. Благодаря още и на Боби Бейрър, Амрам Дуковни и на двама близки приятели: Рик Уейсбърд и Джо Тейг — актьор и картограф.

Благодарен съм на първоначалния ентузиазъм, проявен от моя литературен агент Хенри Морисън, на Дани Бейрър, на Дебора Шиндлър и на Кейрън К. от „Туенти Сенчъри Фокс“.

Ръкописът само спечели от сериозния принос като редактор на брат ми Хенри Файндър, от вниманието на старшия ми технически помощник Джек Макджордж, който знае почти всичко, и от превъзходната редакторска работа на Хенри Ферис.

Накрая благодаря на жена ми Мишел и на нашата дъщеря Ема, която ни образова за *смисъла на живота*.

ЧАСТ 1

НОМЕРА

„Върховното изкуство във войната е да надделееш над врага без борба.“

„Изкуството на войната“, Сун Цу

1.

Затворник номер 322/88 — на администрацията той беше известен като Бауман, макар това изобщо да не бе рожденото му име — отдавна се бе подготвял за този ден.

Стана рано и както всяка сутрин надникна през решетките на тесния прозорец към пищната зеленина, блеснала под яркото южноафриканско слънце, и към океана.

Вслуша се в крясъците на чайките и лая откъм кучкарниците.

После легна на студения циментов под и захвана редовния утринен ритуал: първо серия изпъвания на крайниците за гъвкавост, след това сто лицеви опори и накрая сто коремни преси.

По всички стандарти единичната килия на Бауман беше прекалено тясна. Но въпреки ограниченото пространство той разполагаше със самостоятелна тоалетна с душ.

Беше малко над четиридесетте, но всеки би го взел за десет години по-млад. Освен това беше поразително красив. Косата му бе гъста, черна и вълниста, тук-там напръскана със сребро. Старателно поддържаната му къса брада подчертаваше линията на челюстта, носът му бе прав; веждите му бяха тежки и плътни; кожата му бе с тъмния маслинов тен, характерен за Средиземноморието.

Бауман спокойно би могъл да бъде сбъркан с италианец от южните райони или дори с грък, ако не бяха искрящите му чисто сини очи с дълги ресници. Усмихнеше ли се — а това правеше рядко и единствено в случаите, когато искаше да пусне в ход неотразимия си чар — лицето му се озаряваше, а зад устните се показваха идеално равни и бели зъби.

За шестте години, прекарани в затвора Полсмур, той беше успял да постигне физическа форма, за каквата при други условия не би могъл и да мечтае. Всъщност, откакто се помнеше, той винаги си беше здрав, но сега беше напмпал мускулите си с необикновена сила. Причината бе, че когато не четеше, нямаше с какво друго да се занимава, освен с калистеника и хва-ранг-до — малко известно корейско бойно изкуство, което бе усъвършенствал с години.

Той облече синята си затворническа униформа с отпечатан на гърба номер 4 — крилото на затвора Полсмур, в което се намираше. После оправи леглото си и се приготви за дългия ден.

Затворът Полсмур е разположен край Кейптаун, Южна Африка, на земя, където някога е имало хиподрум и няколко ферми. Заграден е с високи стени, върху които е опъната бодлива тел, по която тече ток. Надзирателите живеят със семействата си на територията на затвора в уютни апартаменти и имат на разположение центрове за възстановяване, плувни басейни и градини. Четирите хиляди затворници се държат в строгост, станала пословична.

Полсмур, един от единайсетте затвора със строг режим в Южна Африка, така и не бе успял да спечели страховитата репутация на вече закрития затвор на Робен — парче скала непосредствено до брега на Капския полуостров, и все пак бе наследил Робен Айланд като място, където излежават присъдите си най-опасните престъпници на Южна Африка. Точно тук Нелсън Мандела бе прекарал последните няколко години от четвъртвековната си присъда след закриването на Робен Айланд и превръщането му в музей.

Бауман бе прехвърлен тук в микробус, с крака, оковани в обща верига с двацетима други, от Централния затвор на Претория непосредствено след закрития процес срещу него. За повечето бури, работещи тук като надзиратели, както и за всичките си съкафезници, затворникът с номер 322/88 беше загадка. Странеше от останалите и почти не говореше. Вечеряше, седнал отделно, и безстрастно ядеше лоясалите зеленчуци. Когато го извеждаха в двора, за да се разтъпче, неизменно се занимаваше с калистеника и хва-ранг-до, а след като го върнеха в килията му, вместо да гледа телевизия като всички останали, четеше книги — забележителни с разнообразието и необичайността си книги, като се започне с историите на създаването на атомната бомба или на международния петролен бизнес, през биографиите на Чърчил и Ницше, описание на последния скандал, разтърсил Уолстрийт, монографията на Макс Вебер „Етиката на протестантството и духа на капитализма“ и се завърши с трактат върху ренесансовата архитектура в Италия от XVI век.

Другите затворници (наричани тук bandiete или skollies) пушеха контрабандно внесени дълги цигари, приготвени в домашни условия и завити в кафява хартия, известни под името zoll, докато Бауман

неизменно пушеше „Ротманс“. Никой нямаше представа как се снабдява с тях. Той не се набъркваше в контрабандните машинации на останалите и не проявяваше никакъв интерес към опитите им за бягство, които най-често бяха напълно аматьорски подготвени и по правило се проваляха.

Не стана и член на нито една от многобройните банди, които, окуражавани от администрацията, контролираха затворниците. Това бяха строго организирани йерархично изградени общества, управлявани от съвети, известни като *kringz*. Занимаваха се с ритуални убийства, обезглавявания, разчленяване на телата и дори канибализъм. Държаха се подчертано враждебно с нечленовете, които презрително наричаха *muratas* или овце.

Веднъж, няколко дни след пристигането на Бауман в Полсмур, една от бандите изпрати своя най-зъл *Ianie* — водач, излежаващ дълга присъда, когото всички най-старателно отбягваха — с цел да го сплаши. Намериха го малко по-късно брутално убит — всъщност така зловещо обезобразен, че дори на закоравелите типове, които го откриха, им призля от гледката. Няколко от затворниците бяха имали нещастieto да станат свидетели на разправата, протекла светкавично бързо и отблъскващо безжалостно. Най-ужасното нещо бе, че дори в разгара на схватката ледено безстрастното изражение на Бауман изобщо не се бе променило. По-късно никой не пожела да признае, че е видял самото убийство. В резултат към Бауман се отнасяха с уважение и повече никой не посмя да го закачи.

За Бауман се знаеше само, че е с доживотна присъда и че неотдавна е прехвърлен от кухнята в автосервиза, където се поправяха колите на служителите. Говореше се, че някога е работил за южноафриканското правителство и дори е служил в държавното разузнаване и тайната полиция, някога наричана Бюро за държавна сигурност, а сега известна като Национална разузнавателна служба.

Подхвърляше се още, че стои зад дълга серия известни терористични актове както в Южна Африка, така и в чужбина. Смяташе се, че е хвърлен в затвора заради убийството на член на кидон — внушаващите страх малки оперативни групи на МОСАД — и това бе истина, макар случилото се да бе използвано само като претекст, защото той бе изпълнявал заповед. Всъщност той бе толкова

добър във всичко, което правеше, че вдъхваше страх на собствените си началници, за които бе облекчение да го видят зад решетките завинаги.

Един бур бе дочул, че в Бюрото Бауман бил известен с прозвището „Принц на мрака“. Какво стоеше зад това, надзирателят не можеше да каже. Някои предполагаха, че причината е в мрачното му изражение, други бяха убедени, че става дума за лекотата, с която може да убива — умение, демонстрирано по най-убедителен начин. Много бяха теориите, но никой не знаеше със сигурност.

В девет и половина Бауман влезе в автосервиза и поздрави надзирателя Пийтер Кийви. Харесваше Кийви. Беше свестен човек, макар да загреваше бавно.

Взаимоотношенията между бур и bandiet са доста странни. Надзирателите бяха пословично жестоки и дори стигаха в изстъпленията си до садизъм... но същевременно с трогателна наивност отчаяно желяеха да бъдат харесвани от затворниците.

Бауман се възползваше от това при всеки удобен случай. Знаеше, че Кийви е запленил от загадъчното му минало и умира от желание да научи повече за живота му, затова от време на време му казваше някои дреболии — пикантни подробности, имащи за цел повече да разпалят любопитството на надзирателя, отколкото да го задоволят. Всъщност харесваше Кийви най-вече заради лекотата, с която можеше да го манипулира.

— Днес сме ви приготвили нещо по-различно — дружелюбно обяви Кийви и потупа Бауман по рамото. — Докараха ни камиона за храна.

— О? — услужливо се изненада Бауман. — Че какво му има, баас?

— Не знам. Започвал да пуши, когато сменяли скоростите.

— Добре че почти приключихме с колата на капелана. — И Бауман посочи малкия черен „Форд“, с който се бе занимавал през последните няколко дни.

— Остави Попай да я довърши. — „Попай“ беше затворническият прякор на Ян Куупман — другият затворник, който работеше в автосервиза. — Става дума за камиона за храна. Не искаме да стоим гладни, нали?

Бауман подлизурски се захили на жалкия опит за шега и отговори:

— Не бих искал да изпусна следващото ухо. — Преди няколко седмици бе открил в чинията си косматото и мръсно свинско ухо.

— Ха-ха-ха! — Кийви буквално се задави от смях. — Следващото, а?

Попай, на чието рамо имаше голяма татуировка, която според него увековечаваше факта, че веднъж бе наръгал с нож надзирател, дойде след няколко минути и започнаха работа.

Бауман отвори багажника на колата на капелана и крадешком погледна към Кийви, който в този момент вадеше цигара. И разбира се, както си му беше редът всяка сутрин, след като запалеше цигара, Кийви излезе, за да си вземе чаша кафе и да си даде десет-петнайсет минути почивка за приказки с надзирателя в съседното помещение.

Изправен до багажника, Бауман подметна на Попай:

— Я провери шибания ауспух! Дали не трябва да го сменяме?

Попай клекна, а Бауман внезапно посегна, стисна го за брадичката и с две резки завъртания му счупи врата. Попай дори не успя да извика.

Бауман бързо издърпа безжизненото тяло до шкафа за инструменти, отвори го, натика трупа вътре и после заключи. Погледна към вратата. Кийви още почиваше. Оставаха пет минути, докато го сменят.

Бауман се наведе, бръкна дълбоко в багажника на колата и повдигна края на мокета, с който бе застлан. Отдолу се видяха пантите, които бе монтирал, докато работеше върху колата.

Зад импровизирания капак, между багажника и гърба на задната седалка, имаше достатъчно място, за да може да се свие в него. Той се качи в багажника, намести се в отделението и тъкмо се готвеше да затвори капака, когато чу стъпки. Измъкна се, но не бе достатъчно бърз. На няколко крачки от него стоеше Кийви.

Той не би трябвало да се връща и мисълта за последиците натъжи Бауман.

— Ама ти какво... — започна Кийви и го изгледа с подозрение.

Бауман го дари с лъчезарната си усмивка и обясни:

— Багажникът се разглоби. Ама като знам колко му плащат на бедния старец, никак не се изненадвам.

Но Кийви не можеше така лесно да се отърве от подозренията си, така че само тъпо завъртя глава:

— Разпадна ли се?

Бауман се измъкна от колата, сложи ръка през раменете на надзирателя и подметна приятелски:

— Знаеш ли какво? Хайде това да си остане между нас.

Кийви алчно присви очички и попита:

— Колко ще получа?

— Оо... доста, баас! — увери го Бауман, без да сваля ръка от раменете му. — Например... едно свинско ухо.

И рязко заби юмрук в ямката под мишницата на Кийви с такава сила, че смаза брахиалния нерв.

Кийви рухна.

Бауман го прихвана, докато падаше, и смаза трахеята му. После изтегли тялото под един тезгях. Минута по-късно вече се бе скрил в тайното отделение в колата. Беше тъмно и тясно, но нямаше да му се наложи да чака дълго. И наистина, само след малко чу крачките на другия надзирател.

Настана кратка тишина, после със силно метално тракане започнаха да се вдигат боядисаните в синьо стоманени врати, които водеха към света навън. След три завъртания на ключа — сигнал, че всичко се развива по план — двигателят запали и колата бавно потегли.

После спряха и изминаха една-две минути, та пазачите на изхода да проверят колата. Бауман много добре познаваше процедурата на огледа и бе сигурен, че няма да го открият. Някой отвори багажника и Бауман видя тънката ивица светлина в процепа към пода на багажника.

Дълбоко и безшумно пое въздух. Сърцето му биеше бясно. После капакът на багажника с трясък се затвори и колата пак потегли.

Вече се намираха във вътрешния двор.

Отработените газове започваха да го задушават. След малко колата пак спря. Той знаеше, че сега се намират пред портала на затвора, където следваше да бъде направен поредният небрежен оглед. Така и стана — колата пак потегли, но сега ускори, включвайки се в главния път, водещ към Кейптаун.

Бауман бе умен и прекрасно разбираше, че не би могъл да организира бягството си без помощта на влиятелния швейцарец, който по неизвестни причини бе взел присърце излизането му на свобода.

Шофьорът — младеж на име Ван Луун — беше счетоводител в затвора и приятел на капелана, така че бе проявил желание да посрещне с току-що ремонтираната му кола стареца, който пристигаше от Йоханесбург на летище „Д. Ф. Малан“.

Предварителната уговорка с Бауман бе, че Ван Луун ще спре да зареди на една от бензиностанциите по пътя, след което ще изтегли колата встрани, за да пие кафе. Това бе моментът, в който Бауман трябваше да се измъкне.

Планът бе изпълнен без засечка.

Най-сетне бе свободен, но опиянението му донякъде бе помрачено от неприятния епизод с надзирателя. Колко жалко, че се бе наложило да убие бедния нещастник. Тъкмо беше започнал да го харесва.

2.

Няколко часа преди това през една дъждовна вечер в Бостън, млада руса жена енергично прекоси фоайето на хотел „Четири сезона“, отправяйки се към асансьорите.

Изражението ѝ издаваше, че е делово настроена, веждите ѝ бяха извити, а устните ѝ едва доловимо нацупени. Облечена бе в двуреден костюм в морскосиньо с подплънки на раменете, шалче, ослепително бяла копринена блузка, семпла перлена огърлица в тон с изящните перлени обеци и черни боти. Под мишница стискаше тънка папка от щавена кожа. В другата си ръка — и това съвсем не се връзваше с впечатлението, което младата дама излъчваше — държеше голяма черна кожена чанта.

Всеки на пръв поглед би решил, че жената е скъпоплатен адвокат или шеф на компания и се прибира от вечеря с клиенти. Но внимателното виране би разкрило подробности, които разсейваха тази илюзия. Това бе може би прекалено очевидно — боядисаната пепеляворуса коса, стигаща до раменете ѝ, или неспокойните сини очи...

Портиерът първо я погледна бегло, после се взря в нея с вече изострено внимание, наклони глава и прехвана погледа на един от дежурните от хотелската служба за сигурност — жена, седнала в голямо удобно кожено кресло, преструваща се, че е зачетена в „Бостън Глоуб“.

Тя леко помръдна вежди, колкото да покаже, че и нейните подозрения са събудени, но след това се усмихна и едва забележимо сви рамене, сякаш казваше: „Нека върви, не можем да сме сигурни“.

Администрацията на „Четири сезона“ правеше всичко възможно, за да обезсърчи момичетата на повикване, но в съмнителни случаи като този беше много по-препоръчително да се направи пропуск, отколкото да бъде оскърбен обикновен посетител на хотела.

Така че блондинката влезе в чакация асансьор, качи се на седмия етаж и отвори стая 722 със собствен ключ.

След двайсетина минути добре облечен мъж над петдесетте отключи същата врата. Макар да не привличаше вниманието с мъжка красота, той бе белязан с благородната патина на успеха.

Лицето и ръцете му бяха силно загорели, сякаш често бе седял на борда на яхта във водите на Сейнт Барт — което си беше самата истина, косата му бе побеляла и старателно вчесана. Носеше добре ушит син блейзър и скъпа връзка, а обувките му бяха излъскани до блясък.

Той влезе в стаята малко неуверено и се огледа, но единственото свидетелство, че вътре има жена, бяха дрехите, старателно подредени на облегалката на стола. Вратата на банята бе затворена. През тялото му премина тръпка на сладостно очакване.

В геометричния център на грамадното легло беше оставен плик, на който бе изписано името му. Бележката вътре изброяваше няколко прости за изпълнение неща, които той веднага се залови да изпълнява.

С треперещи пръсти остави куфарчето си на писалището и започна да се съблича, захвърляйки първо сакото си, а после панталоните както попадне на сивия килим до леглото. Несръчно разкопча ризата и изу копринените си боксерки с извезан върху тях монограм. За миг се сепна и погледна да види дали завесите на прозорците са дръпнати. Някой се бе погрижил за това. Кой друг, освен жената, разбира се. Беше помислила и за най-малката подробност.

Мъжът коленичи гол в ъгъла на стаята и членът му запулсира — горд, набъбнал и зачервен.

В този момент се отвори вратата на банята.

Той не се обърна да погледне жената — беше му заповядано да не го прави. Обути в черни лачени боти с високи токчета, блондинката се извиси над него. Тялото ѝ изцяло бе скрито под плътно прилепнал комбинезон от черна лъскава материя. Черните ѝ ръкавици стигаха до лактите, а маската върху лицето ѝ беше от тънка черна кожа.

Без да проговаря, тя с плавни движения завърза очите му, после леко го погали, за да го успокои, мушна скритите си в ръкавици ръце под мишниците му, помогна му да се изправи и го насочи към леглото, където той отново коленичи, притискайки възбуждения си penis в матрака.

Тя с щракване заключи ръцете му в белезници и едва сега проговори за пръв път:

— Време е за качулката. — Гласът ѝ бе сипкав конраалт.

Той дълбоко пое дъх. Трепереше. Чувстваше я да се извисява над него, усещаше миризма на кожените ѝ ръкавици и боти.

Тя свали превръзката му и сега той може да я види.

— Да, господарке — прошепна мъжът плахо като дете.

Качулката също бе от кожа, направена така, че да прилепва плътно до лицето, и бе оброчена с гумена лента. Нямаше отвори за очите или устата, а само две малки дупчици за дишане през носа. Очите му изплашено се разтвориха, когато видя колко зловецко изглежда този аксесоар. Тя я сложи върху главата му — тежка, студена и задушаваша — и той се разтрепери от ужас и възбуда.

Жената щракна около врата му и нашийник и го завърза за леглото.

Мъжът беше в плен на сладостен страх. Ледената буца на ужаса се бе заклецила в стомаха му. Идеше му да повърне, но го беше страх, че ще се задуши.

Дишаше с мъка. Отвори уста, забравил за миг, че с качулката на главата си може да диша само през носа, и изпадна в паника.

Захленчи и се опита да изпищи, но не успя.

— Бил си лош! — скара му се тя. — Харесва ми да те гледам, но ти си бил лошо момче.

„Успокой дишането си! — заповядваше си той. — Ритмично, равномерно! Дишай само през носа!“ Но паниката беше прекалено силна и устояваше на всичките му опити да овладее тялото си. Той рефлекторно отвори пак уста, но устните му докосваха само гумираната вътрешна повърхност, вече топла и влажна. По лицето му се стичаха струйки пот и гъделичкайки го, влизаха горещи и солени в устата му. Дори когато най-сетне съумя да си наложи да диша само през носа, поемайки миришеция на кожа въздух, той съзнаваше, че е на самия ръб изцяло да загуби контрол.

И в същото време — каква особена и великолепна смес на смазващ ужас и необичайно сладка възбуда! — започваше да долавя пулса на кръвта в пениса си, който сякаш беше готов да експлодира.

В този миг — о, какъв миг! — усети ужилването на кожата ѝ бич по задника си — ужилване едновременно болезнено и галещо. И...

Боже Господи!... почувства го дори върху главичката на пениса си!

— Трябва да те държа вързан! — каза гласът ѝ някъде в далечината. — Защото ти определено не си се държал прилично!

Той пак изхленчи, после простена и изведнъж осъзна, че върти таза си в някакъв странен ритъм и закачливо ѝ предлага задните си части.

— Ще ти смъкна кожата от гърба! — каза тя и той повярва, че му говори истината. Едва се сдържаше.

Жената виждаше, че е на самия праг на оргазма. А тя още не бе прибягнала до средството, което се продаваше в санитарните магазини под названието „Неврологичен стимулатор на Вартенберг“. Затова бързо извади от кожената си чанта инструмента, наподобяващ миниатюрна детска въртележка върху дръжката на скалпел. От колелцето излизаха десетки остри спици. Тя леко прекара инструмента по краката му и нагоре през гръдния му кош.

Стенанията му се разнасяха вече накъсано и умолително — той наистина хлипаше като жена на прага на оргазма.

Тя леко хвана с лявата си ръка тестисите му и ги погали, а с другата прекара колелцето с острите спици по задната част на бедрата му, този път надолу към коленете. Премести лявата си ръка върху члена му и започна да го гали, усещайки, че моментът настъпва. Мъжът вече се тресеше, клатеше се несъзнателно напред-назад и не преставаше да стене. Тя вдигна спиците върху цепнатината на задника му и нагоре по гръбначния стълб, продължавайки да гали члена му, и още преди да стигне с инструмента до основата на тила му, той започна да се изпразва спазматично, извил тяло в сладостна тръпка.

— Така — каза тя, когато той рухна върху леглото. — Сега отивам да взема от портфейла ти онова, което ми се полага.

Той беше в такова състояние, че дори не чу какво му казва, но и да бе чул, това едва ли имаше значение — толкова изцяло се бе предал.

Блондинката стана и делово отиде до писалището, където лежеше куфарчето му. Отвори го — той както обикновено не го бе заключил — извади от него един блестящ златен диск и го пусна в черната си чанта с приспособления, където той се загуби сред бичове и въжета.

Погледна към леглото и видя, че клиентът ѝ дори не е помръднал: лежеше все така проснат, продължаваше да диша тежко, а

по гърдите и гърба му се стичаше пот и попиваше в светлозелената тъкан на постелките. Очертаната по-тъмна граница около тялото му ѝ напомни за отпечатъците в снега, които тя и сестричките ѝ обичаха да правят като малки. И след това в съзнанието ѝ се стрелна друга, съвсем различна асоциация: равната влажна граница около мъжа приличаше на грубо очертания с бяла боя контур на труп при оглед на полицията.

Тя бързо се наведе, извади портфейла му от задния джоб на захвърлените панталони, отброи четири банкноти по петдесет долара и ги прибра.

След това се върна при напълно изтощения си клиент и го погали. Към покорените винаги трябва да се проявява и малко ласка. Мъничко.

— Обърни се и коленичи пред мен — тихо, но властно нареди тя.

Той се подчини и тя отключи белезниците, след това откопча нашийника и свали качулката.

Сребърната му коса беше щръкнала на потни снопчета, лицето му бе аленочервено. Той бавно примигна и погледът му постепенно се фокусира.

Тя го потупа по главата.

— Ти беше много добро момче. Добре ли ти беше?

Единственият му отговор бе слабата немощна усмивка.

— Сега трябва да бягам. Обади ми се следващия път, когато дойдеш в града. — И тя с любов прекара пръстите си по бузата му и през устните. — Наистина беше много добро момче.

На една съседна пряка бе паркиран блестящ черен микробус. Блондинката подраска по огледалното стъкло на колата и то се смъкна на няколко сантиметра.

Тя извади златния диск от кожената си чанта и го сложи в подложената шепа.

Не видя никакво лице.

3.

Спрените на Марлборо стрийт коли хвърляха сини и бели лъчи от въртящите се на покривите им лампи. Бяха пет, патрулни, и бяха паркирали в две колони на тясната улица, блокирайки целия трафик в пиковия час чак до Масачузетс авеню и вбесявайки и без това лесно избухливите бостънски шофьори.

Сара Кехил паркира старата си „Хонда Сивик“ и се отправи към сградата, пред която стоеше едър млад полицай с бележник в ръка. Беше по тениска, джинси и маратонки — облекло, което едва ли би могло да се окачестви като униформено — но имаше извинението, че я бяха извикали точно когато се бе захванала да приготвя вечеря за себе си и осемгодишния си син Джаред. Сос за спагети. Така че ръцете ѝ миришеха на чесън, което бе крайно неприятно, тъй като щеше да ѝ се наложи да се здрависва с много хора. Е, майната им, ако не обичат чесън.

Полицаят с бележника едва ли беше прехвърлил двайсетте. Беше ниско подстриган, топчест, някак притеснен и се шегуваше с друг полицай.

Станал сериозен за миг, ниско подстриганият полицай я попита:

— Тук ли живеете, госпожо?

— Аз съм Сара Кехил — отговори тя нетърпеливо. — Специален агент Кехил, ФБР. — И му показва значката си.

Патрулният полицай се поколеба за миг.

— Съжалявам, госпожо. Няма ви в списъка на лицата, които мога да пусна.

— Съгласувайте с офицер Кронин — настоя тя.

— О, вие сте... — Той се усмихна криво и я изгледа с нескрит интерес. — Добре. Той спомена, че ще дойдете.

Тя се подписа в списъка и му го върна. Усмихна му се в отговор, бутна входната врата, влезе и усмивката изчезна от лицето ѝ, понеже чу зад гърба си коментар, последван от бурен смях. „Винаги съм мислел, че Кронин е глупак.“ Последва нов смях.

Качи се в асансьора и натисна бутона за третия етаж. С мъка сдържаше раздразнението си. Какво, по дяволите, можеше да означава това? Подигравка към Питър Кронин, че е проявил лошия вкус да се ожени за агент на ФБР? Или може би, че е имал лошия вкус да се разведе с нея?

Тя поклати глава. Асансьорът бе мръсен и вмирисан. Мътното огледало на стената едва отразяваше образа ѝ. Тя бързо извади червилото си и го прекара по устните си, после оправи с пръсти лъскавата си червена коса.

Беше на трийсет и шест, с остър нос, вълниста коса до раменете и големи искрящи очи — най-хубавото в нея, заради интересния им какаоово кафяв цвят. За съжаление в момента не изглеждаше по най-добрия възможен начин. Всъщност направо изглеждаше доста зле. Вече съжеляваше, че не се бе забавила, за да се преоблече в нещо друго, което да събуди поне някакъв респект във враждебно настроените хора, с които ѝ предстоеше да се срещне. ФБР, доста придирчиво към начина, по който се обличаха агентите му, щеше да погледне критично на облеклото ѝ в момента. Ами тогава майната му и на Бюрото.

Вратата на асансьора се отвори и тя дълбоко пое дъх.

Пред нея в коридора се виждаше разтворената врата на апартамент 3С. На прага стоеше униформен полицай. Представи му се и бе допусната в апартамента, където беше пълно с детективи от отдел „Убийства“, фотографи, патрулни полицаи, съдебномедицински лекари, помощници на областния прокурор и всички останали обичайни гости на сцената на убийство. Огледът на сцената на местопрестъпление е замислен по принцип като организирано и методично провеждано мероприятие, но въпреки всичките списъци, правила и процедури на полицейските управления, той по правило се превръща в напрегнато и хаотично събитие.

Сара си проби път през неспокойната тълпа (някой дори си бе позволил да запали цигара, което бе стриктно *verboden*^[1]) и бе спряна от мъж, когото не познаваше — детектив по убийствата, доколкото можа да прецени. Стоеше пред нея, блокирайки пътя ѝ, грамаден като канара. Над петдесетте, явно пияч, започващ да оплешивява, висок, здрав, враждебно настроен.

— Ей! — избоботи той. — Коя си пък ти? — Преди да успее да му отговори, детективът продължи: — Не знаеш ли, че смятам да повикам официално всеки, когото не съм включил в списъка? И освен това ще започна да искам от всички вас доклади в писмена форма?

Тя въздъхна и овладя раздразнението си. Извади кожената книжка, в която бе сложена значката ѝ, и тъкмо понечи да отговори, когато някой сложи ръка върху рамото ѝ.

— Сара. — Питър Кронин, бившият ѝ съпруг, продължи, обръщайки се към другия детектив: — Това е Сара Кехил, от бостънския отдел на ФБР. Сара, това е новият ми началник капитан Франсис Хърлихи. Франк, не помниш ли, че ти сам даде съгласието си?

— Аха — намръщено потвърди Хърлихи. Погледна я за миг, сякаш си бе позволила да каже нещо неуместно, после се извърна към групичка неуниформени мъже: — Кориган! Уелч! Намерете пликове за веществени доказателства. Искан онази бутилка „Хенеси“ и чашите в умивалника.

— Здравсти — проговори Сара.

— Здравей — каза Питър. Дватамата си размениха вежливи, но хладни усмивки. — Виж какво... не можем да открием никакви приятели или роднини на покойната, така че се налага да те помоля да идентифицираш тялото.

— Питях се защо ме покани тук. — Питър никога не ѝ правеше услуги, нито лични, още по-малко професионални, ако нямаше някаква лична изгода.

— Освен това прецених, че ще можем да си помогнем взаимно.

Капитан Хърлихи се обърна пак към Сара, сякаш се бе сетил за нещо. Веждите му бяха смръщени.

— Мислех, че федералните не се занимават с убийства, освен ако не става дума за индиански резервати или нещо още по-шибано. — На устните му се появи усмивка. — И още си мислех, че вие само вървите след полицаите.

— Валери беше моя информаторка — сопна се Сара.

— Да не се е чукала с полицаи?

— ОП — каза тя. Имаше предвид „Организирана престъпност“, но не поясни.

Преди да се отдалечи, Хърлихи предупреди Питър:

— Внимавай да не пипа нищо, за да не прецака някоя улика, ясно ли е?

— Ще се постарая — успокои Питър началника си и като я поведе към трупа, добави с подчертано сладък глас: — Капитан Франсис К. Хърлихи. Задник първа класа.

— Много мил човек.

— Нека не забравяме, че ми прави услуга, като те допусна тук. Не пропусна да ми натякне, че някакъв негов приятел миналата година пораздрусал един бар за обратни в Саут Енд, а вие сте го опандизили или нещо такова.

Сара сви рамене.

— Нямам представа. Не се занимавам с корупцията сред полицаите.

— Повечето момчета не са никак доволни, че си тук.

Тя пак сви рамене и попита:

— А защо има толкова много хора?

— Не знам. Случайно според мен. От пет години за пръв път ми се случва всички повикани да се отзоват без забавяне. Долетяха накуп, само „Глоуб“ го няма. Пълен цирк, нали виждаш.

Питър Кронин беше рус, с трапчинка на брадичката. Беше симпатичен, дори красив, и добре съзнаваше въздействието на външността си върху жените. Дори през време на краткия им, но бурен брак, бе съумял да извърти няколко „извънбрачни връзки“, както най-лекомыслено се бе изразил. Нямахше никакво съмнение, че и в момента го чака жена, която се чуди дали някоя повлекана — не, някоя друга повлекана — няма да се впие в него тази нощ като пиявица.

Докато си пробиваше път през тълпата, поздравявайки небрежно познати и колеги, Питър намери време да я попита:

— Как е моят приятел?

— Вероятно гледа „Бийвъс и Бътхед“ — отговори тя. — Или това, или „Театър на шедьоврите“, не съм сигурна. Предполагам, че случаят не е възложен на теб, нали?

— Теди ще го поеме. Аз само помагам.

— Как е била убита?

— Прострелна рана. Трябва да те предупредя, че гледката никак не е приятна.

Сара сви рамене, сякаш бе виждала хиляди убийства, макар че както Питър добре знаеше, ставаше дума за не повече от дузина, които неизменно бяха предизвиквали у нея вълна на непреодолимо отвращение.

Досега не бе идвала в апартамента на Валери. Бяха се срещали по барове и ресторанти. Жилището беше трансформирано в студио с кухненски бокс, стените бяха покрити с огледала и впечатлението, което се създаваше, бе за технологичен бордей. Мебелите бяха евтини и боядисани в черно. Виждаше се износено кресло — истинска реликва от седемдесетте години — тапицирано с мръсножълта дамаска. Имаше стар лентов дек и застрашително извисяващи се тонколони с избеляла тъкан. Жилището на Валери изглеждаше точно както би могло да се очаква — като бърлога на проститутка.

Валери Санторо лежеше просната по гръб върху огромното си легло. Черната постелка бе покрита с вече засъхналата ѝ кръв. Едната ѝ ръка бе игриво изметната назад, сякаш бе викала някого. Косата ѝ бе до раменете и боядисана в пепеляворус цвят. На устните ѝ още имаше следи от кораловочервено червило. Сара усети как стомахът ѝ се бунтува и бързо отмести поглед.

— Да — потвърди тя, — тя е. Сега доволен ли си?

[1] Забранено (нем.). — Б.пр. ↑

4.

На малкия паркинг до бензиностанцията Принца на мрака намери наетия джип с висока проходимост — „Тойота Дабъл Кеб“ с четири врати, брезентов гюрук и резервоар с повишена вместимост. На багажника върху покрива бе пристегнатата палатка, а в другия отзад имаше газов котлон и лампа, резервен кат дрехи и слънчеви очила. Стикерът на задния капак идентифицираше колата като собственост на „Империъл кар рентал“ от Кейптаун. Ако някой го спреше, той щеше да е само поредният глупак, излязъл да къмпингува из пустинята.

Сложи ръка върху капака на двигателя. Беше топъл, значи колата бе оставена тук преди съвсем малко. Това беше добре.

Бързо се огледа, за да се увери, че никой не го наблюдава, след това коленичи до вратата на колата и опипа с ръка под прага. Пръстите му докоснаха грубата кръпка на скорошна заварка. Бауман натисна внимателно и ключът на запалването падна в ръката му.

Няколко преки по-надолу той паркира до кабина с телефонен апарат за международно избиране, набра дълъг телефонен номер и двайсет секунди по-късно вече се бе свързал.

Обади му се мъжки глас:

— „Грийнстоун лимитид“.

— Дайте ми обслужване на клиентите — поиска Бауман.

— Един момент, моля.

Чуха се няколко тихи изщраквания и в слушалката се чу друг мъжки глас:

— Обслужване на клиентите.

— Извършвате ли доставки по въздух? — поинтересува се Бауман.

— Да, господине, зависи от адреса ви.

— Лондон.

— Да, възможно е.

— Добре, благодаря ви — отговори Бауман. — Ще ви позвъня пак с поръчка.

Окачи слушалката и се върна при тойотата.

Беше се почти стъмнило, когато мина през Порт Нолот на атлантическото крайбрежие. Оттам се насочи на северозапад. Асфалтираните магистрали отстъпиха пред чакълени шосета, а след това и черни пътища, които плахо се извиваха през повехналата под жегата савана. Няколко километра по-нататък пред него изникна усамотена групичка колиби. Край тях пасеше стадо изпосталели кози.

Когато подмина и последната колиба, той засече километража. Точно след четири и половина километра спря и слезе от колата.

Слънцето, огромно и оранжево, залязваше, но въздухът си беше все така задушавачо горещ. Това беше Калахари — величествена пясъчна равнина, широка две хиляди километра, известна тук като велд. Току-що бе пресякъл границата на Южноафриканската република с Намибия.

Тази граница в по-голямата си част е необозначена, неохранявана и лишена от всякакви ограничаващи прекосяването ѝ бариери. Тя буквално минава през села, обитавани в продължение на векове от племена, дори неподозиращи за външния свят. Преминаването на границата между Южноафриканската република и нейните съседни страни — Намибия, Ботсвана, Зимбабве и Мозамбик — е елементарно. Хиляди африканци го правят в двете посоки всеки божи ден.

Сложил слънчевите си очила, Бауман чакаше до колата, жадно отпиваше студена вода от термоса и се наслаждаваше на призрачния, сякаш извънземен пейзаж: напуканите от сушата речни корита, високите охреночервени дюни, сиво-зеленикавите шубраци и бодливите акациеве храсти. Горещината сякаш извираше изпод набраздената от вятъра пясъчна повърхност.

Десетина минути остана застинал и омаян от тишината, нарушавана само от тънкия писък на вятъра. Само преди часове бе гледал малък къс небе през решетките на тесния прозорец, а сега стоеше в центъра на необятно пространство и накъдето и да погледнеше, не виждаше дори помен от цивилизация. Никога не се беше съмнявал, че отново ще вкуси свободата, но сега буквално се опияняваше от нея.

След малко се разнесе някакъв първоначално едва доловим шум и той забеляза малка черна точка в небето. Тя бавно се увеличаваше, шумът се засили и накрая с оглушителен грохот хеликоптерът застина точно над главата му.

Пясъкът около него се завъртя във вихрушка, зачатка по стъклата на очилата, заби се в очите му и те се насълзиха. Той замижа и се затича към машината, кимна за поздрав и скочи вътре. Без да каже нито дума, пилотът издигна хеликоптера.

Бауман сложи наушниците и се облегна на седалката, за да се наслади на полета до Виндхук, столицата на Намибия и мястото, където се намира единственото международно летище на тази страна.

Не бе успял добре да се наспи предната нощ, но се чувстваше съвсем бодър. Това беше добре. Защото през следващите няколко часа щеше да му се наложи да бъде бдителен до крайност.

5.

Валери Санторо беше хубава жена. Дори след смъртта тялото ѝ си оставаше пищно. Беше полагала големи усилия да го поддържа в необходимата за клиентите си форма. Гърдите ѝ бяха щръкнали и съмнително идеални — очевидно си беше сложила силиконови импланти. Но Сара още не можеше да се насили да погледне повторно лицето ѝ, защото половината чело липсваше. Тъмна кръв се бе съсирила по ръбовете на дупката с неправилна форма, оставена от куршума. Сара вече бе научила, че начинът, по който е настъпила смъртта, не може да се свърже със самоубийство.

Бледосините очи я гледаха предизвикателно и ѝ се струваше, че долавя в безжизнения поглед презрително недоверие. Устните бяха леко разтворени.

— Готино маце — отбеляза Питър.

Интимното ѝ окосмяване беше оформено във формата на знака на „Мерцедес“.

— Момиче от класа, а?

Сара не отговори.

— Какво ти е, да не си загубила чувството си за хумор?

Фотографът вече щракаше, осигурявайки необходимата документация срещу всякакви бъдещи въпроси на съдебните заседатели. През няколко секунди различна част на тялото се осветяваше от бляскането на светкавицата — дясната буза, лявата ръка, свита в отпуснат юмрук, идеалният овал на гърдата...

— Как се казваше агенцията, за която работеше?

— Агенция за придружителки „Звезден прах“ — разсеяно отговори Сара. — Най-процъфтяващата фирма с момичета на повикване в Бостън.

— Хвалеха се, че била обслужвала кмета или губернатора, а дали не беше сенаторът...

— Имаше впечатляваща клиентела — съгласи се Сара. — Да не говорим повече.

— А, да-а — хапливо подметна Питър. — Яж като слон, цвъкай като врабче. — Имаше предвид старата полицейска поговорка: ФБР винаги задава въпроси и поглъща информация, която повече никой не вижда.

Всъщност Сара трябваше да е благодарна на съпруга си, че навремето я бе свързал с Валери Санторо, която се превърна в ценна информаторка на ФБР. Преди година и половина той бе споменал пред нея за една проститутка на повикване, която била прибрана „на сухо“ за притежание на наркотици и била склонна да склучи сделка.

Поради уникалния си достъп до интересни хора проститутките ставаха добри информатори на ФБР. Но човек винаги трябваше да внимава с тях, защото ако бъдеха директно подтикнати към проституция, това означаваше край на делото, базиращо се на сведения, получени от тях. Всичко трябваше да се прави деликатно и много неща оставаха недоизказани.

Преди известно време Сара я бе поканила на обяд в Полинезийския салон — ужасяващ с пошлостта си розов храм на лошия вкус на Бойлстън стрийт. Изборът беше на Вал. Интериорът на ресторанта бе в заслепяващо розово и аленочервено, а вътрешните декорации представляваха позлатени дракони, нескопосно имитиращи източния стил. Някои от сепаретата бяха тапицирани още в началото на 60-те с изкуствена червена кожа. Валери предпочете да седне в едно сламено сепаре във формата на сампан^[1]. Тук-там се виждаха напръскани със зелен спрей изсъхнали палми, закрепени в големи саксии.

Беше висока метър и шейсет, имаше дълга медноруса коса и дълги крака. „Може да не ставам за нищо — каза тя, — но не съм и съвсем за изхвърляне.“ После сподели, че имала клиент в Челси, който притежавал салон, използван за разпространение на наркотици и пране на пари. Решила, че Сара може да се заинтересува. Друг неин клиент, един от най-високопоставените щатски политици на изборна длъжност, имал връзки с мафията.

Така стигнаха до споразумение. Следвайки предписаната процедура, Сара написа паметна бележка, с която включваше Валери Санторо в списъка информатори на Бюрото, и направи заявка да бъде издаден идентификационен код и да бъде заведена отделна преписка.

Системата беше създадена, за да се запази в тайна самоличността на информатора и да се гарантира неговото заплащане.

Валери беше в течение на достатъчно клюки и слухове — най-вече благодарение на желаещите да я впечатлят с хвалбите си мъже, които обслужваше — и това даде възможност на Сара да подготви няколко големи процеса срещу организираната престъпност. Момичето си струваше всяка хапка и глътка от обедите със Сара, които естествено бяха за сметка на американското правителство.

При първото ѝ разпределение в Джаксън, Мисисипи, наставникът на Сара, добродушен шкембелия, ѝ каза, че да водиш информатор е като да имаш любовница — вечни проблеми и непрестанни искания. Твърдеше още, че тези хора не бивало да остават с впечатлението, че са на заплата, защото тогава проявявали склонност да си измислят и по този начин те поставяли в зависимост. Трябвало да бъде иначе: парите да се дават само при съобщена информация с потвърдена ценност.

В Куантико им четеха лекции как да се водят информатори, какво ги мотивира (пари, алчност, отмъстителност, а понякога — е, съвсем рядко наистина — епизодичен проблясък на съвестта), как да се развиват отношенията с тях. За разлика от местните правозащитни органи, които страдаха от вечна липса на достатъчно средства, ФБР разполагаше със значителни фондове, предназначени именно за заплащане на информаторите. Човек можеше да разполага с до пет хиляди долара за „разработването“ на информатор, а дори и повече, ако станеше дума за важна личност. Агентите биваха окуражавани да не бъдат скъперници. Логиката беше проста: колкото по-щедро се плаща, толкова по-зависим става информаторът.

Непрекъснато им повтаряха, че връзката с информатора има склонност към заплитане. Че в неговите очи агентът се превръща в пълномощник на властта, родител или близък родственик, в съветник. Че към края взаимоотношенията все повече напомнят изчерпана любовна връзка. Иска ти се тези хора да се махнат и никога повече да не ги видиш. Но трябва да ги отбиеш рязко, иначе ще продължат да ти се обаждат.

Но най-важно от всичко беше да опазиш своя информатор. Защото той поставя живота си в ръцете ти, тъй като играта, към която си го подтикнал, е смъртно опасна.

Сара си сложи латексови ръкавици и попита:

— Насилвана ли е вратата?

— Никакви следи.

— Все пак са свалили отпечатъци, надявам се?

— Разбира се.

Продължаващият неуморно да щрака с апарата си фотограф извика на Питър:

— Проверихте ли в отделението над вратата?

— Ама тази наистина е била от суперкатегория — промърмори Питър.

— Жилището не изглежда претърсвано — отбеляза Сара. — Вероятно не е обир. Някой от съседите чул ли е изстрела?

— Не. Нейна приятелка се обадила на номер 911, съобщила, че не се е появявала, но естествено не оставила името си. В местния участък проверили, че живее сама, и взели ключ от домоуправителя. Който между впрочем не изглеждал съсипан от мъка по повод случилото се. И без това искал да я гони от апартамента.

— Е, добре, сега е получил каквото е искал — отговори Сара. — Къде е съдебната лекарка?

— Ето я. Рина Голдман. — Питър направи знак на жена малко над четирийсетте, с дълга посребрена коса, очила с рогови рамки и бледо лице без грим. Беше облечена в бяла манта.

Двете със Сара се здрависаха, без да свалят латексовите ръкавици.

— Знаем ли нещо за времето на смъртта? — попита Сара.

— Посиняването не се променя, така че е поне преди осем часа. Освен това не е била премествана — заяви Рина Голдман. — Няма следи от разлагане, но и не би могло да има толкова рано в това студено време. Излязла е от фазата на ригора^[2], следователно са изминали най-малко двайсет и четири часа.

— Сперма?

— Не забелязах, поне не от пръв поглед. Ще мога да кажа със сигурност след два часа.

— Вероятно няма да намерите следи — обади се Сара.

— Защо? — учуди се Питър.

— Като изключим факта, че Вал имаше абсолютното правило да изисква от клиентите си да използват презервативи...

— Ами ако е изнасилване... — прекъсна я той.

— Няма следи за такова нещо — намеси се лекарката.

— Няма — отекна Сара. — Освен това явно не е бил клиент.

— Хайде сега — възрази Питър. — Как можеш да твърдиш такова нещо?

Сара посочи очилата на масичката до леглото. Рамките бяха тежки, черни и старомодни.

— От нея знам, че никога не приема клиенти в апартамента си. Освен това не си е носила очилата, когато е била убита. Много са грозни, за да ги слага редовно... всъщност изобщо не си спомням да съм я виждала с тях. Използваше контактни лещи, но както виждаш, и тях не си е сложила.

— Да, наистина е така — изненадано потвърди Рина Голдман.

— Разбира се, не можем да изключим възможността да е бил някой неин недоволен клиент, който я е проследил до дома ѝ — продължи разсъжденията си Сара. — Борила се е, нали?

— О, да. Има рани, които може да са получени при отбрана. Има и следи от контузии по ръката, вероятно докато се е пазила от ударите. — Голдман се наведе над тялото и посочи с тънкия си показалец главата на Валери. — Наранявания и по лицето. Ето тук например.

— Ясно — заключи Сара. — А нещо за прострелната рана?

— Типична контактна рана от огнестрелно оръжие — намеси се Питър. — Косата изглежда опърлена. Трябва да е било едрокалибрено оръжие.

— Изглежда е калибър 357 — отговори лекарката, — но това е само предположение. Освен това има индикации за изстрел от упор. — Имаше предвид пращинките горящ барут, забили се в кожата по краищата на раната, които говореха, че е стреляно от близко разстояние.

Сара изведнъж почувства, че ѝ прилява, но успя да се овладее.

В кухненския бокс симпатичен млад негър, облечен в двуреден син блейзър, внос от Италия, и нагизден с шарена вратовръзка, ловко прибра празна кутия от бира в хартиен плик за вещевени доказателства. Това бе партньорът на Питър, сержант Тиодор Уилямс, безспорно най-добре облеченият полицаи в целия екип. Беше няколко години по-млад от Питър и очевидно по-добър в разследването на убийства.

До кухненската масичка с пластмасов плот се бе изправил техник от отдела за латентни отпечатащи — възрастен чернокож с отпуснати рамене — и деликатно нанасяше с фина четка праха, който техниците наричаха помежду си „самодивски прах“, върху бутилка „Бейлиз айриш крийм“. После сне отпечатък от бутилката върху чиста прозрачна пластмасова лепенка „Сирчи“.

— Е, кой ще налети да убива момиче на повикване? — попита Питър. — Клиент?

— Съмнявам се — отговори Сара. — Казвала ми е, че работи само на повикване по телефона и най-често използва хотелски стаи.

— Да, но тези огледала... — със съмнение започна той.

Тя въздъхна.

— Кой би могъл да знае? Все пак е имала и личен живот. Но полов живот извън работата...? Не знам! Много от тези момичета мразят секса. А какво намерихте в малкото ѝ черно бележничко?

— Нищо. Бележник за срещи и толкова. Освен това намерихме чантичка, портфейл, цигари. Цял арсенал от средства за гримиране в банята. Валиум и няколко таблетки стимуланти. „Порт-а-принт“.

— Какво?

— „Порт-а-принт“. Едно от онези приспособления, които използват в универсалните магазини, за да снемат отпечатък от кредитната карта на клиента, сецаш ли се? Мен ако питаш, тя е била в състояние да приема заплащане с „Виза“, „Мастер Кард“ или „Дискавър“.

— Повечето момичета на повикване го правят. Макар че все още продължават да предпочитат разплащане в наличност.

— Ама представяш ли си колко неприятно е да оставиш жена си да оправи сметките и тя да се натъкне в изпратения от банката баланс по „Дискавър“, че си плащал да ти духат?

— И затова ти предпочиташе да плащаш в налични, нали?

— Права си — невъзмутимо отговори Питър.

[1] Лека плоскодънна лодка в Китай и Югоизточна Азия. — Б.пр.

↑

[2] Трупно вкочаняване (мед.). — Б.пр. ↑

6.

Друг техник от „Латентни отпечатъци“ седеше на пода в тъмната баня, сложил глупаво изглеждащи оранжеви очила. Призрачната оранжева светлина в тясното помещение излизаше от тежка компактна кутия с надпис „Полилайт“, боядисана в сиво и синьо и свързана с гъвкава метализирана тръба, която можеше да излъчва светлина в различни цветови нюанси: бяла, червена, жълта, оранжева. Насочен под ъгъл спрямо изследваната повърхност, лъчът позволяваше да се откриват полузаличени отпечатъци.

— Нещо? — попита Сара.

Техникът изненадано трепна и отговори:

— О... Не... поне засега. — После се изправи и включи нормалното осветление.

Сара се огледа и видя още огледала: едно на вратичката на аптечката над умивалника и второ, поставено малко странно ниско и точно срещу тоалетната чиния. Изглеждаше ново и бе монтирано доста несръчно. И двете огледала бяха покрити с тънък слой фин прах и вулканична пепел, използвани за снемане на отпечатъци. На няколко места върху сивия прах имаше нанесени петна от „Ред Уоп“ — друг прах, към който се прибягваше при нужда да се фиксират детайлите в неясен отпечатък.

Техникът започна да обработва част от едното огледало.

— Мисля, че малко препарат за прозорци ще свърши по-добра работа — подхвърли тя.

Техникът объркано я погледна не схванал шегата, но в същия момент на прага на банята избумтя познат глас:

— Това ли е знаменитата двайсет хиляди доларова тежест за затискане на документи, за която не престават да ми говорят?

— Това е, сър — малко дръзко отговори техникът и потупа лампата „Полилайт“ като стар приятел.

— О, и отново госпожа Кехил. Е, можем ли да направим още нещо за вас? — Тонът му беше искрен, но грубото му червено лице не издаваше особено желание за помощ.

— Не се притеснявайте — успокой го Сара.

— Ей, Карлос, ама защо си така подпухнал? — неделикатно попита Хърлихи. — Да не би инхалаторът пак да е избухнал в лицето ти?

Техникът се засмя и завъртя глава.

— Не, сър, но цяла нощ идентифицирах отпечатъци, а в шест сутринта малкият пикльо се разрева и повече не ми даде да мигна.

Хърлихи се захили малко злобничко.

— Знаеш ли, Карлос, на твоето място бих внимавал с тази „Полилайт“. Доколкото знам, спермата флуоресцира. Да не искаш дамата да види как си оцапал гащите.

Карлос изсумтя, а Сара се извини и понечи да излезе, но вниманието ѝ неочаквано беше привлечено от нещо странно. Очите ѝ се присвиха.

— Огледалото — прошепна тя.

— Ъ? — не разбра Карлос.

— Огледалото — повтори тя. И повече на себе си, отколкото на Карлос и Хърлихи, допълни: — Поставено е на крайно необичайно място, нали? Искам да кажа, че ако седиш на чинията, ще можеш да виждаш себе си. Това е странно. Защо някой би искал да...

— Много съм ви благодарен, госпожо — язвително изрече капитанът от отдел „Убийства“. — Имате ли и други наблюдения, които да предам на декоратора на покойната?

Тя го изгледа презрително и продължи все така на глас:

— Повечето жени не биха искали да се гледат, докато седят на чинията. Може би... — Сара пристъпи към смущаващото я огледало и внимателно го дръпна. То се отдели от стената, както бе очаквала. Зад него се разкри тайно отделение, сковано от летви, в което имаше малък изцапан „Ролодекс“. — Така — проточи Сара и хвърли поглед на капитан Хърлихи. — Малкото интимно бележничко. Ще ми помогнете ли, моля?

Смаян донемайкъде, Карлос ѝ помогна да издърпа дървеното отделение, зад което се разкри следваща ниша от гипсови тухли, в която се виждаха старателно подредени тънички пачки петдесетдоларови банкноти, съвсем невзрачни и неотличими от обикновените, с малката разлика, че всяка банкнота бе прецизно разрязана точно по средата.

— Не бива да забравяме — обясни Сара на Питър, — че момичето е било принудено да действа в обстановката на особена икономическа реалност, предпочитаща операции в наличност. — Те слязоха от асансьора във фойето на жилищния блок, осветено от едва доловимо потрепваща призрачна неонова светлина.

— Но това са почти пет хиляди долара — каза той. — С липсващите половинки, разбира се. Замирисва ми на наркотици.

— Или на организирана престъпност.

— Може би. И все пак... онова с огледалото беше добре.

— Дявол да го вземе, аз съм добра.

— Не бих отишъл чак толкова далеч в изводите си.

— Всъщност не беше кой знае какво — призна тя. — Миналата година прибрахме един наркопласъор в Провидънс. Беше скрил автоматичния си телефонен секретар в пода.

— Приятелката ти обаче е имала впечатляваща клиентела. Ти знаеше ли за нея?

— Да — потвърди Сара.

— Гледай ти! Петима висши фирмени служители в Бостън и Ню Йорк, двама сенатори, един съдия... Мислиш ли, че е замесен някой от тях? — Питър замълча за миг, после попита: — Харесвала си я, нали?

Излязоха на притъмнялата улица.

— В известен смисъл. Всъщност тя не беше точно моя тип човек. Но беше сваятна.

— Курва със златно сърце.

Сара се огледа за колата си, не я видя и реши, че е забравила къде е паркирала.

— По-скоро бронзово. Но аз наистина й допадах. Струва ми се, че живееше в очакване да се срещнем пак. Беше самотно момиче... понякога ми се обаждаше по пет пъти на ден. Стигнах дотам, че предупреждавах да не ме свързват с нея.

— А споделяла ли е с теб нещо, което би могло да се интерпретира в смисъл, че... нали разбираш... някой клиент, от когото се е страхувала, някой, който е знаел, че е „слушалка“ на ФБР... нещо такова?

— Не.

— Но ти имаш своя теория.

— Може би — каза Сара.

— Ще я споделиш ли с мен?

— Не засега. Но ще го направя някой ден, окей? Сега ми трябва копие на информацията върху „Ролодекса“.

— Ами... стриктно погледнато негови собственици сме ние и...

— Да, само че без сътрудничеството на ФБР изобщо нямаше да го намерите.

Питър се поусмихна криво и лицето му почервения. Беше ядосан.

— Не забравяй, че ако не бях аз, ти едва ли щеше да се запознаеш с нея.

— Така е — съгласи се тя. — Но това не променя...

— Искях да кажа, че аз все пак до известна степен рискувах, когато ви запознах. Особено като се има предвид начинът ти на работа с информаторите...

— Защо не се шибаш, Питър! — срязва го тя.

Той се насили да се усмихне лъчезарно.

— Прегърни малкия приятел от мен.

И си тръгна. В следващия миг тя зърна колата си, изтегляна от „паяк“. А беше взела стандартните предпазни мерки — бе оставила до синята лампа визитната си картичка, на която ясно пишеше, че е агент на ФБР.

— Майната му! — каза тя.

Вече бе безсмислено да тича — „паякът“ се отдалечаваше. Все пак успя да различи на задната му броня стикер с малка теменужка и дори прочете странния надпис: „Опитвайте случайна доброта & безсмислени актове на красота“.

7.

Беше малко след полунощ, когато отключи вратата на къщата си в Кеймбридж. Единствената светлина идваше откъм дневната, където гледачката Ан Бойл дремеше в креслото, скрила едрия си бюст под брой на „Бостън Хералд“.

Ан Бойл, едра и яка, със сини коси и малки изморени очи, беше на шейсет и седем години, прабаба и вдовица. Живееше в Съмървил, малко градче за работническата класа, граничещо с Кеймбридж, и бе започнала да се грижи за Джаред още от годините, когато той беше бебе. Сега, когато Джаред бе вече осемгодишен, тя наминаваше много по-рядко, но дежурствата на Сара бяха толкова непредсказуеми, че за нея бе важно при нужда лесно да може да вика Ан.

Тя събуди Ан, плати ѝ и ѝ пожела лека нощ. Няколко минути покъсно чу кашлянето на стария ѝ шевролет отвън. Качи се в спалнята на Джаред. Слабата жълтеникава светлина на нощната лампа ѝ помогна да намери път през отрупания с какво ли не под и с мъка да избегне последния проект на Джаред — модел на баскетболно табло с кош от пластмасова чаша и квадрат от стиропор за самото табло.

На лавицата над главата му беше строена цяла рота плюшени играчки, включително прасенцето, което бе кръстил Йори, и мечето Коко, което се кипреше със слънчеви очила. Хъкълбери — другото мече — му правеше компания в леглото.

Джаред спеше, облечен в боядисаната в чаена отвара тениска, която сам си бе избрал на битака в Уелфлийт, и щампованото в сцени от „Джурасик парк“ долнище на пижамата. Кестенявата му коса беше рошава. Дишаше спокойно. Ресниците му бяха болезнено дълги.

Тя седна на ръба на леглото и се загледа в него — беше установила, че е в състояние да стои с часове и да го съзерцава, докато спи — но той изведнъж измърмори нещо в просъница и се обърна на другата страна. Сара го целуна по челото и слезе долу.

В кухнята извади висока чаша от бюфета. Имаше нужда от нещо, което да я приспи. Винаги когато я викаха по спешност, се прибираше превъзбудена. Но скочът си имаше цена, а с времето тя все по-малко бе

склонна да се събужда сутрин дори с намек за махмурлук. Затова остави чашата и реши да си стопли в микровълновата фурна чаша мляко.

Докато фурната бучеше, тя подреди кухнята. Всички чинии от вечерята бяха оставени неприбрани на масата, сосът за спагетите стоеше прегорял в тигана на печката. Уж бяха се разбрали с Джаред, че ще почиства след ядене, но той, разбира се, не го бе направил. Беше работа на Ан, но тя пък сигурно не бе намерила сили да се откъсне от телевизора. Почувства раздразнение. И без това настроението ѝ бе развалено.

Всяка среща с Питър я потискаше. Определено все по-често имаше моменти, в които искаше да има любовник или просто близък човек — изобщо някой край нея, способен да бъде баща на Джаред.

Само не и Питър. Беше се оказал груб егоцентрик, но тя бе открила това твърде късно.

Джаред не само бе доловил презрението ѝ, но и го споделяше. В отношението на момчето към собствения му баща имаше някаква странна дистанцираност, предизвикана може би от това, че той се държеше с осемгодишния си син като сержант, отговарящ за строевата подготовка на морски пехотинци. Питър сигурно си въобразяваше, че това е единственият „мъжки“ начин да възпитава сина си, когото виждаше веднъж седмично. Съдът бе дал при развода правото на Питър да взема Джаред през единия от почивните дни и това най-често бе събота. Джаред се ужасяваше от тези извеждания. Питър обикновено се появяваше в компанията на „избраницата си за деня“, вземаше Джаред на закуска или обяд, после го завеждаше или във Фоксбъро на някой боксов мач между професионалисти, или на хиподрума, или в своя гимнастически салон в Саут Енд, за да го научи да се бие. Съботите с татко бяха спортни полудни. Това бе единственият подход на Питър към душата на неговия син.

Джаред беше живо момче с будно въображение, може би понякога подвластен на настроения, но крайно интелигентен. Напоследък страстно се интересуваше от бейзбол и Сара се опасяваше, че това е отчаян опит да спечели по този начин одобрението на баща си. Но колкото и умен да бе Джаред и колкото и развита да бе интуицията му, той не бе осъзнал, че колкото и да се напъва, това никога няма да бъде достатъчно за баща му. Той имаше нужда от баща,

но в лицето на Питър никога нямаше да намери такъв и колкото по-бързо го разбереше, толкова по-добре щеше да бъде за него.

Сара си спомни как преди около месец Джаред се бе прибрал една събота разплакан и видимо насинен. Едното му око направо беше затворено. Сара ахна и изтича на улицата, за да спре Питър, който се опитваше да се измъкне в раздрънкания си „АМС Пейсър“.

— Какво си му направил, по дяволите? — изкрещя тя.

— Оо, я по-спокойно! — отвърна той. — Замахнах към него с ляво кроше, но той забрави да се наведе и толкова. Опитвах се да му покажа, че човек трябва да блокира ударите с лакти.

— Значи „забравил да се наведе“, така ли? Питър, та той е дете!

— Джери трябва да се научи да получава цицини. Това е добре за него. — За Питър Джаред винаги беше „Джери“ или „малкия приятел“.

— Повече не смей да постъпваш така с него! — заяви му тя.

— Не ме учи какво не мога да правя с моя син! — сопна ѝ се Питър. — По-добре помисли какво правиш ти с него! Водиш го на уроци по пиано и писане на поезия. Боже Господи! Да не се опитваш да отгледаш педераст?

Микровълновата фурна издаде мелодичен сигнал и след малко настойчиво го повтори. Млякото бе кипнало и се бе разляло. Сара го избърса с кърпата, махна каймака с лъжица и си сипа малко кленов сироп.

После избра тиха камерна музика (Бетховеновите триа за пиано, които заедно с тези на Шуберт пускаше по-често от всичко останало — нещо, заради което Питър не бе пропускал случай да ѝ се подиграе) и се отпусна в креслото.

Замисли се за Валери. Санторо, не както я бе видяла мъртва, а такава, каквато я помнеше — жизнена и красива — и в съзнанието ѝ изплува споменът за последния път, когато се бяха срещнали. Тя пак бе отворила дума за „излизане от бизнеса“ — тема, която често подхващаше напоследък — и за намерението да си намери „престижна“ работа. Беше започнала да иска все повече и повече пари с оправданието, че възнамерява да „спусне завесата“. Явно съзнаваше, че приближава края на кариерата си като момиче на повикване и че парите, които изкарва, вече не са същите.

Валери Санторо, лека й пръст, беше от онези жени, които вярват, че някой ден ще си намерят своето „татенце“, своя билет за нормалния живот. Макар да презираше парите на Чичо Сам, в същото време тя най-отчаяно се стараяше да докопа колкото може повече от тях.

Сара, от своя страна, бе намерила своя билет за живота. Добрият информатор винаги подпомага кариерата на агента, но информатор като Вал, с достъпа си до силните на деня, до знаменитостите и до мафиотите, направо нямаше цена.

И ето че скъпоценният расов кон, победител от толкова състезания, бе намерил смъртта си, но нещо в тази смърт не беше наред. Вярно, че проститутките бяха по-заstrasени да намерят края си чрез насилие, отколкото добропорядъчните членове на обществото. Но обстоятелствата с нищо не говореха, че тя е умряла при изпълнение на по-особените си „служебни задължения“. Изглеждаше крайно невероятно да е станала жертва на спречкване за пари.

Сумата, която беше скрила във фалшивата аптечка — почти пет хиляди долара в половинки от банкноти по петдесет — подсказваше доста настойчиво, че Валери е свършила някаква работа за някого.

Но кой можеше да бъде той? Ако има връзка с мафията, защо тогава е оставил парите в апартамента й? Не беше ли логично да се предположи, че убиецът е знаел за тях и е щял да ги прибере? А ако бе станала жертва на елементи на организираната престъпност, случайно открили, че тя информира ФБР, тогава откъде бяха дошли тези пари? И изобщо била ли е убита като информатор?

В обикновените случаи ФБР не се занимава с убийства, но когато убитият е информатор, случаят е по-особен.

Питър не я беше повикал само за да идентифицира тялото, а още по-малко бе способен да го стори от добрина. Причината бе по-проста: информаторите не са единствените, които се занимават с търговия на информация. Ако Питър искаше да получи достъп до базата данни на ФБР, трябваше да предложи нещо в замяна: „Ролодекса“ и бележника с адреси. Да, той щеше да се съгласи на сделка, нямаше къде да върви.

В два след полунощ Сара се качи в спалнята си на третия етаж и си легна. В съзнанието й запрелитаха образи от апартамента на Вал, сякаш някой щракаше неподредени диапозитиви на екран, в ушите й зазвучаха откъслечни фрази от разговори. Мина близо час, преди най-сетне да заспи неспокоен сън.

8.

На седем километра извън Женева, Швейцария, само няколко минути преди дванайсет на обед, един кобалтовосин „Ролс Ройс“ нов модел отби от малък сенчест път в покрайнините на езерото Леман и спря пред висока врата от ковано желязо. В каменна колонка до вратата имаше цифров номератор и говорител. Шофьорът набра няколко цифри и в отговор на искането по интеркома се идентифицира. Желязната врата бавно се разтвори навътре и лимузината пое по извиващия се макадамов път, а после и по тясна алея между две редици ябълкови дървета, която отиваше напред докъдето поглед стигне. Но това бе илюзия — след малко, съвсем неочаквано, пред очите на пътуващите се изправиха величествените постройките на огромно усамотено имение.

Всъщност в колата имаше един-единствен пасажер и това бе Бауман. Беше облечен безукорно, но не официално, а по-скоро спортно, в палто от туид на шотландско каре върху морскосин пуловер и бяла риза. Беше избръснал брадата си. Вълнистата му коса беше вчесана назад. Приличаше на проспериращ женеВСКИ банкир, тръгнал на почивка.

Късно снощи бе кацнал на малка немаркирана самолетна писта край Женева. Бе изминал разстоянието от Кейптаун дотук, без да пресича официално нито една държавна граница, а следователно и без да оставя следа в нито един компютър.

В Женева отседна в „Амбасадор“ до Ке де Берг на Рив Дроа, чиято фасада гледа към кристалночистите води на Рона и Пон дьо ла машин. За него предвидливо бе запазен апартамент на името на британски търговски банкир, чийто паспорт също му бе даден. След като влезе в стаята, той залости стол под дръжката на вратата, така че никой да не може да влезе, взе дълъг горещ душ и заспа мъртвешки сън. Късно сутринта го събуди позвъняването на администратора, който му съобщи, че колата му го чака.

И ето че сега лениво се наслаждаваше през прозореца на „Ролс Ройс“-а на грижливо поддържаните поляни на имението. Плетове от

стотици идеално подкастри тисови дървета се простираха навсякъде. Имението — а то изглеждаше необятно — обхващаше към петдесет акра от най-скъпата земя в околностите на Леман.

От това разстояние можеше само да види очертанията на замъка от тринайсети век, собственост на човека, който го бе поканил. За самия замък (реставриран и преобзаведен съвсем наскоро, към края на 80-те) се говореше, че едно време бил дом на Наполеон III.

Сегашният собственик и основен обитател на огромното имение, също своеобразен Наполеон, макар и от по-друг вид, се казваше Малкълм Дайсън — американски финансист-експатриат^[1] и милиардер, за когото светът практически не знаеше нищо.

През последните месеци обаче Бауман троха по троха бе съставял не много подробния портрет на легендарния и склонен към усамотение Малкълм Дайсън. Неговото собствено усамотение, макар и зад стените на Полсмур, му бе предоставило неограничено време за проучвания и ровене из източниците, а библиотеката на затвора му бе дала достъп до по-голямата част от публично известната информация. И все пак най-интересните неща бе научил от съкафезниците си — дребни мошеници, контрабандисти, бизнесмени в сянка.

Американските вестници бяха кръстили Малкълм Дайсън „финансистът беглец“ и това определение бе залепнало за името му като епитет на Омир. Този човек бе натрупал състоянието си на Уолстрийт главно от сделки с облигации и стоки, както и чрез гениална игра на фондовия пазар. В средата на 80-те Малкълм Дайсън се бе превърнал в един от най-преуспелите магнати на Уолстрийт.

Но през 1987 година го бяха арестували за неправомерно използване на вътрешна информация и огромната му финансова империя бе започнала да се руши. Всички негови капитали, регистрирани в САЩ, бяха конфискувани.

След процеса, но преди да бъде тикнат в затвора, бе успял да избяга в Швейцария, която няма договор за екстрадиране с Щатите. Оттогава той и вече покойната му съпруга бяха заживели тук и милиардерът бе започнал да изгражда империята си наново. Днес, на седемдесет и две години, Дайсън беше един от най-богатите мъже на земята и контролираше капитали на обща стойност неколкостотин милиарда долара. Въпреки това той не можеше да се завърне в САЩ, нито да поема риска да пътува до страни, от които би могъл да бъде

екстрадиран, защото това би означавало да го хвърлят в затвора до края на живота му. Така че в известен смисъл той пак беше затворник, но във възможно най-люксовата килия.

Живееше в нещо като швейцарско Ксанаду^[2] — реставрираният замък от XIII век, който сам той бе нарекъл Аркадия. Много по-важен обаче бе фактът, че Малкълм Дайсън се бе превърнал в основен търговец на пазарите на стоки за потребление и на световните валути. За него се говореше, че е в състояние да наложи своите условия на пазара на злато и платина и че контролира значителна част от пазара на диаманти и метали със стратегическо предназначение, като титан, платина и цирконий, които имат изключително значение за военната и аерокосмическата промишлености. Финансовата корпорация на Дайсън, навремето наричана „Октопода“, през последните няколко години бе изпреварила по темповете си на развитие другите водещи фирми, занимаващи се с диаманти и ценни метали, и представляваше картел с офиси на Чартърхауз стрийт в Лондон, съвсем наблизо до Хай Холбърн и Фарингтън Роуд. Неговите холдинги бяха вече много по-големи от тези на другите гиганти, заложили на ценните метали, като „Де Беерс Консолидейтид Майнс лимитид“, „Англо-американ Корпорейшън“, „Чартър Консолидейтид“, „Минерал енд Рисорсиз Корпорейшън“ и „Консолидейтид Голд Фийлдс лимитид“. Беше невероятно богат, но извън това си оставаше загадка.

Лимузината най-сетне спря пред висок плет, в който имаше декоративно изсечен проход. Пред него стоеше висок мъж под четиридесетте, с високо чело и започваща да оредява отпред коса. Носеше тъмни очила без рамки и тъмносив широк костюм. Съвсем очевидно бе, че е американец.

Той пристъпи към лимузината и отвори вратата.

— Добре дошли — каза мъжът. — Аз съм Мартин Ломакс.

Здрависа се с Бауман и го поведе през тъмния лабиринт от подрязани храсти. Пътеката налудничаво се извиваше под остри ъгли и подминаваше глухи отклонения. Бауман си позволи лека усмивка относно приумицата на Дайсън. После се запита какви ли други ексцентрични приумици щеше да му предложи този човек.

Накрая високият плет отстъпи пред просторна нефритенозелена поляна, опасана с най-различни ярки цветя.

Ломакс тръгна пред Бауман през безукорно поддържаната ливада, премина през нов фигурно изрязан проход в извиващия се плет и най-сетне спря. Чуваше се едва доловимият ромон на бълбукаща вода. Любопитството на Бауман бе възбудено до крайност. Той направи няколко крачки напред и се озова сред застиналата сенчеста зеленина на следваща градина. В геометричния ѝ център имаше плувен басейн с неправилна форма, очертан от гладки камъни, които изглеждаха почти като истински.

До дъвен, вече разяден от ерозията слънчев часовник, стоеше инвалидна количка и в нея седеше Малкълм Дайсън и тихо говореше по клетъчен телефон. Беше дребен, възпълен сбръчкан човечец. Главата му бе идеално кръгла и напълно плешива. По слепоочията и ръцете му се виждаха старчески петна. Беше облечен в свободна, разтворена на врата бяла муселинова риза, която повече приличаше на туника. Краката му бяха завити в карирано вълнено одеяло, под което се виждаха удобни италиански кожени обувки.

Събеседникът на Дайсън явно го ядосваше, така че след малко той нервно приключи разговора. Но когато в следващия миг се обърна към Бауман, лицето му разцъфна в топла окуражаваща усмивка.

— Ето че най-сетне мога да се запозная с фамозния Принц на мрака — изрече Дайсън.

Гласът му беше тънък и носов. Но очите му, стоманеносиви, не се усмихваха.

Разнесе се механично бръмчене и Дайсън насочи количката си към Бауман, но жестът се оказа по-скоро символичен, тъй като само след малко той спря.

Бауман разбра намека, пристъпи напред и Дайсън му протегна пухкавата си, покрита с петна ръка.

— Господин Бауман — каза той, усмихна се и наклони глава, — предполагам знаете кой съм.

Бауман стисна ръката му и отговори:

— Разбира се, господин Дайсън. Знам доста неща за вас.

— Радвам се да го чуя.

— Всъщност до неотдавна разполагах с достатъчно време, за да направя някои проучвания.

Дайсън се засмя на „шегата“, макар да знаеше, че Бауман не се шегува, и попита:

— А знаете ли защо сте тук?

— Не — призна Бауман. — Знам със сигурност само, че не лежа в деветнайсети блок на затвора в Полсмур. И още знам, че вие сте помогнали за моето бягство. Но откровено казано, нямам и най-малка представа с каква цел.

— А... — Дайсън помръдна ръце, сякаш досега не му бе хрумвало да се замисли над този въпрос. — Хубаво. Е, добре, надявам се, че двамата с вас ще можем да си поговорим откровено. Защото смятам да ви направя делово предложение.

— Разбирам — меко отговори Бауман и най-сетне си позволи да се усмихне. — Знаех, че няма да си губим времето с празни приказки.

[1] Лице, което живее в чужда страна. — Б.пр. ↑

[2] Въображаемо място на невероятна красота, лукс и спокойствие (споменато в поемата на Коулридж „Кублай хан“, където поетът описва лятната резиденция на хана в Югоизточна Монголия). — Б.пр. ↑

9.

Рано на другата сутрин Сара отиде в оперативното управление на ФБР в Бостън и занесе фотокопията на написаните на ръка картички от „Ролодекса“ на Валери Санторо на гишето, където се приемаха заявките за компютърни справки.

— Искаш да ги прекараме през НЦКИ? — попита я младият стажант, казваше се Ектор.

ФБР поддържа базата данни на така наречения Национален център за криминална информация, която се използва от полицията винаги, когато бъде спрян водач на превозно средство, за да се провери дали въпросното средство не е откраднато, когато се прави справка дали е издадено разрешително за оръжие, или се издирва беглец, търсят се изгубени деца и изчезнали възрастни. Базата данни можеше да помогне на Сара да разбере дали някои от клиентите на Вал имат криминални досиета, или дали на тяхно име са издадени ордери за арест.

— Точно така — потвърди тя. — Искам още проверка в разделите „Разузнаване“ и „Криминален“... а, разбира се, и СУОИ. Да видим дали някъде ще излязат. — СУОИ — съкращение от „Система за управление на оперативна информация“ — беше главната база данни на ФБР.

Бостънският клон на ФБР заема четири етажа на голяма извита съвременна сграда, известна като Сентръл Плаза 1. Стаичката на Сара се намираше на петия етаж, където се помещаваха отдел „Борба с организираната престъпност“ и групите, занимаващи се с наркотиците. Цялата огромна площ на етажа бе покрита с бежов мокет от стена до стена. Дълги сини паравани отделяха малките офиси, известни като „килии“, където имаше по две-три бюра с телефони, преносими радиотелефони от типа „уоки-токи“, а на някои бюра — но далеч не на всички — дори компютърни терминали. Почти всички млади агенти бяха компютърно грамотни, за разлика от по-възрастните си колеги, които оставяха главоблъсканиците с компютрите на работещите в централния архив, чийто отдел се намираше в другия край на етажа.

Бюрото на Сара бе забележително само с това, че до него се намираще устройството за унищожаване на документи.

Освен необходимата екипировка Сара държеше в бюрото си своя „Зиг Зауер“ в кобур и допълнително скрит в малка брезентова чантичка (оръжието се полагаше по право на всички агенти от отдели ОП и наркотици), пейджъра си и няколко лични вещи: сложена в рамка снимка на нейните родители, седнали на верандата на дома си в Белингхам, Вашингтон, и също така поставена в рамка снимка на Джаред в хокеен екип.

Атмосферата беше спокойна, но делова. За несведущия така би могла да изглежда коя да е голяма компания в страната. ФБР се бе преместило тук преди няколко години, напускайки федералната сграда^[1] „Джон Ф. Кенеди“ от другата страна на улицата, където целият бостънски клон се беше наблъскал само на един етаж и където всеки можеше да чуе с какво точно се занимава всеки друг в даден момент.

Сара погледна за миг през прозореца към сградата на окръжния съд, после прелисти фотокопията на бележника на Вал.

Всеки отделен запис беше пределно кратък и напълно неинформативен. Вал не беше вписвала имената на клиентите си, а само часовете и местата за среща. За нощта, когато беше убита, бе записала две срещи: едната за осем часа в „Четири сезона“, втората за единайсет в „Риц“. Съвсем не бе изключено някой от тези двама клиенти да я бе проследил до дома ѝ след „обслужването“ и да я бе убил. Тази възможност съществуваше.

Но дали Валери Санторо бе убита, защото някой бе разкрил, че е информатор на ФБР? И ако бе така, беше ли това работа на един от клиентите ѝ? Информацията, подавана от Валери, бе помогнала на Сара да подготви два големи процеса срещу ОП — следователно доста вероятно бе тя да е станала жертва на удар за отмъщение от тези среди.

Сара бе една от шепата жени в бостънския офис на ФБР и по някаква причина не се беше сближила с никоя от колежките си. Най-близкият ѝ приятел беше едновременно неин партньор по служба и „съкилийник“ — грамадният, подобен на мечка Кенет Олтън, който в момента говореше по телефона. Той ѝ махна с ръка, докато тя седаше. Компютърен маниак, следвал в Масачузетския технологичен институт, Кенет носеше дълга коса, хипарски очила с телени рамки и имаше

огромно шкембе. Тежеше сто и трийсет килограма, беше на вечна диета и не преставаше да смуче през сламка млечни шейкове за „светкавично сваляне на килограми“. Не беше точно онова, което се покрива в съзнанието на обществото с понятието агент на ФБР, и със сигурност никога нямаше да израсне до ръководна длъжност. Но беше ценен с необикновените си компютърни умения, така че шефовете се отнасяха толерантно към всичките му особености.

Сара работеше във ФБР вече от десет години. Баща ѝ беше бивш полицаи, който мразеше професията си и умоляваше единственото си дете да прави каквото ще, но да стои настрана от правозащитните органи, дори ако това е единствената професия на света. Тя, естествено, бе постъпила точно по обратния начин и дори се бе оженила за полицаи (в този ред).

Макар последните няколко години да работеше в отдел „ОП“ в Бостън, основният ѝ интерес бе антитероризмът и дори си бе спечелила известно уважение във връзка със случая Локърби.

Един „Джъмбо джет“ на Пан Ам бе експлодирал в небето над Локърби, Шотландия, на 21 декември 1988, в 19:03 часа. 270 жертви — пътници и екипаж. ФБР моментално бе сформирало СКОТБОМБ — най-голямото международно антитерористично разследване дотогава — и бе извършило над четиринайсет хиляди разпита в петдесет страни.

По онова време Сара беше сама — Питър вече се бе изнесъл — и живееше в Хайделберг, Германия, с болно дете на ръцете. Джаред, тогава само четиримесечно бебе, се бе разболял от тежка форма на бронхит. Нито бебето, още по-малко майката можеха да се порадват на минутка сън. Първите няколко седмици в Хайделберг Сара направо плачеше за сън. Моментът беше труден, но именно там и тогава тя спечели уважението на Бюрото.

Бяха ѝ възложили да проведе разговори с приятели и семейства на американските войници, командировани в базата в Хайделберг, и да се помъчи да установи дали някои от тях не биха могли да станат цел на терористичната атака. Дните бяха дълги — обикновено се работеше до девет вечерта. Армията се погрижи да създаде команден пост и отдели секретарка за диктуване на докладите.

Всеки следовател проучваше обкръжението само на една от жертвите. Задачата беше да се проследят всички връзки на конкретната

жертва, в това число приятели и дори случайни познанства. В хода на подобен процес беше невъзможно човек да не разрови много мръсно бельо. Един от загиналите например, беше изневерявал на жена си, друг бе затънал във финансови проблеми, трети вземаше наркотици. Имаха ли тези проблеми нещо общо с атентата?

Сара установи, че се превръща в гъба, която попива информация, клюки, подслушани разговори. Скоро се разбра, че отговорът не е в Хайделберг.

Важната изследователска работа се вършеше другаде. Сара дочуваше подробности по каналите на Бюрото. Беше установено, че бомбата е била изработена от пластичен експлозив и е била скрита в портативен радиокасетофон „Тошиба“, поставен в куфар „Самсонайт“. Куфарът бе проследен до полет КМ-180 на „Еър Малта“ от Малта за Франкфурт, където бил прехвърлен като непридружаван багаж на полет 103А на Пан Ам от Франкфурт за летище „Хийтроу“. Накрая бил поставен в контейнер AVE-4041, предназначен за полет 103 на Пан Ам.

И тогава тя научи, че е било успешно идентифицирано парче от зелена печатна платка, представляваща част от таймера на бомбата.

Поиска и получи разрешение да се порови из проблема с таймера: кой какви видове таймери е използвал, къде го е правил и с каква цел. Беше неблагодарна работа и в никакъв случай не бе нейният „билет“ на жаргона на Бюрото, но въпреки това тя получи разрешение да опита.

Цялата разузнавателна информация относно таймерите можеше да се получи он-лайн^[2] от базата данни на Бюрото. Скоро се натъкна на съвпадение. Печатната платка се оказа подобна на друга такава, използвана при опит за държавен преврат в Того през 1986 година. Приличаше и на трета, конфискувана на летището в Сенегал през 1988.

Толкова. Това беше нейният принос, който обаче впоследствие се оказа от ключово значение за успеха, макар тогава тя да нямаше представа докъде може да изведе напипаната следа.

В крайна сметка таймерът бе проследен обратно до швейцарската фирма „Meister et Bollier Limited Telecommunications“. Разбра се, че през 1985 година двайсет от въпросните таймери били продадени на либийското разузнаване.

И това разплете случая. В служебното ѝ досие бе вписано краткото „принос с изключително значение“.

Но когато дойде краят на хайделбергската командировка, тя установи, че има много малко свободни длъжности в отделите за борба с тероризма в САЩ и че нито една от тях не е в Бостън — град, който тя считаше за свой дом и в който, според клаузите на споразумението за родителските права, сключено с Питър, тя се задължаваше да живее. Така че поиска преместване в ОП и оттогава работеше за този отдел.

Сара се обади на няколко информатори, след това се опита да развие няколко идеи. Близо два часа трябваше да попълва различни формуляри, написа няколко 302-ки — така наричаха за по-кратко паметните бележки за проведени разговори — свърши писмената работа, която запълва по-голямата част от работното време на агентите на ФБР, и поговори с колега от отдел „Проследяване“ за случай, който ѝ предстоеше да приключи.

Тогава ѝ хрумна нещо и взе телефона. За щастие ѝ отговори Тед (Питър беше излязъл някъде).

— Можеш ли да поискаш извлечение за проведените разговори на Вал, или да го направя аз? — попита тя.

— Вече е направено.

— Шегуваш се. Не е възможно да си получил ордер толкова бързо.

— Имам приятел в службата за сигурност на „Ню Ингленд Телефон“.

Сара поклати глава отчасти осъдително, но и не без възхищение.

— Разбирам.

— О, само не ме убеждавай, че вие там вършите всичко по правилата — отговори Тед. — Предполагам вече си разбрала на собствен гръб, че с телефонните компании не може да се работи по официалните канали.

— И какво научи?

— Във файла на телефонния ѝ пост е записано, че... в три часа и четирийсет и четири минути следобед в деня, когато е била убита, някой ѝ се е обадил и тя е говорила в продължение на три минути.

— Е?

— Ами тя просто не си е била вкъщи по това време. Между три и четири и петнайсет е била във фризьорски салон „Дива“ на Нюбъристрийт. Погледни в бележника ѝ. Потвърждават го както фризьорът ѝ, някой си Гордън Ласкалца, така и маникюристката ѝ, Дебора не знам коя си.

— Ти чувал ли си за нещо, което наричат автоматични телефонни секретари? — попита кротко Сара.

— Оо, машината е записала разговорите — потвърди Тед. — Три съобщения. Едното от собственичката на Агенция за придружителки „Звезден прах“, някоя си Нанси Уинтър — нейната как беше... „мадам“? И две от кредиторите ѝ: „Ситибанк Виза“ и „Сакс“. Изглежда, не е обичала да плаща сметките си или е била в затруднено положение, или и двете.

— И какво от това?

— Нито едно от тези обаждания не надвишава две минути. Освен това те са получени между пет и шест и трийсет. Накрая съвпадат с извлечението от регистъра на телефонната компания.

— Искаш да кажеш, че Вал се е върнала от фризьора си — заключи Сара, — изслушала е постъпилите позвънявания и е пренавила касетофона, така ли?

— Вземаш ми думите от устата — потвърди Тед.

— Но ти знаеш кой ѝ се е обаждал, нали? Защото разполагаш със справката.

Теди се поколеба. Не ставаше за лъжец.

— Според справката обаждането, след което Валери Санторо е провела триминутния телефонен разговор в деня на своята смърт, е било направено от клетъчен телефон в кола. Колата пък е регистрирана на името на агенция за даване на лимузини под наем. Фирмата има над двайсет клетъчни телефона на свое име, вероятно монтирани в лимузините.

— Говори ли вече с фирмата, или да го направя аз?

— Тъ... вече го направих.

— И?

— Добре, добре... телефонното обаждане е било направено от лимузината, наета за два дни от някакъв тип на име Уорън Елкинд от Ню Йорк Сити.

Тя се поколеба.

— Знаеш ли нещо повече за него?

— Нищо.

— Направи ми една услуга. Забравì да споменеш пред Питър, че си говорил с мен за този човек, а? — Мълчанието в слушалката я обезпокои. — Ало?

— Да, чувам те. Добре. Разбрах — неохотно каза Теди.

— Благодаря ти, Теди. Няма да забравя, че съм ти длъжница. А... още нещо.

— Сега пък какво?

— Мога ли да получа лентата?

— Какво?

— Говоря за касетата от телефонния секретар на Вал.

— Искаш разпечатка на разговорите или копие?

— Не, искам оригинала.

— За бога, Сара! Тя вече е описана и прибрана като веществено доказателство.

— Защото в тази страна има закони. И защото тя е била наша информаторка.

— Но от нея няма да научиш нищо повече, Сара... Казах ти вече какво има на нея.

— Мога ли поне да я взема за няколко дни?

— Добре. — Той въздъхна. — Но да свършваме, преди да си ми поискала още нещо.

— Госпожо Кехил? — Към нея притеснено се приближи Ектор, стажантът към компютърния център. Носеше дълга разпечатка от принтер и се усмихваше свенливо. Лицето му грееше като на дете, направило нещо, за което знае, че ще го похвалят. — Имаме шест попадения — каза стажантът.

Сара прегледа разпечатката. Шестте имена нямаха нищо общо помежду си. Единият бе американски сенатор, чието име бе изплувало във връзка с разследване на подкуп. Вторият бе професор в Харвардския колеж по право, специализирал се в защита на известни личности — той вероятно бе привлякъл вниманието на някой високопоставен началник в Бюрото, подразнен от дейността му. Третият беше добре известен директор на строителна фирма, свързан с мафията. Имаше и две нищожества, лежали за пренос на наркотици.

Последното име беше на Уорън Елкинд, известен нюйоркски банкер, председател на „Манхатън Банк“ — втората по значимост банка в страната. Съпровождащата информация показваше, че той е сред водещите фигури по събиране на фондове с помощи за Израел и че като такъв многократно е бил заплашван от палестински и арабски групи.

Сара позвъни в „Риц“ и поиска да я свържат с директора на вътрешната служба за сигурност.

— С какво мога да ви помогна? — вежливо се осведоми той с приятен баритон.

— Търсим лице, за което имаме сведения, че е пребивавало при вас преди четири дни. Бих искала да погледна списъка на всички гости на хотела от понеделник насам.

— Знаете, че хотелът е много дискретен по отношение на гостите.

Гласът на Сара забележимо охладня.

— Сигурна съм, че познавате закона, съгласно...

— Оо! — спря я той с едва доловим намек на насмешка. — Познавам го много добре. Раздел сто четиридесет и четири, част двайсет и седем на Масачузетския общ закон. Но той предвижда правна процедура, която трябва да се съблюдава. Според нея следва да получите ордер от съда в окръг Съфолк и да я представите в нашето деловодство. Едва тогава бихме могли да ви дадем достъп до документацията.

— И колко време би отнело това?

— Имате предвид след връчването на ордера, предполагам? Ами ще ни трябват два-три дни сами да прегледаме регистъра. Ако става дума за две седмици назад, това ще ни отнеме поне три дни. Но вие би трябвало да се погрижите предметът на вашето искане, записан в ордера, да е достатъчно конкретен. Съмнявам се, че някой съдия би подписал ордер, изискващ разкриването на имената на всички гости на хотела, отседнали при нас в дадена вечер.

Напълно обезсърчена, Сара понижи глас и попита доверително:

— А има ли вариант, в който да ускорим нещата? Уверявам ви, че името на хотела ви няма да бъде забъркано в нищо, което...

— Винаги когато ФБР се интересува от имената на нашите гости, ние по презумпция сме забъркани. Работата ми се състои в това, да се грижа за сигурността на клиентите ни. Съжалявам. Обадете ми се, когато получите ордера.

Второто ѝ обаждане беше в „Четири сезона“, но този път реши да предприеме по-различна тактика. Когато я свързаха със счетоводството, както пожела, тя каза:

— Обаждам се от името на моя шеф Уорън Елкинд, който неотдавна е нощувал във вашия хотел. — Говореше с нотка на досада и уверената интонация на дългогодишна секретарка. — Имаме проблем с едно от плащанията по неговата сметка, така че се налага да проверя отново при вас.

— Повторете името, ако обичате.

Тя издиктува по букви името на Елкинд и ѝ казаха да изчака. След малко в слушалката отново се чу глас:

— Господин Елкинд е напуснал хотела ни на осемнайсети. Сметката му е пред мен. Какъв по-точно е проблемът?

[1] Във всеки по-голям американски град има сграда, наричана с това име, където се помещават всички служби с федерално значение, в това число и ФБР. — Б.пр. ↑

[2] Компютърен жаргон за „интерактивен режим“ (диалогова сесия на работа с компютъра). — Б.пр. ↑

10.

— Виждам, че колекционирате платна — каза Бауман.

— Да разбирам ли от коментара ви, че се интересувате от изкуство? — с видимо удоволствие попита Малкълм Дайсън. Думата „платна“ вместо „картини“ подсказваше, че Бауман може би не е пълен невежа в област като живописата.

Разговаряха вече в основната постройка, чиито стени бяха буквално скрити под картини, най-вече на стари майстори, макар да не липсваха и няколко на съвременни. Колекцията започваше от покритото с мрамор фоайе и продължаваше навътре до просторната трапезария и дори — както Бауман не пропусна да забележи — до антрето към тоалетната в близост до оранжерията. Ростко се бе сгушил между Каналето и Гоген; платна на Франк Стела и Елсуърт Кели, Туомби и Миро висяха редом с Кореджо и Бронцино, Вермиер, Брак и Тулуз-Лотрек. Изумителна колекция, реши Бауман, но гротескно натрупана без никакъв ред. Притежание на колекционер с много пари и без никакъв вкус.

Над позлатена маса в стил „Луи XIV“ в коридора — неудачно осветена, отбеляза Бауман, и неумело показана — висеше „Рождество“ на Караваджо. В един ъгъл на дневната, странно поставени една до друга, се виждаха „Ето човека“ на Антонела да Месина и Модилиани. Едва когато се преместиха в библиотеката, нещо в главата на Бауман прещрака и той изведнъж осъзна какво обединява повечето от картините. Тази на Караваджо например, беше изчезнала преди трийсетина години от параклиса на черква в Палермо, Сицилия; „Ето човека“ беше плячкосана от нацистите от Музея по история на изкуството във Виена. Изобщо много от придобивките в колекцията на Дайсън бяха закупени на черния пазар. След като са били откраднати.

Настаниха се в библиотеката — огромно помещение без прозорци, с висок таван, осветено с мека светлина, идваща от невидими източници, и стени, скрити зад ламперия и безкрайни полици със стари книги. Тук силно, но не неприятно, миришеше на пушек от камина. Дайсън се похвали, че закупил библиотеката в

нейната величествена цялост — започвайки с книгите и свършвайки със сводестия таван — от някакво баронско имение край Лондон.

Подът навсякъде бе застлан с древни персийски килими, върху които Дайсън малко трудно управляваше количката си. Накрая той се настани зад малко писалище, а Ломакс — готов да води бележки със сребърна химикалка в голям жълт бележник — седна до него. И двамата бяха с лице срещу Бауман, който потъна в грамадно кресло, тапицирано с тафта на бели и зелени ивици.

— Просто бегъл интерес — отговори на въпроса Бауман. — Но достатъчно, за да знам, че този Бройгел е прекарал доста време в една лондонска галерия, а Рубенс — „Вакханалия“, нали? — е изчезнал от частна колекция в Рим някъде през... седемдесетте?

— Да, „Вакханалия“ е — потвърди Дайсън. — Отлично. Тази на Бройгел се нарича „Христос и жената, заловена в прелюбодеяние“ — според мен е чудесна. — Той въздъхна. — Повечето ми платна на Реноар са от Буенос Айрес; Ел Греко, доколкото си спомням, пристигна от Саарбрюкен. За Вермиер ми казаха, че е от музея „Гарднър“ в Бостън, но мога ли да знам със сигурност? Всички Дали са от Барселона, а Сезан... Марти, откъде, по дяволите, пристигна този Сезан?

— Частна колекция в околностите на Детройт — отговори Ломакс, без да вдига поглед от бележките си. — Мисля, че се казваше „Грос Пойнт Фармз“.

Дайсън вдигна умолително ръце.

— Не ме разбирайте погрешно, Бауман. Не съм си слагал качулка и ръкавици, за да открадна тези съкровища. Дори не съм възлагал който и да било от тези удари. Картините просто... ме намират. Предполагам, търговците от черния пазар ме смятат за лесен клиент — човек без родина и така нататък.

— Но не и без чекова книжка — вметна Бауман.

— Точно така — съгласи се Дайсън.

Появи се камериер, който внесе поднос с кафе и сандвичи с пушена съомга, сервира и безшумно излезе.

— Искам да кажа, че човек трябва да приема нещата такива, каквито са — продължи Дайсън. — Не мога просто да отскоча до някой от търговете на „Сотби“, когато се продават платна на известните стари майстори. Не заради друго, а защото не искам да

свърша в Ливънуърт или както и да му казват на онзи затвор, в който американското правителство иска да ме тикне. В допълнение към това основно съображение, да купуваш на черния пазар е доста изгодно — крадените картини вървят по-ниско от побърканите цени, които ви предлагат във „Вилденщайн“, „Тау“ или „Кристи“...

— Предполагам, че не ме измъкнахте от Полсмур, за да си поговорим за живопис, господин Дайсън — прекъсна го Бауман. — Споменахте, че имате „делово предложение“.

Дайсън го изгледа в продължение на един безкраен миг над очилата си, после лицето му се отпусна в усмивка:

— Харесвам деловите хора.

В този момент иззвъня клетъчният му телефон. Той го взе, разгъна го и излая:

— Да?... Мили боже, колко часът е там сега?... Ляга ли си господин Лин някога?... Добре. — Прекъсна разговора, погледна Бауман право в очите и продължи: — Някой ден китайците ще завладеят Азия, помнете ми думите. — Поклати глава. — Та... за вас се говори, че сте най-добрият.

Бауман отсечено кимна.

— И аз съм с това впечатление, ако се съди по думите на другите. Но ако действително бях толкова добър, едва ли бих прекарал последните шест години в затвора, нали?

— Във вас говори скромността — възрази Дайсън. — От моите източници знам, че издънката е била на службата ви. Не ваша.

Бауман сви рамене и не отговори.

— Били сте инструктиран да елиминирате член на наказателен отряд на израелския МОСАД — така наречения кидон. Човек, проникнал доста дълбоко под кожата на Претория. Оказало се обаче, че ликвидираният бил високопоставен резидент... как им казваха, а... каца? Правилно ли са ме осведомили?

— В известна степен.

— Това поставило началото на дипломатически усложнения между Тел Авив и Претория. Което на свой ред заплашвало да обърка програмата на Претория за разработка на собствена атомна бомба, тъй като тази програма била в зависимост от сътрудничеството на Тел Авив. В резултат са ви хвърлили в затвора. Доживотна присъда. Идеята

е била да им спестите неудобството да им се мяркате пред очите. Така ли е?

— Най-общо казано. — Дайсън наистина знаеше основните факти, а Бауман нямаше никакъв интерес да го поправа в подробностите. Същественото бе, че този загадъчен милиардер бе направил доста, за да го измъкне от затвора, а подобни хора никога не правят такива неща, поддавайки се на чисто човешки импулси.

Преди около два месеца един следобед Бауман беше посетен в килията си от свещеник, който след няколко минути безсмислено бърборене на безобидни теми, свързани например с религиозните убеждения на Бауман, се бе наклонил по-близо до ухото му и му бе прошепнал, че един „приятел“ навън иска да му помогне да избяга. За целта Бауман щял скоро да бъде прехвърлен на работа в автосервиза.

Бауман го бе изслушал без коментар.

Но след няколко дни наистина го прехвърлиха в автосервиза. Около месец след тази случка го информираха, че нещата са готови.

— Добре — каза Дайсън и разтвори папката, която Мартин Ломак сложи пред него. — Имам няколко въпроса към вас.

Бауман просто повдигна вежди.

— Да го наречем събеседване за постъпване на работа — успокой го Дайсън. — Какво е истинското ви име, господин Бауман?

Бауман го изгледа без притеснение.

— Каквото пожелаете да бъде. Отдавна съм го забравил.

Ломак прошепна нещо в ухото на Дайсън, който кимна и продължи:

— Да видим сега... Роден сте в Западен Трансваал. Единствен син на фермери, тютюнопроизводители. Бури. Членове на Националистическата партия.

— Родителите ми бяха зле образовани и почти аполитични — прекъсна го Бауман.

— Напуснали сте университета в Претория. Там са ви вербували за работа в... как му казват сега... Министерство на националната сигурност или нещо такова...

— Отново го преименуваха — поправи го Ломак. — Вече е Национална разузнавателна служба.

— Кой, по дяволите, може да следи всички тези неща? — измърмори Дайсън, след това продължи: — Обучен във Фирмата за

убиец и експерт по амунициите. Отлични оценки в Академията и в оперативната работа. Службата ви е командировала, тоест давала ви е „на заем“ на различни приятелски разузнавания... — Той погледна купчината листа. — Тук се казва, че лично стоите зад петнайсет документиран терористични операции и вероятно имате на ваша сметка още доста недокументирани по цялото земно кълбо. Служебният ви криптоним е Зиро^[1], което означава, че сте „върхът“ или както там му казват.

Бауман не реагира. На вратата на библиотеката плахо се почука и Дайсън почти изкрещя:

— Влез!

Появи се висок слаб мъж под петдесетте с лист хартия в ръка. Лицето му бе с нездрав тен и някак вдлъбнато. Той подаде листа на Ломакс, който за части от секундата го прегледа и на свой ред го връчи на Дайсън, промърморвайки едва чуто: „Санкт Петербург“. Дайсън погледна листа, смачка го на топка и я запрати към кошчето за боклук, тапицирано с червена кожа, пропускайки целта с цял метър.

— През 1986 година сте били нает на хонорар като свободен оператор от Муамар Кадафи, за да извършите бомбен атентат срещу дискотека в Западен Берлин. Бомбата избухнала на 5 април. Били убити трима американски войници.

— Сигурен съм, че който и да е извършителят — намеси се Бауман, — той несъмнено е получил уверенията на либийците, че в онази нощ е нямало да присъстват американски военни. Изводът е, че винаги си струва човек сам да провежда паралелно разузнаване.

— Ако исках да си осигуря убиец или наемник, знам, че опаската на кандидатите щеше да се проточи оттук до Париж — каза Дайсън. — Стрелците под наем са евтини и много на брой. Но такива като вас са доста редки... като зъбите на кокошка. Сигурно не сте страдали от липса на работа.

— Да, търсеха ме.

— Тук пише, че родният ви език е африкаанс. И е добавено, че обикновено говорите с британски акцент.

— Опитвам се.

— Доста убедително. Дявол да го вземе, на колко години бяхте, когато премахнахте Кареро Бланко?

— Моля?

— Луис Кареро Бланко.

— Опасявам се, че това не ми говори нищо.

— Как ли пък не! Луис Кареро Бланко, президент на Испания от времето на Франко. Загинал при бомбен атентат през 1972 година. Баските заявиха, че е тяхно дело, но те всъщност са наели тайнствен непознат. Професионален убиец, който получил половин милион американски долара за изпълнението на задачата. Не бяхте ли вие?

— Бих искал да съм аз — сви рамене Бауман.

Старецът смръщи вежди и леко се помести в инвалидната си количка. Погледна озадачено към Ломакс, после върна погледа си върху Бауман.

— Ако се опитвате да скриете нещо от мен, бих ви посъветвал да...

— Сега аз имам няколко въпроса към вас — прекъсна го Бауман, леко повишавайки глас.

В сивите очи на Дайсън проблесна раздразнение. Чертите му се изопнаха.

— Колко души използвахте в операцията по организиране на моето бягство от Полсмур?

— Това си е моя работа! — остро отговори Дайсън.

— Опасявам се, че не е така. В тази „ваша работа“ пряко съм замесен лично аз и моето благополучие от сега нататък.

Дайсън помисли малко и се отпусна. Обърна се към Ломакс, който късо отговори:

— Двама.

— Само толкова? В това число фалшивият свещеник и човекът на коменданта?

— Само те двамата — раздразнено повтори Ломакс. После наклони въпросително глава към своя шеф, видя Дайсън да кимва и допълни по-спокойно: — И двамата вече са мъртви.

— Отлично — одобри Бауман. — И всички възможни следи са покрити?

— Професионално — поясни Ломакс.

— Да се надяваме в такъв случай — въздъхна Бауман, — че операцията по елиминирането е извършена от по-голям професионалист от онзи, който отговаря за сигурността тук в... как беше?... Аркадия.

Ломакс сви устни в тънка линия. Очите му гневно проблеснаха, лицето му почервения.

— Вижте какво, дявол да го вземе — намеси се Дайсън с глас, задавен от гняв. — Вие би трябвало да сте ми вечно благодарен... какво говоря, би следвало да целувате земята, по която карам тази количка, затова че ви измъкнах от онази адска дупка.

Бауман бавно се изправи, усмихна се и каза:

— Оценявам съдействието ви, господин Дайсън, но не съм ви молил за него. Предполагам ще разберете, че след като не съм убеден, че сте взели необходимите предпазни мерки, за да гарантирате, че няма да бъда проследен, имам правото да откажа да имам повече нещо общо с вас.

— Дори не си го мислете! — извика Дайсън.

— Господин Дайсън, може да се приеме, че сте ме довели тук заради моята опитност в онзи вид работа, който искате да свърша и за вас. Предлагам да се отнасяме с взаимно уважение към професионализма на другия. Сега, ако обичате, разкажете ми как беше подготвена операцията.

И Дайсън му разказа как неговите хора са се свързали с определени служители в Южноафриканската република и са ги подкупили.

Бауман кимна.

— Добре. Ще изслушам вашето предложение. Но отсега ви предупреждавам, че си запазвам правото да не го приема. Отговорът ми ще зависи от естеството на задачата, която искате да ми възложите, и сумата, която сте готов да платите.

Дайсън се оттласна с количката си от писалището толкова рязко, че масилницата затрака, а вазата от майсенски порцелан се заклати.

— Сериозно ли мислите, че имате голям избор? — попита той. — В момента вие не сте нищо повече от един проклет беглец, издирван по целия свят. И аз съм онзи, който знае къде се намирате.

— Да, знаете — съгласи се Бауман без емоции, след което огледа стаята, в която се намираха. — Същото, разбира се, би могло да се каже и за вас.

Дайсън го изгледа, онемял от ярост. Ломакс забележимо се напрегна и бавно повдигна ръка към скрития револвер, който носеше и който Бауман бе забелязал още в градината.

Но Бауман продължи, сякаш не виждаше какъв ефект са произвели думите му:

— Освен това аз вече съм добре запознат с мерките за сигурност тук, със слабостите на убежището ви и с начините, по които може да се проникне тук. Винаги когато пожелае, бих могъл да ви посетя. Или да навестя офисите ви в Женева или Цуг. Вие явно сте запознат с някои подробности от моята биография, така че предполагам и за момент не се съмнявате в способността ми да ви открия.

Дайсън сложи ръка върху ръката на Ломакс.

— Добре — каза той след дълго мълчание. Ломакс гледаше навъсено. — Уверен съм, че ще успеем да стигнем до взаимноизгодно споразумение. — Чертите на лицето му леко се отпуснаха. — Ние американците му викаме „да стигнем до да“.

Бауман се върна при креслото, в което бе седял, и отново се отпусна в него. После кръстоса крака.

— Надявам се. Шест години в затвора са предостатъчни, за да накарат всекиго да пожелае най-сетне да направи нещо смислено.

— Предполагам се досещате, че онова, което ще поискам да направите, трябва да стане при пълна тайна — предупреди го Дайсън. — Трудно ми е да подчертая това условие достатъчно дебело.

— Никога не съм правил реклама с ударите си. Дори вие с усилията, които сте положили, знаете само за една съвсем малка част от работата ми.

Дайсън втренчено го изгледа.

— Точно така бих искал и да бъде. Не трябва да бъде свързан по никакъв начин с онова, което ще ви бъде възложено, и даже смятам да взема допълнителни мерки това да не се случи.

Бауман сви рамене:

— Естествено. Какво искате да бъде направено?

Половин час по-късно в библиотеката се върна Мартин Ломакс. Той познаваше в най-малки подробности плана, който неговият работодател бе бистрил в продължение на месеци, и разбираше, че шефът му би искал да сключи сделката насаме, както бе постъпвал винаги досега.

Когато влезе, двамата мъже приключваха разговора.

Той чу Бауман да казва една-единствена дума:

— Впечатляващо.

Дайсън го дари с една от характерните си студени усмивки.

— Значи ви заинтригува?

— Не — отговори Бауман.

— Какъв е проблемът, парите ли?

— Хонорарът определено е едно от съображенията. Но като мисля за рисковете, които според вашия план се налага да поема, не съм сигурен дали нямаше да бъде в по-голяма безопасност, ако си бях останал зад стените на Полсмур. Но финансовата страна ще обсъдим след малко.

— Какво, по дяволите!... — почна Дайсън.

— Досега аз слушах вашите условия — тихо продължи Бауман.
— Сега ще ви кажа моите.

[1] Нула (англ.). — Б.пр. ↑

11.

— Криминална лаборатория, Ковалски — съобщи гласът в слушалката.

— Майкъл Ковалски? Обажда се специален агент Сара Кехил от бостънския клон.

— Е? — Гласът не правеше никакво усилие да скрие нетърпението си.

— Вие сте акустичен инженер, нали така?

— Какво има?

— Ами вижте... вие, момчета, знаете ли как се възстановява лента?

— Аудио, видео, каква?

— Аудио.

— Не.

Сара буквално чу събеседника си да покрива микрофона с ръка. От другия край се разнесоха приглушени гласове.

— Ало? — каза тя.

— Да, чувам ви. Съжалявам, но ме откъснахте от важна работа. Да видим сега: значи разполагате с аудиолента, която случайно е била изтрита или нещо такова. Ами не е много вероятно, че бихме могли да възстановим нещо от нея. Всъщност няма начин. Съжалявам.

— Благодаря. — Сара мрачно сложи слушалката на вилката и не се сдържа: — Майната му!

— Ей, я не го приемай толкова надълбоко — каза Кен. — Животът те изсмуква и после умираш. — Той ухапа долната си устна. — В техническата служба са добри. Когато не могат да направят нещо, значи най-често наистина не може да бъде направено.

— Чудесно. — Тя не можеше да сдържи разочарованието си.

— Но това не е задължително вярно. Ти наистина ли искаш да го направиш?

— Това пък как да го разбирам? — попита Сара.

Телефонът ѝ иззвъня, но тя не му обърна внимание.

— Ами разбирай го така: познавам един пич, с когото учихме в МТИ. Гений, ама от истинските. Сега се е хванал там в някакъв факултет... доцент ли е или нещо друго, не знам. Инженер по електроника. Мога да му се обадя, ако държиш.

— Да, бих се радвала. Чакай малко... Изведнъж се сетих. Ние поискахме ли пълно претърсване на базата данни?

— Да. Защо?

— Уорън Елкинд. Бих искала да знам дали името му няма да изникне и във връзка с нещо друго. Как мога да го направя?

— Ами, подаваш заявка през Фили Уили. Той я препраща във Вашингтон на професионалните търсачи в архива. Според мен специалистите по корелация, които извличат справките там, са истински експерти.

— Интересуват ме всички записи във всички бази, в които се споменава Елкинд. Може ли да стане това?

— Може. Единственият въпрос е дали ще ти позволят да прокараш подобна заявка. Защото това ще струва доста. Кое те кара да мислиш, че Фелан ще я парафира?

— Уорън Елкинд е един от най-влиятелните банкери в страната. Освен това е бил и обект на терористични заплахи. Ако сега оставя нещата както са си, ще приключим случая с една мъртва проститутка и един богат banker. Без никаква връзка между двамата. Но ако направим пълно претърсване, възможно е отнякъде да изникне нещо, което би си струвало да се разследва допълнително. Някаква следа, която да захапем...

— Да, само че Фелан ще ти разкаже колко добри са нашите специалисти. Ще се опита да те убеди, че щом онова, което те интересува, не е намерено в нашето досие на Елкинд, с което вече разполагаш, нямаш сериозни основания да очакваш, че глобалното претърсване ще даде по-различен резултат.

— Ти си компютърният бог сред нас, така че ти измисли аргументите. Мен ме интересува само пълното претърсване. Структурно и йерархично, не знам как го наричате. ЦРУ, РАМО^[1], Агенцията за национална сигурност, Държавния департамент — всичко. Говоря за източниците, в които нашите хора не правят справки.

— Върви и говори с Уили.

— Който ще каже: „Сара, но това не е Локърби“.

— Ами наистина не е. — Той се усмихна малко злобничко. — Но ти все пак поискай. Нали не мислиш, че Елкинд е убил твоята информаторка?

Тя въздъхна:

— Не... Всъщност всичко е възможно и вероятно не следва да го изключвам... Но има нещо... не знам как да го формулирам... Има нещо не наред в смъртта ѝ. Тези пет хиляди долара, които са явно заплащане... убийството, извършено само часове след като е обслужила един от най-влиятелните мъже на Уолстрийт. Не, тук има нещо не наред.

[1] От Разузнавателна агенция към Министерството на отбраната (в оригинала DIA — Defence Intelligence Agency), създадена през 1960, за да се занимава с координацията между различните видове военни разузнавания. — Б.пр. ↑

12.

Дайсън бе привидно безгрижен, но вътрешно напрегнат. Единственият му коментар за себе си беше едно наглед невинно подмятане.

— Разбрах — каза той без връзка с разговора до момента, — че Щатите дори не ми липсват. Липсва ми само Ню Йорк. Имах голямо имение в Катона — трийсет и четири акра. Дом на Източна Седемдесет и първа улица — Александра беше влюбена в него. Но животът продължава! — Той махна пренебрежително с ръка и довърши: — Ню Йорк може и да е финансовата столица, но ако човек иска, може да върши работа и от колиба на брега на Замбези. И така... Вашите „условия“, както ги нарекохте. Не разполагам с цял ден и бих предпочел да свършим с всичко това преди обед.

Няколко секунди Бауман го гледа, после проговори:

— Вие ми нахвърлихте очертанятията на план, който, ако успее, ще нанесе страхотен удар на Съединените щати и ще хвърли света в хаос. Искате от мен да задействам на конкретна дата доста специално взривно устройство в Манхатън и заедно с това да извадя от строя сложна компютърна система. Сега вече съм един от посветените във вашия план. Ще отбележа само, че и вие като мен сте международно издирван беглец. Кое ви кара да мислите, че няма да отида при съответните власти и да спечеля свободата си срещу обещанието да разкрия всичко, което знам за вашия план?

Дайсън се усмихна.

— Себичният интерес, разбира се, единствено чистият себичен интерес — отговори той малко флегматично. — Чисто практически погледнато, тук аз съм недосегаем. Намирам се под защитата на швейцарското правителство, което печели невероятно много от моята дейност на местна територия.

— Никой не е абсолютно недосегаем — отбеляза Бауман.

— От друга страна, вие — продължи Дайсън, без да обръща внимание на коментара му — сте осъден убиец и терорист, избягал от южноафрикански затвор и укриващ се от правосъдието. Защо мислите,

че тези „власти“ ще ви повярват? Не е ли много по-вероятно да ви сложат бележниците и ви върнат в Полсмур? Няма никакво съмнение, че и другите правителства по света не биха искали да се разхождате на свобода.

Бауман кимна.

— Но вие ми описахте картината на престъпление от такъв мащаб, че американците, ФБР и особено ЦРУ няма да се успокоят, докато не открият извършителите. Защото последиците от акта ще бъдат такива, че натискът за арести от страна на обществото ще бъде невероятен.

— Избрах вас, защото за вас се говори, че сте гениален, но най-вече защото сте изключително потаен. Ако трябва да резюмирам накратко основното изискване, което е наложително да спазите, това е: „Не допускате да ви хванат!“.

— Но аз не бих могъл да свърша това абсолютно сам, а когато се намесят и други, шансовете за пълна секретност се свеждат до нула.

— Нужно ли е да ви напомням — разгорещено каза Дайсън, — че имате нужните умения да направите така, че никой от другите да не проговори? Както и да е, ФБР и ЦРУ, че дори МИ-6^[1], Интерпол и шибаният Международен Червен кръст ще търсят извършител с мотив. Извършител, който ще поеме отговорността за акта, лице, което има платформа. Но аз, първо, нямам намерение да заставам зад онова, което ще стане, и второ, нямам платформа. Каквито и да са чисто юридическите ми проблеми със Съединените щати, аз имам повече пари, отколкото някой някога би могъл да поиска, че дори и повече. Много, много повече. От определена сума нагоре парите се превръщат в абстрактно понятие. В този смисъл аз нямам финансов мотив.

— Това ми е напълно ясно — съгласи се Бауман, — но в плана ви има пропуски, които вече съзирам, и...

— Вие сте експертът — избухна Дайсън. — Вие сте проклетият Принц на мрака. Изчистете пропуските, премахнете спънките. Всъщност какво по-точно имате предвид?

— Да започнем с това, че вие не желаете да се откажете от оперативния контрол.

— Нали ако искам да отменя операцията, ще трябва да се свържа с вас...

— Не. Това е прекалено рисковано. Аз ще ви се обаждам от време на време, като използвам такъв метод за тайна комуникация, какъвто сметна за подходящ. А ако реша, мога и изобщо да не ви се обадя.

— Не желая да...

— По този пункт няма да отстъпя и не желая да се пазарим. Като професионалист на професионалист ви казвам, че няма да допусна компрометиране на секретността на операцията.

Дайсън го изгледа втренчено:

— Ако... когато се свържете с мен, как ще го направите?

— По телефона.

— Телефонът!? Шегувате се. От всички най-съвременни начини...

— Изобщо не се доверявам на обикновените телефони. Говоря за сателитна връзка — това, което наричат САТКОМ^[2]. Предполагам, че имате такъв телефон.

— Естествено — отговори Дайсън. — Но ако планирате да говорите с мен чрез сателита, ще имате нужда от портативен... как им казваха...?

— Преносим САТКОМ. Има размерите на малко куфарче. Да, прав сте.

— Аз имам такъв. Използвам го, когато съм извън обсега на телефонната мрежа, примерно с яхтата навътре в морето или където и да било. Можете да вземете него.

— Не, благодаря. Ще се снабдя със собствен. Освен другите съображения, откъде например мога да съм сигурен, че вашият не се прослушва?

— Това е нелепо — каза Дайсън. — Защо ще правя такова нещо?

— Ами например, за да сте в течение къде се намирам в даден момент. Как мога да съм сигурен, че в предавателя няма монтирана СГП? — Бауман не поясни, че има предвид Системата за глобално позициониране — портативно устройство, което може да бъде модифицирано така, че да излъчва сигнал извън честотната лента на говора като подносеца на аудио сигнала, прехвърлян по сателитната връзка. Той би могъл да помогне на намиращия се на другия край на връзката да определи местоположението на използващия преносимия апарат САТКОМ с точност до няколко метра. — Но дори ако

отхвърлим тези възможности, аз не знам по какъв начин сте се сдобили с вашия апарат. Въпрос на технология е за всяка уважаваща себе си разузнавателна агенция да използва чувствителен спектрален анализатор, за да идентифицира характерните индивидуални особености на даден преподавател и да посочи мястото му на картата. Още ЦРУ например, и то преди десетилетия във Виетнам, следеше интересуващите го автомобили от космоса, прехващайки специфичните за всеки от тях електромагнитни емисии, дължащи се на електрическата искра на запалването.

— Това е най-абсурдното...

— Добре, нека приемем, че преигравам с презастраховането. Но все пак става дума за собствената ми безопасност. Допълнителните разходи няма да са повече от трийсет хиляди долара. Предполагам, че можете да си ги позволите.

Но тонът на Бауман недвусмислено показваше, че той ще постъпи както е решил, независимо дали Дайсън би възразил, или не.

Дайсън сви рамене с престорено безразличие.

— Добре, нещо друго?

— Предложихте ми два милиона долара. Ако не сте готов да увеличите неколкосткратно тази сума, по-нататъшният ни разговор е безпредметен.

Дайсън се изсмя. Бауман видя, че дори изкуствените му зъби са пожълтели.

— Знаете ли какво е първото правило при сключване на сделки? Винаги се пазарете от позиция на силата. Реша ли, мога да ви похарча за секунда.

— Това може и да е истина — съгласи се без сянка на враждебност Бауман, — но ако имахте алтернатива, нямаше да си доставяте всички тези главоболия, свързани с бягството ми от Полсмур. Изобщо нямаше да стоя сега пред вас. Действително има и други професионалисти, които биха могли да се справят със задачата, която ми описахте, но да не забравяме, че вие ще имате възможност да опитате този удар един-единствен път. Провалите ли се, никога вече няма да имате шанс да повторите опита, уверявам ви. В такъв случай на вас ви е необходим най-добрият в света. Вече сте направили своя избор. Да не си играем игрички.

— Колко искате? Три милиона?

— Десет. Както вече казахте, за вас парите са абстрактно понятие. Теоретично погледнато, разбира се. Убеден съм, че правите пет милиона още преди да сте седнали на сутрешното си кафе.

Дайсън отново се изсмя, този път още по-високо.

— Това ли било? Ами тогава може би петдесет милиона? Защо не милиард, за бога?

— Защото нямам нужда от него. Не бих могъл да похарча толкова пари дори и за хиляди години. Десет милиона са ми напълно достатъчни, за да си купя сигурност и анонимност. Това ще бъде последната ми операция и аз бих искал да изживея колкото ми остава без постоянния страх, че мога да бъда заловен. Има и друго — по-голяма сума от тази би означавала допълнителен риск за мен. Основното правило в средите, из които се движа, е никога да не даваш никому повече, отколкото той би могъл да обясни откъде притежава. Е, аз мога да обясня богатство от десет милиона. Един милиард — това вече е невъзможно... Забравих: към тази сума трябва да се прибавят и разноските.

— След успешното изпълнение. — Дайсън стисна устни.

— Не. Една трета предварително, втората третина — една седмица преди определената за операцията дата, и последната — незабавно след приключването ѝ. Предупреждавам ви, че преди да прехвърлите първия дял, няма да предприема нищо.

— Не разполагам с десет милиона долара в наличност ей така под дюшеците или бог знае къде. А да изтеглиш такава сума означава да си навлечеш вниманието на дявол знае колко хора — възрази Дайсън.

— Последното нещо, което бих искал, е да пренасям пачки пари — увери го Бауман. — Които при това доста лесно биха могли да бъдат проследени. Не, няма да ви дам този шанс.

— Ако си отворите сметка в Женева или Цюрих...

— Швейцарците не са надеждни партньори. Не мога да допусна някой да наложи заповед на сметката ми. Знам, че каквото и да правим, част от информацията ще изтече в по-близко или по-далечно бъдеще. Искам да разполагам с възможността да отрека моето участие по възможно най-правдоподобен начин.

— Каймановите острови...

— Не вярвам на банкери — прекъсна го Бауман с мрачна усмивка. — Имал съм вземане-даване с доста от тях.

— Какво предлагате тогава?

— Сумата трябва да бъде предадена в ръцете на човек, който и според двамата ни може да бъде надежден посредник.

— Например?

— Има един човек, когото и двамата познаваме от панамската операция. — Бауман назова името. — Не знам дали ви е известно, но по време на американското нахлуване в Панама неговото семейство стана случайна жертва.

Дайсън кимна.

— Той винаги е бил антиамерикански настроен — продължи Бауман, — но оттогава едва ли може да се намери някой изпълнен с силна омраза към Америка. Този човек има мотив да ни сътрудничи.

— Добре.

— Той ще действа като изпълнителен посредник. Ще издадете на негово име кредитно писмо. Според клаузите в него, той няма да има право да докосва парите лично, но ще бъде упълномощен да освободи сметката в съответствие с график, който ние ще трябва да уточним. След като той оторизира превода, панамската банка ще го осъществи в зависимост от указанията, които аз ще му дам. По този начин нито той ще може да злоупотреби с парите, нито аз. А вие няма да сте в състояние да се отметнете от уговорката.

Бауман замълча и настана дълга пауза. Дайсън съсредоточено разглеждаше маникюра си, после вдигна поглед и каза:

— Съгласен съм. Много интелигентен план. Вашите познания за света на финансите ме впечатляват.

Бауман скромно кимна и отговори късо:

— Благодаря.

Дайсън протегна ръка.

— Кога сте готов да започнете?

— Ще поставя начало на подготовката веднага след като получа първата вноска, а именно моите три цяло и три милиона долара — отговори Бауман. После пое ръката на Дайсън и здраво я стисна. — Радвам се, че можахме да стигнем до споразумение. Желая ви приятен обед.

- [1] Външното разузнаване на Великобритания. — Б.пр. ↑
- [2] Сателитна комуникация. — Б.пр. ↑

ЧАСТ 2 ШИФРИ

*„Цялото военно дело се основава на
заблудата.“*

*„Изкуството на
войната“, Сун Цу*

13.

Най-голямата разузнавателна организация в света по едно неслучайно съвпадение на обстоятелствата е и най-забулената в тайна. Това е Агенцията за националната сигурност или съкратено АНС, което някои малко иронично разшифроват като „Агенцията не съществува“ или „А, никакви сведения“.

АНС, която се е разпростряла върху цели хиляда акра във Форт Мийд, Мериленд, отговаря за американското SIGINT или електронно разузнаване. Това включва комуникационното разузнаване (COMINT), радарното, телеметрично, лазерно и несвързаното с обработка на образи инфрачервено разузнавания. Най-общо се описва като прахосмукачка, всмукваща в себе си цялото електронно разузнаване по света, включително разшифроването на сигналите, ако се налага.

Грубо казано, АНС притежава способността (покрай многото други неща, на които е способна) да подслушва по електронен път повечето телефонни разговори по целия свят.

Съгласно изискванията на два закона — Заповед на президента номер 12333, член 2.5, и Указ за проследяване в рамките на външното разузнаване, член 101/F-1 — АНС няма право да избира за своя цел телефонните разговори на който и да било американски гражданин без разрешение на Генералния прокурор на САЩ, издадено въз основа на възможното подозрение, че въпросният гражданин действа като агент на чуждо разузнаване.

Ключовата дума тук е цел. Законът не може да бъде приложен, ако спътниците на АНС случайно засекат съмнителен разговор, докато сканират мрежата на международните телекомуникации.

Освен че законите са пълни с възможности за заобикалянето им, заявките към АНС за прослушване се одобряват от свръхсекретно действащ съд, създаден специално за целта. На всичко отгоре, ако спътниците на АНС прехванат телефонен разговор между Лондон и Москва, практически няма начин да се разбере дали някой от разговарящите е американски гражданин.

Така в действителност АНС е в състояние да прехване всеки телефонен разговор, входящ или изходящ по отношение на Съединените щати, в това число телекс, телеграфен апарат или факс, намиращ се някъде по света, като използва методите на прослушването в микровълновия обхват. Счита се, че агенцията пресява милиони телефонни разговори дневно.

За да стане изпълнима една толкова необятна задача, АНС програмира своите суперкомпютри да сканират разговорите за присъствието в тях на думи от свръхзасекретени списъци, между които наименования на групи, имена и естествено телефонни номера. По този начин всеки телефонен разговор или изпратен факс, в който се съдържат фрази като „ядрено оръжие“ и „Муамар Кадафи“ или думи от рода на „тероризъм“ и „плутоний“, да не говорим за имена на терористични лагери и кодови наименования на определени видове засекретено въоръжение, могат да бъдат маркирани за допълнителен анализ.

А телефонни разговори, които са зашифровани или скрамблирани^[1], определено будят интереса на АНС.

Вечерта на деня, когато Бауман се съгласи да работи за Малкълм Дайсън, случаен фрагмент от телефонен разговор между два пункта в Швейцария бе прехванат от намиращия се на геосинхронна орбита шпионски спътник от клас „Риолит“. Разговорът се състоя по наземната кабелна мрежа, но с използване на микровълнова връзка между две антени, разположени в Швейцария в зоната на пряка видимост една с друга.

Има много части на света, където различни топографски съображения — планини, водни басейни и други подобни — правят невъзможно осъществяването на телефонни разговори изцяло „по жицата“. При това положение огромен обем от телефонния трафик се предава между микровълнови ретранслатори. Понеже всяка такава станция изпраща сигнала си под формата на конус, част от излъчвания сигнал се разсейва нагоре и може да се прехване от антените на спътник.

Прехваният сигнал, съдържащ фрагмент от телефонния разговор, беше буквално „загребан“ от рееция се над Земята спътник „Риолит“, препредаден на друг спътник, намиращ се в орбита над Австралия, оттам на релейна станция и след това на Форт Мийд,

където дълбоко под сградата, в която се разполагат Щабът и Управлението за оперативна работа, се инсталирани почти сто декара компютри. Говори се, че това е компютърна мрежа, нямаща равна по своята плътност.

Само след минути сигналът беше категоризиран и възстановен в първоначалния му вид и бяха установени някои любопитни факти.

Първото, което откриха криптоаналитиците на АНС, бе, че сигналът е цифров — говорът беше превърнат в последователност от нули и единици. Цифровите сигнали имат едно огромно предимство пред аналоговите — могат да се приемат с минимален шум.

Но те имат и друго предимство пред аналоговите сигнали. Веднъж скрамблирани, те стават засекретени, неуязвими, неразбираеми от всеки, с изключение на шепа правителствени агенции, работещи за технологично най-напредналите страни.

И тогава АНС откри второто любопитно нещо. Прехванатият разговор бе допълнително засекретен срещу подслушване с помощта на най-нова зашифроваща система. В последно време не бе необичайно частни лица — особено онези от света на големите пари — да провеждат най-деликатните си телефонни разговори по съвременни телефони, способни цифрово да кодират гласовете им така, че да не могат да бъдат прослушани, записани или регистрирани по какъвто и да било начин.

Но повечето доставчици на тези свръхнадеждни телефони (един от които е например „Сгупто А. Г.“ от Цюрих) сътрудничат с правозащитните органи като предоставят алгоритмите за зашифроване както на Агенцията за национална сигурност, така и на британския ЦПР (Центъра за правителствени връзки в Челтнъм, Англия, британският аналог на американската АНС). Това прави възможно прослушването от АНС и ЦПР дори и на най-засекретените телефонни разговори. Международните бизнесмени, дискутиращи незаконни схеми, и наркокартелите, обсъждащи различни сделки, не проявяват предпазливост при използването на „сигурните“ телефони, защото изобщо не подозират, че повечето от тях съвсем не са чак толкова надеждни.

Но конкретният алгоритъм на зашифроване не беше известен нито на АНС, нито на ЦПР. И това бе последното, трето откритие.

Скрамблираният сигнал светкавично бе препратен на отдела за криптоанализ в сградата на Щаба и Оперативното управление на АНС. Там бе прекаран през суперкомпютър „Крей“, но дори „Крей“ се оказа безпомощен. Сигналят просто не можеше да бъде преобразуван до нищо познато. Вместо гласове крайният резултат бе безсмислена поредица от нули и единици, които компютърът просто не можеше „да разбере“.

Това вече беше необикновено. Компютрите на АНС са програмирани да разбиват практически всички шифри, включително и онези, които се получават след използване на електромеханични шифрови машини. В това число влизат всички системи, използвани някога от някого, включително сурови идеи, публикувани в технически списания, в книги, дори в романи — изобщо всеки шифър, който е бил предлаган, макар и само хипотетично.

Истината е, че ако в компютрите бъде въведен достатъчно голям обем зашифрован материал и ако се знае, макар и само принципно типът на използвания шифър, АНС в крайна сметка ще го разбие. В повечето случаи цифровите сигнали се разшифроват практически мигновено. Но в случая това не стана дори след часове интензивна обработка.

АНС има един вечен кошмар и той е да не би някой да измисли шифър, за който нейните специалисти не знаят. За криптоаналитика неразбиваемият шифър е като непроницаемия сейф за касоразбивача или като съвършената ключалка за майстора на шперца. Това е предизвикателство, мъчение и едновременно с това — червен плащ!

Двама криптоаналитици — „крипита“ както ги наричат колегите им от Форт Мийд — седяха пред екрана и съзерцаваха развитието на процеса със смесица от безпомощност и възхищение.

— Боже мой, що за шифър е това? — обърна се Джордж Фрешет към партньора си Едуин Чу.

Едуин Чу намести кръглите си очила с рогови рамки и се взря в стрелкащите се по екрана безкрайни колони цифри.

— Ами просто сме попаднали на нов.

— Какво ще кажеш да го поразгледаме, а?

[1] Кодирани чрез разместване на честотите (има и други методи), съставлящи нормалния разговор. — Б.пр. ↑

14.

Брус Гелман, дребен, слаб и започващ да оплешивява мъж с рядка брада, беше доцент по изчислителна техника в МТИ. Репутацията му като електронен инженер бе на национално ниво. Според Кен Олтън той беше и легендарен хакер, натрупал значителен опит в тънкостите на телефонията, а освен това бе и един от основателите на „Тинкинг машинз корпорейшън“.

Не беше възможно да се каже със сигурност на колко години е. Облеклото му — груба вълнена риза, под която се виждаше друга, потънка, от трико, не бе типично за университетски преподавател, но от друга страна, хората, занимаващи се с компютри, рядко се отличават с изискана външност. Кабинетът му се помещаваше в Лабораторията по изкуствен интелект, която на свой ред се намираше в едно високо здание на Кендал Скуеър, Кеймбридж.

— Не знам защо имах впечатлението, че вашите хора са доста оправни — започна той, отпивайки кафе от гигантска пластмасова чаша. — Значи в лабораторията на ФБР са се отказали, а?

— Може да се каже и така — призна Сара.

— Разбирам — каза той подчертано вежливо, но без да оставя у събеседниците си съмнение какво му е мнението за ФБР. — От една страна, техникът, с когото сте разговаряли, по същество е прав: не би могло да се твърди, че е лесно да се възстанови изтрита лента. Това е вярно.

Тя извади от куфарчето си черна касета, запечатана в пластмасов плик за съхраняване на веществени доказателства, и му я подаде.

Той сръбна още една глътка кафе, остави чашата, сбърчи вежди и въздъхна:

— Е, може да имаме късмет. Може да се окаже, че телефонният секретар е от старите модели. Или че конструкцията му не е добра.

— Това би ли ни помогнало?

— Може би лентата при преминаване пред главите е играела нагоре-надолу, което би се случило, ако насочващите фиксатори са се

разхлабили, така че да позволяват известни отклонения във вертикална посока.

— Значи това би облекчило нещата?

— Да, това би оставило ивичка стара информация над или под онова, което е било записано върху нея.

— Ами ако автоматичният секретар не е от старите или лентовите водачи не са разхлабени?

— Е... — проточи Гелман, — лентата все пак е триизмерна система, нали? — Той отново шумно сръбна глътка и пак припряно остави чашата на бюрото си. — Искам да кажа, че има известна дебелина. А предната и задната страна на лентата се подлагат на различно въздействие в процеса на записа.

Сара не разбираше накъде води тази аргументация, но реши да кимне.

— Така че ако сравните двете повърхности на лентата — продължи той, — ще видите, че има следи от магнитен запис и върху обратната страна. Понякога този метод сработва.

— Какво ще правим, ако не сработи?

— Е, тогава може да се използва ефектът на „прослушването“, който се състои в това, че можете да намерите следи върху една секция на лентата от онова, което е било записано в съседна секция. Изобщо съществуват различни места, където може да се търси информация. Изненадан съм, че във вашата лаборатория не са помислили за тях. — Той неодобрително поклати глава. — Следователно ние бихме могли да сканираме лентата и да я реконструираме двумерно, използвайки техниката на видеозаписа.

— Бихте ли ми обяснили това?

— Става дума за следното — започна Гелман. — Това е специална техника, която разработвам за... въ... друго правителствено ведомство на договорни начала. По дяволите, всеки би се досетил, че е АНС. Както и да е... нормално дадена аудиолента се намагнитва — положително или отрицателно — на ивица, нали така?

Сара кимна.

— Но при видеолентата информацията се разполага по различен начин. Тя се записва пак на ивици, но те са под наклон спрямо дължината на лентата, с цел да се събере по-голямо количество информация върху лента със същата дължина.

— Аха...

— Когато дойде моментът тази информация да бъде възпроизведена, видеоманетофонът използва конична глава, за да я прочете. Това означава, че лентата се движи под ъгъл спрямо главата, разбирате ли ме?

— Да.

— Така че ако ви се налага да възпроизведете наистина тясна ивичка останала информация, която е разположена покрай ръбовете на по-широка лента — независимо дали е вертикална, или хоризонтална — можете да използвате принципа на видеозаписа, като четете с подобна конична глава.

Той спря за миг и Сара енергично кимна, за да го накара да продължи.

— Коничната глава ще сканира лентата под ъгъл, минавайки първо през новозаписаната информация, после и през тясната ивичка останала информация — тази, която ни интересува, нали? При това положение ние ще четем през равни интервали от време части от нея. Останалото е просто боклук. — Гелман говореше все по-бързо и по-бързо, с нарастващ ентузиазъм. — Въпросът е как да се отсее житото от плевата, ако се сещате какво говоря. Как да отделим звука, който ни трябва, от другия, който ни пречи. Е, има само един начин и той е да се напише програма, която разделя едното от другото, така ли е?

— Така.

— Добре, да видим как става това. Аз знам разстоянието и времето между частите от лентичката, която ни интересува — където е записана последователност от магнитни импулси. От скоростта, с която се върти възпроизвеждащата глава, мога да изчисля този разделящ интервал, който, впрочем, определя онова, на което казваме „периодичност“. Съобщавам на компютъра какво търся и го инструктирам да извлича през равни интервали сигнали с определена продължителност. Въвеждам в него сметата от коничната глава цифрова картина на магнитната информация, използвайки специално оборудване — възпроизвеждащ магнетофон с конична глава, който преобразува аналоговия сигнал в цифров. Това по същество е технологията, заложената в компактния диск и цифровата аудиолента, нали? Е, всъщност е модифициран CD-плейър, способен да чете и

възпроизвежда възстановената аудиолента, като че ли е цифрова лента с висока плътност на записа.

— Вижте — не издържа Сара, — компютърните трикове не са най-добрата ми област и точно заради това съм при вас. Да разбирам ли, че не е изключено да сте в състояние да възстановите изтритата лента?

— Да, точно така.

— Колко време може да ви отнеме?

— Самият процес може да приключи и за няколко часа. Но ако трябва да се подходи правилно, една седмица подготовка вероятно ще...

— Окей. Бих желала да наема услугите ви на експерт срещу хонорар. Ще можете ли да получите някакви резултати за два-три дни?

— Три дни? — смая се Гелман. — Хм... теоретично да, но...

— Това би било чудесно — приключи Сара. — Благодаря ви.

15.

Бауман се събуди с пулсиращо главоболие, целият плувнал в студена пот. Лененият чаршаф под него беше мокър, сякаш някой го бе обливал с ледена вода. Той дръпна тежките завеси, за да пусне в стаята ярката утринна светлина. Погледна надолу към Авеню де Портюге, после нагоре към небето и прецени, че трябва да е към осем или девет часа. Днес го чакаше много работа.

Седна за няколко минути на ръба на леглото и започна да масажира слепоочията си, за да отстрани болката. Главата му още се въртеше от кошмарите, които го бяха измъчвали. Беше сънувал, че е обратно в дупката — онази черна килия на ужасите.

Беше понесъл боя — жестокото налагане с тръстикова пръчка, докато си завързан с разпънати ръце и крака за трикракия „кон“, в присъствието на безучастния затворнически лекар. Но дупката или „бомбата“, както я наричаха някои, беше най-лошото място в Полсмур — влажно ужасяващо подземие, което бе изпило всичката му сила и едва не го бе докарало до полуда. Дупката бе мястото, където те завличаха за наказание след сбиване в двора, за удар на бур, а понякога и без по-сериозна причина от тази, че старшият надзирател не е харесал лицето ти. Както и да е, той бе прекарал общо не повече от един месец в нея за всичките години, които бе излежал в Полсмур. Освен другото, хвърлянето в дупката означаваше още престой в единична килия с голи циментови стени, наказателен режим от царевична каша, рядка супа и пак каша.

Нямаше цигари, нямаше вестници, нямаше писма и посетители. Нямаше радио и телевизия. Нямаше никакъв контакт с външния свят, никаква възможност, макар и за малко да излезеш от гадната, вмирисана, неосветена килия, чиито стени като че ли с всеки изминат ден се доближаваха все повече една до друга. Единственото възможно нещо там бе да живееш като животно в клетка, чиято единствена забележителност бе отворената клозетна дупка в пода, от която се разнасяше вонята на собствените ти изпражнения.

Но защо му се присънваше този сън сега? Какво означаваше това? Дали подсъзнанието му не отказваше да приеме, че той вече е на свобода? А може би съзнанието му разглеждаше живота на друго, много по-висше ниво, на което той още не бе излязъл от затвора?

Бауман отиде в банята и си взе дълъг, почти нетърпимо горещ душ. След това облече един от меките хотелски халати, отпусна се в един шезлонг, взе телефона и започна да звъни. Докато говореше — френският му, макар и с лек британски акцент, бе безукорен — разсеяно пригладдаше влажната си коса.

Беше кацнал на „Орли“ от женевското летище „Коантрен“, използвайки фалшивия паспорт, предоставен му от хората на Дайсън. За щастие формалностите при пътуванията в рамките на страните членки на Европейската икономическа общност бяха сведени до минимум през времето, което бе излежал в затвора. Никой не пожела дори да отвори швейцарския му паспорт. Но Бауман не можеше да се довери напълно на този паспорт. Ако бе подправен, беше ли това направено на ниво? Можеше ли да се изключи напълно възможността фалшификаторът да е информатор на швейцарските власти? Ако бе откраднат, тогава съществуваше опасността вече да е обявен за изчезнал и номерът му да е маркиран по съответния начин в компютрите на граничните пунктове. Най-сетне, ако бе получен като нов непопълнен паспорт от някой швейцарски служител в паспортна служба, комуто е било щедро платено, доколко тайна бе останала тази сделка?

Дайсън бе предложил да достави пълния комплект документи от които Бауман щеше да се нуждае — паспорт, шофьорска книжка, кредитни карти — но инициативата му бе вежливо отклонена. Такива документи щяха да бъдат като звънче на шията на овца — реши ли, Дайсън с лекота щеше да следи изкъсо придвижванията му.

Така че пред него имаше две възможности: да се свърже с професионален фалшификатор или сам да си създаде правдоподобна самоличност с подръчни средства. През последните пет-шест години нещата в това отношение се бяха усложнили до неузнаваемост. Паспортите бяха станали много по-трудни за подправяне, а и вече бе изключено да наемеш кола чрез заплащане в наличност. Разрастването

на международния тероризъм бе принудило летищата да предприемат случайни проверки на паспортите и също така случайни преглеждания на ръчния багаж при трансатлантическите полети. Светът бе станал много по-подозрителен. На всичко отгоре Бауман не можеше да си позволи да се снабди с всичките документи от едно място и един източник. Така че през следващите няколко дни щеше да му се наложи да попътува из няколко страни.

Беше си резервирал апартамент 510 в „Рафаел“, на авеню „Клебер“. Хотелът бе луксозен, но дискретен. Никога преди не бе отсядал в „Рафаел“ (той не допускаше подобни грешки), но бе чувал за него от познати. По парижките стандарти апартаментът бе направо огромен, с голяма дневна, и струваше цяло състояние, но нали в крайна сметка той харчеше не свои пари, а тези на Дайсън. Освен това задачата изискваше от него да култивира у околните съответна представа за себе си.

Носеше известна сума в американски долари, швейцарски и френски франкове, която трябваше да му стигне засега. Първото плащане на Дайсън вече бе трансферирано в една панамска банка.

Имаше нужда от дрехи. Разполагаше само с костюма и обувките, които бе купил в Женева. Налагаше се да си набави комплект подобрани ризи, няколко чифта обувки и поне два класически костюма на бизнесмен.

И с всичко това трябваше да приключи за не повече от няколко часа, понеже го чакаха по-важни дела.

Час по-късно вече седеше в малката, не особено привлекателна за окото изложбена стая на една фирма за микровълнова комуникация, разположена на шестия етаж в една сграда на Булвар дьо Страсбург, 10-и арондисман. Компанията работеше с корпорации, новинарски организации и всеки, който имаше нужда от сателитна телефонна връзка.

Директорът на компанията, мосю Жилбер Тремо, се отнесе към Бауман с искрено уважение: джентълменът, британски гражданин, често пътувал из Третия свят и имал нужда от телефон, съвместим с „Интелсат-М“ или „Комсат“.

— Ще ви предложи най-компактния модел, с който разполагам — обясни мосю Тремо на перфектен английски. — Заедно с акумулатора тежи тринайсет килограма. Четирийсет и пет на трийсет и пет сантиметра, дебелина само дванайсет. Абсолютно портативен е, високонадежден и с отлично качество на сигнала. — Той го извади от заключената витрина. Приличаше на алуминиево куфарче.

Бауман щракна ключалката и апаратът се разтвори като книга.

— Антената?

— Плоска многоелементна антена — побърза да поясни Тремо. — За всеобщо облекчение дните на параболичните антени отминаха. Диаметърът на лъча е много по-широк, което означава, че насочването не е така критично.

— Не я виждам — поясни недоумението си Бауман.

Тремо докосна капака и обясни:

— Това е антената.

— Много удобно — призна Бауман.

— Да, така е — съгласи се Тремо. — Можете с лекота да го използвате от апартамента си или в хотелската си стая. Трябва само да го сложите на перваза на прозореца, да отворите капака и... това е. Индикаторът за сила на приемания сигнал ви помага да намерите най-добрата посока чрез завъртане. Апаратът сам ще изчисли азимута. Имате ли представа къде ще го използвате?

Бауман се замисли за момент.

— Защо питате?

— В момента на орбита са изведени четири спътника. В зависимост от това къде се намирате, ще се свързвате чрез който и да е от четирите. Ако сте в Москва например, направете така, че прозорецът на хотелската ви стая да гледа на запад. Но ако сте, да кажем, в...

— Колко бързо мога да се снабдя с него?

— О, можете да го купите още днес, ако желаете. Имам на склад три. Но не можете да го вземете с вас веднага.

— Защо?

— Тези апарати са под строг контрол. Първо трябва да направите заявка за идентификационен код, който ще ви служи и вместо телефонен номер. Тази заявка се обработва за не по-малко от три дни...

— Това е невъзможно — възрази Бауман. — Излитам довечера.

— Довечера ли?! — изненада се искрено Тремо. — Е, това вече е изключено.

— Ще го купя без идентификационен номер.

Тремо сви рамене и разпери безпомощно ръце.

— Ако можех да го направя, повярвайте ми, щях да го сторя с удоволствие. Но аз съм задължен да въведа в компютъра идентификационния номер на всеки продаден апарат редом със серийния му номер. В противен случай компютърът няма да допусне изнасянето му от склада.

— Вижте какво ще ви кажа — тихо проговори Бауман, извади от вътрешния си джоб плик и започна да отброява банкноти от по хиляда франка. — Намирам се в затруднено положение и се налага да се сдобия с този апарат незабавно. Готов съм да ви платя... — той не спираше да брой — щедро... за разбирането, което, вярвам, сте склонен да проявите по въпроса. Сигурен съм, че има начини да се заобиколят съществуващите глупави разпоредби като тази, съгласен ли сте?

Тремо изчака Бауман да отброи и последната банкнота от пачката, после придърпа купчинката към себе си и провери сумата. Накрая вдигна поглед към Бауман и със затруднение преглътна. Гърлото му беше абсолютно сухо.

— Да, господине — каза той и леко кимна. — Има начини.

16.

Няколко часа след като Едуин Чу и Джордж Фрешет, криптоаналитици на АНС, получиха кодирания фрагмент от телефонния разговор, прехванат от шпионския спътник над Швейцария, Едуин Чу разби кода.

Всъщност сториха го суперкомпютрите „Крей“, използвайки няколко техники, неизвестни на света навън. В интерес на истината Едуин Чу направи всичко каквото можа, за да помогне на компютрите, играейки ролята на пилот инструктор, седнал на задната седалка в самолета.

АНС винаги се интересува от нови схеми на зашифроване, така че работата, която Чу свърши заедно с „Крей“ късно през нощта и в малките часове на следващия ден, не беше само за да задоволи собственото си любопитство.

Макар по-скоро да ставаше дума най-вече за това.

Но не се оказа лесно. Ако Чу заемаше по-висока длъжност и имаше по-солидни връзки, щеше да се справи за около час, вместо за онези осем часа, за които свърши в действителност. Намерението му бе да използва последния модел „Крей“, но трябваше да преглътне дадения му по-стар суперкомпютър.

— Донякъде се надявах това да е RC-4 — обясни той на Фрешет, имайки предвид предлагания за широко ползване пакет за шифроване. Единствените програми, които АНС позволява да бъдат изнесени извън границите на Съединените щати, са онези, които използват дължина на ключа под 40 бита^[1]. Най-известни измежду тези пакети са RC-2 и RC-4 — настройваеми шифри с прилична надеждност... но не и срещу АНС, където използват високочестотни интегрални схеми, специално проектирани да се справят с тях за няколко минути. — Нищо работа — скромно обясни той на Джордж Фрешет, подавайки му втори комплект слушалки. — Изглежда пак е работа на онази крипто фирма в Цюрих, която произвежда новите телефони с кодиране на гласа и която каза на Агенцията да го духа.

— Значи върви им бизнесът — промърмори Фрешет.

— Казвам ти, само те са. Компанията била основана от някакъв руснак емигрант, специалист по кодиране, който навремето работил за Осмо управление на КГБ. — Осмо управление на бившето КГБ отговаряше за сигурността на целия зашифрован радиотрафик на Съветите. — Един от най-кадърните им хора. Говори се, че бил голяма работа. Писнало му да работи с допотопна техника, когато всичко рухнало и парите свършили. За него това означавало, че няма кой да реализира последните му големи идеи. И станал капиталист.

— Хм...

Чу обясни, че руснакът разработил свой собствен алгоритъм на зашифроване още по времето, когато работил за КГБ. КГБ, разбира се, не му позволило да публикува нищо в някое математическо списание. Когато станал частник, руснакът запазил тайната само за себе си.

Което се оказало голямата му грешка.

Един от големите парадокси в света на криптографията е, че в колкото по-голяма тайна се пази дадена програма за зашифроване, толкова по-ниско е нивото на нейната надеждност. Ако не направиш идеята си достъпна за хакерите по целия свят, никога няма да разбереш скритите ѝ слабости.

В конкретния случай, продължи обясненията си Чу, алгоритъмът залагал на невъзможността да се изпълни в обратен ред сложна полиномиална функция, но АНС бе успяла да реши проблема преди две години. Създателят най-вероятно не предполагаше това, а още повече щеше да се изненада, ако знаеше, че АНС бе изчислила предварително голям брой частни решения и ги бе записала в паметта на компютрите си, което пък бе дало шанс на Чу да подхване сложните полиноми и да ги сведе до по-прости.

Казано по-просто, шифърът не се бе оказал лек за разбиване, но благодарение на многопосочната и далновидна изследователска работа, която непрестанно се върши в АНС, и на невероятния изчислителен потенциал, който тя притежава, шифърът се бе оказал разбиваем.

— За щастие разполагахме с достатъчно обем материал, за да има върху какво да работим — завърши разказа си Чу. — А сега чуй.

Джордж Фрешет вдигна очи и късогледо го погледна.

— Тези приятели американци ли са?

— Глас-1 звучи като на американец. Глас-2 е на чужденец — швейцарец, германец, холандец или нещо подобно. Не съм сигурен.

— И какво ще правим с това?

— Ще го разпечатаме и ще го препратим нататък, за да ни се маха от главата, приятел. И ще дадем възможност на някой друг да си блъска главата. Що се отнася до мен... — той погледна часовника си — ... време е за „Биг Мак“.

[1] Това отговаря на число към 1000 милиарда (10^{12}). — Б.пр. ↑

17.

Бауман се отби в един железарски магазин до „Етоал“ и купи оттам необходимите му принадлежности, след което отиде в английската книжарница на Авеню дьо л’Опера, откъдето избра два еднакви джобни речника с червени корици от винилова изкуствена кожа. Смяташе да ги използва за кодиране на изпращаните съобщения. После се впусна в къса обиколка на магазините за дрехи из 8-и арондисман и си купи няколко много добри костюма и ризи — вярно, конфекция, но отлично ушити — към които добави колекция от вратовръзки, няколко чифта английски обувки, скъпо дипломатическо куфарче и други аксесоари.

След това се върна в „Рафаел“. Макар още да не бе станало обед, потъналият в уютен полуздрач бар в английски стил с дъбова ламперия вече правеше добър оборот. Той избра малка масичка, седна там, поръча чаша еспreso и без да бърза, прегледа купчина американски вестници и списания: „Форбс“, „Форчън“, „Барънс“ и други. От време на време вдигаше поглед, колкото да провери влизането и излизането на клиентите.

Не след дълго забеляза мъж на възраст малко под четирийсетте — американски бизнесмен, доколкото можеше да се съди по външността му. Дочу и разговора със спътника му — изглежда, младши помощник — защото двамата избраха да седнат на съседната маса. Първият бизнесмен, чиято старателно вчесана тъмна коса изглеждаше посипана със сребро, се оплакваше на втория, че хотелът не донесъл неговото списание „Уолстрийт джърнал“ със закуската в стаята му тази сутрин, макар изрично да бил поискал това.

Късметът на Бауман сработи, когато към бизнесмена се приближи сервитьор с телефон в ръка, обърна се към него на фамилия и включи телефона в розетка на стената. След приключването на явно важния телефонен разговор двамата американци забързано излязоха във фойайето. Там помощникът седна в един от фотьойлите, а партньорът му се качи в асансьора.

Миг преди вратата на асансьора да се затвори, Бауман се вмъкна през нея. Бизнесменът натисна бутона за седмия етаж, Бауман ненужно го натисна повторно и притеснено се усмихна на собствената си непохватност. Бизнесменът, който видимо бързаше, не отговори на усмивката му.

Бауман последва американеца по коридора. Мъжът спря пред стая 712, а Бауман го подмина и се спотаи зад ъгъла. Бизнесменът излезе пак буквално след секунди, облякъл бежов шлифер и понесъл сгъваем чадър.

Не можеше да е сигурен, но ако се съдеше по времето — само няколко минути преди един — имаше голяма вероятност, че двамата американци отиват на делови обяд. Това бе парижка традиция и той добре знаеше, че подобни обеди продължават поне по два часа.

Бауман окачи табелката „Не безпокойте“ на вратата на стаята, в която бяха отседнали американците, сложи латексовите си ръкавици и незабавно се хвана на работа. Макар стая 712 да бе доста по-тясна от неговия апартамент, както можеше да се очаква, в нея имаше всичко необходимо, в това число малък сейф, вграден в ниша до голямото легло.

Сейфът, подобно на всички хотелски сейфове, които Бауман бе виждал, се оказа достоен за аматьор, но предназначението му явно беше само да обезкуражи крадливи камериерки от изкушението да откраднат видеокамера или добре натъпкан портфейл. Беше от типа, който обикновено се вгражда в хотелските стаи от средна категория нагоре: малка, тежка стоманена каса, вградена в уплътнена с цимент ниша, крайно неудобна за повдигане, макар това да не бе невъзможно.

На капака ѝ се виждаше цифрова клавиатура. За да се отвори, трябваше да се набере кодовата комбинация — цифрите се появяваха на течнокристален дисплей — в края на която се натискаше бутонът, обозначен със звездичка, което задействаше по електронен път ключалката.

Той вкара малък шестограм в дупката на капака и плъзна плочата назад. Това беше достатъчно, за да получи достъп до обикновената ключалка с два ключа. Трябваше му минута игра с импровизирания комплект шперцове — това бе наборът домашни инструменти, който

бе купил преди няколко часа от железарския магазин — за да се пребори с ключалката. Накрая сейфът се предаде.

Очакванията му не бяха измамени. Противно на европейците, които предпочитат да носят в себе си важните документи при пътуване, американците постъпват по обратния начин. Господин Робинсън — господин Съмнър Чарлз Робинсън, както гласеше пълното му име — бе оставил паспорта си заедно със значително количество чекове на „Американ Експрес“ и малка купчинка долари.

Бауман прибра паспорта в джоба си, после бързо преброи наличните (двеста и двайсет долара) и чековете (хиляда и петстотин долара). За миг се поколеба дали да не вземе и тях, после реши да се въздържа. Когато господин Съмнър Ч. Робинсън се върнеше, той можеше да реши (или не) да отвори сейфа и можеше (или не) да открие липсата на паспорта си. Ако това се случеше, той с голямо облекчение щеше да установи, че парите му са непокътнати, и не бе изключено да помисли, че е сложил паспорта си на друго място.

Едва ли би приел, че някой крадец ще открадне паспорта му и ще подмине парите. Дори след като претърсеше стаята, джобовете на различните си дрехи и багажа, и не намереше паспорта си, той можеше да се въздържа да информира хотелската администрация за неговата липса. Още по-малко вероятно бе да се обърне към полицията. Да, не си струваше да взема наличните.

Мартин Ломакс, адютант на Малкълм Дайсън, вдигна слушалката и се обади в офиса на компанията в Цуг, Швейцария, използвайки засекретената телефонна връзка, за да провери, че необходимите финансови операции са направени и преводът за Бауман е прехвърлен в панамската банка. Ломакс се обаждаше в Цуг вече трети ден подред, защото бе от онези, които мислят за всичко, а шефът не обичаше дори и най-незначителното недоглеждане.

Нещо повече, Дайсън имаше сериозни опасения относно разузнавателните възможности на американското правителство и бе инструктирал Ломакс никога да не обсъжда предстоящи неща по друга линия, освен засекретената. И то не коя да е засекретена линия, защото Дайсън съвсем не бе вчерашен и знаеше, че практически всички фирми, предлагащи кодиращи телефони — в това число прословутата

„Crypto A. G.“ от Цюрих — продават алгоритмите си за зашифроване на АНС и ЦПР. Така че не съществуваше такова нещо като истински надежден телефон, освен ако човек сам не се погрижеше да го има.

Затова Дайсън не бе купил своите телефони от някоя от тези компании. Един руски емигрант в Женева бе намекнал тук-там, че търси финансиране за нов проект, предвиждащ създаването на компания за секретна комуникация. Руснакът, специалист по шифри, навремето бе работил за КГБ. Дайсън бе обезпечил първоначалния капитал и това бе помогнало руската компания да бъде основана. Първият прототип на новия надежден телефон бе предоставен на Дайсън. Никакви алгоритми не бяха дадени нито на АНС, нито на ЦПР. Тези телефони бяха истински надеждни и шифрованите съобщения по тях не можеха да бъдат разбити. Само по тези телефони Дайсън и съдружниците му можеха да говорят открито.

Бауман се върна в стаята си и до края на деня се отдаде на планиране.

Начинанието на Малкълм Дайсън наистина бе нещо изключително, но колкото повече мислеше върху него, толкова повече недомислици забелязваше. Дайсън бе направил няколко предположения, всяко от които можеше да се окаже невярно. Освен това милиардерът нямаше никаква представа за особеностите на мястото, където щеше да се проведе операцията, за мерките за сигурност, слабите места — все неща с ключово значение. Дайсън също подценяваше риска Бауман да бъде заловен или убит. Номерът, както се казваше, бе в подробностите, и Бауман нямаше намерение да пропусне дори най-дребната от тях.

Когато пиколото почука на вратата му, за да остави окачените на закачалки костюми, кутиите с обувки и останалата част от дрехите, които бе накупил тази сутрин, Бауман вече бе нахвърлил груб работен план — доста груб, но изпълним, в последното бе напълно сигурен. Той се преоблече и излезе на разходка.

Първото, което направи, бе да влезе в магазин за тютюневи изделия, откъдето си купи фонокарта, която щеше да му позволи да направи няколко международни обаждания от всеки обществен телефон. Намери един такъв в сутерена на някакво кафе и след

известно обмисляне на следващия си ход се обади в Ню Хейвън, Кънектикът. Използвайки адреса, който бе преписал от квитанцията към пътните чекове на Съмнър Робинсън, той бе научил домашния му телефон от служба „Справки“.

Отговори му женски глас. Там бе късна нощ и първоначално гласът ѝ прозвуча малко изплашено, сякаш позвъняването я бе събудило.

— Госпожа Робинсън ли е? — с подчертан английски акцент се осведоми Бауман. — Казвам се Найджъл Кларк и се обаждам от Париж.

Жената потвърди, че е съпруга на Съмнър Робинсън, и веднага попита дали мъжът ѝ е добре.

— О, боже, не се безпокойте — възкликна Бауман. — Работата е в това, че намерих паспорта на мъжа ви в едно такси и... — Той изслуша възклицанието ѝ, след което продължи: — Узнах телефона ви от „Справки“. Предайте на съпруга си да не се тревожи... държа го в ръцете си, неповреден и в безопасност. Кажете ми какво да правя, как да му го предам... — И той отново се вслуша. — Точно така — потвърди той, — на летище „Шарл де Гол“. — Гласът му звучеше благодушно, но очите му бяха стоманено студени. В този миг чу някой да слиза по стълбите. Една млада жена, обгърната в облак цигарен дим, видя, че телефонът е зает, и го прониза с раздражен поглед. Той я пресрещна с равен, предупредителен поглед, който я накара да се изчерви, да хвърли цигарата си на пода и да се качи обратно по стълбището. — О, няма да заминава преди края на седмицата, така ли? Чудесно... Добре... Единственият проблем е, че аз трябва да взема полет за Лондон буквално след секунди, нали разбирате, и... О, по дяволите, чувам последното повикване на пасажерите и се опасявам, че трябва да тичам, но... ако ми дадете адрес, ще го изпратя по DHL или с някоя друга куриерска служба в мига, в който се озова у дома. — Той произнесе „дома“ с типичен лондонски акцент и се засмя добродушно, когато жената го засипа с несвързан порой от благодарности. — Хайде, хайде, дори не искам да чувам за това. Едва ли ще струва кой знае колко.

Инстинктът му говореше, че е постъпил както трябва. Да, американецът може и да не бе съобщил никъде за паспорта си, но сега жена му щеше да го потърси в хотела, щеше да му съобщи, че

паспортът му е бил намерен от някакъв симпатичен англичанин и щеше да му каже да не се безпокои, понеже онзи обещал да изпрати паспорта по най-бързия начин при първа възможност.

Съмнър Робинсън сигурно щеше да се запита как е попаднал паспортът му в такси. Може би щеше да се усъмни дали изобщо го е оставял в сейфа си. Във всеки случай, при тези обстоятелства той нямаше да съобщава нищо никъде — нали щеше да очаква да си получи паспорта след ден-два. Е, готиният британец сигурно имаше намерение да му го върне, защото иначе ще си прави труд да се обаждат чак в Ню Хейвън, нали така? Значи паспортът щеше да остане валиден поне още три дни. Дори повече, макар Бауман да знаеше, че никога не би рискувал.

Той окачи слушалката и се качи по стълбите на нивото на улицата.

— Отстъпвам ви телефона завинаги — каза той на младата жена, която продължаваше да чака, дори я със сърдечна усмивка и си позволи едва забележимо да намигне.

Обядва сам в хотела. Когато приключи, донесоха в стаята му голям кашон, в който се намираше апаратът MLink-5000. Разопакова го и внимателно прочете инструкцията за работа. Натисна с палци двата въртящи се винта на задния капак, извади слушалката, после отвори предния капак на устройството, нагласи ъгъла на антената и направи две обаждания.

Първото бе до банката в Панама Сити, откъдето получи потвърждение, че преводът на Дайсън е пристигнал.

Второто бе на частния номер на Дайсън.

— Започвам работа — късо осведоми той работодателя си и прекъсна разговора.

През последното десетилетие фалшифицирането на американски паспорт постепенно бе ставало все по-трудно и по-трудно. Не, разбира се, че не бе невъзможно — за опитния фалшификатор няма невъзможни неща. Но Бауман, макар да бе наясно с основните неща,

далеч не беше професионален фалшификатор. Това бе работа, която той оставяше на другите.

След няколко дни щеше да се свърже С професионалист, когото познаваше и комуто можеше да се довери. Дотогава обаче трябваше да се оправя със собствени сили, и то в рамките на шестте часа, с които разполагаше, преди да отиде на „Шарл де Гол“, откъдето да вземе ранния полет за Амстердам.

Беше три сутринта, когато най-сетне въздъхна задоволен от резултата. Само внимателен оглед би разкрил, че паспортът е подправен, но нямаше подобна опасност — той щеше да напусне Франция през натовареното летище „Шарл де Гол“ със сутрешния полет, използван най-вече от бизнесмени, и знаеше, че френските инспектори ще имат време само за един бегъл поглед върху паспорта на поредния раздражителен американски бизнесмен.

18.

Принца на мрака бе започнал да действа.

Дайсън бавно остави слушалката и почувства тръпка при мисълта за предстоящото. Бе наел най-добрия (той винаги наемаше само най-добрите) и този гений на обгърнатия в тайна свят на тероризма щеше да направи каквото трябва, така че точно след две седмици това, което трябваше да стане, щеше да е станало.

Той натисна бутона върху писалището, за да извика Мартин Ломакс.

Сградата на „Дайсън & Къмпани А. Г.“ беше на Рю дьо Рон в Женева, а офисът на самия Дайсън се намиреше на последния етаж и заемаше югозападното крило. Мебелировката бе изцяло в бяло: бели кожени дивани, бял мокет от стена до стена, бял велтер, покриващ стените. Даже масивното му писалище с неправилна форма бе изсечено от огромен блок бял мрамор от Карара.

Единствено произведенията на изкуството — за разлика от дома му, тук внимателно подбрани и не толкова безвкусно изобилни — представляваха цветни петна, върху които окото можеше да отдъхне. Познавачът можеше да се наслади на Рубенсовата картина на три жени „Добродетел“, взета от богаташ по време на Втората световна война. Един Ван Дайк („Светото семейство със Света Ана и един ангел“) бе изчезнал преди време в Италия, за да се появи по-късно в „Дайсън & Къмпани А. Г.“. И Холбайновата „Света Катерина“ бе намерила пътя дотук от хранилище в Източна Германия скоро след падането на Стената.

За Дайсън събирането на стари майстори на черния пазар се бе превърнало в едно от най-приятните му занимания след оставането в изгнание. За него то беше като освобождаване от ограниченията на правните норми, начин да натрие носа на останалия свят и една невероятна тръпка — може би именно защото беше престъпление. Нека другите купуват второкачествените си придобивки, преговаряйки с упълномощени агенти по време на дискретни обеда с морска кухня на Бери стрийт, Лондон, където дилърите са като досадни мухи.

Неговите картини, сред тях много от най-скъпите в света, бяха свалени от стативите си, за да бъдат скрити примерно в кух крак на маса или в неприкосновената дипломатическа поща на някоя страна.

Пазарът на творби на изкуството напомняше на Дайсън за Уолстрийт, където правилата се прилагат само по отношение на хора, които не са членове на клуба. Известният филантроп Нортън Саймън веднъж се бе изпуснал, че притежава бронзова статуя на Шива, контрабандно изнесена от Индия. Всъщност това се отнасяше до по-голямата част от азиатските произведения на изкуството, които той купуваше. Дори августейшият бостънски Музей на изящните изкуства бе имал нещастieto да бъде хванат с откраднат Рафаел, за който директорът се кълнеше, че бил купил в Генуа.

Дайсън не изпитваше горчивина. По-скоро се чувстваше освободен. Отмъщението, което бе замислил, затъмняваше всичко останало.

Преди да се изплъзне от ноктите на американското правораздаване след грандиозния скандал за финансово облагодетелствуване след възползване от служебно положение, Дайсън бе изтърпял няколко обидни квалификации, най-популярната измежду които бе „най-големият нарушител на данъчните закони в историята на страната“. Това не беше истина. Той лично познаваше няколко добре известни, дори станали легендарни титани на бизнеса, носещи имена, познати на всяко американско домакинство, които бяха „спестили“ на американската данъчна система суми, много по-големи от тези, които Дайсън някога се бе опитвал да укрие.

Във всеки случай бяха го намерили за виновен по ни повече, ни по-малко от петдесет и едно обвинения, имащи отношение към укриването на данъци, данъчни злоупотреби и подстрекателство към извършване на злоупотреби с ценни книжа. Всичките му авоари в американски банки бяха блокирани. Проведоха се напрегнати преговори с Министерството на правосъдието и Комисията по сделките с ценни книжа. Очакваха го в най-добрия случай поне няколко години затвор, а това беше абсолютно неприемливо. Ако бившият му приятел Уорън Елкинд не се бе съгласил да сътрудничи на Министерството на правосъдието с цел да му бъде поставен капан,

нямаше да се случи нищо особено, защото нямаше да получат доказателствата, необходими, за да бъде осъден.

И докато преговорите се влачеха, Дайсън замина на делово пътуване в Швейцария с жена си Александра и решиха да не се връщат. Швейцарското правителство отклони всички искания на американците да бъде екстрадиран. Логиката им бе необорима: според швейцарските закони Дайсън бе обвинен във фискални нарушения, които не даваха достатъчно основание за екстрадиране. Но дали беше случайност, че Дайсън бе и най-големият корпоративен данъкоплатец в Швейцария?

След известно време той отиде в Статистическото бюро в Мадрид, положи клетва в името на испанския крал и се отказа от американското си гражданство. Превърна се в испанец, живеещ в Женева, и престана да пътува с полетите на авиокомпаниите, защото се страхуваше от ловци на престъпници, за чиито глави е обявена награда. Като богат човек в деликатна ситуация, той бе очевидна жертва. Щяха да го отвлекат и или щяха да му поискат откуп от примерно един милиард долара, или щяха да го предадат на американското правителство. Затова летеше само с частен самолет.

Напоследък обаче възможността да бъде задържан много не го вълнуваше. Светлината в живота му бе изгаснала. Бяха убили жена му и дъщеря му, самия него го бяха приковали в инвалидна количка. Но за всичко щяха да си платят прескъпо.

Дайсън седеше в електрическата си количка пред огромното писалище — дребен плешив мъж с ръце и череп, покрити от старчески петна, безмилостен поглед в стоманените очи и пура „Маканудо“ в устата. Вратата се отвори и влезе Мартин Ломакс. Висок, слаб, започващ да оплешивява, Ломакс изглеждаше безличен, но бе верен.

Той седна в любимото си бяло кресло до писалището и извади химикалка и бележник, сякаш вадеше револвер от кобур.

— Искам да бъда сигурен — с присъщата си методичност се обърна към своя помощник Дайсън, — че изцяло сме се изтеглили от фондовата борса.

Ломакс вдигна поглед леко озадачен, разбрал, че фразата е по-скоро въпрос, отколкото нареждане. После погледна за всеки случай часовника си, за да се увери, че не бърка датата.

— Да — потвърди той. — Изтеглихме се. Ще станат три дни.

— А банката на Федералния резерв? Има ли някаква промяна в нейната политика?

— Никаква. Федералната банка повече няма да спасява частните банки. Данните, въз основа на които знаем това, са повече от надеждни. Вашингтон нарича това „банкова реформа“ — когато едрите вложители бъдат оставени да потънат заедно с фалиралата банка. На най-високо ниво се счита, че банките гонят бърза печалба и не спазват финансова дисциплина, така че всеки фалит би бил един добър урок.

— Отлично. — Дайсън завъртя количката си и с тъга в погледа надникна през високия френски прозорец към стелещата се пелена на дъжда. — Защото нашият човек вече действа.

19.

Пол О'Морисън, заместник-директор на Центъра за борба с тероризма към ЦРУ, припряно влезе в залата за съвещания, в която го чакаха събрани по спешност двайсет и петима души, и подаде разпечатките на директора на Центъра Хойт Филипс, който задържа най-горното копие и прехвърли за раздаване останалите.

Реакцията не се забави — беше бърза, но сдържана. Изненадата се прояви в разменени шепнешком реплики, последвани от мрачна тишина.

Центърът за борба с тероризма — самото му съществуване до неотдавна бе една от най-стриктно охраняваните тайни на ЦРУ — бе основан през 1986 година, за да ликвидира все по-обезпокоителната неспособност на правителството да реагира адекватно на засилващата се вълна от международен тероризъм.

Идеята за създаването му бе проста: да се даде възможност на близо дузината агенции в рамките на американското правителство — от ФБР до Държавния департамент и от Пентагона до Сикрет сървис — да концентрират на едно място разузнавателната информация, постъпваща от цял свят, с цел да бъдат ефективно координирани всички усилия, насочени за борба с тероризма.

Обикновено оперативките се провеждаха три пъти седмично в 8:45 сутринта. Сегашната обаче бе обявена за 7:30 — най-ранният час, когато би могло да се съберат всички служители.

Ситуацията още не беше кризисна, но не бе и далеч от това.

Пол Морисън бе събуден в четири и половина сутринта от дежурния в Центъра, който на свой ред бе алармиран по спешност от заместник-директора на сектор „Телекомуникации и компютърна обработка“ към АНС, във връзка със съобщение, получено по каналите на електронното разузнаване и нуждаещо се от нечие незабавно внимание. Когато Морисън бе влязъл в кабинета си в Центъра, на бюрото му вече го чакаше разпечатка на прехванат телефонен разговор, изпратен по засекретената факс линия от АНС.

АГЕНЦИЯ ЗА НАЦИОНАЛНА СИГУРНОСТ
СЪЕДИНЕНИ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ
СТРОГО СЕКРЕТНО, КОД „УМБРА“

ДОСИЕ: TCS-1747-322

ДО: Д/СТКО, ЗД/СТКО, Д/АНС

СЪДЪРЖАНИЕ: СЪДЪРЖАНИЕ НА ПРЕХВАНАТ
КОДИРАН РАЗГОВОР. РАЗПЕЧАТКА НА ПЪЛНИЯ
РАЗШИФРОВАН ТЕКСТ.

ГЛАС 1: ... Господин Хайнрих Фюрст (Фърст?) прие
предложението за продажба.

ГЛАС 2: Така ли? Отлично. Кога (...) оперативната
квартира в Ню Йорк? (провал в приемането)

ГЛАС 2: (провал в приемането) ли е обектът?

ГЛАС 1: Уорън Елкинд (пропусната дума)... атън
Банк включително (провал в приемането).

ГЛАС 2: О, добре. Значи той има сериозни намерения
по въпроса?

ГЛАС 1: Наел е професионалист.

ГЛАС 2: Не се и съмнявам в това. Виждал съм
досието на въпросния тип. Вероятно най-умният
(трисекундна пауза)... хм, жив...

ГЛАС 1: ... глупавите не оцеляват...

ГЛАС 2: ... знам. Но съм загрижен... какво ще стане,
ако той се окаже неудържим? Искам да кажа, че той едва ли
е, по-скоро не е напълно управляем.

ГЛАС 1: ... свърши работата.

ГЛАС 2: Без да оставя следи?

ГЛАС 1: За него ще се погрижат.

ГЛАС 2: Ясно. Не се съмнявам. Но ние... нас нали
няма да ни свържат със случилото се? Защото да
унищожих Уолстрийт... хм, нали видя какво стана с
акцията в Световния търговски център и атентата в
Оклахома Сити? Не се успокоиха, докато не намериха
хората. Ако се разкрие по някакъв начин, че сме
замесени...

ГЛАС 1: ... не може да стане. Шефът знае какво
прави.

СТРОГО СЕКРЕТНО, КОД „УМБРА“

— И така — прочисти гърлото си Хойт Филипс. — Тук може да има нещо, но може и да няма.

— Не знам дали двамата четем един и същи документ — изумено възкликна жената срещу него от другата страна на дългата заседателна маса. Казваше се Маргарет О'Конър и бе дребна, енергична, трийсет и четири годишна жена с късо подстригана кестенява коса, лице обсипано с лунички и изненадващо плътен глас. Тя беше офицер за връзка с Бюрото за разузнаване и изследвания към Държавния департамент.

Филипс повдигна гъстите си бели вежди и предупреди:

— Хайде да не правим от мухата слон, приятели. Това, с което разполагаме, е запис на двама души, разговарящи по заобиколен начин...

— Хойт... — прекъсна го симпатичен негър малко над четирийсетте, в син костюм и очила с рогови рамки. Казваше се Ноа Уилки и беше офицер за свръзка с ФБР, командирован тук, в Лангли, вече от седем месеца. — Неоспоримо е, че те имат предвид терорист... „Вероятно най-умният жив“... нает от човек, за когото може да се предполага, че е техният „шеф“. Те очевидно се страхуват, че този тип може да не е „напълно управляем“, което означава, че той действа от тяхно име, за да изпълни задачата, за която са го наели.

— Ноа — търпеливо обясни Филипс, — ако познаваш добре начина, по който АНС подава информация, сигурно си наясно, че до нас винаги стигат откъслечни фрази от телефонни разговори, които неизменно звучат по-страшно, отколкото в действителност. За бога, не знаеш ли, че когато някой студент от МТИ, прекарващ ваканцията си из кръчмите на Виена, се обади на приятеля си в Лондон и спомене думата „бомба“, като например „... снощи се натрясах и сега главата ми е като бомба — готова да експлодира“, това задейства някакъв компютър някъде и в резултат те измъкват посред нощ за ушите от леглото?

Заместник-директорът Морисън гледаше началника си и се питаше дали Филипс наистина не дава пет пари за прехванатия разговор, или просто клати стола на заместника си по някакви свои

съображения. Всъщност сам директорът бе одобрил идеята на Морисън това съвещание да се проведе час и четвърт по-рано от обикновено, но може би Филипс сега се опитваше деликатно да се дистанцира. Възможно ли бе да смята разговора за невинен? Или просто правеше стойки?

— Хойт — тихо се обади Морисън, — струва ми се, че си заслужава да погледнем на нещата малко по-сериозно. В записва се споменава „обектът“ и почти няма съмнения, че това е „Манхатън Банк“. Дватамата обсъждат възможността „работата“ да бъде свършена, без да се оставят следи. Опасяват се да не бъде разкрито, че са замесени. Споменават за „унищожаване на Уолстрийт“...

— Любопитно, какво точно би могло да означава това? — намеси се Уейн Картър, офицер за свръзка с РАМО.

— Не знам. Честно казано това може да е само преносен израз — призна Морисън. — Но те самите правят паралел с експлозията в Световния търговски център и атентата в Оклахома Сити.

— Знаем ли кои точно са тези двамата? — Въпросът на Маргарет О'Конър беше към офицера за свръзка с АНС, Боб Холпърн.

— Не, не знаем — отговори Холпърн. — Записаният фрагмент е привлякъл вниманието на нашите криписти заради необичайния алгоритъм на зашифроване. Никога не били виждали нещо подобно.

— Е, добре, поне разполагаме с име — обади се служителят от Оперативно управление на ЦРУ, Ричард Джарвис. — Името на терориста, нали? Хайнрих Фюрст? Това е страшно много в сравнение с други случаи.

— Това е кодово име — поясни Морисън. — И не намерихме нищо подобно на него в нашите бази данни.

— Дявол да го вземе! — не се сдържа някой.

— Германец — подсказа Ноа Уилки. — Дали да не направим справка в архивите на ЩАЗИ. — Досиетата на вече несъществуващата източногерманска тайна разузнавателна служба ЩАЗИ бяха иззети след падането на берлинската стена и сега бяха притежание на западните служби, най-вече на Германската разузнавателна агенция. В архивите имаше информация и за терористи, подкрепяни навремето от източногерманците.

В този момент Маргарет О'Конър зададе въпрос към всички:

— Добре, кой е най-умният жив терорист?

— Карлос Чакала — подсмихна се един от аналитиците на ЦРУ.

— Не, той е само най-небрежният жив терорист — възрази друг, без да скрива пренебрежението си.

Легендарният Карлос — с истинско име Илич Рамирес Санчес — бе в основата на няколко от най-ужасяващите терористични актове през 70-те години, но въпреки страховитата си репутация всъщност бе един престорено сантиментален тип, пристрастен към жените и алкохола. Напълнял до неузнаваемост и престанал да действа, той бе прекарвал дните си като заклещено без изход животно в занемарен апартамент в Дамаск. Краят бе дошъл през август 1994 година, когато французите го бяха отвлекли от Судан и го бяха натикали в подземна килия на затвора „Льо Санте“ в Париж.

— Истинският въпрос — уточни Джарвис от ЦРУ — е кои са най-опитните терористи от онези, които познаваме, за които не знаем къде се намират в момента?

— Да, това е проблемът — съгласи се Морисън. — Най-опитните терористи, за които знаем. Защото за наистина най-добрите — онези, които като сенки не са оставяли следи — ние сигурно все още нямаме досиета. И всъщност каква е дефиницията на думата „терорист“? Кой е терорист? Онзи, който изработва бомбите на ИРА? Кадафи? Някой от мнозината Абу: Абу Нидал, Абу Абас, Абу Ибрахим? Или цяла страна като Сирия например?

— В случая очевидно става дума за отделен човек, при това мъж — каза О'Конър. — Някой, за когото са знаели, че е свободен и може да поеме поръчката. Може би някой от компютърните гении ще използва DESIST, за да състави списък на известните терористи с психологически профили и всичко съществено за тях. — DESIST беше доста тровавата за използване база данни на ЦРУ, в която бяха въведени всички факти за терористичните операции.

— Пак се увлякохте — обади се Хойт Филипс. — Готови сте да похарчите маса пари за изключително скъпи справки в преследване на мираж. Напомням ви отново: още изобщо не сме сигурни, че става дума за нещо реално.

Настана дълго мълчание, нарушено накрая от Ноа Уилки:

— А готови ли сме да рискуваме да сбъркаме?

— Опасявам се, че трябва да се съглася с Ноа — каза Морисън на шефа си. — Налага се да действваме като че ли разполагаме със

солидни факти.

Филипс въздъхна престорено.

— Ако... повтарям ако... решим да действаме, аз искам информацията за тази операция да остане тук, в тази зала. Не желая да се боря с Белия дом. Не искам да усещам във врата си дъха на Съвета за национална сигурност.

— Добре — успокой го Пол Морисън. — Ние тук сме единствените извън АНС, които знаем за това.

— Отлично — каза Филипс. — И нека да си остане така. Съдържанието на прехванатия разговор — и самият факт на неговото съществуване — няма да напускат тази стая. Нищо, повтарям — нищо, да не стига до СACTIS^[1]. — Това бе новата засекретена срещу подслушване комуникационна мрежа, представляваща по същество система за обмен на документи чрез средствата на електронната поща, свързваща АНС, ЦРУ, Департамента, РАМО и останалите ведомства, имащи отношение към борбата срещу тероризма. СACTIS бе станала достъпна през април 1994 и бе дошла на мястото на старата система, известна като FLASHBOARD^[2]. Естествено между СACTIS и предназначенията за вътрешно ползване база данни на ЦРУ имаше „междина“, предпазваща архивите на ЦРУ от неоторизиран достъп на външни лица.

Междувременно Филипс продължи:

— Още не съм убеден, че имаме солидни основания да предприемем каквото и да било. Когато това стане, ще бъда повече от доволен да сформирам работна група или нещо подобно. Дотогава нямам желание да прахосвам ресурси по този въпрос. Моето решение е: да се остави без последствие!

— Откога работиш за терористите? — ехидно подхвърли човекът от АНС, Боб Холпърн.

— Отлично съзнавам какво говоря, Боб — отвърна му Филипс. — Не желая да бъда безпокоен през пет минути от някой хапльо в Съвета за национална сигурност, който не може да различи „Калашников“ от клечка за сладолед. Това означава никакви работни групи и никакви доклади до агенциите, от които са ви командировали. Нищо. Никакви следи в писмена форма. Нищо, ясен ли съм? — Той се надигна от стола си. — Няма да правим от мухата слон, окей?

[1] От Computer Automated Counter Terrorism Intelligence System (Компютърна система за разузнавателна информация относно тероризма). — Б.пр. ↑

[2] „Табло за новини — мълния“. — Б.пр. ↑

20.

Около час след приключване на оперативката специален агент Ноа Уилки, човекът на ФБР, придаден към Центъра за борба с тероризма, стоеше в затворения двор между старата и новата сграда на ЦРУ и пушеше. Чу някой да го вика, обърна се и с изненада видя приближаващия се Пол Морисън, заместник-директор на Центъра. Морисън не беше пушач — какво тогава търсеше тук?

— Ноа — каза заместник-директорът, — хареса ми идеята ти за архивите на ЩАЗИ.

— ЩАЗИ... — обърка се за момент Уилки, издуха дима и се сети. — Аха, да... благодаря.

— Ти май четеш онзи запис точно като мен. — Ноа сбърчи вежди, опитвайки се да реши за коя от възможните интерпретации става дума. — Искам да кажа, че и аз мисля, че е възможно да сме изправени пред потенциално крайно сериозен терористичен акт — побърза да обясни Морисън. — Почувствах още, че и ти не си съгласен с начина, по който директорът се опитва да игнорира нещата.

Уилки всмукна дълбоко, замисли се над чутото и отново изпусна струя дим.

— Чувал ли си приказката: „Шефът може невинаги да е прав, но винаги е шеф“?

Морисън кимна и за момент замълча, после попита:

— Как е Дюк? Не съм се виждал с него не помня откога.

Пери „Дюк“ Тейлър — прекият началник на Уилки във ФБР — беше помощник на заместник-директора на отдел „Разузнаване“ и едновременно с това ръководител на секция „Антитероризъм“ на Бюрото.

— Оо... Дюк е добре — неопределено отговори Уилки. — Все си е такъв.

— Синът му най-сетне влезе ли в колеж?

— Сега кара подготвителната година. В Диърфийлд, мисля. После ще кандидатства отново.

— Хм — проточи Морисън. — Ако се е метнал на баща си, ще се справи с лекота.

— Аха — съгласи се Уилки.

— Обзалагам се, че Дюк би погледнал на информацията от АНС също като теб — каза Морисън.

„Това било значи“, досети се Уилки.

— Сигурно е така — сухо отговори той, — особено ако му я покажа. Обаче чу какво каза Хойт.

— Но от друга страна — изтъкна Морисън, — не е ли вярно, че лоялността ти на първо място е пред Бюрото.

— Ситуацията всъщност е по-сложна. Трябва да се придържам и към процедурата в Управлението.

— А кой казва, че Хойт представлява ЦРУ? — позасмя се Морисън. — Възможни са различни гледни точки, нали?

Уилки отново сбърчи вежди в размисъл и в този момент Морисън се обърна да си върви.

— Искаш да кажеш, че...

— Просто казвам следното — отговори му Морисън със загадъчна полуусмивка. — Да приемем, че следата е истинска и някой близък ден една бомба гръмва. Кого ще линчуват? ЦРУ? Съмнявам се. Ако няма замесени чужденци, тогава въжето е за вас, пичове. Поредната издънка на ФБР, схващаш ли? Първо Уейко^[1], после Световния търговски център, след това Оклахома Сити, сега това. И нека предположим, че директорът научи, че един от неговите агенти действително е знаел за акта предварително, но нищо не е казал... — Морисън поклати глава, сякаш не можеше да си представи мащаба на последиците. — Както и да е, онова, което исках да ти кажа, е, че трябва да се осланяш на собствената си преценка.

През седемте месеца на командироването си в Центъра за борба с тероризма в щабквартирата на ЦРУ в Лангли специален агент Ноа Уилки съвсем рядко бе отскачал до старата си работа — зданието „Дж. Едгар Хувър“ на Пенсилвания авеню между Девета и десета улица, Вашингтон. Повечето от работата му можеше да се свърши по телефона и по секретния факс.

За нещастие през тези седем месеца тук не се бе случило нищо особено. Работата беше рутинна и се въртеше около спазване на бюрократичната процедура. Оперативката тази сутрин бе нещо по-

различно. Подадената от АНС информацията го бе заинтригувала. Въпреки опита на директор Хойт да омаловажи нещата, Уилки чувстваше, че се готви нещо голямо. А тази странна среща с Пол Морисън извън новата сграда... какво ставаше всъщност? Морисън явно го подканяше да запознае Дюк Тейлър с развитието на нещата, но защо? Дали водеше задкулисна борба за власт със своя шеф? Или се опитваше да намекне, че независимо от приказките на Хойт Филипс, ЦРУ тайно ще разработи следата, за да измъкне от ФБР и всички останали заслугата за предотвратения терористичен акт? А може би Пол Морисън само се опитваше да използва ФБР за свършването на рискованата работа като подхване разследване, на което ЦРУ няма право?

Вместо да прекара единия час обедна почивка в крос, той се обади по телефона и после отпътува по спешност до Вашингтон за бърза среща със своя началник Дюк Тейлър.

Пери Тейлър бе петдесетгодишен, но макар да му предстоеше пенсиониране, никой не би познал това по външния му вид. Той бе истински работохолик, неудържим и взискателен. Но едновременно с това беше и един от най-приятните и лесни за общуване хора, които Уилки бе срещал.

Докато Уилки разказваше за случилото се на сутрешната оперативка и после за странните подмятания на Пол Морисън, Тейлър замислено кимаше, а когато Уилки свърши, каза:

— Да, първото нещо е да се прекара името Хайнрих Фюрст през информационната база данни за тероризма. Също и през общата.

— Точно така — съгласи се Уилки, — но Пол Морисън от Центъра казва, че вече са го направили, а ти знаеш с колко повече информация от нас разполагат в тази област.

— Те казват, че била повече — усмихнато го поправи Тейлър. — Но ако ние хванем някой от нашите най-добри търсачи — примерно Кеңдал или Уенди — може и да намерим нещо. Не забравяй, че в разпечатката на записа АНС е отразила само своето предположение как се пише името въз основа на компютърната му обработка. Може да има и много други начини.

— Не съм настроен много оптимистично.

— Съвсем основателно. Няма причина да е иначе. Добре, следващата ни стъпка е да прегледаме профилите на всеки известен ни терорист по света и да отсеем неподходящите.

— Мисля, че веднага можем да отхвърлим чистите идеолози — подсказа Уилки. — Хората на Абу Нидал... Хизбула... ООП... Сендеро Луминозо.

Тейлър поклати глава:

— Според мен няма да е толкова лесно, Ноа. „Сияйния път“, Сендеро Луминозо — наречи ги както щеш — те може и да са промаоистки настроени, но ние знаем, че приемат поръчки на колумбийските наркотрафиканти, нали?

Уилки кимна.

— В наше време всеки е за продан. Идеологията понякога удобно се забравя. Единствените терористи, които можем да отхвърлим, са мъртвите или излежаващите присъда. И дори това оставя вратата широко отворена, защото какво бихме могли да кажем за терористите, за които нищо не сме чували и които правят първите си удари?

— И все пак онази забележка за „най-умния жив“ — възрази Уилки. — Не можеш да наречеш някой новак „най-умния жив терорист“, нали така? А и кой би наел дебютант? Според мен няма съмнение, че става дума за човек с репутация. Не казвам, че задължително трябва да имаме материал за него — или защо не за нея — но това при всички положения е човек с опит.

— Важно съображение — призна Тейлър. — Само дето с нищо не ни помага. Защо тогава не опитаме да подходим от другата страна: от обекта. „Манхатън Банк“.

— Ако това е обектът. Може да е. Но може и да не е.

— И това е вярно. Но ако сложим под микроскопа и банката, и Елкинд? Да видим дали няма да издърпаме някоя нишка от кълбото. Ще проверим всичките международни операции с участието на банката. Ще се поинтересуваме има ли врагове Елкинд. А той може да има врагове, за които не подозира. Ще разровим всичко, с което разполагаме.

— Ей... усещам, че говориш сякаш очакваш да ти помогна в това. Само че аз си имам работа на пълен работен ден. Забрави ли? Ти сам ме избра за нея.

— О... нямах предвид теб, Ноа. Имаме много хора за работа като тази. Но ти можеш да ни държиш в течение на нещата и да ни се обаждаш, когато получите нещо по-интересно. Не знам, за ЦРУ това може и да не заслужава интерес, но от друга страна, ЦРУ си е ЦРУ, от тях не можеш да очакваш кой знае какво. — Той се ухили. — Благодаря ти, че дойде при мен с тази история. Готов съм веднага да призная, че не бих бил съкрушен, ако хванем онзи задник преди ЦРУ да се усети.

[1] Става дума за операцията на ФБР срещу сектата „Давидов клон“, когато обградената ферма се запалва и всички вътре загиват. — Б.пр. ↑

21.

След вечеря Сара се качи горе, за да целуне Джаред за лека нощ. Той лежеше в леглото, държеше плюшеното мече Хъкълбери и четеше биографията на прочутия бейзболист Сатчел Пейдж. Напоследък рядко гушваше мечето — беше започнал да гледа на това като на детинщина.

— Това адаптация за деца ли е? — попита Сара.

— Не, за възрастни е. — Той отново подхвана четенето. След малко вдигна очи към нея и притеснено попита: — Какво има?

— Нищо — каза Сара. — Качих се само да ти кажа лека нощ.

— О... лека нощ. — Той ѝ подаде бузата си за целувка.

— Защо ми се струва, че вече си я чел?

Джаред я изгледа неразбиращо, после попита:

— Да, защо?

— Всичко наред ли е?

— Да — отговори той и пак заби поглед в книгата.

— Ще ми кажеш, ако има нещо, нали?

— Да. — Пак не я погледна.

— Заради уикенда е, нали? — досети се изведнъж Сара. След два дни беше събота, а това означаваше ден с баща му.

Джаред продължаваше да чете, сякаш не я бе чул.

— Тревожиш се за събота — настоя тя.

Едва сега той я погледна.

— Не. — Устните му бяха леко извити от сарказъм. — Не се „тревожа“ за събота.

— Но не я очакваш с нетърпение?

Въпросът ѝ го накара да се поколебае.

— Не — призна той тихо.

— Искаш ли да поговорим за това?

— Не, не ми се иска. — Каза го още по-тихо.

— Не искаш ли татко да дойде тази събота? Не е необходимо да правиш онова, което не искаш, нали знаеш?

— Знам... Не знам. Няма нищо. Само... — гласът му заглъхна, — защо той винаги се държи така?

— Защото си е такъв. — И двамата разбираха, че тази фраза не обяснява нищо. — Всички ние понякога не знаем какво правим, а татко...

— Да, знам. Той просто си е такъв. — Джаред решително заби поглед в книгата и добави: — Но да знаеш как мразя това.

22.

Може би най-голямата трудност в борбата с тероризма е да решиш какво да игнорираш и на кое да обърнеш специално внимание. Изправен си пред камара разузнавателни данни и повечето от тях са шум в системата: разговори в леглото, прехванати телеграми, слухове. Деветдесет и девет процента от тази информация е напълно безполезна.

От друга страна, последствията от игнорирането на някоя невинна забележка могат да бъдат невъобразими. Всеки професионалист в разузнаването, отхвърлил следа и позволил макар и несъзнателно това да доведе до изпълнението на терористичен акт, може да бъде обвинен и морално, и професионално за смъртта на човешко същество... или за гибелта на стотици хиляди.

Кариерата на Дюк Тейлър се градеше върху няколко негови таланта: от способността му да се сработва практически с всекиго, през аналитичния му ум, до уменията му в голфа. Не на последно място в списъка на талантите му беше острият му нюх — онова качество, което разграничава чиновника в разузнаването от професионалиста.

И точно този инстинкт сега му казваше, че Ноа Уилки е прав, а следователно ЦРУ гречи: някой някъде подготвяше грандиозен терористичен акт.

Малко след разговора с Уилки той повика двамата си най-добри помощници Ръсел Улман и Кристин Виджиани — и двамата аналитици в секция „Антитероризъм“ — и ги запозна с информацията от АНС. Улман, широкоплещест мъж с арийски черти, родом от Минесота и малко над трийсетте, беше специалист по оперативните въпроси. Виджиани, с няколко години по-голяма от него — по изследването на разузнавателна информация.

— По причини, върху които не мога да се разпростирам, всичко, което ви казах, си остава между нас — каза им Дюк накрая. — Искам да направите каквото е необходимо момчетата от Форт Мийд да добавят няколко имена в работните си списъци от ключови думи:

Хайнрих Фюрст и онзи приятел Елкинд. Ръсел, ще можеш ли да съставиш предложение за списък с ключови думи?

— Да — каза Улман, — но как да помолим АНС за това, след като се предполага, че не знаем нищо по въпроса?

— Остави го на мен, Ръс. Нали затова съм тук — дипломацията е по моята част. За вас остава вдигането на тежести. Крис, виж какво можеш да извадиш за Фюрст. Накарай Кендал или Уенди да направят пълно претърсване в базите данни. Уенди може да се окаже по-подходяща. Тя е добре с германските езици, ще може да излезе със свои идеи за алтернативни начини на изписване на името и прочее. Свържете се с нашите аташета в Германия и Австрия и ги инструктирайте да направят дискретни проучвания — може нещо да изскочи.

Тя кимна и си отбеляза в бележника.

— Ще опитам — в гласа ѝ звучеше съмнение, — но съм сигурна, че това не е истинското му име.

— Добре, нека първо видим какво ще научите. Не забравяйте и за нашите хора. Не е изключено някой да знае нещо. Открийте всички, които знаят каквото и да било за Елкинд и „Манхатън Банк“. Агенти, служители в архива, дори миячите на коли. Уенди ще ти помогне. Утре сутринта искам на бюрото си разпечатка от досиетата на всички заподозрени терористи.

— Шегуваш се! — каза Улман.

— Включете колко искате хора, окей? Но помнете, искам не само обичайните заподозрени, а всички, които дори бегло се мярнат на екрана. Всеки терорист с досие. Налага се да започнем на максимално широк фронт.

23.

Бракът на Сара с Питър Кронин беше загадка, която с времето само се задълбочаваше. Конкретната причина, поради която го бе сключила, бе пределно проста: беше забременяла от него. Това обаче пораждаше няколко въпроса: защо бе решила да задържи детето, защо бе сметнала, че може да се омъжи за него, след като съзнаваше, че той просто я бе свалил, и най-сетне, най-големият въпрос от всички — какво я бе привлякло в него на първо място?

Да, наистина, той притежаваше красотата на филмова звезда — беше бликащ от жизнерадост блондин със замайваща усмивка. Факт, който би привлякъл вниманието ѝ за не повече от пет минути. Защото стигаше само бегло да опознаеш Питър, за да разбереш, че той е груб, налагащ своето тип, от когото може да те побият тръпки. Но едновременно с това, стига да пожелаеше, той можеше да бъде безкрайно очарователен.

Когато за пръв път я покани да излязат — бяха се запознали покрай някаква дребна полицейска операция — тя веднага прие. Не е като мен, каза си тя тогава, но това е по-добрият вариант. Тя беше прекалено изтънчена, в известен смисъл дори душевно хилава, и имаше нужда от инжекция улична първичност. Сексуалният им живот се бе оказал невероятно възбуждащ. Никога преди не ѝ се бе случвало да загуби представа за околния свят. Когато се скарваха, изпепеляващият му гняв за миг избиваше на повърхността, но веднага след това се сдобряваха. Така — в подеми и пропадания — продължиха пет месеца, когато изведнъж мензисът ѝ закъсна с няколко дни и тестът за бременност — направи го сама с подръчен комплект, който си купи в аптеката — потвърди подозренията ѝ.

Дори не се стигна до обсъждане на евентуален аборт.

Питър пожела да се оженят и макар гласът на разума да ѝ крещеше съвсем друго, няколко дни по-късно двамата отидоха в бостънското кметство и го направиха. После заживяха заедно, сякаш не се бе случило нищо особено. Връзката им остана бурна, те

продължаваха да се карат и той все още беше способен да я докара до сълзи.

А след няколко месеца започна да ѝ изневерява. Вярно, тя не беше идеална съпруга. За нея кариерата стоеше над тези неща. От друга страна, Питър наистина имаше удължен работен ден, но нейната работа бе дори по-тежка. Още не ѝ бе хрумвало, че на ситуацията би могло да се погледне и по друг начин: когато един мъж работи много, значи е амбициозен, а когато го прави една жена — тя е немарлива. След една бурна свада Питър обеща да прекрати извънбрачните си връзки. Сара прие дадените му със сълзи на очи обещания. Повярва, че наистина ще се опита да заздравят брака си, макар и само в името на все още нероденото им дете.

И така една сутрин в пет часа, бременна в седмия месец с Джаред, тя се бе прибрала неочаквано рано, скапана от работа. Цялата нощ бе прекарала в събиране на улики по сложен случай, свързан с магазин за скъпоценни метали в Кранстън, Роуд Айланд, за който имаше подозрения, че пере пари на меделинския наркокартел. Беше влязла в апартамента тихо, за да не събуди Питър. Той обаче споделяше брачното им ложе с чужда жена.

Две-три седмици след като се бе изнесъл, тя го видя на Тапас Скуеър под ръка със следващата.

Няколко месеца след раждането на Джаред Сара прие да бъде командирована в Германия, за да помогне в разследването на случая Локърби. След неколкомесечната раздяла с Питър тя с готовност се възползва от възможността да се махне от Бостън с детето. Бюрото имаше нужда от жени, владеещи немски, за предстоящите разследвания, а пълната ѝ неопитност по въпросите на антитероризма не бе пречка — щеше да се научи. По време на курса за обучение на нови агенти вече ги бяха запознали с основните положения. Освен това, преди да замине за Германия се наложи да изкара неколкоседмично доста интензивно обучение в Куантико. Никак не беше лесно да живее в чужда страна с бебе на три месеца, но бе по-лесно от това да бъде в един и същи град с Питър.

Разводът им стана факт, докато Сара и Джаред още бяха в Германия. Съгласно клаузите относно родителските права обаче, Сара трябваше да живее в един и същи град с Питър. Затова тя и вече тригодишният Джаред се върнаха в Бостън през 1991.

Съвсем неочаквано Питър прояви силен интерес към малкия си син. Тя и Питър се държаха официално един с друг, но въпреки епизодичните услуги, които си правеха, всеки от тях изпитваше такава антипатия към другия, на каквато са способни само разведените.

Макар да не показваше, че съжалява за развода си със Сара, Питър се оказва способен на патологично силна ревност. Всеки път, когато тя излезеше с някого, той научаваше по някакъв начин за това и правеше всичко, за да прекрати връзката, винаги под предлог, че така е най-добре за Джаред.

Тя бе имала няколко относително сериозни връзки, но всеки път Питър и колегите му проследяваха човека и прилагаха различни форми на натиск върху него: разпити у дома, чести спирания за възможно най-дребните нарушения на правилника за движение. Не можеше да се каже, че това укрепваше крехката в началото връзка на Сара с въпросния мъж.

Повечето от тези излизания обаче така и не прерастваха в нещо по-сериозно. Мъжете по правило не са във възторг от идеята да излизат с жена, която има дете, но това беше само една от пречките. Другата бе, че тя беше способна да се отдаде до забравата на работата си, да остава до невъзможни часове, така че дори когато се натъкнеше на някой, който се помиряваше с факта на съществуващото дете, тя просто не бе в състояние да се задържи край него. Започнеха ли да излизат, тя започваше да отлага срещите поради служебни ангажименти. На няколко пъти се бе случвало поредният кандидат да организира специална вечер, а тя в последния момент се бе обаждала, за да каже, че е възпрепятствана. Но най-важната пречка беше вътрешното втвърдяване на Сара след развода: беше се научила да живее сама, не желаше да ѝ бъде причинявана повторно същата болка, в известен смисъл се бе превърнала в циник. Не искаше нов мъж в живота си, защото се бе омъжила веднъж и какъв бе резултатът? Кой е луд пак да иска това?

24.

Малко след като самолетът на KLM излетя от летището в Париж, Бауман забеляза един човек, седнал три реда пред него, да го гледа напрегнато, сякаш го познаваше.

Лицето му бе познато на Бауман.

Мъжът беше с гигантска фигура и мощни рамене. Късата му коса стоеше някак на снопчета, очите му бяха дълбоко разположени. Лицето бе месесто, с провиснали бузи — лице, което Бауман мислеше, че вече е виждал... но къде? Преди много време... във връзка с нещо неприятно? Поръчката в Мадрид?

Не.

Не, никога не беше виждал този човек. Сега беше сигурен в това. А и мъжът вече не го гледаше така втрещено, беше се обърнал напред и търсеше с поглед друг човек.

Бауман бавно пое дъх, отпусна напрегнатите си мускули и се облегна на седалката. Салонът беше претъпкан и бе прекалено горещо. По слепоочията му се стичаше пот.

Този път му се размина без малко. Но не биваше да забравя за бдителността. Грамадният мъж пред него извика в съзнанието му спомена за друг човек на друго място — приликата беше поразителна. Той затвори очи за момент и мигновено се пренесе отново в онази леденостудена стая в Мадрид, макар отвън да бе чудовищно ярък и невъзможно горещ следобед.

Прозорците на апартамента на хотел „Риц“ бяха устойчиви срещу куршуми, спомни си той. Всеки ден му носеха пресни плодове и свежи цветя. Дневната бе с необичайна овална форма и всичко, върху което можеше да се спре погледът, бе или боядисано, или покрито с тапет, или скрито под кремава тапицерия.

Четиримата млади баски, дошли в апартамента му, бяха облечени в явно неудобни за тях костюми и дори си бяха сложили вратовръзки. Причината бе съвсем ясна: връзката бе задължително условие, за да влезеш в хотел по онова време. Водачът им бе огромен непохватен мъж с ниско подстригана коса. Всички изпитваха видимо страхопочитание

от Бауман, когото познаваха под друго име. Бауман, разбира се, бе дегизиран и не говореше. Те така и не видяха лицето му. Единственото по-характерно нещо, което си бе позволил, бе предназначено да дезинформира: макар да не беше пушач — този навик му предстоеше да придобие по-късно, в затвора — той бе избрал да пуши „Дукадос“, най-популярните испански цигари. Не, нямаше да им даде възможност да определят националността му.

Не знаеха нищо за него, но бе дошъл за срещата, препоръчан им най-горещо от един посредник, което беше причината да му предлагат четвърт милион долара за неговите услуги. За 1973 година това бе значителна сума. Хората бяха събирали песетите си дълго, късайки от хляба си и... обирайки банки.

Той изслуша разказа им в тишината на хотелския апартамент. Бяха баски сепаратисти — борци за свобода, активисти или терористи, според гледната точка — и принадлежаха към организация, наречена ЕТА. В родната им провинция това бе съкращение от Euskadi Ta Askatasuna — Баска нация и Свобода.

Идваха от Ируна и Сеговия, Паленсия и Картахена. Мразеха режима на генералисимус Франсиско Франко, който потискаше народа им, забраняваше му да говори на собствения си език и по време на испанската Гражданска война дори беше екзекутирал баски свещеници.

Те искаха амнистия за петнайсетимата членове на ЕТА, студенти и работници, хвърлени в затвора като политически затворници след съдебните процеси в Бургос през декември 1970. Франко умираше — макар да умираше от цяла вечност — и единственият начин да бъде свалено омразното му правителство бе да бъде убито единственото му доверено лице, човекът номер две след него, адмирал Луис Кареро Бланко. Това бе единственият начин да се разчупи лидерският ореол на неуязвимост.

Кареро Бланко беше премиер-министър и всички вярваха, че е определен да наследя Франко, като подsigури по този начин бъдещето на режима. Беше превъплъщение на чистия франкизъм и олицетворяваше бъдещето след Франко. Освен това бе антикомунист, антисемит и ултрадесен. Поради страховитите му космати вежди си беше спечелил прозвището Огро, великана човекоядец.

ЕТА неколкократно бе опитала да елиминира Франко и Кареро Бланко чрез провалили се бомбени атентати. Четиримата млади баски неотдавна бяха гледали „Денят на чакала“ — филм за фиктивен заговор, целящ ликвидирането на Шарл де Гол, и това ги бе вдъхновило да наемат професионалист — външен човек, за когото никой нищо да не знае. Бяха осъзнали, че нямат друг избор, ако искат работата да бъде свършена.

Така се бе родила „Операция Огро“.

Бауман не изрече пред тях нито дума. Комуникираше чрез детска дъска за писане. Не чува гласа му. Нито успяха да го проследят макар и веднъж... макар да се опитаха...

Дадох му за помощници проверени доброволци на ЕТА, но всички подробности по планировката оставиха на него. Бауман проведе подготвителната фаза крайно внимателно и както винаги направи старателно проучване на обстановката. Така научи, че всяка сутрин в девет часа Кареро Бланко отива на меса в църквата на йезуитите в Барио де Саламанка. Проучи маршрута на колата и обърна специално внимание на регистрационния ѝ номер.

След това нае на Кале Клаудио Коело номер 104 в Барио де Саламанка сутеренен апартамент, разположен срещу църквата. Доброволците от ЕТА изкопаха тунел през стената на жилището до средата на улицата — отне им осем дни. Междувременно, използвайки един от легалните си контакти, ЕТА закупи от „Барутен склад Ернани“ двеста килограма експлозив „Гома две“, оформен като памплонски наденички. Разпределен в пет пакета, експлозивът беше поставен в пет големи гюма за мляко на няколко метра един от друг по цялата дължина на тунела. Бауман дълго се бори със задачата как да насочи ударната вълна на експлозива във вертикална посока и накрая я реши като запечата тунела с пломби от по няколко стъпки добре уплътнена пръст.

В нощта преди атентата вечеря сам. Поръча си прясно уловени малки змиорки и черен салам, пи „Оруха“. На следващия ден — 20 декември 1973 — черният „Додж Дарт“ на Кареро Бланко зави на ъгъла на „Диего де Леон“ по Кале Клаудио Коело. Бауман беше там, качен на стълба и преоблечен като бояджия. Когато колата мина над тунела, Бауман натисна бутона, скрит в кутия от боя.

Разнесе се приглушена експлозия и пламтящите останки от колата хвъркнаха високо във въздуха, прелетяха над покрива на пететажната сграда на мисията на йезуитите и се стовариха върху просторната тераса на втория етаж от другата страна. На погребението на Огро симпатизанти на дясното крило пееха на висок глас химна на фалангистите „Кара ал Сол“.

Когато започна очакваното ожесточено полицейско разследване, Бауман се зае с помощта на посредник с десетимата доброволци на ЕТА, които бяха изкопали тунела. Те загинаха до един по време на енергичен полицейски „разпит“. Бауман бе свършил работата, за която го бяха наели, и не беше останал нито един жив участник в конспирацията, който да е виждал лицето му.

Днешните посетители на Мадрид могат да отидат на Кале Клаудио Коело 104, но ще намерят сградата, в която Бауман бе наел сутеренния апартамент, напълно запусната. От другата страна на улицата, точно на мястото на атентата, има каменна плоча, върху която е изгравирано:

„AQUI RINDIO SU ULTIMO SERVICIO
A LA PATRIA CON EL SACRIFICIO DE SU VIDA
VICTIMA DE UN VIL ATENTADO EL ALMIRANTE
LUIS CARRERO BLANCO
20.12.1974“

Няколко години след покушението бе публикувана книга, в която четиримата баски лидери единодушно настояваха, че цялата заслуга за атентата е тяхна, и естествено забравяха да споменат, че са наели професионалист. Този ход им бе подсказан от самия Бауман. Това не само придаваше по-голяма героичност на баското движение, но и изкусно заличаваше следите на неговото участие. Светът нямаше да разбере, че ЕТА е организация на некадърници. За сметка на това плъзнаха слухове — някои от тях толкова упорити, че витаят и до ден-днешен — че ЦРУ е подпомогнало баските с разузнавателна информация, за да ускорят свалянето на Франко (истината е, че не беше необходима никаква особена информация).

Когато Бауман се върна във Вахтхюис — главното управление на южноафриканската тайна полиция в Претория — там вече се бе разпространил слухът за неговото изпълнение. Още се говори как реагира Х. Я. ван ден Берг, близо два метра високият шеф на тайната полиция, като научил какво е направил неговият агент Хенрик Бауман — с псевдоним „Зиро“. „Боже Господи! — избухнал Ван ден Берг. — Кой, по дяволите, е този Бауман? Бил агент, дъра-дъра. Та той е направо самият проклет Принц на мрака!“

25.

Точно в осем и трийсет на другата сутрин Дюк Тейлър влезе в главната квартира на ФБР във Вашингтон, качи се на своя етаж и се стресна като видя Ръсел Улман и Кристин Виджиани да седят по турски на мокета пред заключената врата на кабинета му. От двете им страни бяха подредени на три високи купчини папки с разноцветна маркировка. Двамата изглеждаха изморени до смърт. Обикновено свежият и винаги жизнен Улман имаше големи морави торбички под очите. Виджиани почти спеше.

— Боже мой — не сдържа коментара си Тейлър, — да не сте спали тук?

— Ами то... — започна хапливо Виджиани.

— Беше заключено — прекъсна я Улман с прегракнал глас. — Надявам се, не сме сбъркали като натрупахме досиетата тук.

Тейлър одобрително погледна трите купчини и каза:

— Дявол да го вземе, изобщо не съм си мислил, че ще ме разберете толкова буквално. — И поклати глава, докато отключваше. — Кой иска кафе?

Когато влязоха и седнаха, Улман поясни:

— Нека започнем с най-очевидните кандидатури. След елиминиране на мъртвите и арестуваните остават предимно араби. Оказа се при това, че повечето от най-известните терористи вече са понатрупали години.

Тейлър окуражително му кимна да продължава.

— Ахмед Джабрил, водач на Организацията за освобождение на Палестина „Общо командване“. Бивш капитан от сирийската армия. Член на партията Баас. Палестинец хардлайнер. Той и групата му стоят зад...

— Джабрил е креатура на сирийското разузнаване — прекъсна го Тейлър. — Давай нататък.

— Ами... добре. Следва Абу Нидал, разбира се — продължи Улман. — Бойно прозвище Сабри ал-Бана. Отцепил се от Ясер Арафат през 1974, за да основе революционен съвет Фатах. Брутален и

гениален — може би един от най-умните терористи. По нечии оценки е отговорен за смъртта на над хиляда души, две трети от които палестинци. Стои зад терористични актове в повече от двайсет страни, включително кръвопролитие в истанбулската синагога през 1986, атаките на летищата в Рим и Виена през 1985. Никога не е бил залавян. За известно време живял в Либия. Понастоящем базиран заедно с организацията си в долината Бекаа. Никой не разполага с негова снимка.

Тейлър отрицателно завъртя глава.

— Това е един от онази крайно рядко срещана група терористи, които се интересуват само от идеологията. Никога не се предлагат за пари. Нататък.

— Всъщност той взима пари — обади се Кристин Виджиани.

— Само когато става дума за хора, които и без това иска да убие — възрази Улман и раздражено я стрелна с поглед. — Както и да е, това не изглежда като операция на Абу Нидал. Но аз специално се заинтересувах от Абу Ибрахим, известен още и под името Мохамед ал-Умари. Водач на групата „15-и май“. Експерт в използването на барометрични детонатори и пластични експлозиви. Вероятно технически най-грамотният производител на бомби. Трябва да спомена още и за Имад Мугния — мозъкът зад отвличането на кувейтския самолет през 1988. Той има връзка с Хизбула.

— Проблемът е — въздъхна Тейлър, — че никой от тях при никакви обстоятелства не би могъл да мине за германец. Не че съм готов да ги изключа, но не съм съвсем готов да ги разглеждам сериозно. Крис, кои са твоите основни кандидати?

Тя се поизправи, отпи глътка кафе и се помъчи да разтвори по-широко изморените си очи.

— Нещо против да запаля?

— Не бих... — опита се да започне Улман.

— Давай — разреши Тейлър.

Тя извади пакет „Марлборо“, запали цигара и издуха дима. Ръсел Улман я гледаше с отвращението, с което се гледа змия, и дори помести стола си на няколко символични сантиметра от нея.

— Ако ще говорим за араби — започна тя, — не мога да повярвам, че той не спомена нито за Ислямски джихад, нито за Хамас. Особено Хамас, които напоследък доста са се активизирали. Ако

Уорън Елкинд наистина е чак такъв поддръжник на израелската кауза, на мен ми се струва, че тази работа е само за Хамас, като се има предвид колко силно мразят Израел и как взривиха бомбата в кола пред израелското посолство в Лондон на 14 юли 1994 година. Както и атентатът в Аржентина, при който загинаха...

— Ако не си разбрала, ние не говорим просто за араби, а за терористи наемници, каквито не предлага никоя от тези организации — мрачно я прекъсна Улман. — Освен ако не разполагаш с друга информация.

За кратко се възцари тежка тишина, после Виджиани невъзмутимо продължи:

— Има един баски терорист от ЕТА, който изпълнява силови поръчки за картела Меделин, но това беше преди време. Смятат го за мъртъв, но има слухове. Мисля да се позанимая с него.

— Този тип е мъртъв — нетърпеливо се сопна Улман.

Виджиани отново го игнорира.

— В началото мислех, че сред „прово“ — Провизорното крило на ирландската републиканска армия — ще намерим добри кандидатури, но после се оказа, че нито един от тях не пасва на желанието профил. Не ни е известно те да са изпълнявали поръчки. След това допуснах, че всеки от тях би могъл да го стори. Освен това, според последните разузнавателни данни, някои от протестантските групи в Северна Ирландия — Сдружението за отбрана на Ълстър и Доброволческият корпус на Ълстър — са започнали да използват наемници, платени убийци, за наистина сериозните си операции. Изобщо не съм се занимавала с изметта, която направи ОКБОМБ — каза тя, използвайки кодовото име на Бюрото за атентата в Оклахома Сити. — Те са прекалено примитивни. Освен това има и един южноафриканец, но той излежава доживотна присъда в Претория, Йоханесбург или бог знае къде. И макар да става дума за донякъде левичар, не мога да не спомена за Франк Търпил — бившият агент на ЦРУ, когото Кадафи нае, за да обучава специалните му сили.

Тейлър кимна все така със затворени очи.

— Ами... неговият приятел Ед Уилсън в момента излежава дългосрочна присъда във федерален затвор, но Търпил все още е на свобода. Според досието му той има пръст в редица убийства в Африка

и опит за държавен преврат в Чад през 1987. Жив е, крие се някъде и има всички указания да бъде смятан все още за активен.

Тейлър отвори очи и намръщено погледна тавана.

— Може би.

Виджиани отбеляза нещо в бележника си.

— Най-сетне трябва да спомена за всички тренировъчни лагери в Източна Германия — те може вече и да са история, но някои от хората, обучавани в тях, все още са на пазара. Проблемът е, че за тях практически не разполагаме с нищо.

— Свързахте ли се с германците? — попита Тейлър.

— Работа по въпроса — обади се Улман.

— Добре — каза Тейлър. — Склонен съм да поразровим около Търпил и около всички обучени в Източна Германия, за които научим нещо. Кажете на хората да продължават да търсят. Крис, какво излезе от търсенето в базата данни за Уорън Елкинд?

Виджиани смачка фаса си в големия кристален пепелник, който взе от бюрото на Тейлър, после разказа набързо биографията на Елкинд, подчертавайки безкористната му работа за добруването на Израел.

— С изключение на това, за съжаление няма много друго — завърши тя. — Но имаме агент в Бостън, който току-що е завършил пълно претърсване на базата данни, интересувайки се от всичко около Уорън Елкинд.

— Така ли? И с какво се занимава той?

— Организирана престъпност, мисля. И не е „той“, а „тя“.

— Как се казва?

— Кехил, ако съм запомнила правилно. Сара Кехил.

— Знам я. Свърши голяма работа по Локърби. Експерт по антитероризъм. Питам се защо ли рови около Елкинд. Хм... Искам да говоря с нея. Извикайте я тук. А междуременно, защо не се приберете, за да поспите?

26.

Рано на следващата сутрин, след като Питър взе Джаред за през деня, Сара се качи в колата и отиде на работа. Откакто визитите на Питър бяха зачестили, Сара почти всяка събота ходеше до офиса. Всъщност този път имаше и изостанала работа, а беше готова на всичко, само и само да намери някакви улики срещу убиеца на Валери.

Оказа се, че не е необходимо.

Когато пристигна на работа, я чакаше записаното от телефонния секретар обаждане от Тед Уилямс. Тя го изслуша и веднага замина за отдел „Убийства“.

— Какво научихте? — започна тя още от вратата.

— Опръскване — каза Теди и поясни, че става дума за понякога невидими с просто око пръски от кръвта на жертвата по дрехите на убиеца.

— По-точно?

— Спортно сако, което намерихме в огромен дрешник, принадлежащ на един тип, известен като Боби Хигинс Сладкия.

Сара се облегна на стената и затвори очи. Призля й.

— Сладкия?!

— Боби Хигинс Сладкия живее в голяма къща в Молдън с поне четири съпруги. Мисля, че три от тях са сестри. Всяка си е сложила измислена от него татуировка под пъпа.

— Звучи ми като дамгосване на добитък. И кой е той?

— Нещо като непостоянен приятел на жената, която е била „мадам“ на твоята Валери. Мускул за отстраняване на проблеми.

— Съмнявам се.

— Валери е лъжела мадам и тя го е знаела.

— Може и да го е знаела, но много се съмнявам, че ще стигне дотам, че да наеме някакъв сводник да пречука Вал. По информация ли действвахте?

— Отидохме с рутинен ордер за обиск, издаден въз основа на телефонните разговори на мадам. Твоят „бивш“ пръв забеляза уликата.

Сако в бяло и златно, чиито ръкави на пръв поглед изглеждаха леко замърсени.

— Направихте ли ФГМ-тест? — Имаше предвид изследване за ензима фосфоглукомутаза.

— Пълно съвпадение с кръвта на Вал. Но ако си мислиш, че е опит за подхвърляне на улики, ще допълня, че той няма никакво алиби. Виновен е, та дрънка.

— Опитва ли се да отрече, че сакоето е негово?

Теди гръмко се изсмя.

— Да, ама сам не си вярваше. Честно ти казвам, това е най-грозното сако, което съм виждал.

— Балистичната експертиза?

— Боби Сладкия има „Глок“, същия калибър.

— И мислиш, че това е достатъчно? Какво ти казаха от Балистиката?

— Съвпада. — Но гласът му беше неуверен.

Тя поклати глава.

— „Глок“ няма резба на цевта. Така че балистичната експертиза е много по-трудна. Но щом искаш да излезе, че го е направил Боби Сладкия, действай. Това си е твоя работа. Изобщо не мисли, че ще тръгна да те спирам. Мен да питаш, колкото повече сводници са зад решетките, толкова по-добре.

— Унижават жените, така ли?

— Те са просто боклуци. Пожелавам ти той да няма опитен адвокат, който да се хване за слабостта на доказателството с „Глок“-а, защото иначе край на обвинението. Още нямаш свидетел, нали?

— Този тип е яко подпрян.

— Така че ако не внимавате, скоро ще можете да си отдъхнете в отдел „Автокражби“. Не, само не ми се оправдавай, Тед. Наистина не ми пука. Сега, ако не възразяваш, приеми моите поздравления.

Късно следобеда Сара мина да прибере Джаред. По кални дънки и мръсни тениски двамата с Питър хвърляха футболна топка на ливадата. Току-що бе започнало да вали и Джаред изглеждаше малък и притеснен, но щом видя майка си да слиза от колата, ентусиазирано й махна с ръка.

— Подранила си — извика Питър.

— Нещо против да понаблюдавам няколко минути?

— Може, мамо — отвърна Джаред. — Татко току-що ми показваше как да минавам през организирана по схема защита.

Питър пак показа, размахвайки ръка, и викна:

— Под прав ъгъл. Пет метра право напред, после свиваш надясно и отново пет метра. Ясно ли е?

— Направо и надясно? — попита Джаред. Гласът му беше тъничък и напрегнат.

— Тръгвай! — неочаквано изрева Питър и Джаред хукна. Питър хвърли топката и Джаред я улови.

Сара се усмихна.

— Не! — скара се Питър. — Казах под ъгъл, нали така? Трябваше да заобиколиш противника. Искам да го направиш в полет.

— Че аз дори не знам какво да направя в полет — оправда се Джаред.

— Тичаш напред колкото можеш по-бързо и аз я хвърлям над главата ти. Сечеш встрани, скачаш и я ловиш. Ясно?

Джаред изтича обратно при баща си и докато се приближаваше, се оправда:

— Ама я хванах, нали?

— Джери, приятелю, ти изобщо не я хващаш както трябва. Използваш само ръцете си. Не използвай само тях. Притисни я до гърдите си. Постави тялото си пред полета ѝ.

— Не, не искам да ме удря.

— Я не се лигави — скара му се Питър. — Не може да те е страх от топката. Дръж се като мъж. Искам да опиташ пак, хайде.

Джери отново се затича и се подхлъзна в калта.

— Сега, като я уловиш, притисни я до гърдите си — извика Питър и хвърли топката. Тя описа идеална крива. Той пак извика: — Притисни топката в гърдите си. Притисни я!

Джери направи крачка встрани, топката се плъзна между ръцете му и тупна в тревата. Джаред се хвърли след нея, загуби равновесие повторно и този път падна.

— Боже Господи! — изпъшка Питър. — Топката няма да ти направи нищо лошо. Постави тялото си пред нея! Не се страхувай от нея.

— Аз... го направих...

— Сложи двете си ръце около топката!

Объркан, Джаред се изправи и се затича обратно към баща си.

— Виж, Джери — с по-мек глас каза Питър. — От теб се иска да я притиснеш до тялото си. Добре, сега ще опитаме „кука“.

— Кука ли? — изморено повтори Джаред.

— Да, кука. Отиваш там, тичаш десет метра и се обръщаш. Топката ще бъде при теб. Разбра ли ме?

— Разбрах — каза Джаред. Гласът му беше мрачен.

Сара се запита дали нейното присъствие не го притеснява и реши, че това е напълно възможно и че е по-добре да си ходи.

— Добре, да започваме! — извика Питър, докато Джаред се тътреше напред. В един момент момчето реши да се затича и рязко ускори ход. Питър хвърли топката силно и безмилостно, като куршум. Джаред спря, обърна се, както му беше казано, и в същия миг футболната топка се заби в корема му.

Сара го чу как хлъцна — и в същия миг Джаред се преви и бавно се свлече на тревата.

— Джаред! — извика Сара.

Питър гръмко се изсмя.

— И това ми било мъж! Я се стегни! Без малко да се изпуснеш, а? — После се обърна към Сара. — Нищо му няма. Излезе му въздухът. Сега ще се оправи.

Джаред с мъка се изправи. Лицето му бе почервеняло. По бузите му се стичаха сълзи.

— Татко! — извика той. — Защо го направи?

— Че какво толкова съм направил? — засмя се Питър. — Казах ти, момче, трябва да я притиснеш в тялото си. Какво си се превил така? Искаш ли да се научиш, или не?

— Не! — изкрещя Джаред. — Господи, татко! Ако знаеш как мразя това! — И закуцука към Сара.

— Мразя го! — изхълца момчето приглушено, щом притисна лице в блузката ѝ. — Той е такъв тъпак, мамо. Мразя го!

Тя го притисна до себе си.

— Но ти се справи много добре.

— Мразя го! — Гласът му ставаше все по-висок. — Мразя го! Не искам повече да идва да ме взима. — Питър се приближаваше към тях

с мрачно лице, стиснал зъби.

— Виж, Джери — каза той. — Не искам да се страхуваш от топката. Ако го направиш както трябва, топката не може да те удари.

— Защо не се махнеш оттук, по дяволите! — избухна Сара.

— Боже мой! — престорено възкликна Питър. — Не го стискай толкова, боли го!

— Махай се — повтори Сара.

— Ти си тъпак! — извика Джаред на баща си. — Не искам повече да играя футбол с теб. Глупак такъв!

— Джери — опита се да го успокои Питър.

— Разкарай се, татко! — извика Джаред с треперещ глас, обърна се и тръгна през тревата.

— Джаред — извика Сара след него.

— Отивам си у дома, мамо — изхлипа той.

Сара и Питър останаха под ромолящия дъждец. Русата му коса беше разбъркана, а сивата му тениска бе кална. Изглеждаше все така строен и във форма както винаги. Никога не й се бе струвал по-привлекателен и никога досега не го бе мразила толкова силно.

— Говорих с Теди — каза тя.

— Да?

— Научих за Боби Сладкия.

— И какво, да не си изненадана, че намерихме убиеца на курвата толкова бърза?

— Не. Само мисля, че сте хванали не когото трябва.

— Боже, Сара, та ние намерихме кръв по дрехите на този тип. Какво повече искаш?

— Имате улики, колкото да го пъхнете зад решетка. Но не мисля, че той е убиецът.

Питър поклати глава и се усмихна.

— Добре, както и да е. Може ли да използвам душа ти? И да се преоблека вътре? Джаред и аз ще излезем на вечеря. „Хилтоп Стейк Хауз“.

— Не мисля, че Джаред ще иска да излезе.

— Не помниш ли, че е мой до довечера?

— Изборът за това е на Джаред, Питър — напомни му тя. — А аз не мисля, че той ще иска да излиза с теб тази вечер до „Хилтоп“ или докъдето и да е. Съжалявам.

— Детето трябва да се научи да стои само на краката си — тихо каза той.

— За бога, Питър! Та той е само на осем години. Не виждаш ли, че още е дете?

— Той е момче, Сара. Децата имат голям потенциал. Единственото, от което има нужда, е малко дисциплина. — Гласът му звучеше почти умолително. — Знаеш ли, че Джой Гамаши бе от категория „перо“, но стана световен шампион? Ако искаш да се пребориш с Флойд Патерсън, Марвин Хагър или Майк Тайсън, трябва да можеш да понесеш няколко цицини. Ти го учиш да бъде мек. Джери има нужда от баща.

— Но ти не си му баща, а спаринг-партньор — каза Сара тихо, без да крие неприязънта в гласа си. — Удари с ракета, насочени в ребрата. Крошета в челюстта. Ти си груб, да не кажа нещо повече, и аз няма да го допусна. Няма да ти позволя повече да третираш сина ми по този начин.

— „Сина ми“ — повтори Питър иронично.

За момент и двамата замълчаха.

— Виж какво — обади се Сара, — защо не облекчиш нещата за всички ни? Върви си у дома. Джаред не иска да излиза с теб на вечеря.

— Детето има нужда от баща — тихо повтори Питър.

— Да — съгласи се Сара. — И е напълно ясно, че не ти можеш да бъдеш такъв.

27.

Няколко минути след четири куриерът на офиса — бузест чернокож на средна възраст — донесе на Сара малък жълт плик и каза: — Току-що пристигна. С бързата поща.

— Благодаря, Сами — отговори Сара. На етикета се четеше познат обратен адрес: „Лаборатория за изкуствен интелект, МТИ“.

Тя разкъса плътната материя на плика, извади касетата и я сложи в касетофона.

Гласовете бяха неясни, звучаха едновременно глухо и кънтящо като в тунел, в който свисти вятър. Дори на висококачествения дек, който Сара взе назаем от отдел „Аудио“, качеството на записа беше прискърбно ниско. Установи все пак, че след известно прослушване свиква и може да разбере думите.

— Това — обясни Сара на Уил Фелан и Кен — е рутинно позвъняване.

Чу се мъжки глас, който каза, че се обажда от „Обслужване на картите“, и остави номер, започващ с 800^[1]. След това се разнесе кратък звуков сигнал и синтетичният глас на телефонния секретар обяви датата и часа на записа: „Понеделник, четири и дванайсет следобед“.

— Добре — каза Сара. — Сега слушайте.

Нов мъжки глас. Ако първият бе звучал като изгубен в електронния водовъртеж, този бе още по-слаб и някак подхвърлян от разбиващите се вълни на смущенията.

— Госпожо? Уорън е. — Нова вълна от пращане, после: — ... в „Четирите Сезона“ в осем довечера. Стая 722. От дни мисля за вас и не може да ми спадне. Наложил се да се облекча в тоалетната на самолета. Сигурно съм нарушил разпоредбите на Службата за контрол на полетите. Ще трябва да ме накажете.

Фелан изви вежди и се обърна да погледне Кен, който едва се съдържаше да не избухне в смях.

Нов сигнал. Изкуственият глас обяви: „Понеделник, пет и двамайсет следобед“.

— Чудесно, значи разполагаш с... — изръмжа Фелан.

— Почакай — прекъсна го Сара. — Има още един.

Вълна от прашене, кухо и металическо. Следващият глас беше мъжки, но тънък. С британски акцент. Връзката беше отвратителна и през няколко секунди прекъсваше.

— Валери, Саймън е. Добър вечер. — Говореше бавно, изговаряше думите внимателно. — Приятелят ти е в стая 722 на хотел „Четири сезона“. Ще търсиш малък кръгъл плосък предмет, който прилича на компактдиск...

Пауза, после:

— ... златист на цвят. Може да е, но може и да не е в пластмасова кутия. Със сигурност ще бъде в куфарчето му. — Мощна продължителна вълна на смущения. — На излизане ще видиш микробус, паркиран малко по-надолу по улицата. Ще отнесеш диска до микробуса, ще го дадеш и ще изчакаш да бъде изкопиран. След това ще го върнеш на рецепцията на хотела. Ще им кажеш, че си го намерила. Когато се прибереш у дома, към полунощ ще те посети един приятел, който ще ти даде остатъка от сумата, за която се споразумяхме. Дочуване.

Сигнал и пак механичният глас: „Понеделник, шест нула нула следобед“.

Сара натисна бутона за спиране и погледна двамата мъже.

Настъпи дълго мълчание.

— Приемливо ли е това като доказателство? — попита Фелан.

— Без проблем — отговори Кен. — Брус Гелман има репутация оттук до небето.

— Говореха за някакъв CD-ROM, нали? — поиска да се увери Фелан.

— Вероятно — каза Сара. — Да си припомним каква е ситуацията: заплащане от пет хиляди долара с отрязани половинки от банкноти, кражба на компютърен диск — това не е от обикновените случаи на „сводник убива проститутка“. По мое мнение става дума за доста сложна постановка.

Фелан замислено кимна.

— От кого и с каква цел?

— Моята теория е, че Уорън Елкинд е бил подставен за обир от Валери. Допускам, че Елкинд е имал нещо или най-малкото притежава

достъп до нещо... нещо, свързано с компютри, което има голяма ценност за някои хора със значителни ресурси. — Сара извади касетата от касетофона и разсеяно я завъртя в ръката си.

Фелан въздъхна тежко.

— Има нещо тук — призна той. — Но е недостатъчно, за да предприемем каквото и да било. Какво се разкри при търсенето в компютъра?

Тя обясни, че извадката с ключова дума „Уорън Елкинд“ от търсенето из базите данни на различните ведомства е дала точно 123 споменавания. Информацията бе пристигнала по факс, вместо с пощата, защото за щастие Фелан бе парафирал заявката като „спешна“, а не „нормална“. Повечето от споменаванията бяха боклук — „подслушвания“, както казват в средите на разузнаването. Някакъв агент на ЦРУ в Джакарта бил чул името на Уорън Елкинд да се споменава във връзка с голямо банково споразумение с индонезийското правителство. Друг от военното разузнаване на САЩ в Тел Авив бе дочул слух (фалшив, както се бе оказало впоследствие), че Елкинд веднъж бил приел подкуп от израелски министър. Трети чул, че Елкинд бил подкупил член на израелското правителство. Купища боклук.

В този момент телефонът иззвъня и Кен стана да отговори.

— Склонен съм да оставя Елкинд извън тази каша — измърмори Фелан.

— За теб е, Сара — каза Кен.

Сара взе слушалката.

— Да?

— Агент Кехил, обажда се Дюк Тейлър от Управлението.

— Да? — отново каза тя, но сърцето ѝ заби лудо. Това сигурно беше нещо сериозно.

— За колко време можеш да си събереш багажа и да вземеш самолета за Вашингтон? — осведоми се Тейлър. — Трябва да те видя незабавно.

[1] Така започват в САЩ номерата, предназначени за безплатно обслужване на клиентите. — Б.пр. ↑

ЧАСТ 3

КЛЮЧОВЕ

„Бъди крайно потаен, дори до степен на изчезване. Бъди изключително загадъчен, дори до степен на неразбираемост. Само тогава ще можеш да определиш съдбата на противника си.“

„Искусството на войната“, Сун Цу

28.

— Goedenavondq Mijneer — изрече пълният нисък човек в ъгловото сепаре и се понадигна, за да поздрави Бауман, който току-що бе влязъл в претъпканата пивница в самия център на района, заема от амстердамския университет.

— Добър вечер — отговори Бауман и го погледна оценяващо. Мъжът се казваше Ян Вилем ван ден Фондел, по прякор Кокала.

Кокала беше „мърк“^[1] — бивш наемник, работил в Близкия изток и Африка под замайващо разнообразие от прозвища. Веднъж дори бе един от всяващите страх affreux — „страшните“ — бели наемници, достъпни срещу щедър хонорар, които държаха на власт диктаторите из цяла Африка и Азия. През 60-те и 70-те години бе действал в Белгийско Конго (сега Заир), в Ангола — по времето, когато още бе владение на португалците, в Родезия на белите (сега Зимбабве), в Йемен под старата монархия и в Иран по време на шаха. През 1977 бе един от предводителите на претърпелия неуспех опит да бъде свалено марксисткото правителство на Бенин — малка държавица в Западна Африка. На следващата година стана ключовата фигура, помогнала на Ахмед Абдала да стане президент на Коморските острови. Десетилетие по-късно няколко негови хора, работещи като телохранители на президента Абдала, убиха същия човек, когото бяха издигнали на власт.

Ван ден Фондел беше с неугледен външен вид, пренебрегваше личната хигиена и в резултат миришеше неприятно. Имаше щръкнали уши и лоши зъби, пожълтели от дъвчене на тютюн.

Но Кокала бе един от най-добрите фалшификатори в занаята. Бе склонил да се срещне с Бауман — той изобщо не го познаваше — само защото за него бе гарантирал техен общ приятел, също бивш наемник, укротил се най-сетне в Марсилия, когото Бауман бе наел за едно убийство в Остенде преди десетина години. Въпросният французин бе работил под командуването на Кокала в Белгийско Конго и познаваше Бауман само като богат американец на име Сидни Лърнър.

„Сидни Лърнър“ бе един от хилядите саяними на МОСАД — доброволци, помагачи на израелските разузнавателни служби. Всеки саян („помощник“ на иврит) трябва да е стопроцентов евреин, но не израелски гражданин; всъщност саянимите са евреи от Диаспората, макар че биха могли да имат роднини в Израел. Само в САЩ има над петдесет хиляди саяними. Лекар-саян например ще се съгласи да се погрижи за огнестрелна рана на агент от МОСАД, без да съобщава на властите. Не е изключено саян да откаже задача — това често се случва — но той никога няма да предаде агент на МОСАД.

Както Бауман бе очаквал, фалшификаторът бе попитал общия им приятел защо, по дяволите, този Сидни Лърнър не поръча фалшивите си документи на своя каца — ръководещия офицер от МОСАД. „Има си причини — загадъчно бе отговорил наемникът. — Интересуваш ли се?“ Кокала се интересуваше.

Бауман веднага насочи разговора по същество.

— Нуждая се от три пълни комплекта документи.

Фалшификаторът присви очи.

— Белгийски?

— Американски и британски.

— Паспорти, шофьорски книжки и така нататък?

Бауман кимна и отпи глътка от бирата си.

— Но, господин Лърнър — каза Ван ден Фондел, — тези документи е много по-евтино да си набавите в Ню Йорк или Лондон.

— В момента за мен времето е по-важно от парите — обясни Бауман.

Фалшификаторът не сдържа широката си алчна усмивка.

— Кажете ми, господин Лърнър, с какво точно време разполагате?

— Трябват ми за утре вечер.

Ван ден Фондел избухна в смях.

Бауман стана и каза:

— Съжалявам, че не можахме да се споразумеем.

Пристъпът на веселие на фалшификатора моментално секна.

— Вижте, това, което искате, е абсолютно нереално — бързо изрече той. — Невъзможно. Освен, разбира се, ако имате нещастieto да попаднете на някой дребен мошеник, който така ще оклепа нещата, че американските или британски власти ще ви задържат още щом

погледнат документите ви. Аз обаче съм майстор в занаята, господин Лърнър. Всичко, което правя, е с изключително качество. — Той отново се усмихна алчно и допълни: — Бих казал дори, че е по-добро от оригинала.

Бауман пак седна.

— В такъв случай колко време ви трябва?

— Зависи единствено от онова, което искате. Британските документи изобщо не са проблем. Американските обаче... хм, това е по-сложно.

— Разбирам.

— От април 1993 американското правителство започна издаването на нови паспорти, подсигурени с така наречената „кинеграма“, която изглежда като холограма, ако знаете какво е това.

Бауман нетърпеливо кимна и затвори за миг очи.

— За щастие все още са валидни и продължават да се използват и старите американски паспорти. Те са много по-лесни за възпроизвеждане. Не оставайте обаче с впечатлението, че не са трудни. За да фалшифицира паспорт, човек трябва да има достъп до съответната хартия, а най-добре до оригинални бланки, каквито се използват от правителствените служби. Необходимо е още и съответното техническо оборудване, а неговото разпространение е под строг контрол, следователно е трудно да се намери, което го прави и крайно скъпо...

— Процесът, изглежда, наистина е времеотнемащ...

— Напълно сте прав. Поради късите срокове, които поставяте, фалшифицирането се изключва като вариант. Единствената оставаща възможност е да се намери валиден паспорт и да се промени, както е необходимо.

— Известно ми е какво означава това — усмихна се Бауман, извади паспорта на Съмнър Робинсън, отвори го на съответната страница и го показа на фалшификатора, слагайки палец върху името.

— Използвали сте аматьор — неодобрително каза фалшификаторът.

Бауман кимна.

— Доста груба работа — поклати глава събеседникът му. — Ако сте го използвали и не са ви заловили... е, значи сте имали късмет. Но не бива повече да рискувате.

Бауман прие обидната оценка на уменията си, без да реагира.

— Затова съм тук — каза той. — Не се съмнявам, че вие ще се справите много по-добре. Но как ще направите така, че откраднатият паспорт да не бъде съобщен като изчезнал или откраднат, което автоматично ще го включи в списъците, контролирани на американските гранични контролно-пропускателни пунктове? Единственото, което ми хрумва, е да се вземе паспортът на човек, който никога не го използва, и следователно няма да забележи отсъствието му.

— Точно така, господин Лърнър. Мрежата, която ръководя, разполага с имената на американци, живеещи зад граница — Белгия, Холандия, Люксембург и други страни. Американци, които имат паспорти, но рядко пътуват или изобщо не го правят.

— Добре — одобри Бауман.

Започнаха да обсъждат цената — солена, както се оказа, поради необходимостта да се поддържа значителен персонал, в това число малка група специалисти по взломни кражби, които без съмнение щяха да поискат своя дял.

Накрая Бауман стана да тръгва и добави, сякаш сетил се в последния момент:

— О... и докато хората ви се занимават с тази задача, възложете им да ми съберат различни кредитни карти — „Виза“, „Мастер Кард“, „Американ Експрес“... каквото им попадне.

— Кредитни карти ли? — Ван ден Фондел не скри съмнението си. — Паспорти, които рядко се използват, това го разбирам. Но кредитни карти... никой не пропуска да съобщи за загубването им. И незабавно ги изваждат от употреба.

— Точно така — съгласи се Бауман. — Но това е без значение за мен. — Той протегна ръка и изтърпя влажното, мазно ръкостискане на фалшификатора. — Ами, до утре, тогава.

[1] От mercendry (англ.). — Б.пр. ↑

29.

След като приключи преговорите си с фалшификатора, Бауман взе такси до летище „Скипхол“, нае един мерцедес от денонощно отворената агенция за даване на коли под наем и се отправи към белгийската граница. Беше уморен до смърт и имаше нужда поне от една нощ здрав сън, но среднощното му пътуване бе продиктувано от здравата логика. Разстоянието между Амстердам и белгийския Лиеж е двеста километра — два часа път. В часовете след полунощ пътищата бяха пусти и пътуването беше лесно. Беше избрал най-бързия възможен начин за придвижване, дори в сравнение с вземането на самолет до Брюксел и последващо шофиране до Лиеж. А Бауман държеше да пристигне в ранните часове на утринта.

След няколко обаждания до нелегални търговци на оръжие, действащи в района на пристанищния град Антверпен, Бауман бе успял да научи, че има един търговец в селце, южно от Лиеж, който работи главно на черния пазар. Бе подразбрал, че този човек — името му бе Шарейрон — би могъл да свърши работата, от която имаше нужда.

В чисто исторически аспект Белгия винаги е била един от най-големите и най-активни производители и търговци на оръжие. Тя експортира 90 процента от оръжията, които произвежда. А столица на оръжейната й индустрия още от Средновековието е Лиеж, разположен там, където се събират реките Мьоз и Йорт — сърцето на белгийската стоманодобивна промишленост и третото по големина речно пристанище на Европа.

През 1889 година белгийското правителство взело решение, че армията му се нуждае от голям и надежден доставчик на военната карабина „Маузер“, модел 1888, и основало в Лиеж „Fabrique Nationale d'Armes de Guerre“. Десет години по-късно „Fabrique Nationale“, станала известна като FN, започнала производството на револверите „Браунинг“, които изработва и до днес, заедно с картечници и карабини (точно с помощта на карабините FN Фидел Кастро завзе властта в Куба). По съвсем естествен начин, като страничен резултат

от съществуването на тази промишленост, през последния половин век около Лиеж се нароиха множество търговци на леко огнестрелно оръжие, някои от които вършеха доста доходен бизнес от другата страна на закона.

Бауман пристигна в Лиеж към четири сутринта. Небето бе непрогледно черно, защото до идването на зората оставаха още няколко часа. Беше изтощен, нуждаеше се от няколко часа сън, и затова се замисли как да постъпи по-нататък.

Можеше да завие към Плас Сен Ламбер, да се подкрепи с чаша силно кафе и може би да прочете някой друг вестник. Или да паркира на спокойно място и да дремне, докато се съмне.

Накрая реши все пак да не навлиза в града и вместо това продължи на югозапад. Шофирането през тъмнината събуди в главата му рой спомени. Мрачният пейзаж пред фаровете му напомни за Западен Трансваал от времето на детството му.

Малкият град, в който се бе родил, бе основан през началото на миналия век от вооръжените. Много бързо се бе превърнал в plaktiedorp — град на копторите. Когато Бауман бе още дете, градът се състоеше от фермерски къщи на холандците и колиби със сламени покриви. Къщата на родителите му се намиреше в планините Маглиесберг, на четирийсет километра от Претория, и беше заобиколена от хлебни дървета.

Научи се сам да ловува в южноафриканската савана, която гъмжеше от дребен дивеч и антилопи. По време на цялото си детство и дори през голяма част от пубертета той странеше от околните и предпочиташе самотата пред компанията на децата, които направо му бяха скучни. Когато не беше на лов или на разходка, не събираше интересни камъни или растения, той четеше. Нямахше нито братя, нито сестри: в годините след раждането му родителите му бяха правили опит след опит да се сдобият с други деца, но всичко завършваше с помятане след помятане, докато накрая се разбра, че майка му не може повече да ражда.

Баща му, производител на тютюн, бе продал фермата си на тютюневата компания „Маглиесберг“ — кооперативът, притежаващ повечето ферми за тютюн в района. Беше мрачен, затворен човек. Умря от сърдечен удар, когато Бауман бе на шест години. Спомените, които

бе запазил за баща си, бяха оскъдни. Знаеше само, че всъщност ги бе издържала майка му, която шиеше.

Тя непрестанно се безпокоеше за сина си, когото не можеше да разбере. Момчето не приличаше на другите деца и нямаше нищо общо със синовете на нейните съседи и малкото им приятели. Безпокоеше се да не се е „повредил“ по някакъв начин от преждевременната смърт на баща си, да не е станал саможив поради липсата на братя или сестри, да не бъде обречен на мрачно настроение поради самотното си съществуване и не виждаше решение на проблема.

Колкото повече го караше да прави нещата, които правеха другите деца — да си играе, дори да прави пакости — толкова повече се затваряше той в себе си. Иначе бе отличен ученик, оправяше си сам леглото, подреждаше стаята си, четеше, излизаше на лов, така че след известно време тя се отказа да го подбутва в посоката, в която той съвсем ясно показваше, че не желае да върви.

Майка и син говореха рядко. През безкрайно дългите и убийствено горещи декемврийски следобеди и ноци — южноафриканското лято — двамата мълчаливо седяха в кухнята. Тя шиеше, той четеше. Живееха в отделни вселени.

Един следобед, когато беше дванайсетгодишен, без да предупреждава майка си, Бауман излезе на лов и се натъкна на пиян цвана — чернокож от местно племе (Бауман вече можеше да различава отделните племена, които живееха наоколо — цвана, ндебели или зулуси). Пияният — младеж, десетина години по-голям от Бауман — започна да се подиграва на бялото момче и Бауман, без да се поколебае дори за миг, се прицели с ловджийската си пушка и стреля.

Цвана умря на място.

Кръвта на жертвата, дори парченца от мозъка му, посипаха лицето на Бауман, изцапаха ръцете му и тънката му муселинова риза. Бауман изгори окървавената риза, изкъпа се в потока и се прибра у дома гол, оставяйки трупа, където си беше.

Когато влезе вкъщи, майка му видя, че се прибира с празни ръце, но дори не го попита какво е станало с ризата му. Вече се бе отказала да задава въпроси, на които получаваше само едносрични отговори. Той хвана книгата и се зачете, а тя седна зад машината.

Но онази вечер му беше трудно да се съсредоточи, защото убийството бе събудило в кръвта му тръпка, по-силна от всичко, което

бе изпитвал дотогава. Да, беше го изплашило също, но му бе дало и едно топло и дълбоко удовлетворяващо чувство на контрол, на надмощие, на власт над наглия негър. Бауман беше далече от расовата ненавист, защото рядко се замисляше над съществуването на цветнокожи и черни. Опиянението му идваше от способността да сложи край на човешки живот, още повече — както се разбра след няколко седмици — че се бе отървал без никакви последици.

Защото не се бе случило нищо. Нямаше разследване, нямаше дори споменаване в местния вестник — нищо!

Беше се измъкнал! А изживяното беше като лов на дивеч, но хиляди пъти по-възбуждащо, много по-истинско.

И на всичко отгоре бе толкова просто. Бауман тържествено се закле пред себе си, че няма да убие друг човек, защото се страхуваше, че ако продължи, няма да може да спре.

И тогава личността на младия Бауман претърпя пълна и смайваща метаморфоза. Характерът му се смени почти за една нощ. Той сякаш се обърна наопаки и стана жив и общителен. Беше остроумен, печелеше хората, превърна се в общ любимец. Започна да спортува, да излиза. Сприятели се с маса хора. И след няколко години разви силен интерес към момичетата.

Майка му се смая, но беше преизпълнена от щастие. Отдаде чудотворната промяна в сина си на загадъчния ефект на хормоните, бликащи в тялото на всеки изживяващ пубертета си юноша. Но каквото и да стоеше зад промяната, тя бе благодарна на случилото се.

И само понякога се замисляше над странната празнина зад новата фасада на сина си. Защото в очите му имаше нещо мъртво, в жизнерадостта му — нещо фалшиво, нещо дълбоко погрешно. С нея, най-близкия му (и единствен) жив негов роднина, той беше вежлив, внимателен, дори в известна степен се държеше официално. Понякога тя усещаше, че между двамата има мъртво, студено пространство.

Майка му почина, когато той бе малко над трийсетте и вече бе напълно оформен агент за южноафриканската тайна полиция. Погрижи се за погребението с подходяща доза печал, която си позволи да демонстрира и на самата церемония. Шепата приятели и съседи от родния им град, които дойдоха на службата, забелязаха колко е разстроен младият Бауман, бедничкият, загубил толкова рано баща си, а сега и майка си. Милият, а е толкова добър и вежлив.

30.

Дюк Тейлър въведе Сара Кехил в кабинета си и я представи на Ръсел Улман и Кристин Виджиани, които я поздравиха с неохотна вежливост. Личеше си, че биха били по-щастливи да се запознаят с боа удушвач.

Тук, на седмия етаж в сградата „Хувър“, климатиците бяха особено силни. Защо, запита се Сара, директорите и на ЦРУ, и на ФБР са предпочели седмия етаж? Дали старият Джей Едгар не си е казал: „Щом ония са решили така, и аз искам“?

Сара оценяващо погледна присъстващите.

Улман беше едър и рус — истинско копие на Питър. Виджиани изглеждаше много спретната и даваше да се разбере, че с нея няма да е лесно. Що се отнася до Тейлър — тя веднага го хареса, допадна ѝ сериозността му, както и самоиронията, която бликаше от него.

Той седна в коженото си кресло, поставено точно пред огромния окачен на стената герб на ФБР, и каза:

— Значи ти си била в Германия по делото Локърби?

— Да.

— Доста хора се изказаха ласкаво за теб. Явно си помогнала да се разплете случаят.

Нещо в погледа ѝ проблесна и тя го попита:

— Мислите ли, че ако сама бях решила случая Локърби, сега щях да стоя тук?

— А къде другаде?

— Кой знае? — сви рамене тя.

— Но ти знаеш прекрасно, че ни трябваша двайсет и един месеца да идентифицираме таймера и точно това бе ключовата находка. Може би и без теб щяхме да стигнем до същата информация, но това би означавало загубено време. Бюрото е в голям дълг пред теб.

— О, с удоволствие ще приема увеличение на заплатата.

— В досието ти е отбелязано, че си демонстрирала добри качества на ръководител. Била си шеф на малка група в Хайделберг. Сега разбирам и че имаш склонност да казваш каквото мислиш.

— Само когато сметна, че е важно. На началниците ми в Хайделберг не им допадна, когато казах, че в случая са замесени не само либийци.

— По-точно?

— По-точно Сирия в сътрудничество с Иран. Но това е само теория. Няколко месеца преди взривяването на Пан Ам-103 двама членове на общото командване на Народния фронт за освобождение на Палестина са били арестувани в Германия с барометрични детонатори. Кой е стоял зад тях? Сирия. Но администрацията на Буш гледаше на Сирия като на ключов фактор за блискоизточния мирен процес и реши да ги остави на мира. После имахме нужда Сирия да застане на наша страна по време на войната в Залива и така окончателно ги откачихме от куката.

— Интересно — обади се Тейлър. — Не коментирам.

— Тази фраза ми звучи познато.

Той се усмихна.

— Изненадан съм, че си се задържала толкова дълго в Бюрото.

— Имам репутацията на човек, който свършва каквото му се възложи. И мога да пестя доста време на другите.

— А имаш ли теория и относно атентата в Световния търговски център? Защото според някои ние не сме били решили този случай докрай.

— Едва ли ще искате да ме изслушате.

— Да опитаме.

— Добре... Според мен ние не проявихме нужната настойчивост да разплетем международната връзка. Както при Локърби: не искаме да знаем, защото какво да правим, ако научим? И ето, всички са щастливи да стоварят вината върху тъпите последователи на някакъв сляп шейх. Но ако човек погледне уликите по-отблизо, няма как да не види, че един от членовете на тази банда е бил дълбоко законспириран иракски агент — „къртица“. Убедена съм, че той е координирал нещата. Мисля, че зад всичко стои Саддам Хюсеин.

— Повикаха ли те за ОКБОМБ?

— Не. Вече бях в Бостън. Но би ми се искало.

— Ако бяха дали случая на мен, щях да те извикам. Липсва ли ти работата в „Антитероризма“?

Сара не отговори веднага.

— Това значи било? Да, много ми липсва. Но имам лични причини да бъда там, където съм сега.

— Запознах се с досието ти и знам за попечителските права. Разбирам, че човек понякога трябва да прави жертви в името на семейството.

— Това интервю за постъпване на работа ли е?

— В известна степен. Според теб проявяваме ли необходимата твърдост по отношение на терористите?

— Как да разбирам множественото число — ФБР или САЩ?

— Съединените щати.

— Не възприемам въпроса сериозно. Разбира се, че не сме достатъчно твърди. Говорим силни приказки, но с това всичко свършва. Помните ли, че по време на войната в Залива Пентагонът искаше да удари по лагерите за обучение на терористи в иракската провинция и да ги помете, но Белият дом каза „не“? Не трябвало да нервирате сирийците, защото ни били нужни за коалицията срещу Саддам Хюсеин. Това твърда позиция ли е? Ами когато президентът на Пакистан Зиа загина заедно с американския посланик при самолетна катастрофа и Департаментът не разреши на нито един от нашите агенти в Пакистан да разследва случая? Много твърда позиция, нали? Разполагаме с две дузини агенции, бюра и ведомства, които държат изкъсо терористите и трябва да реагират на техните ходове, а не можахме да спрем групата, поставила си за цел да вдигне във въздуха Световния търговски център.

— И защо според теб?

— Защото сме немарливци. Слепият шейх зад атентата в Световния търговски център фигурира в списъка на заподозрените терористи, но два пъти е получил виза да влезе в страната, защото името му било погрешно изписано на молбата за виза... как ви се струва?

— Значи мислиш, че ако затегнем контрола, неща като Оклахома Сити повече няма да се случват?

Тя се замисли.

— Не знам. Не можеш да спреш маниак.

Тейлър се облегна в креслото си и скръсти ръце.

— Добре. Забелязахме, че си направила задълбочено разследване на един нюйоркски банкер на име Уорън Елкинд. Това изглежда малко

встрани от нормалните ти задължения, освен ако няма връзка с организираната престъпност, за което не ми е известно.

Сара внимателно го изгледа. Значи това било.

— Една проститутка, която по стечение на обстоятелствата беше мой ключов информатор — благодарение на нея бяха формулирани обвиненията по няколко доста важни дела — беше убита. Момиче на повикване по-скоро, а не проститутка — за хората от нейния кръг разликата е съществена. Както и да е, бостънската полиция смята случая за приключен, но аз няма да скрия, че съм скептично настроена. Оказва се, че момичето е било наето да открадне нещо — CD-ROM диск, доколкото схващам — от този Елкинд.

— А каква е връзката между Елкинд и тази проститутка? — проговори за пръв път Ръсел.

— Тя датира отдавна. Винаги когато е идвал в Бостън, момичето му е правело сеанси със завързване и наказание. Изглежда, е била наета от някой, който е знаел, че обслужва Елкинд.

— И какво е имало на диска? — попита Виджиани.

— Не знам. Банкова информация, предполагам. Очевидно нещо доста важно.

— Но откъде знаеш, че момичето е било наето да свърши тази работа? — настояваше Виджиани. — Нали не си говорила още с Елкинд?

— Не съм — призна Сара. — Не още. Всъщност той отказва да разговаря с мен. Но аз знам, че е така, защото го имам записано на лента.

— Така ли? — Тейлър се наведе напред. — Подслушвали сте телефона на проститутката?

— Не, разбрахме го от телефонния ѝ секретар. — И тя обясни за изтритата касета.

— Лабораторията на ФБР — гордо се усмихна Тейлър. — Най-добрата техническа служба в света.

Сара прочисти гърло.

— Всъщност... наложи ми се да използвам външни хора. От МТИ. Оказа се, че ние не разполагаме с нужната технология.

— Имаш ли разпечатка? — попита я Тейлър.

— Имам нещо по-добро — съобщи му Сара. — Нося касетата. Нещо ми говореше, че ще искате да я чуете.

След като Сара пусна касетата два пъти на стария „Панасоник“, който Улман взе на заем от съседния офис, Тейлър каза:

— Добре, ето сега с какво разполагаме пък ние. — И ѝ подаде листа с текста на разшифрованието от АНС телефонен разговор.

Тримата запазиха мълчание, докато тя го преглеждаше.

Сара четеше и недоумението ѝ нарастваше. Когато стигна до името на Уорън Елкинд, тя вдигна за миг поглед, после дочете до края и попита:

— Кой води този разговор?

— Не знаем — призна Тейлър.

— А къде е бил прехванат?

— В Швейцария.

Тя бавно издиша и изгледа всички поред.

— „Целта“, както те се изразяват, е или Уорън Елкинд, или „Манхатън Банк“, а може би и двете. Елкинд е не само един от най-могъщите банкери в света, но е и основен лобист за каузата на Израел. Много палестинци биха дали мило и драго, за да го видят да се пържи в ада.

Виджиани сви рамене, сякаш казваше: „И това според теб е новина?“.

Сара продължи:

— А този Хайнрих Фюрст — или както там се пише — който е приел предложението — какво научихте за него?

— Нищо — отново късо отговори Тейлър.

— Кръгла нула — намеси се Улман. — При всякакви начини на изписване, с всякакви, дори съвсем далечно подходящи комбинации. Нищо!

— Фюрст... — произнесе бавно Сара. — Знаете ли, имам една идея.

— Я да я чуем — без да скрива съмнението в гласа си, каза Тейлър. — Готов съм да се хвана за всичко.

— Ами знаете, че когато бях в Германия по случая СКОТБОМБ, прекарах доста време, занимавайки се с таймери за бомби. Тогава разговарях с един полковник от РАМО — възрастен човек, почина преди няколко години — относно един опит за преврат в Того през 1986 година. Човекът ми спомена, така между другото, името на някой си, за когото се смятало, че е замесен в аферата Того. Бил терорист

наемник и се подвизавал под името „Фюрст“. Едно от многото имена, които използвал.

Тейлър, който до момента изморено си масажираше очите, рязко я погледна.

Виджиани попита с остър глас:

— Хайнрих Фюрст?

— Не, само „Фюрст“ или „Хер Фюрст“.

— Немец? — уточни Улман.

— Не — каза Сара. — Прозвището очевидно е немско, но не и самият наемник.

— Научи ли истинското име на наемника? — попита Тейлър.

— Не, само това и още нещо — прозвище, своеобразно *nom de guerre*^[1].

— По-конкретно?

— Ами този тип бил добър, наистина добър, макар да бил лишен от морал като всички останали. Гениален, безжалостен — всички силни прилагателни можело да се употребят за него. Бил най-добрият в занаята. Бял южноафриканец — говорело се, че някога работил за южноафриканската тайна разузнавателна служба. Някои от почитателите му го наричали „Принца на мрака“.

— Който обича деца, кучета, Моцарт и обожава да върви по пясъка на брега — сухо допълни Виджиани.

Сара невъзмутимо продължи:

— Е, моят немски не е какъвто беше, но не означава ли „фюрст“...

Улман я прекъсна:

— Фюрст... Принца... О, боже! *Furst der Finsternis* — „Принца на мрака“.

— Точно така — потвърди Сара. — Това е възможност.

Тейлър се усмихна криво.

— Чудесно. Сега започвам да разбирам защо са всички тези хвалебствия в досието ти. Май наистина имаш мозъка, необходим за тази работа.

— Благодаря. Някога може би беше така.

— Все още е така. Добрее... Ако е истина, че нашият Принц е южноафриканец, тогава трябва да се обадим в Претория. И да видим с какво разполагат те относно това прозвище.

— Аз... аз бих подхождала много внимателно — намеси се Сара.

— Хайде сега — възпротиви се Виджиани. — Новото южноафриканско правителство работи с истинска готовност за сътрудничество. Ако действително мислиш, че този тип е работил за службите им, това е единственото място, където бихме могли да потърсим отговора — Претория.

— Почакай малко — спря я Тейлър. — Какво имаш предвид, Сара? Че информацията за запитването може да стигне до него?

— Мисля, че трябва да разглеждаме възможността — колкото и малко вероятна да е тя — че хер Фюрст може да е нает от някои бели южноафриканци.

— Белите южноафриканци вече не са на власт — раздразнено напомни Виджиани.

Сара безстрастно я изгледа и каза спокойно:

— Не мисля, че е толкова просто. Кои в крайна сметка преобладават в южноафриканската разузнавателна служба? Белите южноафриканци. От английски произход и африкаанерите. И те никак не се радват на начина, по който им дръпнаха черджето изпод краката.

Виджиани се намуси в знак, че не е съгласна. Сара забеляза, че и Тейлър леко е смръщил вежди, затова поясни:

— Да предположим, че се обърнем към южноафриканската служба и отправим запитване за терорист, който нарича себе си „Хайнрих Фюрст“. Ами ако някаква група в същата служба използва в момента този агент за операция, за която не бива да се разчува? Изведнъж ще задействаме всички аларми.

Тейлър изсумтя.

— Но ако не използваме официален канал за нашето запитване до Претория, това изключва както съдействието на Департамента, така и на нашия нов аташе там. Все пак трябва да направим опит и да влезем в контакт с някого там. Някой доверен и дискретен източник.

— Нямаме ли платени агенти там? — попита Сара.

— Не ми е известно. Ще разпитам, но не мисля. Поне не разполагаме с никой на достатъчно висок държавен пост.

— Тогава друг, с когото Бюрото, Управлението или правителството поддържат връзка, някой надежден?

— Ще трябва да се поразровим. Но първата стъпка е да създадем тук елитна и напълно тайна група, Сара, и аз искам ти да бъдеш в нея.

— Къде? В Ню Йорк ли?

— Тук — подчерта Тейлър.

— Не знам спомняте ли си, че имам малко дете? — каза Сара.

— Както е живял там, така ще живее и тук. Освен това е лято. Нали сега не ходи на училище?

— Не ходи — отговори Сара. — Но все пак бих предпочела да не го правя.

Тейлър я изгледа недоумяващо за миг. Настъпи неловка тишина. Едно време — когато бе ерата на Хувър — беше немислимо агент да откаже задача. Едно време щяха просто да му кажат: „Последната заплата ще ти бъде изплатена във Вашингтон след трийсет дни“. И сигурно щяха да допълнят: „Не сме ти зачислявали син. Щом толкова го искаш, гледай си го“.

— Агент Кехил — с леден глас започна Тейлър, — ако разузнавателните данни, с които разполагаме, струват нещо, след няколко седмици в Ню Йорк ще има опит за голям терористичен акт. Да не би да искате да ми кажете, че онова, с което се занимавате в момента, е по-значимо и по-спешно от това?

Изненадана от настойчивия му тон, Сара се изправи в стола си, после се наведе напред и със същата страст в гласа отговори:

— Искате от мен да разбия живота си, да си събера багажа и да се преместя от Бостън за седмици, а може би и месеци. Окей, добре. Но да работя тук? Във Вашингтон? Че защо не отворим офис в Алтуна?

— Моля? — попита Тейлър. Стори му се, че не е чул добре.

Агенти Улман и Виджиани наблюдаваха размяната на тези реплики с интерес, като зрители на корида.

— Ако терористичният акт се планира за Ню Йорк, трябва да бъдем в Ню Йорк. Представете си например, че решите да обявите общо издирване. Това предполага въвличането на огромен брой хора. А това означава тясно сътрудничество с нюйоркската полиция. Лудост е да разпореждаме от Вашингтон.

— Сара, всичките ни ресурси са тук, компютрите, средствата за тайна комуникация...

— За бога, та аз самата имах надеждна връзка с Бюрото още докато бях в Джаксън, Мисисипи, веднага след като завърших школата

за агенти. Не ми казвайте, че това е невъзможно да се направи в Ню Йорк. Няма да повярвам.

— Това означава да се установи секретен център на оперативно управление на Федерал Плаза 26 — заключи Тейлър.

Федерал Плаза 26 бе адресът на Управлението на ФБР в Ню Йорк.

— Тогава ще е по-добре да поместим обява на цяла страница в „Ню Йорк Таймс“ — възрази Сара.

— Моля?

— Ако искате тайна, забравете за Федерал Плаза 26. Трябва да изберем друго място в града.

— По думите ти разбирам, че приемаш да участваш.

— При няколко условия.

Виджиани укорително поклати глава. Улман заби поглед в бележките си.

— Например?

— Ще работим отделно от другите.

— Това е невероятно скъпо.

— Какво чак толкова му е скъпото? Трябват ни няколко засекретени телефона. В нюйоркския офис и без това едва ли ще има всичко, от което ще се нуждаем.

— Добре. Смятам, че оттам все ще могат да ни предложат нещо. Какво друго?

— Искам да привлека двама души в групата. Единият е мой приятел от групата по организираната престъпност. Казва се Кен Олтън. Той е компютърен гений и уменията му могат да ни бъдат полезни.

— Съгласен — каза Тейлър. — Другият?

— Аликсандър Папас.

— Алекс Папас? — поиска да се увери Тейлър. — Че той не се ли пенсионира преди няколко години?

— Всъщност миналата година.

— И според теб той ще иска да се върне на служба?

— Бих могла да опитам да го придумам — сподели Сара, — но според мен той просто ще се вкопчи за този шанс. Привлякоха го за ТРЕЙДБОМБ. — Това беше кодовото наименование на Бюрото за

операцията по разследване на експлозията в Световния търговски център.

— Хм... това е доста необикновено, но предполагам, че може да се уреди. Добре. Значи участваш?

— Да — въздъхна Сара. — Участвам.

— Отлично. Какво ще кажеш сега, ако ти възложи да ръководиш операцията?

[1] Бойно име (фр.). — Б.пр. ↑

31.

Не е трудно да се намерят компонентите на сложна бомба. Точно обратното: съставните части на запалката, проводниците и всичко, необходимо за електромонтажната работа, могат да се купят от всеки магазин за електронни части. Експлозивите и капсул-детонаторите пък са на разположение на повечето строителни площадки.

Но самият взривяващ механизъм — устройството, което задейства бомбата в определен момент или при определени условия — е много по-деликатно нещо. Твърде често неговата конструкция е уникална за всяка бомба и истината е, че за конструирането на надежден запалителен механизъм се изискват специални умения. Поради тази причина повечето терористи по-скоро биха се захванали да правят сами леките си коли, отколкото да сглобяват запалителните механизми на своите бомби. Какво да се прави, човек не може да бъде експерт по всичко.

Бауман пристигна в малкото индустриално градче Ю — разположено в промишления пояс югозападно от Лиеж — по изгрев, точно както беше планирал. Собственикът на магазин за канцеларски стоки го упъти как да намери многоетажния модерен комплекс, в който се намираше „Carabine Automatique Liege“ (CAL) — дребен производител на бойно огнестрелно оръжие, който, макар отдавна да се бе пренесъл в Ю, все още съществуваше под старото си име. Въпреки че бойното въоръжение изобщо не го интересуваше, Бауман си бе уредил предварително среща с търговския директор Етиен Шарейрон.

Беше го направил съвсем лесно. Представяйки се по телефона като Ентъни Рис-Дейвис, англичанин, Бауман бе обяснил, че е доставчик на муниципалитет за „Роял Орднанс“ — основен производител на ръчно и малокалибрено огнестрелно оръжие за нуждите на британската армия. Бе добавил още, че се интересува от военната история, че ползва годишния си отпуск и че прави обиколка на останалите в историята белгийски местности, където са се провеждали знаменити сражения. Но като всеки бизнесмен обичал да смесва

бизнеса с удоволствията, затова решил да се отбие и да се запознае с мосю Шарейрон, с цел да обсъдят съвместно възможностите за общ бизнес с „Роял Орднанс“. Обяснението за бизнесмен в почивка щеше да оправдае появата му в не съвсем официално облекло.

Мосю Шарейрон, разбира се, бе очарован от перспективата за среща по всяко удобно за британския предприемач време. Мисълта за потенциалните сделки беше изкусителна. Така че секретарката на Шарейрон очакваше господин Рис-Дейвис, поздрави го най-сърдечно, взе му пардесюто и му предложи чай или кафе, преди да го въведе в малкия кабинет на Шарейрон.

Бауман протегна ръка на Шарейрон и трепна. Е, все някога трябваше да се случи — малкият и далеч не безопасен свят, в който той се движеше, гарантираше това. Той и Шарейрон се познаваха отпреди, макар и под съвсем други имена. Срещата им сега би могла да означава катастрофа. За миг Бауман усети, че му се завива свят.

Етиен Шарейрон реагира, сякаш се бе изправил пред привидение.

— Ти?... Мислех, че си мъртъв!

Бауман, който светкавично си бе възвърнал маската на пълно душевно равновесие, само се усмихна:

— Понякога и аз се чувствам така, но нали виждаш — напълно жив съм.

— Но ти... Луанда... Боже Господи!

Десетина секунди Шарейрон не бе способен на нищо друго, освен да възкликва несвързано, да го гледа ужасено и напълно объркано. Секретарката му стоеше на вратата и се чудеше какво да предприеме, докато накрая той я освободи, махвайки с пухкавата си ръка.

Преди десетина години Шарейрон и Бауман бяха служили заедно в Ангола. Бивша португалска колония, от 1976 година Ангола бе разкъсвана от гражданска война, в която подкрепяните от кубинците въоръжени групи на марксистката организация МПЛА се сражаваха с прозападно ориентираните сили на УНИТА, на чиято страна бе Южна Африка.

Началниците на Бауман го бяха изпратили, за да подпомогне организирането на тайна терористична кампания. Там той се бе запознал с един специалист по обезвреждане на бомби, известен под

бойното име Еркюл — наемник, работил навремето за белгийската полиция.

По-късно Бауман научи, че през 60-те години същият този Еркюл правил бомби за легендарния командир на наемнически роти Майк О'Хоар — южноафрикански водач на така наречения Пети диверсантски отряд, познат на всички под името „Дивите гъски“. Бауман винаги бе смятал О'Хоар, чиито подвизи бяха станали световноизвестни, за кръшкач и мърляч, чието най-голямо и неоспоримо умение бе да привлече на своя страна благоразположението на пресата. Но имаше още нещо, което трябваше да му се признае — специалистите му по бомби бяха най-добрите.

Когато за Бауман стана наложително да напусне Ангола, той си организира „нещастен случай“ извън столицата Луанда, така че да изглежда като че ли е попаднал на засада и е бил убит. В резултат останалите наемници — и Еркюл също, разбира се — които познаваха Бауман под друго име, повярваха, че е загинал.

Експертите по обезвреждане на бомби са странно племе. Те вършат кошмарната си работа из различни кътчета на света, пътуват за местата, където се нуждаят от тях, често биват наемани срещу хонорар от различни правителства. Много от тях бяха призовани през 70-те години като сапъори по разчистване на мини в Камбоджа. Повечето мини в Ангола бяха обезвредени от германците, но към тях бяха прикрепени и неколцина белгийци. След войната в Персийския залив кувейтското правителство сключи договор с „Роял Орднанс“ за изпращането на огромен брой специалисти по обезвреждане на бомби, за да разчистят изоставените муниции. Ежедневието им е напрегнато и винаги на ръба на стреса, така че много от тях — става дума за онези, които намерят сили да спрат навреме — напускат този „занаят“ веднага щом успеят да си намерят друга работа. Бауман бе научил, че Еркюл/Шарейрон е изоставил смъртно опасната си професия още в началото на 80-те години, когато бил нает от малката белгийска фирма „Carabine Automatique Liege“.

— Господи, колко се радвам да те видя пак — възкликна накрая Шарейрон. — Това е... това е направо изумително! Сядай, сядай.

— И аз се радвам — каза Бауман и се отпусна на предложението му стол.

— Да — въздъхна Шарейрон и седна зад писалището си. — Чудесно е да те видя пак! — Той беше смел, сърдечен и видимо изплашен. — Но нещо не разбирам. Ти... хм, да не би слухът за смъртта ти да е бил дезинформация, а?

Бауман кимна, създавайки впечатлението, че му е много приятно най-сетне да сподели тази тайна със стария си боен другар.

— В такъв случай „Рис-Дейвис“ е само за прикритие, нали така?

— Именно — потвърди Бауман.

След това разказа на белгиеца една импровизирана в момента, макар и напълно правдоподобна история на бягството си от Южна Африка в Австралия и накрая в Англия, и пълната с деликатни тайни работа за някакъв шейх, живеещ в Лондон.

— Та този мой клиент ме помоли да се захвана с изпълнението на свръхсекретен проект — продължи той и обясни за запалителния механизъм.

— Но... — объркано протестира Шарейрон, — но аз не съм се докосвал до тези неща от години.

— Е, предполагам, че това е като да караш велосипед — каза Бауман. — Научиш ли се, никога не се забравя. А и според мен технологията не се е променила значително.

— Да, но... — Гласът му заглъхна и той започна да си записва изискванията на Бауман.

— Релето — каза Бауман — трябва да е свързано към джобен пейджър. Когато пейджърът получи сигнал, това трябва да включи релето, чиито контакти ще затворят веригата между батерията и капсул-детонатора.

— Не се ли предвижда възможност за блокиране на включването?

— Да, но аз искам електронният таймер да се задейства автоматично, ако не е блокиран.

Шарейрон, чието душевно равновесие най-сетне се бе възвърнало, сви рамене с безразличие.

— Има още нещо — допълни Бауман. — В механизма трябва да бъде вграден микровълнов датчик, който да взриви бомбата, ако някой се приближи до нея.

Шарейрон отново кимна, но изви вежди в умерена изненада.

— Ще ми трябва три броя — заключи Бауман. — Един за изпитания, а другите два ще ми бъдат изпратени поотделно.

— Да, разбира се.

— Сега да поговорим за цената.

— Да — каза белгиецът, пресметна нещо набързо и обяви значителна сума в белгийски франкове.

Бауман не скри изненадата си. Запалителните механизми с подобно ниво на сложност вървяха по десетина хиляди долара броя и изобщо не му се харесваше някой да опитва да го лъже.

— Не знам дали разбираш — обясни Шарейрон, — че основната трудност е в набавянето на пейджърите. Трябват три и всички те трябва да бъдат купени в Съединените щати. Предполагам знаеш колко сложно е това: всеки пейджър върви с телефонен номер и подробна регистрация. Те трябва да бъдат купени тайно. А понеже аз определено не бих желал фабричният номер на пейджъра да бъде проследен обратно през компанията, която ще го поддържа, до мен, ще се наложи да закупя няколко и да направя съответните модификации в тях.

— И все пак за стар приятел... — добродушно намекна Бауман. Пазаренето в този бизнес бе нещо нормално и той знаеше, че белгиецът го очаква.

— Хайде, мога да сваля до петнайсет хиляди на парче. Но под тази цена усилието вече не си струва риска. Ще ми се наложи лично да пътувам до Ню Йорк, за да ги купя, така че трябва да включа и цената на пътя. Освен това ти искаш от мен да свърша цялата тази работа за толкова кратко време, че...

— Добре — въздъхна Бауман, — споразумяваме се на четиридесет и пет хиляди американски долара. Не... нека закръглим на петдесет.

Двамата си стиснаха ръцете. За пръв път Шарейрон изглеждаше успокоен. Бауман отброи двайсет и пет хиляди долара и ги сложи на бюрото.

— Другата половина ще изплатя, когато дойда пак след седмица. Има ли някъде празен склад в предградията, където бих могъл да направя изпитанието?

— Разбира се — отговори Шарейрон. — Но мисля, че трябва да се договорим за още нещо.

— О?

— За още петдесет хиляди американски долара мога да ти дам гаранция, че нищо за общото ни минало няма да стане известно.

— Петдесет хиляди? — повтори Бауман, сякаш обмисляше идеята.

— И тогава... — Шарейрон плесна ръце, — миналото изчезва, ей така.

— Ясно — каза Бауман. — Сега искам ти да разбереш нещо. Разполагам с много връзки в полицията. Според мен, договорихме се за доста изгодна за теб цена, с не лоша премия към нея. Но не искам да чувам, че дори и най-незначителната подробност от нашия разговор, да не говорим за моето минало, е излязла извън стените на този офис. Подчертавам — нито дума. Оставям на твоето въображение последствията за теб и семейството ти.

Лицето на Шарейрон бе мъртвешки пребледняло.

— Аз съм професионалист — каза той, отстъпвайки бързо. — Никога не предавам доверието на клиент.

— Отлично. Познаваш ме и знаеш, че няма да се спра пред нищо. Шарейрон енергично поклати глава.

— Никога няма да кажа нито дума. Моля те! Забрави за вторите петдесет хиляди. Това беше глупава грешка.

— Не се безпокой — мило го увери Бауман. — Вече забравих. Всички правим грешки. Но моля те, не прави грешката да ме подценяваш!

— Извинявай — прошепна Шарейрон.

В миналото, когато животът му бе минавал в обезвреждане на бомби, той бе свикнал да живее с опасността да загуби крайник или дори живота си. Но нищо не го бе ужасявало толкова силно, колкото този малко флегматичен, но явно безмилостен южноафриканец, появил се така изненадващо след десетгодишно отсъствие, човек, който — и в това Шарейрон изобщо не се съмняваше — действително не би се спрял пред нищо.

32.

След няколко дни Бауман се върна да инспектира взривателя на бомбата. Междувременно най-сетне бе успял да си почине, защото не бе имал много работа. Още когато се бе върнал в Амстердам, отново се бе срещнал с Ван ден Фондел Кокала, който му бе предал трите комплекта откраднати документи — два американски и един английски — и малка купчинка кредитни карти. Кокала не спести усилия да подчертае колко щастлив е бил да работи за господин Сидни Лърнър и колко по-щастлив ще бъде, ако му се отвори възможност да продължи сътрудничеството си с МОСАД, ако и когато тази организация реши, че има нужда от помощта на външно лице.

Няколко сутрини подред Бауман спа до късно. Ходи на кино, наслаждава се на храната в скъпи ресторанти. Следобедите си прекарваше в изучаване на картата на Ню Йорк Сити. Отби се в няколкото топлес бара край Рембрандсплайн, мина по уличките из района на червените фенери и си купи час-два удоволствие в компанията на млада красива проститутка. Една нощ посети популярния нощен клуб „Одеон“, където избра представителна млада дама и я откара в хотела си. Тя беше също толкова стръвна като него, така че прекараха по-голямата част от нощта правейки любов, след което се отпуснаха в щастливо изтощение. На сутринта тя изяви желание да остане или поне отново да се видят за през нощта. Той се подвоуми — годините, прекарани в Полсмур, го бяха накарали да забрави какво удоволствие може да достави сексът — но знаеше, че не е разумно да задълбочава познанствата си тук. Затова ѝ каза, че за съжаление му се налагало да хване полет още същия ден.

Амстердам, подобно на Ню Йорк или Сан Франциско, е световноизвестно свърталище на онази особена категория компютърни ентузиасты, наричани „хакери“. Макар Бауман да бе прекарал твърде дълго в затвора, за да е в крак с последните достижения на технологията, той знаеше къде да намери човек, който не е изостанал. Така че се свърза с член на базираната в Амстердам холандска организация „Хактик“, която издава списание за компютърни хакери, и

си уреди среща. В последвалия разговор описа какъв човек търси: хакер, живеещ в Ню Йорк, без криминално досие.

— Не — уточни събеседникът му, — на вас ви трябва кракер, а не хакер. Хакерът гледа на дейността си като мисия, имаща за цел да разбере... как да се изразя най-точно... да кажем недокументирана технология, така че да попречим на правителството да ни поробва и да направим от света едно по-добро за живот място. Кракерът притежава същите умения, но ги използва, образно казано, за да проникне в дома ви, често по поръчка.

— Добре, съгласен съм, нека бъде кракер — каза Бауман.

— Имам човек за вас — каза човекът. — Но ви предупреждавам, че той ще поеме вашия проект или каквото и да е то, само ако го намери интересен и... крайно изгоден в материално отношение.

— Оо, уверен съм в това — отговори Бауман. — Отсега съм готов да му обещаю и двете.

Когато настана предпоследната му сутрин в Амстердам, той си купи малко устройство в голям магазин за електронни компоненти, като плати хиляда гулдена — еквивалентни на шестстотин долара. Това беше „АТМ Junior“ и се използваше от банките за запис на кодирана информация върху магнитните ивици на различни банкови и кредитни карти. С негова помощ той прекодира информацията на всяка от откраднатите кредитни карти, с които разполагаше.

Когато някой реши да се разплати с кредитна карта в магазин или на място, където ги приемат, тя обикновено се прекарва през транспондер, който прочита СVС номера в началото на магнитната ивица и незабавно го изпраща по телефонна линия в изчислителния център на компанията, издала и обслужваща сметката по тази карта. Компютрите там проверяват дали въпросната карта не е с изтекъл срок, дали преразходът по сметката е в допустимия лимит или дали картата не е открадната. Ако не е, компютрите връщат код за потвърждение след не повече от две-три секунди („Американ Експрес“ използва двуцифрени кодове, докато „Виза“ и „Мастер Кард“ използват четири- и петцифрени).

Бауман не таеше никакви надежди, че някоя от тези карти все още е валидна. Дори някоя от тях още да бе, това едва ли щеше да продължи дълго.

Но той бе намерил начин да заобиколи процеса. В магнитната ивица на всяка карта сега беше програмиран правилният код за потвърждение вместо нейния номер. При поставянето на картата в транспондера, той прочиташе този код и веднага щеше да го изведе на индикация вместо номера ѝ и изобщо нямаше да го изпрати за обработка.

Беше крайно невероятно продавачът да се запита защо телефонът не избира номера на центъра и защо отсъства обикновеното неколкосекундно забавяне на потвърждението. Дори това да се случеше, Бауман щеше да отговори, че магнитният слой на гърба на картата се е изтрил или износил. Щеше да се извини и толкова. Шансът за успех бе голям, а рискът — минимален.

През останалото време на престоя си тук Бауман поръча формуляри на името на няколко несъществуващи фирми с неопределен предмет на дейност: внос-износ, фирма за правни услуги и склад с общо предназначение.

След това си резервира място за полет на „Сабена“ от Брюксел за Лондон под фалшиво име, за което нямаше документи — знаеше много добре, че докато пътува из страните от Европейската общност, без да ги напуска, никой няма да му поиска паспорт. Накрая направи резервация в бизнес класа за полет от Лондон до Ню Йорк, използвайки името от един от новопридобитите американски паспорти — този на някакъв бизнесмен и предприемач на име Томас Алън Мофат.

Етиен Шарейрон бе уредил да използват една изоставена конюшня в покрайнините на Ю, принадлежаща на негов бизнес партньор, заминал за Брюксел за цял месец. Съдружникът му съвсем неотдавна бе разпродад всички коне на търг.

Конюшнята миришеше на тор, влажно сено и машинно масло. Светлината бе слаба, но достатъчна. Шарейрон остави на пода коженото куфарче, с което бе дошъл, отвори го и предпазливо извади от него три черни пластмасови кутии с размера на кутии за обувки. Капакът на всяка представляваше алуминиева плоча, специално обработена, за да не блести, върху която се виждаха три малки светодиода.

— Този индикатор показва, че джобният пейджър е включен и функционира — започна обясненията си Шарейрон, — вторият показва, че батерийното хранване е нормално, а последният означава, че таймерът е задействан. — Шарейрон свали с плъзване капака на един от взривателите. — Както виждаш, схемата е изцяло дублирана за по-висока надеждност. Две деветволтови батерии, две места за прикрепяне на капсулите, два таймера, два пейджъра, настроени на една и съща честота, две релета. Дори две феритни антени. — Той вдигна поглед. — Това сериозно ще затрудни работата на хората, които евентуално биха се опитали да обезвредят бомбата. А и удвоява шанса устройството да сработи, нали?

— Виждам един микровълнов датчик.

— Предполагам също виждаш, че просто няма място за втори, а и този ти е достатъчен.

— Ще направим ли проба?

— Да, разбира се. — Шарейрон взе една от кутиите.

— Всъщност — намеси се Бауман и избра друга — искам тази.

Шарейрон се поусмихна, показвайки, че одобрява идеята.

— Която пожелаеш.

Той отнесе кутията до един празен варел в дъното на конюшната и я нагласи върху тясната летва, сложена отгоре. Прикрепи два капсул-детонатора във варела и се върна при Бауман.

— Първо — каза белгиецът — ще проверим възможността за управление от разстояние.

Извади малък клетъчен телефон от нагръдния си джоб, разгъна го и набра номер. После погледна часовника си. Бауман стори същото.

Двамата зачакаха, без да проговарят.

След четиридесет и пет секунди в конюшната отекна глух изстрел. Висящите на жици капсули бяха гръмнали, а разлетелите се парчета се забиха по вътрешната стена на варела.

— Доста дълго — отбеляза Бауман.

— Интервалът не може да се фиксира.

— Да. — Детонаторът, взривяващ капсулите, се задействаше от верига, която се затваряше през пейджъра, когато той получи сигнал от спътника. В зависимост от натоварването на телекомуникационния трафик в даден момент, пейджърът можеше да получи сигнал за

повикване със закъснение от няколко секунди до няколко минути. — Ами микровълновият датчик?

— Естествено. — Шарейрон отново се разходи до варела и свърза два нови капсул-детонатора. Нулира устройството и натисна бутон за задействане на закъснителния механизъм.

— Щом таймерът отброи до нула, това задейства микровълновия датчик. Интервалът може да се настройва и е минимум десет секунди.

— А максимум?

— Седемдесет и два часа. Но ако се нуждаеш от по-голямо закъснение, не е проблем да се промени.

— Не, това е достатъчно.

— Добре. Сега съм задал десет секунди. Така че всеки момент... а, ето. — Бауман видя в полумрака, че върху капака започва да мига червена светлинка. — Датчикът вече е задействан. Сега би ли искал сам да...

— На какво разстояние?

— Осем метра, но и това е лесно да променя.

Бауман бавно тръгна към стоманения варел и спря на десетина метра от него. После бавно запристъпва напред и след секунда трепна от сухия пукот на капсулите.

— Доста точно — похвали го той.

— Качеството на изпълнение е възможно най-високото — отговори Шарейрон и си позволи горда усмивка.

— Свършил си добра работа. Остава последното — сигнатурата, за която говорихме.

— Да, това ми отне известно време. Накрая обаче измислих доста убедителна либийска сигнатура.

Повечето взривни устройства притежават „сигнатури“, позволяващи на специалистите, които изследват останките от взрива, да определят произхода на устройството. Това обикновено са дреболии — как са вързани възлите на канапа, който пристяга пакета, как са направени спойките, как са срязани проводниците.

ИРА-Извънредни например изработва взривателите на своите бомби в големи серии от по няколко стотици. Определен брой техници се събират в охраняван склад или хамбар и работят без почивка няколко дни, произвеждайки идентични взриватели, които след това се опаковат по няколко. Тази информация е потвърдена както от

разузнавателни данни, така и благодарение на изследването на своевременно открити или не взривили се бомби. Анализът под микроскоп показва, че срезове на проводниците са направени от едни и същи секачки. Някои терористични групи оставят сигнатури несъзнателно или от немарливост, защото винаги правят бомбите си по един и същи начин. Други обаче го правят нарочно, като деликатен начин да заявят претенциите си като извършители.

— Остава въпросът с пренасянето — каза белгиецът. — Аз, разбира се, бих бил предоволен, ако ги вземеш още сега, но предполагам, че не възнамеряваш да поемаш подобен риск.

Бауман насмешливо изсумтя.

— Така и предполагам. Добре, монтажът е такъв, че всичко може да се демонтира на отделни компоненти, които влизат един в друг и заемат доста малко място, така че не е трудно да се пратят по пощата. Двамата заедно ще ги разглобим и сглобим няколко пъти, докато запомниш процеса.

— Но не искам да ги изпращаш от Лиеж.

— Е, това не би било дискретно — съгласи се Шарейрон, — особено като се има предвид с какво е известен Лиеж на света. Не, ще ги изпратя от Брюксел. Скрити в нещо безобидно като да речем радио или касетофон. С бърза поща. Трябва ми само адресът.

— Чудесно.

— И... тъ... остава въпросът с доплащането. Пейджърите струваха малко повече, отколкото очаквах.

Бауман извади пачка банкноти и отброи сумата, която Шарейрон поиска. Не беше прекомерно надута — към трийсетина процента над първоначалните му ориентировъчни сметки. Белгиецът явно се въздържаха от опит да го изработи.

— Отлично — каза Шарейрон и прибра парите.

— Ами — сърдечно проговори Бауман, — предай искрените ми поздрави на прекрасната ти съпруга... Мари, нали така беше. И работи в музея „Куртюис“?

Шарейрон застина.

— И на малката Берта... само шестгодишна, а вече ученичка, а? Сигурно си много горд с нея.

— Какво намекваш, по дяволите?

— Едно-единствено нещо, приятелю. Знам адреса на апартамента ти на Рю Сен Жил. Знам със сигурност къде точно се намира дъщеричката ти точно в този момент. Същото се отнася и до жена ти. Помниш ли какво те предупредих: ако и най-незначителната подробност от нашата сделка стане известна някому, последиците за теб и твоето семейство ще бъдат невъобразими. Няма да се спра пред нищо.

— О, моля те... не казвай нито дума повече — примили се белгиецът. — Разбрах те.

Докато излизаха от полумрака под ярката слънчева светлина, Бауман отново помисли дали не е по-добре просто да го убие. Навън полъхваше лек ветрец и миришеше на прясно окосена трева.

Животът е серия от хазартни залози, помисли си Бауман. Шарейрон не можеше да спечели нищо от издаването на някакъв южноафриканец, чието име дори не знаеше, а в допълнение на това съображение бе повече от сигурно, че не би желал да поставя властите в известност за дейността си в Луанда. А и заплахата за семейството му щеше да изиграе ролята на трети крайно убедителен аргумент.

Не, Шарейрон щеше да живее. Бауман сърдечно се сбогува с него, качи се в наетата кола, с която бе дошъл, и отпътува. Да вършиш бизнес с човек, когото познаваш от друг живот, бе огромен риск, но не бе ли риск и самото му бягство от Полсмур? Истината бе, че той не можеше да продължи с плана, ако не знаеше със сигурност, че местонахождението му ще остане тайна за всички.

Имаше начини да провери дали е така.

Досега бе карал през долината Мьоз, покрай река Самбр, която се събира с Мьоз при Намур. Този участък от пътя бе удивително прекрасен, провираше се покрай високи скали, канали, ферми и древни руини. След като подмина Анден, но преди да стигне до Намур, той отби от главния път и продължи през тревата, докато излезе на малка горичка и едно място, където дърветата заграждаха неголяма поляна. Спря и изключи двигателя.

33.

От петдесет и шестте офиса на ФБР и над четиристотинте резидентури по цялата територия на САЩ и Пуерто Рико, Управлението в Ню Йорк по общо мнение се счита едновременно за най-доброто и най-лошото място, където може да те назначат. Като се започне от обвиненията по делото ABSCAM срещу членове на Конгреса във връзка с приемането на подкупи, през атаката срещу петте големи фамилии на мафията и се стигне до атентата в Световния търговски център, Ню Йорк винаги е свързан с най-интересните случаи.

Офисът там е най-големият оперативен щаб и в него работят над хиляда и двеста агенти. Той заема осем етажа от федералната сграда „Джейкъб Джей Джавиц“ на Федерал Плаза номер 26 в Долен Манхатън. За разлика от всички останали офиси, тук ръководителят е не назначен за случая специален агент, а пълноправен заместник-директор на ФБР, може би защото този офис е едновременно най-голям и най-важен от останалите.

Сара винаги бе смятала сградата „Джавиц“ за мрачна и неприветлива. Висока и семпла, с фасада от черни каменни плочи, редуващи се с пясъчници, тя се издига в самия център на забравен от хората циментов „парк“, осеян от циментови сандъчета със засадени в тях невени, папрати и петунии — отчаян опит на забравен декоратор да раздвижи обстановката и да я направи по-приветлива.

Първата ѝ сутрин тук тя пристигна преди осем, но вече беше изпотена от горещината. Малкият апартамент с една спалня, който бе наела, се намираше на Западна седемдесет и първа улица до Кълъмбъс авеню в непосредствена близост до спирка на метрото, няколко съвсем нелоши пицарии и гръцка кафе-сладкарница. В продължение на ден-два живя на пица и гръцки салати. Възможно ли бе да иска нещо повече от това?

Да, може би дневна светлина. Благодарение на някаква архитектурна приумица всички прозорци на апартамента ѝ гледаха към потънали в сянка шахти за проветряване. Така в малката ѝ спалня и

евтино мебелираната дневна цареше вечна нощ, добра единствено за отглеждане на гъби.

За пръв път от няколко години Сара живееше сама. Доста объркващо изживяване, но макар понякога да се чувстваше самотна, това не ѝ бе неприятно. Снощи например лежа до късно във ваната, четете книга и пи вино. Пусна си и запис на късните Бетховенови квартети.

Джаред бе заминал на лагер — месеци наред бе настоявал да го пусне, а тя бе отказвала, но неочакваното ѝ прехвърляне в Ню Йорк я принуди най-сетне да се съгласи. Освен това за него самия щеше да е по-добре да прекара две седмици на лагер (макар той да бе искал цял месец), отколкото да живее в Ню Йорк Сити — място, което по нейно мнение не беше най-подходящото за осемгодишни момченца.

Фоайето на Федерал Плаза 26 бе необятно, с високи мраморни стени и дълги редици асансьори. Почувства се дребна и незначителна. Легитимира се на пропуски и веднага бе насочена към отдел „Антитероризъм“ — в ъгъла на двацет и трети етаж.

Много висок, слаб и добре изглеждащ мъж около четиридесетте ѝ се представи като Хари Уитман — ръководител на Смесената група за борба с тероризма. Беше облечен в летен костюм цвят каки, носеше задължителната бяла риза и — това бе единственото забележително нещо в него — яркозелена вратовръзка.

— Значи ти си Сара Кехил — каза той. — Добре дошла.

— Благодаря.

Кабинетът му бе доста икономично украсен с малка, надписана снимка на Хувър — не особено окуражителен знак, реши Сара — и, кой знае защо, голяма официална снимка на Джордж Буш в позлатена рамка, подпряна под наклон в края на бюрото му. Буш бе напуснал Белия дом преди години. Това вече определено не беше добър знак.

— Ти и останалата част от специалния екип ще бъдете изнесени оттук — обясни той. — След малко ще те представя на останалите и ще обясня как функционират смесените групи със специални задачи като тази. Ще ръководиш операция, на която е дадено кодово наименование. Но нека не избързваме. Разбирам, че Пери Тейлър те е харесал, но мога да ти разкрия, че сега те харесва още повече.

— Защо?

— Благодарение на теб Пери пораздруса храстите в Южна Африка, с цел да научи нещо за твоя терорист.

— И?

— Разполагаме с име. А утре сутринта ще знаем и как изглежда.

Тя почувства, че сърцето ѝ забива ускорено.

— Името му?

— Хенрик Бауман.

34.

Бауман обиколи поляната, за да се увери, че нито наблизко има хора, нито е възможно някой да се приближи изненадващо. Извади от багажника MLink-5000 — сателитния телефон, който приличаше на метално куфарче, сложи го на покрива на колата и го разтвори. Капакът антена се отметна назад като корица на отворена книга.

Бауман намери оптималното за този район насочване, отви с нокътя на палеца си задния капак и извади слушалката.

След това набра номер.

От годините на работа в южноафриканското разузнаване познаваше механизма на действие на правителствените служби там. Знаеше, че всеки опит местопребиваването му да бъде засечено ще поеме в едно от двете възможни направления. Поръчката можеше да дойде отвътре и щеше да се разпростре навън, но разследването можеше да започне и по запитване от чужда страна и тогава щеше да бъде насочено към Южна Африка.

Първата възможност — искане за информация, идващо от Южна Африка и предадено на службите за сигурност и свързаните с опазването на закона институции по света — бе много по-вероятна. Бивш агент е избягал от затвора и сигурно е напуснал страната; южноафриканците искат съдействие да бъде открит и заловен.

Много по-малко вероятна, затова пък доста по-обезпокоителна, бе втората възможност: някоя разузнавателна служба или полицията на някоя страна научава за неговото съществуване и се обръща към Южна Африка за помощ. Това можеше да означава само едно: изтичане на информация от близкото обкръжение на Дайсън.

От друга страна, всяко търсене, свързано с неговото име, в крайна сметка щеше да опре до проучване на молбата му за паспорт. Така че след две позвънявания Бауман вече разговаряше с жената, отговаряща за този отдел.

— Обажда се Гордън Дей от Интерпол в Лион. Става дума за едно наше запитване...

— Извинете — отговори служителката, когато Бауман изложи същността на искането си, — нямаме право да комуникираме пряко с външни агенции...

— Естествено — каза той нетърпеливо, — но нали разбирате, запитването вече е направено и аз искам само да знам дали документите вече са получени, защото тук има някакво объркване.

— Не съм получавала никакво искане от страна на Интерпол относно паспорт с този номер — неохотно каза тя.

— Сигурна ли сте? — настоятелно попита Бауман.

— Да, господин Дей, напълно сигурна съм, но ако ми изпратите факс с...

— Възможно ли е нашето искане да е било препратено към друга ваша служба?

— Не ми е известно, сър.

— О, боже... Е, добре, възможно ли е обаче нашето искане да е попаднало по погрешка в папката за кореспонденция с друга страна, например Франция, и...

— Не, сър. Единственото питане относно тази молба е от американското ФБР.

— Аа! — триумфално извика Бауман. — Видяхте ли. Работата е там, че те отправиха искане за информация по случая и до нас. Сигурен съм, че запитването е подписано от... от... момент, имам го тук някъде...

— Тейлър, сър, от отдел „Антитероризъм“.

— Тейлър! Да. Е, добре, това изяснява нещата. Благодаря ви за съдействието.

— Моля, сър, за мен беше удоволствие.

„Антитероризъм“. ФБР. Американците са попаднали на следата му. Това определено налагаше смяна на плана.

Сега вече не можеше да лети за Ню Йорк. Не, това бе немислимо. Би било груба грешка.

Щеше да лети за Вашингтон.

35.

Преди двайсетина години, обясняваше Хари Уитман, някакъв агент от криминалния отдел бил в Академията на ФБР заедно с южноафрикански полицаи. Националната академия на ФБР провежда интензивна петнайсетседмична програма в Куантико, Вирджиния, с цел да запознае средния персонал с последните технически средства за провеждане на разследване. От стоте участници във всеки курс петнайсет-двайсет са чужденци.

— Този южноафриканец, Сакс, вече бил посетил три курса на ФБР за повишаване на квалификацията в Европа, така че нашите хора нямало какво толкова да го научат и почти не контактували с него — разказваше Уитман. Двамата стояха на прага на кабинета му. — Проверихме го с Департамента и с Управлението, да не би да е минал на страната на лошите. Отрицателен отговор. Но за наше щастие приятелчето Сакс сега е в секретните служби, ще рече, имаме канал, водещ право в сърцето на мрака. Така че помолихме един от групата на ЦРУ в Йоханесбург да осъществи контакт — само че наистина неофициален.

— И агентът от ЦРУ поискал от южноафриканския полицаи информация за лицето, известно под псевдонима Хайнрих Фюрст?

Уитман кимна.

— Не просто информация, ами всичко, което е известно за него. Тейлър мисли, че ако има нещо гнило и нашият човек е замесен, този контакт ще сложи начало на активни опити за свързване и обяснения. Затова веднага след срещата на нашия агент с контакта организирахме наблюдение. Помолихме сателитите да установят контрол над целия южноафрикански трафик — както входящ, така и изходящ — със специално внимание към честотата на кабелния трафик до посолството им тук.

— И?

— Нищо необичайно. Никакви трескави обаждания или телекси. Никой не може да докаже нищо с отрицателен резултат, но така поне се уверихме, че контактът ни там е чист.

— Може би.

— На следващата сутрин той се появи обратно с име. Нищо за „Хайнрих Фюрст“, но за „Принца на мрака“ — да, и то какво да! Всички в разузнавателната служба знаят кой е — човек на име Хенрик Бауман. Кодово име „Зиро“, най-опитният им агент. Така че направихме официално запитване до различните служби на южноафриканското правителство, до кабинета на главния прокурор, до полицията — сещаш се, до всички — за досиета на името на Хенрик Бауман. Молба за издаване на паспорт, акт за раждане — да не ти обяснявам. Сега седим и чакаме. Искаме да се уверим дали е нашият човек.

— Услужливи ли бяха? — поинтересува се Сара.

— Ти шегуваш ли се? Тях буквално треска ги тресе! Ужасени са, че има възможност бивш южноафрикански агент да се окаже замесен в тероризъм. И то не кой да е, а бял от бившия режим. Да знаеш само как обичат да стоварват различни мръсотии върху бившия режим... Всъщност май е време да се обадя в Центъра за свързка и да проверя дали вече нещо не е пристигнало...

Сара зачака, без да се вслушва в разговора.

— Имаме пълен комплект пръстови отпечатъци — съобщи й след малко Уитман.

— Страхотно.

— И още нещо. Само преди три седмици нашият човек е избягал от строго охранявано крило на затвора в Полсмур. Местните детективи открили два трупа. Но до момента нямат нищо — този тип сякаш се е изпарил във въздуха. Южноафриканците обикновено не се обръщат към международните институции в случаите на избягали затворници, дори когато става дума за бивш член на собствената им тайна служба. Май вече са се отказали да го намерят и дори го броят за загинал, но според мен той е човекът, когото търсим. Сега нека те заведа до прекрасния ви офис и да те запозная с щастливците, с които ще трябва да работиш.

Сара видя няколко души, които не познаваше, да пият кафе и да четат „Дейли Нюз“ и „Ню Йорк Поуст“. Останалите й бяха познати. Алекс Папас водеше оживен разговор с Кристин Виджиани от отдел

„Антитероризъм“ във Вашингтон. И двамата ожесточено димяха с цигарите си. Ръсел Улман — също от Вашингтон — решаваше кръстословица. Кен Олтън седеше настрана, зачетен в книга със заглавие „Котката на Шрьодингер“ — сто на сто научна фантастика.

— Е, добре — каза високо Уитман и вдигна ръце, за да привлече вниманието на присъстващите. — Предполагам всички тук са командировани за участие в специалната работна група към Обединените сили за борба с тероризма. Ако някой случайно не е, той вече знае прекалено много, така че ще наредя да бъде убит.

Разнесоха се вежливи подсмивания. Уитман се представи сам и после представи всеки поотделно. Всички в стаята, независимо дали бяха служители на Бюрото, или не, носеха задължителните за ФБР идентификационни табелки, защипани на ризата или горния джоб, или окачени на тънка метална верижка през врата.

Всеки агент от ФБР в състава на Обединените сили има за партньор по един полицаи. Партньорът на Сара бе кръглолик мъж с голям корем, детектив лейтенант от полицията, казваше се Джордж Рот. Косата му бе започнала да окапва, бузите му бяха нашарени с дълбоки белези от младежки пъпки, а издутият му нос бе покрит с мрежа спукани капилярни съдове. Говореше със силен бруклински акцент. Изглежда я с неприязън, кимна едва-едва и изобщо не посегна да се ръкуват. Само откъсна със зъби парче ароматизираща дъха дъвка от ролката в джоба на ризата си и го намести с език между бузата и зъбите си.

„Да бе, и аз се радвам да се запознаем“ — помисли си Сара.

Уитман приседна на ръба на едно от бюрата, избута някаква чаша с кафе и плуващ в нея фас и продължи:

— Така... Сега, може всички да сте специално избрани за нуждите на тази група, но аз ще ви запозная със закона за опазване на тайната. Затруднявам се да намеря подходящо силни думи за важността на тайната. Двама от вас не са от града, така че може би нямат представа какво ще се случи на улицата, ако се разчуе, че до две седмици една голяма банка на Уолстрийт може да стане обект на терористичен акт. Ще избухне паника, каквато не сте виждали. Сред вас има и такива, които знаят какво имам предвид... Ако трябва да се свържете с ведомства, служби и организации в града, не им

съобщавайте, че работите по терористична операция. Версията е, че търсите беглец, окей? И нито една шибана дума на пресата, ясно ли е?

Всички кимнаха, някои ненужно се прокашляха.

— Когато работехме по ТРЕЙДБОМБ, в групата имаше един, който пиеше заедно с репортер от „Нюздей“. Езикът му лесно се развързваше. И какво мислите стана? „Нюздей“ пусна материал за един от терористите, когото щяхме да арестуваме, щом съберяхме достатъчно улики, но се наложи да го приберем предварително. Издънката бе доста неприятна. Вярно че изтичането на информация стана от голяма работна група в пълен състав. Ние обаче сме само десетима, така че за ваше добро е да повярвате, че изкашля ли се някой от вас, аз ще науча кой е. А ако някой от вас има навика да сяда на чашка с хора от пресата, по-добре е веднага да си тръгва.

Той продължи, съобщавайки, че групата е сформирана за работа по „Операция Минотавър“. Обясни, че минотавърът е митологично чудовище с глава на бик и тяло на човек. Минотавърът — той сметна за ненужно да уточнява дали става дума за терориста, когото трябваше да заловят — се хранил изключително с човешка плът. Операцията може би беше наименувана прекалено оптимистично, защото според гръцката митология чудовището било обречено да обитава едно място (Лабиринта, построен от Дедал), от което не можело да избяга.

— И колко дълго ще съществува тази специална работна група?
— поинтересува се лейтенант Рот, като натърти на „специална“.

Сара с неудоволствие осъзна, че ще трябва да работи с този човек.

— Директорът е утвърдил „предварително разследване“ — обясни Уитман. — Това означава период на съществуване от сто и двайсет дни. Теоретично, ако има сериозни основания, срокът може да бъде удължен с нови деветдесет дни. Но на мен би ми се искало да приключим преди това.

— Че код не би искал? — промърмори някой от агентите.

— Какво искаш да кажеш с това „теоретично“? — попита Папас.

— Искам да кажа само, че в нашия случай Вашингтон е отпуснал две седмици.

Избухна хор от възклицания, свиркания, протести.

— Ти се шегуваш! — извика Кристин Виджиани.

— Не се шегувам. Две седмици, след които се обявява край на издирването. При това не ни се дава статут на широкомащабно следствие. Ще поясня за тези от вас, които са нови в тази игра, че разликата между предварително и широкомащабно следствие е основно в това, което не можем да правим. Не можем да подслушваме телефони. Не можем да проследяваме. Не можем да работим под прикритие.

— А случайно можем ли да задаваме въпроси? — обади се Рот. — Искам да кажа, ако сме вежливи?

Уитман не обърна внимание на думите му.

— Вижте, много добре разбирам, че работна група от десет души е нищо. Някои от вас ще си спомнят за 1992 година, когато открихме цианид в опаковки болкоуспокояващо и се намери един, който започна да изнудва „Джонсън и Джонсън“ за един милион долара. Тогава нюйоркският офис хвърли триста агенти в издирването, главно от отдели „Криминален“ и „Контраразузнаване“. Според мен група от десетима е тъпотия, но съм склонен да повярвам, че Вашингтон иска да опита с малочислен екип, по-гъвкав и неспъван от бюрократични измислици. — Той сви рамене. — Е, не аз определям нещата.

— Поправете ме, ако греша — заядливо се обади лейтенант Рот, — но вярно ли ще бъде да се каже, че ние не знаем нищо за този тип? Та... та ние не знаем дори как се казва!

— Не е съвсем така — проговори Сара.

Останалите се обърнаха към нея и тя съобщи какво бяха научили току-що от Йоханесбург.

Но вместо изблик на въодушевление и ентузиазъм, какъвто бе очаквала, се възцари продължително мълчание, нарушено накрая от агент Виджиани.

— Значи той е избягал преди две седмици от затвор в Южна Африка, а ние така и не сме чули за това — горчиво констатира тя. — Не са ни уведомили, не са алармирали Интерпол... нищо! Не разбирам...

— Мисля, че е станало несъзнателно — поясни Сара. — Южна Африка толкова дълго бе в изолация, че още няма навика да споделя вътрешните си проблеми с международните организации. Всичко при тях е в процес на създаване.

— Е, страхотно, това вече е успокоително — отново не се сдържа Джордж Рот. — Най-сетне разполагаме не с какво да е, а с име. Трябва само да поразпитаме наоколо — ако ни разрешат, естествено — и да видим дали някой случайно не познава терорист на име Хенрик Бауман. Това много опростява нещата.

— Поне има за какво да се захванем — раздразнено заяви Сара.

— Задачата ви е почти непосилна — съгласи се Уитман. — Да, имаме име, а скоро ще имаме и отпечатъци и дори може би снимка. Но все още ни предстои да изровим игла от купа сено.

— Той все ще направи грешка — каза Сара. — Трябва само да се възползваме от нея, за да го хванем.

36.

На 26 февруари 1993, в 12:18 — точно по време на обедната почивка — на ниво R-2 в паркинга на Световния търговски център в Долен Манхатън избухна бомба, скрита в нает жълт на цвят лекотоварен камион. По това време в 110-етажния небостъргач — една от седемте сгради на Световния търговски център — се намираха около петдесет хиляди души. Експлозията блокира десетки хиляди в офиси, по стълбища и асансьори. Сред тях имаше и седемнайсет дечица от детска градина в Бруклин, оказали се заклещени в кабината на един от асансьорите. Над хиляда души пострадаха — повечето от вдишване на задушливия пушек — а шестима намериха смъртта си. На един от най-величествените символи на Ню Йорк Сити бяха нанесени щети на стойност почти един милиард долара.

След подробно разследване последователно бяха арестувани осем души, четирима от които бяха обвинени за експлозията след необикновен по мащабите си съдебен процес, продължил пет месеца, по време на който бяха разпитани 207 свидетели и бяха изписани десет хиляди страници показания. Всичките четирима — все арабски имигранти — се оказаха последователи на сляп мюсюлмански духовник, проповядващ в една джамия в Ню Джърси.

Това се оказа най-тежкият до момента терористичен акт, ударил Съединените щати. Направената от аматьори бомба се състоеше от половин тон експлозивен материал и три стоманени бутилки сгъстен водород. Стойността ѝ беше по-малко от четиристотин долара.

Експертите по тероризъм (изведнъж се оказа, че те са изненадващо много) като един заявиха, че Америка е изгубила невинността си и че американските градове са се превърнали в укрепления. Мерките за сигурност в големите сгради, особено онези от тях, които представляваха местни забележителности, бяха затегнати. Паркингите престанаха да бъдат толкова леснодостъпни. Пешеходните зони бяха обградени с ниски бетонни колони, преграждащи достъпа с кола до тях. Входящата поща започна да се преглежда с рентгенови

устройства. Всеки външен посетител вече влизаше само с пропуск и всеки служител притежаваше идентификационна карта.

За нещастие затягането на бдителността продължи само няколко месеца. Макар новите телевизионни камери на службите за сигурност и преградните бетонни колонки да останаха по местата си, шокът от експлозията в Световния търговски център постепенно отшумя и хората заживяха както преди.

Експертите вкупом заявиха, че Америка най-сетне се е присъединила към Европа, Латинска Америка и Близкия изток, където тероризмът е част от ежедневието. Истината обаче беше, че Съединените щати се бяха сблъскали с тероризма и преди.

В началото това бяха няколко изолирани инцидента: през 1886 година в Чикаго сред група полицаи избухва бомба; през 1920 година това става на Уолстрийт; в края на 60-те и началото на 70-те години се надига вълна от експлозии, зад които стоят леви радикали, но техните прояви са епизодични и в повечето случаи дело на фракцията „Уедър Ъндърграунд“ на движението „Студенти за демократично общество“ или други членове на „бялата левица“, които подхващат кампания на градски тероризъм с надеждата да хвърлят искрата на революция. В един добил световна известност инцидент левите радикали взривяват Центъра за военни разработки към Университета в Уисконсин с помощта на грубо изработена бомба от дизелово гориво и изкуствен тор. Залезът на „уедърмените“ започва през 1976 в резултат на вътрешни борби и към 1980 те практически вече не съществуват.

През 70-те години светът е буквално пометен от терористични актове, но континенталната част на Съединените щати остава встрани от тях, с изключение на серията атаки — от средата на 70-те до началото на 80-те — на пуерториканската група за независимост ФАЛН. Повечето от тези нападения не излизат от границите на Пуерто Рико.

През последните години обаче на Америка не ѝ бе спестявана тревожната тръпка, като се започне от 1983, когато американски боен кораб по погрешка свали пътнически самолет на иранските авиолинии и се стигне до 1991 — годината на войната в Персийския залив. Но сериозни поводи за истински тревоги практически отсъстваха. От петте терористични акта на американска почва през 1991 нито един не бе свързан с Близкия изток. Четири от тях станаха в Пуерто Рико, а

единственият в САЩ бе атаката срещу центъра на данъчната служба във Фресно, Калифорния, на 1-ви април, Деня на шегата, от група, нарекла себе си корпорация „Да го начукаме на данъчните“.

Всъщност при трийсет и четирите терористични акта в САЩ и Пуерто Рико за периода 1987 — 1991 не само че не загина нито един човек, ами дори нямаше и ранени.

Затова, макар тътенът, разтърсил Световния търговски център, да бе припомнил на Америка, че тероризмът може да се случва и тук, осъзнаването на този факт не бе оставило дълбоки следи в умовете на хората. Така че към края на 1994 година Америка се бе върнала към обичайното си състояние на блажена безгрижност.

На 18 април 1995 мощна експлозия помете федералната сграда „Алфред П. Мюра“ в Оклахома Сити, за да се превърне в най-тежкия терористичен акт за цялата история на съществуването на САЩ. Подобно на ТРЕЙДБОМБ и сега бомбата бе превозена с нает жълт лекотоварен камион. Този път тя представляваше един тон тор амониев нитрат. Но жертвите сега бяха 167 души.

За щастие в началото на 80-те години ФБР бе започнало да взема тероризма на сериозно и бе създадо шест Обединени звена за борба с тероризма. Най-голямото от тях се намирал в Ню Йорк Сити. Щабът му беше на Федерал Плаза номер 26 и в потвърждение на името си се командваше съвместно от ФБР и полицейското управление на Ню Йорк Сити. Близо цяло десетилетие — до трагедията в Световния търговски център — то просъществува без нито един международен инцидент, без „голям случай“, както наричаха произшествията със сериозни последици.

Съставът на Обединеното звено за борба с тероризма е неизменно един и същ — по петдесет процента агенти на ФБР и полицейски детективи на управлението на полицията в Ню Йорк Сити. ФБР играе водеща роля. Командираните полицаи полагат клетва като федерални служители, за да имат правото да се занимават с федерални нарушения. Полицаяте се ръководят от лейтенант, а агентите са под надзора на супервайзър от ФБР.

Службата се смята за престижна за полицаите, така че тук идва само техният елит, и това по правило са старши детективи. Обратно, ФБР изпраща предимно млади агенти. Организацията е проста: всеки агент работи с един детектив, двойките образуват отряди със

специфични задачи — едни се занимават с мюсюлманите фундаменталисти, други отговарят за вътрешния тероризъм, трети държат под око движения с международна известност като сикхите или ИРА-Извънредни.

През 1985 година Обединеното звено за борба с тероризма се състоеше само от шестима полицаи и толкова агенти. По време на войната в Залива числеността им нарасна до по сто души от двете страни. А през 1994 година — след експлозията в Световния търговски център — съставът отново беше редуциран само до трийсет агенти и трийсет детективи. На Полис Плаза 1^[1] и Федерал Плаза 26 даже се говореше за окончателното разпускане на звеното.

Защото в крайна сметка инцидентът в манхатънския небостъргач си беше изолирано явление, нали така? Каква е вероятността, ако човек се залови да я пресмята, подобно нещо да се случи пак?

Тогавя се случи ужасът в Оклахома Сити и хората започнаха да мислят, че Америка никога повече няма да се почувства в безопасност от тероризма.

Бауман пристигна на международното летище „Дълес“ край Вашингтон късно следобед, мина без проблеми през митницата, отседна в хотел „Джеферсън“, поръча си вечеря в стаята, а на сутринта, освежен от съня и облякъл делови костюм, опустоши обилна закуска, също донесена му в стаята, прегледа „Уошингтън Поуст“ и излезе на разходка.

Когато някой позвъни в централата на ФБР, той не чува периодичния сигнал, предупреждаващ, че разговорът се записва. Но Бауман беше уверен, че законно или не, ФБР записва всички позвънявания отвън. Истинският проблем не бе дали щяха да запишат гласа му, или не. Ако се бе обадил от хотелската си стая, за ФБР щеше да е играчка да установи номера на поста, от който бе позвънил. А това изобщо не го устройваше.

Затова избра телефонен автомат във фоайето на голяма административна сграда, позвъни на секретарката, представи се за журналист, пишец за тероризма, каза, че става дума за съвсем дребна справка, и покрай другото разбра, че Тейлър живее в Александрия.

[1] Централното управление на Нюйоркската полиция. — Б.пр. ↑

37.

— Като агент по случая, довел до образуването на нашата група — обясни Уитман, — госпожа Кехил ще ръководи разследването и ежедневната оперативна работа.

Сара прочисти гърлото си и разказа сбито за информацията, с която разполагаха до момента, след което прочете разузнавателната сводка от АНС, чийто словоред съзнателно бе променен. Призна с досада, че не може да даде копие от оригиналния материал на всички, понеже нямат необходимия допуск, и ги успокои, че работи по въпроса един от тях да стане свързка с АНС. Не спомена — нямаше никаква причина да им го казва — че ФБР и ЦРУ вече се бяха хванали за гушите във връзка с изтичането на информацията относно прехванатия от АНС разговор. Но двете ведомства бяха в състояние на постоянна вражда, така че сега само трябваше да се изчака поредната буря да отшуми. За сметка на това им разказа за така наречения CD-ROM, откраднат от Уорън Елкинд, очевидно копиран и след това подхвърлен му обратно.

— Говорил ли е вече някой с този Елкинд? — осведоми се лейтенант Рот и лапна един ментов бонбон.

— Не още — призна Сара. — Нюйоркският клон изпрати двама агенти да разговарят с него. Съобщили му за заплахата, но това не го впечатлило особено. Казал им, че непрекъснато получава заплахи. Кое е истина — службата му за безопасност непрестанно разследва една или друга заплаха. Както и да е, отказал да говори и отхвърлил всякаква възможност да бъде разпитан официално. Адвокатът му бил там и му забранил да отговаря на каквито и да било въпроси.

— Копелдак — каза Рот. — Трябва да оставим шибаняците да му гръмнат банката, да го пречукат и да направят каквото са решили. За такива като него нищо друго.

— Има право да не говори с нас — напомни Сара.

— Трябва да опитаме отново — намеси се Папас. — Може би следва ти да положиш някакви усилия да се срещнеш с него.

— Работя по въпроса — въздъхна Сара. — Знам как да го направя. Той ще говори, обещавам ви това. Едно от най-важните неща, които ни интересуват, е какво е имало на въпросния CD-ROM. Кен, защо му е на един терорист CD-ROM?

— Вариантите са безброй — обясни Кен. — Мога най-общо да предположа, че дискът съдържа нещо, което ще позволи да се пробие системата за сигурност на банката. Пароли, ключове за зашифроване — неща от този вид.

— Лесно ли е да се копира CD-ROM?

— Никакъв проблем. Ха, то си е направо като да го снемеш на ксерокс. За около две хиляди долара можеш да си купиш CD-плейър със записващо CD-ROM устройство.

— Добре. Ръсел, свърза ли се с израелците и склонни ли са те да ни съдействат?

— „Да“ на първия ти въпрос, „не“ на втория — отговори Улман. — Знаеш, че МОСАД не отлепя устни. Не потвърдиха дали Елкинд е един от техните... как бяха... саяни. Дори не са склонни да кажат дали някога някой от МОСАД е осъществявал контакт с него. Неофициално потвърдиха, че знаят за перверзните вкусове на Елкинд, главно защото бил един от хората със съществен принос за Израел, а те обичат да бъдат информирани. Казаха, че не им е известна никаква връзка между тероризма и Елкинд, но не е изключено просто да не желаят да се разпростират на тази тема.

— Нещо от авиокомпаниите?

— Нищо от големите, а дори и от по-дребните — обади се Кристин Виджиани. — Но и не бих очаквала да науча нещо, освен ако той не реши да пътува под истинското си име или някое от известните ни други имена, а ако има грам мозък в главата си, няма и да помисли за такова нещо.

— Сара — намеси се Папас, — може би следва да се обадим на всички разузнавателни служби, с които поддържахме връзка: на британците, на французите, на испанците и германците. Дори руснаците биха могли да изровят нещо в архивите, останали им от съветско време.

— Добра идея — съгласи се Сара. — Искаш ли да я координираш? Направи запитване за всякакви справки на името на Хенрик Бауман или негови известни прозвища, негови приятели,

роднини, партньори. Искам търсенето да е максимално общо. Този тип има дълго досие в тероризма, значи все някъде е оставил някаква следа.

Папас кимна и си отбеляза нещо в бележника.

— Трябва да те предупредя, че може да се наложи да окажем известен натиск. Антитероризмът е малко странна дейност — всички казват, че са за това, и обещават да помогнат, докато не дойде моментът, когато трябва да го направят. Но все пак ще направя общо запитване.

— Е, това вече ми хареса — обади се лейтенант Рот. — Значи разследването е толкова свръхсекретно, че не можем да обелим дума за него пред никого, освен пред няколко хиляди души по целия свят — от Мадрид до Нюфаундленд. Това му казвам аз „да държиш нещата под сурдинка“.

— Ама... — запъна се Папас.

Сара бавно се обърна към полицая, опитвайки се да не избухне.

— Лейтенант Рот, или сте с нас, или изчезвайте оттук. По-просто от това не мога да ви го кажа. Но ако ще се махате, направете го незабавно!

Рот се усмихна криво и леко се поклони.

— Извинявам се.

— Приемам извиненията ви. Кен, вече направихме пълно търсене в архива на Бюрото, но понеже това е по твоята специалност, може би ще продължиш опитите.

— Ще опитам — съгласи се Кен, — но аз нямам никаква представа за индексните файлове, имащи отношение към тероризма.

— Не се съмнявам, че ще се справиш. Повечето полезна информация е в ЦРУ, където поддържат главната база данни за тероризма. Всъщност тя е разделена в две части: междуведомствена и предназначена само за ЦРУ, в която е въведена оперативна информация, източници, методи и така нататък. Ще имам нужда и от някой — Кристин, може би ти — който да провери за евентуални връзки между нашия терорист и манаците от рода на онези, които стоят зад ОКБОМБ.

— Съмнявам се, че има нещо — каза Виджиани. — Тук явно става дума за международен...

— Съгласна съм. Но провери все пак, окей? Най-малкото изключи такава възможност.

— Сара, какво ще правим с Елкинд? — напомни Папас. — Той засега е най-добрата стартова точка. Ако го убедим, че банката му е набелязана за мишена, може би ще стане малко по-отстъпчив.

— Да — въздъхна Сара. — Би трябвало, нали? — „Освен ако не се опитва да скрие нещо“, помисли си тя.

Телефонният номер и адресът на Пери Тейлър фигурираха в указателя на Вашингтон-метрополитен, Александрия.

Използвайки една от фалшивите си шофьорски книжки — онази, принадлежаща на Карл Фурние от Синсинати — Бауман нае от агенция „Херц“ черен „Форд мустанг“, измина късото разстояние до Александрия и с лекота намери дома на Потомак Драйв 3425 — тухлена къща с потъмнели от времето керемиди.

Минавайки покрай нея със средна скорост, той видя, че поляната отпред е безукорно окосена и в благороден тъмнозелен нюанс. Единствената кола под наскоро боядисания навес беше „Джип Гранд Чероки“, ограничен тираж, в също толкова благороден ловджийско зелен цвят. Последен модел. Семейна кола.

Върна се във Вашингтон и прекара деня в различни покупки първо в магазин за електронни части, после в друг за домашни животни и накрая в спортен. На другата сутрин стана призори и към пет часа беше пак в Александрия.

Все още беше тъмно, но в небето можеха да се различат тъмнорозовите ивици, предвещаващи пукването на зората. Този път на алеята имаше втора кола — металносин „Олдсмобил“ последен модел. В къщата не светеха никакви лампи.

Бауман подмина къщата, без да намалява. Кварталът изглеждаше населен с хора от горната прослойка на средната класа, така че всяка спираща или забавяща хода си кола несъмнено щеше да бъде забелязана от някого. Самите къщи бяха на значително разстояние една от друга, а границите между тях бяха очертани или от огради, или от живи плетове, но не се забелязваше стремеж към пълно усамотение. Със сигурност щяха да се намерят ранобудници — или в съседната

къща, или през улицата, чиято първа работа след ставане щеше да е да надникнат през прозореца.

Той спря на няколко преки на почти празния паркинг на бензиностанция на „Мобил“ и се върна пеша при дома на Пери Тейлър. Беше с плетена вълнена жилетка и нови бели маратонки. Изглеждаше като човек от квартала.

В едната си ръка държеше яркочервена каишка, която подрънкваше, докато вървеше, а в другата — специална алуминиева лопатка за почистване след собственото куче. Като наближи дома, той леко подсвирна и тихо извика:

— Тайгър! Хайде, приятел! Ела тук, Тайгър!

Тръгна по алеята за коли на Тейлър и с облекчение видя, че прозорците са още тъмни. Продължи леко да подвиква, оглеждайки обезпокоено поляната за изгубилото се непослушно куче. Накрая стигна до олдсмобила и бързо клекна зад него.

Ако по някаква случайност го зърнеше Тейлър или някой бдителен съсед, той имаше готово извинение. Независимо от това сърцето му биеше до пръсване. Тейлър бе служител на ФБР, отговарящ за антитероризма, и предпазливостта беше повече от наложителна.

Трябваша му само няколко секунди, за да вмъкне под задната броня на олдса плоска метална кутийка. Силният магнит веднага щракна.

— Тайгър, тук, Тайгър! — извика той с артистичен шепот и се изправи.

На втория етаж в съседната къща светна лампа. Бауман небрежно се върна по алеята, сви рамене и поклати примирено глава — най-вече заради съседа, който би могъл в този момент да го наблюдава.

38.

Най-хубавите къщи в Амстердам са разположени на канала „Херенграхт“. Това е дълга редица от фасади на домове, построени в най-разнообразни изумителни стилове. Кварталът е известен като Златния завой.

Един от най-величествените домове, построен в стил Луи XIV с двойно стълбище на входа и тавани, покрити с фрески, принадлежеше на американец малко над четирийсетте, оженил се за изключително богата холандка и поел грижата за банковия ѝ концерн.

Рано сутринта в огромната спалня мелодично иззвъня телефон и събуди както американеца, така и красивата му руса съпруга. Мъжът взе слушалката, изслуша съобщението, каза няколко думи и я сложи обратно.

След това тихо заплака.

— Какво има? — попита го жена му.

— Джейсън... — отговори той. — На смъртно легло е.

От пет години не се бе виждал с по-малкия си брат, който живееше в Чула Виста, Калифорния. Преди пет години брат му беше заявил, че е гей, и новината бе разделила завинаги неговото консервативно републиканско семейство.

Последваха разпри и двамата братя вложиха много жар във взаимни нападки и обвинения. Отношенията им безвъзвратно се влошиха и те престанаха дори да си говорят.

А тази сутрин бе дошла новината, че Джейсън — единственият жив роднина на Томас — е болен от СПИН в напреднала фаза. Според лекарите му оставала още най-много седмица.

Макар Томас да бе американски гражданин, той не бе напуснал страната от две години, а последния път бе излизал само за едно кратко и неотложно отиване до Лондон. Мразеше пътуването и до тази сутрин се бе надявал никога да не му се налага да напуска Амстердам.

Той стана, слезе на долния етаж, изпи чаша koffie verkeerd (кафе с горещо мляко), приготвено от иконома, и направи резервация за първия възможен полет до Сан Франциско за себе си и жена си. След

това отиде при покритото с мраморен плот писалище в кабинета си, където съхраняваше най-важните документи, за да извади паспорта си.

Но него го нямаше.

Това бе доста странно, защото го бе виждал на мястото му само преди два-три дни, когато се бе наложило пак да бърка тук, за да си извади копие от акта за раждане. Отново прерови чекмеджето, после го извади и погледна зад него, където той би могъл случайно да падне.

Не, и там го нямаше.

Чистачката, която се грижеше за кабинета му, бе идвала съвсем наскоро, но тя не бе човек, който би си позволил дори да отвори това чекмедже.

По-късно същата сутрин Томас, жена му и икономът претърсиха дома от тавана до мазето, но безрезултатно. Паспортът беше изчезнал.

— Защо не се обадиш в посолството и не кажеш, че се е загубил?
— нетърпеливо го посъветва жена му. — Ще ти извадят нов веднага. Не можем да продължаваме с търсенето, ако ще пътуваме следобед.

Той позвъни в американското консулство на Мюзеемплайн и съобщи, че паспорта му го няма. След няколко уточняващи въпроса му казаха да дойде и да попълни съответните документи.

— Кажете ми пак името си, сър — помоли жената на другия край на линията.

Той отговори с нескривана досада, защото досега вече го бе споменавал три пъти на тази тъпачка. Дори й го беше произнесъл буква по буква, като на пълен идиот.

— Мофат — въздъхна той. — Томас Алън Мофат.

39.

Бауман купи кафе и вестник от една закусвалня, качи се в колата си, разгърна вестника върху волана и го запрелиства. В един момент извади изпод съседната седалка кутията на приемника, включи го към захранването през отвора за запалката и нагласи антената. Всеки случаен минувач би решил, че си чете вестника, докато всъщност вниманието му беше концентрирано върху показанията на течнокристалната индикация. Една малка пулсираща червена точка му казваше, че насочващото устройство, или „хрътката“, което бе прикрепил под бронята на олдсмобила, излъчва сигнал и че колата не е помръдвала.

Индикаторът на седалката до него му казваше къде се намира предавателят и какво е взаимното им разположение. Той щеше да му позволи да проследи човека от ФБР, без да рискува да бъде забелязан.

Съществуваше рискът, че ФБР редовно „прослушва“ със съответната техника колата на Тейлър, в който случай „хрътката“ нямаше как да не бъде забелязана, но тези проверки едва ли се правеха ежедневно. При всички положения време за губене нямаше.

Беше започнал втората си чаша кафе, когато в 7:50 мигащата червена точка се помръдна.

Той потегли след колата на човека от ФБР, движейки се на неколкостотин метра след него. Само веднъж си позволи да се приближи, с цел да разгледа Тейлър отблизо. Това стана на голямо кръстовище малко преди Дистрикт. Тейлър се намираше в дясната лента, до входа на някакъв пазарен комплекс, а Бауман влезе в паркинга на комплекса, та да мине достатъчно наблизко.

Бинокълът „Никон 7×50“, който предвидливо бе купил, му позволи внимателно да огледа Пери Тейлър. Наетата от Бауман кола имаше тъмни прозорци, така че Тейлър не би могъл да види Бауман, дори ако случайно погледнеше в негова посока. Тейлър изглеждаше някъде към петдесетте и имаше нормално телосложение. Сивата му коса бе ниско подстригана. Носеше очила с телени рамки. Облечен бе в маслинозелен поплинен костюм, бяла риза и вратовръзка със

златни ивици: беше олицетворение на понятието „правителствен бюрократ“.

40.

Сара и Папас не бяха първите пристигнали в щаба на операция „Минотавър“. Макар да бе седем и петнайсет, всички вече бяха налице, с изключение на Кен Олтън, останал до малките часове на нощта, за да инсталира в рекордно кратки срокове локална мрежа, свързваща компютрите. Понеже всеки член на групата разполагаше с индивидуален компютърен терминал, това щеше да позволи на всички възможно най-ефикасен достъп до досиета и архивни данни. Кен бе обяснил на Сара, че не се безпокои особено за опазване тайната на ползваната информация, понеже всичките им колеги бяха най-внимателно проучени и с необходимия допуск до секретни сведения. После ѝ се бе извинил, че липсата на време не му позволява да инсталира система за защита, която би направила „периметъра“ на системата непристъпен. Сара му каза да остави нещата каквито са. Наистина нямаха време за подобни организационни подробности.

Групата се разби на екипи и всички излязоха по различни задачи, въоръжени с „бийпъри“ за в случай че Сара има нужда да се свърже с някой от тях по спешност. Двата с лейтенант Рот отидоха в офиса, който тя бе обявила за свой, и щом влязоха, Сара почна направо:

— И така, лейтенант Рот, научих, че вие сте един от най-способните полицаи, че са ви считали едва ли не за гений, докато сте били на работа в отдел „Издирване“, че сте заловили дванайсет бегълци за година и половина, че сте страхотен, когато опре до паспорти и кредитни карти, и че притежавате някаква невероятна дарба да намирате хора — нещо като шесто чувство. Надявам се информацията ми да е вярна.

Рот подхвърли в устата си ментов бонбон, ухили се и каза:

— Преувеличена е. Мога само да кажа, че ще направя всичко, на което съм способен.

— Това ми стига.

— Окей — продължи той, а Сара се приготви да си води бележки. — Има една организация, която би могла да ни бъде в помощ. Казва се APPLE^[1]. Нейни членове са директорите на службите за

охрана на деветстотин сгради и компании в града. Най-често им се налага да се занимават със случаи на взлом и дребни престъпления. Прекарват времето си основно в размисли за обществените тоалетни, товарните рампи и сервизните входове, но след случилото се в Световния търговски център не подценяват тероризма. Координаторът на програмата е мой добър приятел. Ще взема да му се обадя.

— Но ако мишена е „Манхатън Банк“ — изненада се Сара, — защо да се главоболим с другите деветстотин сгради?

— Изхождам от предположението, че „Манхатън Банк“ може да е само една от няколко набелязани цели. Може и да греша, но според мен е по-безопасно да изключваме от един разширен списък, отколкото да ни изненадат неприятно.

— И какво смяташ да ги попиташ?

— Ще се поинтересувам например дали са получавали заплашителни писма, или са забелязали необичайно поведение. Намираме се в Ню Йорк Сити. Заплахите и подозрителното поведение тук са начин на живот, затова знам, че ще ми кажат „да“, и тогава ще трябва да разследваме. Искам да кажа, че имаме необходимите ресурси... защо да не се възползваме от това?

— Хм... интересна гледна точка — промърмори Сара.

— Освен това, мислех си, че ще трябва да се занимаем със списъка на най-известните сгради и забележителности и да не ги изпускаме от наблюдение.

— Като Емпайър Стейт Билдинг и небостъргачите близнаци на Търговския център ли?

— И Рокфелер Сентър, Линкълн Сентър, Обединените нации, Крайслер Билдинг, Статуята на свободата, сградата на нюйоркската стокова борса.

— Статуята на свободата?

— Преди петнайсет-двайсет години група хърватски националисти поставиха там бомба. И тя взе, че гръмна. Нанесе маса поразии, но за щастие нямаше жертви. Между другото, Статуята на свободата е под опеката на Националната паркова администрация и те използват електронна техника за преглеждане на багажа на посетителите. Освен това...

На вратата се почука и влезе Ръсел Улман с голям плик в ръка.

— Тук са — обяви той.

— Кой? — попита Сара.

— Отпечатъците.

— Пръстовите отпечатъци на Принца — подметна Рот. — Нали казах, че все някой ден ще пристигнат.

— Излязохме на финалната права — обади се Улман. Виждаше се, че едва сдържа възбудата си. — Все едно че сме го пипнали.

— Сериозно? — подметна Рот. — Момченце, надбягването даже не е започнало.

Сара дръпна плика от ръцете на Улман и го отвори. Рот беше прав, разбира се. Наистина не бяха започнали.

Вътре имаше пълен комплект внимателно снети отпечатъци.

— Къде е снимката? — изненада се тя.

— Не са могли да намерят — обясни Улман.

— Какво? Как така „не са могли да намерят“?

— Ами не могли. В случаи като неговия — Бауман е бил дълбоко законспириран агент — старата секретна служба по правило е съхранявала само една фотография, и то в недостъпни практически за никого лични досиета. Ясно защо: по съображения за сигурност. Но се оказва, че дори тази единствена снимка липсва — открадната, съзнателно отстранена... нещо такова.

— Опитай затвора, Ръсел — сопна се Сара. — Не се ли сети?

— Сетих се, естествено — спокойно отговори Улман. — В Полсмур фотографират всички новопристигнали затворници, след което съхраняват снимките им на две различни места, но изглежда, че и двете му снимки са изчезнали през последните няколко седмици.

— Глупости! — избухна Сара.

— Не — възрази Улман. — Претърсили са навсякъде, но снимките просто са били откраднати.

— Как е възможно?

— Ами според мен е обяснимо — каза Улман. — Много години южноафриканското правителство е правило всичко възможно да опази в тайна лицето на този човек. Същото прави и ЦРУ със своите дълбоко законспирирани агенти. Имало е може би общо три съществуващи негови снимки във всички архиви. Лесно е да се предположи, че ако нашият човек е имал достатъчно връзки или няколко могъщи приятели на подходящи места, не е било кой знае колко трудно да се направи така, че фотографиите му да изчезнат. Южноафриканците толкова

дълго и така старателно са пазили неговата анонимност, че сега — когато сами искат да намерят снимката му — не могат.

— Изглежда, нашият човек има доста влиятелни приятели където трябва — обади се Рот.

[1] От Area Police Private Security Liaison program (англ.). — Б.пр.

↑

41.

Пери Тейлър пристигна в Главното управление на ФБР в 8:20 сутринта, насочи колата си през главния вход за служители и слезе от нея със сиво куфарче в ръка. Значи щеше да стигне на работното си място преди 8:30. Беше човек на точността, а това за Бауман бе добре, защото означаваше, че също така е и човек на навика, което пък е особено полезно уязвимо място.

За нещастие колата на Тейлър не излезе от сградата през целия ден. Червената примигваща точка оставаше неподвижна, значи „хрътката“ още не бе открита, преподавателят работеше, а колата не бе помръднала.

Бауман прекара няколко часа, разхождайки се по околните улици. Купи си слънчеви очила и тениска с надпис „Вашингтон“ и неуморно се преструваше на турист. Обядва с хотдог от сергия на пресечката на Десета и Пенсилвания авеню.

Направи му впечатление, че входът за гаража на ФБР откъм Пенсилвания авеню е затворен и бариерата е спусната, вероятно по съображения за сигурност. Инцидентите в Световния търговски център и Оклахома Сити напълно обяснимо бяха поопънали нервите на ФБР. Той видя, че все пак се допуска влизането в сградата на туристически групи, стига да са съпроводени от екскурзовод. Без специални съображения, просто защото се чудеше какво да прави, той се включи в една от сутрешните групи, чиято обиколка започна пред витрината със снимките на десетимата най-търсени престъпници в Америка и завърши с филм за ръчното огнестрелно оръжие.

Останалата част от деня прекара в наблюдение на различните изходи на сградата, за да не пропусне момента, когато Тейлър би излязъл. Това така и не стана. Много служители на ФБР напуснаха по време на обедната почивка и се отправиха към съседния търговски комплекс, където имаше голяма закусвалня, но Тейлър, изглежда, се бе задоволил да обядва на бюрото си.

Към четири следобед Бауман се върна при колата си и зачака излизането на Тейлър. Червената точка помръдна чак в 18:45. Бауман

даде на Тейлър достатъчен аванс, преди да го последва. По всичко личеше, че Тейлър се прибира у дома по маршрута, по който бе дошъл на работа.

Бауман караше след него разочарован. Това можеше да продължи дни наред и той нямаше да научи нищо, освен ако не влезеше или в офиса на Тейлър, или в дома му. Тейлър наистина се прибираще право къщи, но за да е напълно сигурен, Бауман проследи олдса дотам, докъдето му се стори благоразумно.

Проникването в къщата би било елементарно, но той нямаше никакви основания да се надява, че ще открие вътре нещо интересно. Отговорните служители на ФБР, какъвто Тейлър без съмнение беше, не съхраняват служебна информация в дома си. От друга страна, проникването в неговия кабинет, макар и възможно, бе толкова опасно, че самата идея за това изглеждаше налудничава. Без съмнение този човек или някой от колегите му се ровеха из миналото на Бауман. Следователно бе възможно да го разпознаят, ако го зърнат.

Но даже ако успееше да влезе във въпросния кабинет подходящо и убедително дегизиран, какво би могъл да намери там, освен ако не останеше за известно време сам — нещо, на което нямаше никакъв смисъл да разчита?

Бауман подозираше, че в сивото куфарче Тейлър държи пропуска си за сградата на Управлението и различни документи. По пътя можеше да се възползва от открилия се шанс.

Но не, грубата сила определено не бе подходяща в случая.

Бауман се върна в „Джеферсън“ и се обади в автокъщата, чието име — „Бротиган Мотърс“ — бе видял върху скобата на регистрационния номер на колата на Тейлър.

— Ало... — каза той, когато го свързаха със сервиза. — Обажда се Пери Тейлър. Купих си кола от вас, момчета — олдс, модел деветдесет и четвърта. И одева, без да искам, си заключих ключовете вътре.

— Съжалявам, сър. Нямате ли резервен комплект?

— Всъщност имам, но е у жена ми, а тя замина за Маями Бийч при роднини. Добре съм се подредил, нали така?

— Господин Тейлър, ще трябва да ви поискам идентификационния номер, който можете да откриете или в самата кола, или в документите ѝ. Мислете ли, че ще можете да се справите?

— Няма никакъв проблем. Имам го.

— Чудесно — каза все така търпеливо младежът, — защото иначе ние щяхме да имаме проблем. — Бауман му издиктува номера и младежът каза: — Окей, задръжте така за момент, докато намеря картоната ви... Ей сега... Готово... ще ви продиктувам едно число, господин Тейлър. — Младежът говореше бавно, сякаш Тейлър беше слабоумен. След това издиктува дълга поредица от цифри. — Идете с него — това е кодът на вашия ключ, нали разбирате? — при кой да е ключар и той ще ви изработи нов ключ. Разбрахте ли ме?

— О, чудесно — въздъхна Бауман. — Много ви благодаря.

42.

За нещастие следващия следобед Пери Тейлър пътува от работа до вкъщи без спиране.

Бауман се обади в автокъщата, поиска да говори с Кени — младежа, който му бе помогнал — и му благодари. Направи го, защото никак не го устройваше Кени сам да позвъни от добра воля на Тейлър и да се поинтересува дали всичко е наред.

На следващата сутрин Тейлър спря в един магазин — явно за да си купи обяда, но твърде за кратко, за да има възможност да се направи нещо сериозно.

Вечерта след работа обаче Тейлър спря на няколко километра от дома си край един супермаркет и влезе да напазарува.

Най-сетне му се бе открила очакваната възможност.

Тейлър заключи куфарчето си в багажника. Бауман го изчака да влезе в супера и се приближи до олдсмобила.

Видя, че той отново бе оставил колата с изключена алармена система. Без никакво притеснение Бауман пхна ключа на багажника в ключалката и с лекота го отвори. Както можеше да се очаква, Тейлър поддържаше багажника си безукорно подреден — никакви боклуци, стари вестници, парцали или списания с оръфани страници. Имаше само неразпечатана кутия с топки за тенис и сивото куфарче „Самсонайт“. Той го взе, затвори багажника и се върна при собствената си кола.

Макар куфарчето да беше с шифрова ключалка под дръжката, състояща се от три диска с цифри на тях, Тейлър не го беше заключил. Всъщност защо ли да го прави? Нали беше на безопасно място в багажника?

В един от джобовете имаше полуавтоматичен револвер „Смит енд Уесън“, модел 1006. Имаше и бележник и няколко папки. Докато прелистваше бележника и преглеждаше папките с облечените си в латексови ръкавици ръце, Бауман усети, че започва да се изпотява. Затова запали двигателя и включи климатика, но разликата бе

минимална. Колата трябваше да бъде в движение, за да може климатичната инсталация да заработи на пълна мощност.

Тейлър най-вероятно нямаше да се забави много, което означаваше, че Бауман трябва да приключи с огледа само за минути и да върне куфарчето в багажника колкото може по-бързо. В никакъв случай Тейлър не биваше да разбере, че някой е тършувал из колата му. За щастие тя бе паркирана в един от отдалечените краища на паркинга и наоколо бе почти безлюдно.

В куфарчето имаше много документи с гриф „Поверително“ или „Секретно“, но това едва ли имаше някакво значение. Никой вече не би погледнал документ без гриф поне „Строго секретно“. Бауман знаеше, че американското правителство използва три степени на секретност: поверително, секретно и строго секретно. Последната бе най-високата и независимо какво говореше хорската мътва, по-висока от нея просто не съществуваше.

За сметка на това съществуваха трийсет поднива на секретност, известни като „ниши“. Даден държавен служител можеше да притежава достъп до една или повече ниши и да не притежава такъв за други.

В този момент Бауман се натъкна на интересен документ, какъвто не бе очаквал да намери. По-скоро не се бе надявал да намери.

Представляваше зелен лист с антетка „Еъртел“.

Бауман познаваше достатъчно механизмите на ФБР, за да му е известно, че съществуват три категории комуникации, обменяни между Главното управление и оперативните служби. Рутинните съобщения се наричаха „Писмо“ и се отпечатваха на бяла хартия. Следващото ниво на спешност се наричаше „Еъртел“ и беше на зелена хартия. По-точно беше да се каже, че тя бе зелена само за Управлението, докато филиалите получаваха сини копия. Тази категория съобщения (известни още като „зелените“) пътуваше с куриер или се изпращаше по факс. Най-високото ниво на спешност бе запазено за „Телетайп“. Тези съобщения вървяха на плътна жълта хартия и също се изпращаха по куриер или факс. Единствената оперативна разлика между „Еъртел“ и „Телетайп“ бе в антетката.

Конкретният „Еъртел“ бе адресиран до помощник-директора на ФБР, оглавяващ нюйоркското управление. Беше от Пери Тейлър и в него се изброяваха членовете на специална работна група към

Обединените сили за борба с тероризма, носеща кодовото име „Операция Минотавър“. Бе упоменато от кои организации идват хората. Петима бяха от ФБР — двама от Главното управление, двама от бостънския клон и един неотдавна уволнил се от същия клон.

Съдържанието на документа достатъчно ясно разкриваше, че това са имената на агентите, на които е възложена задачата да разследват „възможен“ „очакван“ терористичен акт в Ню Йорк Сити. Ставаше дума за хора, тръгнали по следите на Бауман!

Той държеше в ръцете си имената на ловците.

Преписа набързо имената и данните към тях и внимателно подреди документите обратно. После слезе от колата си, отвори багажника на олдса, сложи куфарчето както си беше и затвори багажника. След това бързо се наведе да свали предавателя от задната броня — беше прекалено рисковано да го оставя повече. Опипа с пръсти вътрешната страна на бронята, намери кутийката на „хрътката“ и я прихвана по-здраво, за да отлепи силния магнит. В същия момент чу нечий глас съвсем наблизо до себе си.

— Не мърдай — каза гласът. — ФБР.

Бауман рязко се извърна и видя Пери Тейлър. Или бе проявил немарливост, или бе подценил Тейлър. Тейлър без съмнение бе видял през витрината някой в подозрителна близост до колата си и бе излязъл от страничен изход. Не държеше никакви пазарни торбички.

Ситуацията беше крайно неприятна и Бауман за момент усети, че му се завива свят. Не искаше да убива Пери Тейлър, от самото начало не бе имал такова намерение. Притеснено се усмихна и дори се позасмя с нескривано неудобство. След това проговори с южняшки акцент, който вече му се струваше напълно естествен.

— Ужасно място да си изгубиш контактната леща.

Видя, че Тейлър за миг се поколебава.

— Къде си я изпуснал? — попита той скептично.

Дали го беше видял да отваря багажника? Наоколо нямаше жива душа. Никой не можеше да ги види.

— Ами... тук някъде... къде другаде? — отговори Бауман, поклащайки глава. — Боже Господи, някои дни всичко ми върви наопаки.

— И на мен ми се е случвало — каза Тейлър. — Чакай да ти помогна.

Едва сега Бауман се досети, че Тейлър е невъоръжен. Нали револверът му бе в багажника. Тейлър се приближи уж за да помогне на Бауман да намери изгубената леща, но в действителност — Бауман бе уверен, че е точно така — с намерение да го сграбчи и може би да се опита да го обезоръжи.

— Благодаря — каза Бауман, изчака Тейлър да се приближи достатъчно... и внезапно ръката му се стрелна към гърлото на Тейлър като жило на змия, сграбчи го с всичка сила и Пери Тейлър се отпусна на земята мъртъв. Изглеждаше досуц като човечец на средна възраст, комуто е приляло от задушавачтата жега на вашингтонската вечер.

ЧАСТ 4

ПРЪСТОВИ ОТПЕЧАТЪЦИ

„С хубава стръв се лови хубава риба.“

„Изкуството
войната“, Сун Цу на

43.

Полицейските служби по цял свят все още използват старата система за класифициране „Хенри“, която систематизира отпечатъците по различните им характерни особености: затворени контури, дъги, възли и линии.

Тази методика е доста архаична и предполага „ръчно“ разпознаване по метода на поединичното сравнение, а това понякога може да отнеме седмици, дори месеци.

От 1986 година в САЩ бе възприет различен, позволяващ компютризиране начин на съхранение и сортировка на пръстовите отпечатъци. Той се нарича „Автоматизирана система за идентификация на пръстови отпечатъци“ или АСИПО и използва високопроизводителни оптични скенери за анализ на отпечатъците и тяхното дигитализиране^[1]. Целият образ с най-дребните му подробности се разполага върху фина мрежа с разделителна способност почти сто точки на квадратен сантиметър, което позволява всяка една точка да се преобразува в няколко числа, които впоследствие лесно могат да бъдат сравнени с други. Така контурите и възлите се свеждат до байтове и битове — онези информационни единици, които компютрите могат да обработват. Благодарение на АСИПО ФБР и основните полицейски служби в рамките на страната имат възможност да сравняват пръстови отпечатъци със скорост от девет хиляди в минута.

В отдел „Идентификация“ на ФБР се съхраняват отпечатъците на около двайсет и четири милиона осъдени престъпници плюс тези на още почти четирийсет милиона други американци, в това число федерални служители и военнослужещи, включително такива от запаса. Съвсем неотдавна АСИПО на ФБР е свързана по електронен път със системите АСИПО в столиците на различните щати и по-големите градове из цялата страна. Тази мрежа, наречена ИАСИПО — „Интегрирана АСИПО“ — и базирана в новооткрит изчислителен център в Кларксбърг, Западна Вирджиния, свързва всички местни управления на ФБР в единна система за безхартиен обмен на

информация, която скоро ще измести окончателно остарелите картички с пръстови отпечатьци.

Работната група бързо се събра по сигнал, изпратен до индивидуалния „бийпър“ на всеки отделен член. Дори Кен Олтън, събуден от дълбокия си сън, се дотътри, хванал вечната си чаша кафе. Сара раздаде всекиму копия от „десетката“ на Хенрик Бауман — отпечатьци от десетте му пръста върху картичка към досието, изпратена от южноафриканците. На специалния формуляр ясно се различаваха всички детайли на всеки пръст, внимателно натиснат в отделно каре върху картончето, в долната половина на което имаше и така наречената „лапа“ — четирите пръста на двете ръце, натиснати едновременно.

— Възможно е да се окажат неизползваеми — съобщи тя, — но трябва да знаем, че ги имаме за всеки случай. Числата под всеки отпечатък са идентификационните кодове по системата „Хенри“, която южноафриканците все още използват. Знам, че е от каменната ера, но е безсмислено да се оплакваме. Отдел „Идентификация“ вече ги обработва и прави всички възможно максимално бързо да ги въведе в АСИПО.

— И какво, да не би да няма отпечатьци от устни? — сухо се осведоми лейтенант Рот.

Чуха се тихи изкисквания, някои не толкова дискретни.

— Не разбрах? — призна Сара, видимо озадачена.

— Шега — обясни Уейн Ким от съдебномедицинския отдел към Главното управление на нюйоркската полиция. — Имаше няколко статии относно възможностите за идентифициране чрез използване на отпечатьци от устни. Обаче слаба работа.

— Ясно — каза тя. — Сега искам да отбележа някои подробности относно отпечатьците, които имате пред себе си, защото знам, че не сте специалисти в тази област. Докато не получим класификацията по АСИПО, можете да изпращате тези десет отпечатъка по факс или да получавате латентни отпечатьци по факс, но трябва да правите това не просто по факс с висока разрешаваща способност, а и по засекретена линия. Не искам да има никакви грешки, ясно ли е? И бъдете внимателни, защото дори факсът с висока разрешаваща способност може да внесе малки, но несъществуващи детайли в обменяните отпечатьци. Така че ако получите комплект

отпечатъци, за които мислите, че може да са на нашия човек, съветвам ви да ги изпратите във Вашингтон по куриер.

— Сара — измъчено попита Кен, — как стои въпросът с надеждността на сравнението по АСИПО?

— Окей, мога да кажа следното: компютърът дава оценка на съвпадението А, В или С. „С“ означава несъвпадение, отхвърляне. Разбирате, че не става дума за твърдо „да/не“. Резултатът, когато няма твърдо отхвърляне, се изразява в списък от десетте най-близки съвпадения, подредени в намаляваща стойност на обобщения фактор. Коефициентът на перфектно съвпадение е 19998. Все пак не забравяйте, че ние работим в сферата на опазването на закона, а не на разузнаването, така че всичко, което правим, трябва да бъде законосъобразно, тоест да може да бъде представено в съда. Всъщност, дори ако компютърът изплюе твърдо сравнение, някой от отдел „Идентификация“ ще трябва да направи оценката по чисто „човешки“ начин или иначе казано „на око“.

Кен кимна.

— Ще вкараме ли това в Националния информационния център по престъпността? — попита Марк Маклафлин от нюйоркското полицейско управление. Той имаше пясъчноруса коса и лице, обсипано с лунички.

Сара поклати глава отрицателно.

— НИЦП използва различна система, най-обикновена числова класификация, разработка на нашето Управление, колкото да може да се съхраняват отпечатъците в компютър. Основава се на изброяването на линиите между делтата и ядрото. Оценката е доста груба и има смисъл колкото да се привлече вниманието към потенциален кандидат за съвпадение, нищо повече от това. АСИПО и ИАСИПО естествено са много по-мощни средства за идентификация.

— Ще трябва да се обърнем и към Олбани, след като приемаме, че този тип вече е тук — обади се лейтенант Рот. — Говоря за Секцията по пръстови отпечатъци към Отдела за криминално правораздаване. Така че ако е бил арестуван и отпечатъците му са били снети където и да е в щата, веднага ще научим. Според мен има смисъл да загубим известно време и да разпратим отпечатъците във всички щати с искане за проверка, като предложим на колегите да ги задържат

и вкарат в архивите си. Знам, че в Ню Йорк ще го направят, но в много щати ще откажат.

— Добре, но какво да правим с отпечатъците, които ще ни изпратят в резултат на исканията, които ще отправим? — попита един от агентите, Денис Стюарт, чиято специалност бе организираната престъпност.

— Имаме известна техника тук — отговори тя. — Разполагаме с четец на пръстови отпечатъци, който изработва термичен образ на отпечатъка, който пък е свързан към видеомонитор. Ако получите отпечатъци отнякъде, обърнете се към лейтенант Рот — той ще отговаря за това.

Когато групата се разпръсна, към нея се приближи Папас и я заговори с тих глас:

— Виж, Сара, с цялата тази съвременна технология под ръка неусетно можем да забравим, че всички компютри на света не могат да излъскат свястно дори една обувка.

— Не те разбирам.

— Страх ме е, че часовникът отмерва времето, а всички тези играчки само отклоняват вниманието ни.

— Алекс, не можем да се откажем от помощта на новите технически средства.

— Помниш ли, че администрацията на Рейгън отдели седемнайсет милиона долара за компютърна система, която уж трябваше да предсказва терористични актове на базата на предварителни сигнали? Е, това се оказа пълен провал. Изобщо не можа да заработи. Един огромен и скъпо струващ майтап. Думата ми е дали не трябва да седнем с теб и да помислим по стария начин за различните възможности. Какво ще правиш довечера?

— Отивам да взема Джаред, връща се от лагера. Между шест и седем трябва да съм на гара „Пенсилвания“.

— И ще отидете някъде на вечеря?

— Нямам планове. Ще видя какво ще поиска Джаред.

— Добре, може ли да мина по-късно, когато Джаред си легне? Не... имам по-добра идея. Защо не попиташ Джаред като си дойде дали не иска да отидем тримата в един чудесен гръцки ресторант, който открих случайно на Първо авеню? Двамата с теб ще можем да

поговорим, а Джаред ще си поиграе на автоматите. Но не бих искал да ви развалям вечерта...

— О, Джаред винаги се радва да те види, Алекс. Но тази идея с гръцкия ресторант малко ме безпокои... Нали знаеш колко е капризен с храната.

— Добре де, нека бъде „Макдоналдс“.

[1] Разлагането на даден образ на отделни точки, позволяващи съхранение на информацията в цифрова форма. — Б.пр. ↑

44.

— Ако Бауман наистина е в Ню Йорк — започна Папас, след като Джаред легна да спи, — той трябва да е влязъл в страната през последния месец.

Сара кимна.

— Това стеснява интересувания ни интервал от време, но ние не знаем дали е влязъл легално, или нелегално. И е професионалист, така че е в състояние да се промъкне незабелязано. А това го прави практически неоткриваем.

— Не трябва да мислиш по този начин. Трябва да мислиш, боравейки с вероятности. Да, възможно е хора да влизат и излизат от САЩ нелегално, просто прекосявайки пеша границата с Канада, следователно е необходимо да накараме канадците да прегледат собствените си бази данни за входящи пътници.

— Ами ако е дошъл през Мексико? Спукана ни е работата, ако трябва да разчитаме на помощ от мексиканците.

— Казах ти: мисли с вероятности. Мексико е страна, която се използва много по-рядко за незаконни влизания като това.

— Добре, но какво да искаме от канадците? Те биха могли да ни помогнат само ако той е кацнал в Канада със собствен паспорт, под истинското си име. Което е изключено.

— Съгласен съм, но все пак си струва да проверим.

— А ако е пристигнал по въздух направо в САЩ? Има много международни летища. Може да избира на воля. Какво му пречи да се спре на някое невзрачно място?

— Едва ли — възрази Папас. — Един инспектор означава много по-стриктен контрол — точно онова, което той би искал да избегне. Според мен много по-хитро е да избере някое голямо, натоварено летище, където във всеки момент пред митницата и паспортния контрол висят поне петстотин изнервени пътници. Маса хора, а само един нещастен, преуморен митнически инспектор. Точно така бих постъпил аз.

— Е, чудесно — въздъхна тя с горчивина. — Значи ще търсим човек, влязъл в САЩ по някое време през последния месец. Под някакво име. Изобщо... някакъв анонимен тип. Добре, нека сега минем на въпроса за паспорта. Да предположим като начало, че е влязъл в САЩ директно, но не със собствения си паспорт. Какви възможности за издирване ни предоставя този вариант?

— Малко — замислено каза Папас. — Без снимка ръцете ни са вързани.

— Наистина изглежда безсмислено.

— Може да ни помогне само ако използва паспорт, издаден от друга страна.

— Защо да не използва, ако е по-лесно да си го набави?

— Защото ще трябва да рискува проверка през митническия и имиграционен контрол в повечето американски летища и ще накара служителите там внимателно да се вгледат в документите му, а кой би искал това? Определено не и нашият Принц на мрака.

— Окей, значи за него е най-добре да се сдобие с американски паспорт.

— Има доста начини. Класическият е да отиде на гробището, да си запише името на някой починал на детска възраст и който сега би бил горе-долу на неговите години, да извади акт за раждане на неговото име и да подаде с него молба за издаване на паспорт. Всичко това е по-лесно да се каже, отколкото да се направи, защото първо е свързано с маса главоболия и, второ, защото все по-често актовете за раждане се проверяват в регистрите на умрелите за издаден смъртен акт, така че рискът за провал е значителен. Не, според мен той или ще опита да се сдобие с откраднат паспорт или ще поръча да му фалшифицират.

— Вече не е толкова лесно да се фалшифицира американски паспорт.

— Наистина не е лесно. Макар че не би следвало да разглеждаме тази задача като невъзможна, ако с нея се залови опитен професионалист. Тези хора обаче за щастие не са толкова много.

— И все пак той може да наеме някой от експертите, нали?

— Да, и ако този човек свърши работата си на ниво, няма да можем да го заловим.

— За бога, Алекс, нали всички входни гранични пунктове са свързани в компютърна мрежа?

— Така е, но...

— Доколкото си спомням от обучението в Школата за млади агенти, съществува практиката да се разпращат списъци за наблюдение и снимки на издирвани лица по контролно-пропускателните пунктове, така че митническите инспектори ще направят или поименна справка в азбучния списък, или ще проверят номера на паспорта.

Папас кимна и изтръска нова цигара от пакета.

— Знам още, че на повечето възлови места разполагаме с автоматични четци, така ли е? Те сканират оптично кодираната информация в долната част от страницата на паспорта и са програмирани да търсят нарушения в алгоритъма, използван при генериране на кодовото число. Ако нашият човек размаха фалшив паспорт, няма ли да го заловят моментално?

— Да, ако фалшификацията е посредствена. Не, ако е на ниво. Много си далеч от истината, ако си внушаваш, че системата ни е достатъчно свършена да разкрива фалшификации. Казвам ти, че не е.

— Нима няма да го засекаат, ако има паспорт с номер, който никога не е бил издаван?

— Точно така. Това е друго заблуждение. Фактът е малко известен, но е истина: системата не разпознава неизползвани досега паспортни номера.

— Мили боже! Надявам се, че в тази така наречена „система“ поне се регистрират загубените или откраднати паспорти. Иначе не си представям за какво изобщо може да се използва!

— Права си, загубените и откраднати паспорти се въвеждат в компютъра, така че ако някой се опита да използва такъв, терминалът издава предупредително съобщение, макар да не ми е известно точно под каква форма. Точно по този начин заловихме онези терористи.

Говореше за един неотдавнашен случай, така и останал неразгласен от ФБР, при който група терористи открадна хиляда и петстотин валидни американски паспорти. ФБР обаче въведе номерата на всеки един от тях в системата за граничен контрол на входящи пътници и успя да залови всички, проявили неблагоприятното да ги използват.

— Значи Бауман няма да използва откраднат паспорт — заключи Сара.

— Хм... не мисля, че този извод се налага задължително. Винаги минава време между кражбата на паспорта — независимо дали би я направил той, или някой друг — и момента, когато неговият номер влиза в компютъра. Може би човекът, от когото е откраднат, няма да го използва за известно време, а може служителката, чието задължение е да актуализира информацията в базата данни, да се забави.

— Значи той може да използва откраднат паспорт?

— Правилно.

— Майната му! Тогава трябва да направим кръстосана проверка.

— Каква по-точно?

— Автоматизираните оптически скенери по граничните пунктове записват съществената информация за всяко лице, влязло в страната: в колко часа, на коя дата, с кой полет и къде. Права ли съм дотук?

— Да.

— Всичко това постъпва в огромната база данни на Държавния департамент. Ние трябва да прекараме тази информация през филтъра на списъка от всички паспорти, за които е съобщено, че са откраднати в рамките на последния месец. В резултат ще получим извадка от базата данни на всички откраднати или изгубени паспорти, използвани след като за тях е било съобщено.

Папас се поусмихна.

— Отново любимата ти технология, а?

— Разбира се, това няма да ни помогне, ако за паспорта, с който Бауман е влязъл, не е било съобщено в консулския отдел на съответната страна. Но нека предположим, че изчезването му не е останало незабелязано. Тогава ще държим в ръцете си списък с незаконно използваните паспорти, ще започнем разследване по него и ще намерим нашия човек.

— Няма да стане — отсече Папас. — Говорим за две съвършено отделни и независими бази данни. Тъжно, но истина. Не съществуват технически условия да направим подобно засичане. На теория може да звучи добре, но на практика твоята идея се свежда до това да се сравни списък от няколко хиляди откраднати или изгубени паспорти с информация за няколкото милиона души, влезли в САЩ през интересувания ни интервал от време. Нещо, което трябва да се

извърши на ръка. Ще ни отнеме цяла вечност. Изтощителна, влудяваща и направо невъзможна работа.

— Нали за такава работа Бог е изобретил компютъра?

— Чуй ме, Сара. През цялата ми работа за Бюрото такава нещо не е било правено. Никога. И това не е без причина.

— Да, знам я. Просто досега не сте разполагали с човек като Кен Олтън, компютърния магьосник. Ще му позвъня. Предполагам, че както обикновено току-що се е събудил и е включил компютъра си за през нощта.

— Ти май никога не се отказваш. Не забравяй обаче, че дори да откриеш кой паспорт е използвал, той вече е в страната.

— Но пък ще разполагаме със следа.

— Голяма следа, няма що!

— Не бъди толкова критичен, моля те — сгълча го Сара. — За нас това поне би било изходна точка.

— Ако имаме късмет.

— Да, понякога човек наистина трябва да разчита на мъничко късмет. Да напомням ли собствените ти думи: мисли позитивно!

45.

В голям град като Ню Йорк Бауман се чувстваше като в родната си стихия. С лекота се сливаше с тълпата, грижейки се постоянно да мени облика си. Организираще каквото трябва, уговаряше си срещи и купуваше необходимото му в пълна анонимност.

В началото нае апартамент с една спалня на четиридесет и първия етаж на нийоркския „Хилтън“ в крилото, известно като „Директорската кула“. Имаше и не толкова скъпи стаи, както и още полуксозни хотели, но за него беше най-важна височината, на която щеше да живее.

Монтира сателитния си телефон на перваза на източния прозорец, отвори капака му, за да ориентира плоската многоелементна антена, провери индикатора за сила на сигнала и нагласи наклона по-прецизно. След това, вместо да използва слушалката, включи в куплунга на апарата кабела на портативния факс, който бе купил на Четиридесет и седма улица. Постави на съседната маса евтината електрическа пишеща машина, с която се бе сдобил от същото място, и няколкото празни формуляра за фактури.

И за пръв път почувства безпокойство. Ситуацията се беше променила.

Изобщо не бе имал намерение да убива висш служител на ФБР, макар и оглавяващ неговото издирване, но не бе имал изход. Бе направил всичко възможно смъртта да изглежда като случаен акт на непровокирано насилие — беше откраднал портфейла на Тейлър и със снабдения си със заглушител револвер бе прострелял мъртвото тяло в главата и гърлото. Бе взел от куфарчето списъка на членовете на специалната работна група, но не бе докоснал нищо от останалото. Надяваше се разследващите смъртта на Тейлър да помислят, че убиецът дори не се е сетил да надзърне в багажника на колата. Но дори да заподозряха Бауман, те не можеха да знаят, че той разполага със списък с имената на хората в групата.

Сигурно беше едно: ФБР бе научило достатъчно за начинанието му, за да сформира спешно специално звено, натоварено със задачата

да го издири. Това беше сериозно. Имаше възможност мисията му да претърпи провал и той да бъде заловен. И той за пръв път се запита струва ли си да продължава по плана.

Вече бе получил значителна част от парите на Дайсън и знаеше, че ако иска, може да изчезне сега по такъв начин, че никога да не бъде открит. Но никога не бе прекъсвал мисия, освен в редките случаи, когато това му беше заповядвано. Съзнаваше, че хората зад бюрата имат склонност да проявяват предпазливост, дори страх, и това им е присъщо. Сам той смяташе, че задачата му едва е започнала. Гордееше се със своята ловкост и изобретателност, а най-високо поставяше таланта си да остава неоткриваем.

Истината бе, че въпреки реалната опасност той смяташе, че може да продължи, без да бъде заловен. Бяха го наели да свърши определена работа и той щеше да се справи. Гордостта не му позволяваше да се откаже по средата.

Така че насочи вниманието си към евентуалния източник на изтеклата информация. Съществуваха неприкрити докрай следи — такива винаги имаше, защото бе невъзможно човек да работи във вакуум — но той не вярваше, че сам неволно е станал причина за изтичане на информация. Вярно бе, че експертът по бомбите в Лиеж бе наясно с малка част от предстоящата операция и че познаваше устройството и механизма на задействане на бомбата. Но той знаеше твърде малко и определено недостатъчно, за да бъде информатор на ФБР.

Не, изтичането бе станало от екипа на Малкълм Дайсън. Въпросът бе дали някой от неговите помощници е бил убеден да работи за противниковата страна, или мерките за сигурност не са били достатъчни.

Ако се приемеше първата възможност — предателство от страна на някой от хората на Дайсън — това означаваше пълно компрометиране на операцията. По дяволите, именно затова Бауман не обичаше да работи в екип! Дали беше така, щеше да се разбере съвсем скоро. Дотогава той щеше да продължи, както бе планирал, но щеше да проявява по-голяма предпазливост, готов да прекъсне мисията си във всеки момент.

Ами ако изтичането на информация имаше механична, техническа природа, а не човешка? Подслушван факс апарат или

телефон, монтирано устройство за подслушване в кабинета на Дайсън? Руснаци, англичани, американци — всички те разполагаха с техническите ресурси да подслушват телефонни разговори чрез своите спътници. Но нали Дайсън и хората му никога не използваха открити линии — Бауман изрично бе настоял на това. И все пак някой от неговите сътрудници би могъл да говори открито по аматорски телефон — някое от онези устройства със зашифроване, които се намираха на пазара?

Тора определено бе възможно.

Беше крайно малко вероятно изтичането на информацията да е станало по време на онзи единствен и кратък телефонен разговор по спътниковата връзка, по време на който той бе казал само няколко думи, които при това биха могли да се интерпретират по безкрайно много начини. Да, и ЦРУ, и АНС, и ЦПР можеха да използват спектрален анализатор, за да уловят този характерен сигнал, но какво би ги накарало да сторят това?

Горчивият опит бе научил Бауман колко опасно е да се доверява дори на засекретените линии за комуникация и той имаше за правило да прави това само когато е абсолютно наложително. Когато либийците го наеха да вдигне във въздуха през 1986 дискотеката „Ла Бел“ в Западен Берлин, те бяха проявили върховната глупост да изпратят „засекретено“ съобщение от Триполи до Източен Берлин, предсказвайки „радостно събитие“, което щяло да се случи в някой берлински клуб. Американците бяха прехванали съобщението и трескаво се бяха опитали да затворят за известно време клубовете в Западен Берлин, без да знаят кой от тях е набелязан за мишена. Операцията за малко не се провали и Бауман едва сдържа нервите си тогава. Това поне послужи на либийците за урок: оттогава те използваха за комуникация само куриери — единственият напълно сигурен начин за свързка.

Повторното използване на телефона представляваше риск, макар и неголям. И все пак, заслужаваше си да вземе някои предпазни мерки. Това щеше да бъде последното му обаждане до Дайсън, освен ако не възникнеше непредвидена кризисна ситуация.

Това обясняваше използването на факса.

Бауман позвъни по спътниковата линия до банката в Панама Сити, откъдето потвърдиха, че вторите 3.3 милиона долара са

прехвърлени по неговата сметка в Лихтенщайн. Чудесно, оставаше само една седмица до датата на удара. Дайсън коректно бе изпълнил задълженията си по договора и не се бе проявил като скъперник с парите. От друга страна, 3.3 милиона долара за човек като Дайсън не бяха нищо повече от джобни пари.

Следващото му позвъняване беше до лихтенщайнската банка, от която той закупи злато на кюлчета на стойност малко под 6.6 милиона щатски долара. Загуби няколко хиляди от сделката, но в стратегически план ходът му щеше да се изкупи с лихвите.

След това седна и написа следното съобщение:

„Изтичане на информация от ваша страна. Американското разузнаване практически е в течение на всичко. Претърсете у дома офисите и средствата за свръзка за подслушващи устройства; проверете персонала. Не използвайте телефон. Прекъсвам контакта.“

Завърши с:

„С настоящето потвърждавам получаването на втория дял.“

Използвайки джобния речник, който бе купил още в Париж, той зашифрова съобщението си с прост шифър със заместване и напечата получения текст с пишещата машина на една от фактурите бланки. Съдържанието изглеждаше съвсем невинно — изброяваха се цените на поискани артикули, а именно: позиция 1 — #101.15, позиция 2 — #13.03 и така нататък. Само Дайсън знаеше, че това следва да се разбира по следния начин: страница 101, петнайсети дума от началото; страница 13, трета дума и т.н. Прост шифър, но практически неразбиваем.

Бауман бе определил на Дайсън петминутен прозорец, през който да му изпрати по факса зашифровано по подобен начин

съобщение. Той си поръча обяд по румсървиса, подремна и после отново отвори антената на MLink-5000.

Точно в началото на договорения прозорец индикаторът примигна, за да сигнализира, че приема съобщение, след това факсът леко забръмча и от него изпълзя лист с отговора на Дайсън.

Той го прочете, след това изгори в пепелника и този лист, и всички останали, които бе използвал, изсипа пепелта в тоалетната, пусна водата и излезе на разходка.

За свръзка с АНС бе избрана Кристин Виджиани. Задачата ѝ на практика се свеждаше до едно-единствено нещо: да разбере колкото може повече за прехванатия телефонен разговор и да настоява за още информация. Сара се бе погрижила да ѝ издейства достатъчно висок допуск, даващ ѝ правото да чете прехванатите от АНС разговори.

АНС не само бе пословично потайна организация, но се отнасяше с крайна неохота към идеята да споделя с конкурентните ведомства повече от минимално необходимото за своите методи и източници на информация. Виджиани още в началото се сблъска с проблема да намери човек, който, от една страна, би могъл да ѝ каже нещо съществено, и от друга — да е упълномощен и да има желанието да говори за това.

Накрая едни от аналитиците на АНС, казваше се Линдси, я повика на разговор по засекретен телефон СТУ-III. Беше сърдечен и изглеждаше запознат с прехванатия по сателитната връзка разговор.

— Първото, което бихме искали да знаем — започна Виджиани, — е дали разполагате с телефонните номера на позвънилия или обадилия се.

— Не.

— Така ли? Сигурен ли сте в това?

— Напълно. Отговорът е „не, не знаем“.

— Нито единия, нито другия?

— Именно.

— И защо?

Линдси се позамисли.

— Затруднявам се да ви отговоря — въздъхна накрая той. — Това, с което разполагаме, е откъс от разговор, на който сме се

натъкнали по време на прослушването на огромен поток информация. Притежаваме само няколко минути от средата на разговора до края му.

— Но прехващането на разговор по сателитната връзка... — започна Виджиани и спря, без да знае как да продължи.

Линдси почувства невежеството ѝ по въпроса и уточни на прост език:

— Твърде рядко успяваме да разберем номера, на който се звъни. Това е напълно случайно. Възможно е само когато засечем разговора от първата му секунда, така че да запишем и сигнала за набиране на номера.

— Наистина ли сме така безсилни?

— Въпрос на технологични възможности.

— Добре, в такъв случай бихме искали да направим заявка да продължавате да следите чрез спътниците си използването на подобна схема на зашифроване в бъдеще. Според нас онзи, който се е обадил, ще продължи да използва шифровия си телефон, така че сега, след като знаем ключа, би следвало само да записваме всичко, което отговаря на използваната схема на зашифроване.

— Опасявам се, че това не е възможно — попари надеждите ѝ Линдси. — Спътниците ни не могат да различават един алгоритъм на зашифроване от друг, защото това може да се установи едва когато сигналът се прехвърли при нас за анализ.

— Подигравате се с мен! Наистина ли говоря с Агенцията за национална сигурност?

Отговорът на Линдси беше ледено мълчание.

— Добре — примирително каза Виджиани, — какво ви е известно за конкретния прехванат разговор?

— Няколко факта. Знаем, че става дума за цифрово кодиран сигнал, което в определен смисъл е удобно за нас, понеже не може да се каже, че цифровата телефония вече е задръстила ефира. Скоро ще бъде точно обратното. Засега още не.

— Какво друго?

— Знаем от коя микровълнова станция е излъчен сигналът — известно ни е точното ѝ разположение. Това е станцията, известна като „Женева-север“, с кодово обозначение Алфа-3021, намираща се на възвишение в северната част на Женева. Ако нашият човек отново

използва същия телефон, сигналът най-вероятно отново ще бъде излъчен пак от нея. Можем да следим станцията.

— Окей...

— Освен това всяка микровълнова станция използва определени, твърдо фиксирани за нея честоти на излъчване. Можем да наредим на подслушвателните ни станции да прослушват тези честоти и редовно да ги сканират. Разбира се, ще помолим британците и по конкретно техния ЦПР също да контролира тези честоти и да обработва съобщенията по тях. Ако имаме късмет, можем да запишем нов сигнал, който не се поддава на разшифроване отведнъж.

— Прекрасно — одобри Виджиани, — само че този път запишете и телефонния номер.

— Окей, ще направим каквото можем — сухо обеща човекът от АНС. — Имате го.

Виджиани стана от бюрото си и тръгна към офиса на Сара. Там се бяха събрали останалите членове на групата. Всички, включително самата Сара, изглеждаха смазани от мъка.

— Какво? — попита тя Улман. — Какво се е случило?

— Дюк — отговори й той, без да се обърне към нея.

46.

Сара стоеше пред работната група „Минотавър“ и с последни сили се опитваше да запази на лицето си изражение на спокойствие и хладнокръвие.

— Каквито и да са личните ни подозрения — започна тя, — не можем да изключим възможността, че Пери Тейлър е загинал при... устата ми не се отваря да кажа „рутинен“, но такъв е смисълът — рутинен опит за ограбване. Поне така изглеждат нещата за криминалната лаборатория на Бюрото и отдел „Убийства“ на вашингтонската полиция.

— На паркинг посред бял ден? — със съмнение в гласа попита Джордж Рот.

— Било е привечер — уточни тя.

— Но все пак слънцето още не е било залязло — настоя Рот.

— Така е, но колата му е била паркирана в далечния край на паркинга.

Папас поклати глава, но Сара не можа да разбере какво го притеснява.

— Според мен — настоя Рот — Бауман е направил така, че да изглежда като грабеж. Но няма някой от нас е способен да повярва, че става дума за грабеж? Аз не познавам Тейлър. Но вие от Федералното ми отговорете на един въпрос: използвал ли е този човек някога наркотици?

— Разбира се, че не — отговори Виджиани. — Това очевидно е дело на Бауман. Кое отговаря на въпроса дали той е в САЩ.

Ръсел Улман, за когото Пери Тейлър беше нещо като баща, досега бе мълчал, без да проговаря. Около очите му имаше червени кръгове. Сега той каза тихо:

— Искам да знам дали в Лабораторията са проверили за корелация между начина на действие на Бауман при убийствата в Полсмур и нашия случай.

— Да — отговори Сара. — Няма нищо общо.

— Защо? — попита Рот.

— По всичко изглежда, че Тейлър е умрял в резултат на прострелни рани в гърлото и челото, получени от упор.

— А ти какво си мислеше? — не се сдържа и избухна Виджиани.
— Че Бауман ще си остави подписа, ще забие табела с надпис „Ето ме тук! Хайде сега да ви видя!“.

— Окей — спокойно отговори Сара. — Може всички вие да сте прави.

В този момент се намеси Рот:

— А има ли някакво сходство между смъртта на Тейлър и тази на твоята приятелка в Бостън?

Сара поклати глава отрицателно.

— Балистичната експертиза казва „не“.

— Ако Дюк е бил убит от Бауман — обади се Папас, — това доказва, че той не се страхува да убие служител на ФБР, рискувайки безмилостното разследване, което неминуемо ще последва. Важният въпрос тук е: защо го е направил? От колата на Тейлър като че ли нищо не е откраднато и липсва само портфейлът му.

— Може би Бауман е искал да се снабди с картата му за самоличност — каза Улман. — А може би само е искал нещата да изглеждат като ограбване.

— Мотивът — прекъсна го Виджиани — е да парализира в зародиш издирването. И след като вече е убил Тейлър, този човек няма да се поколебае да убие всеки един от нас.

На третия ден на Джаред в Ню Йорк, неделя следобед, той настоя да отидат в парка да си поиграе. Сара бе работила цялата събота и смяташе да поработи и в неделя, но в последния момент се смили над сина си. Усещаше, че е важно да отдели малко внимание и на него. Освен това можеше да свърши някоя работа и докато той си играеше.

Джаред, облечен в новото си кожено яке, подарък от Питър, се заигра с някакво дете, а Сара седна на една пейка и запреглежда папките, които бе взела със себе си. Постепенно обаче мислите ѝ се отклониха в друга посока.

Смъртта на Пери Тейлър бе променила всичко. Никой от тях не вярваше, че смъртта му се дължи на обикновено нападение с цел грабеж. Сега усещането бе, като че ли Бауман седи в съседната стая.

Можеха да чуят крачките му, да доловят дишането му, да усетят приближаването му. Той вече бе престанал да бъде абстракция, анонимно кодово име. Беше тук.

Потънала в мисли, Сара не забеляза веднага, че Джаред е изчезнал.

Когато осъзна това, тя бавно се изправи и огледа цялата поляна. После прибра папките в чантата си. Джаред го нямаше.

Още беше спокойна. Джаред бе импулсивно дете и имаше склонност да се втурне в някаква посока, без да помисли, а освен това нали сега имаше и другарче.

Тя го извика. Няколко души се обърнаха да я погледнат.

Отново извика, този път по-високо.

Никакъв отговор.

Сърцето ѝ тревожно заби.

Тръгна по пътеката, на която той и приятелчето му си бяха играли, но тя изведнъж свърши, опирайки в гъста гора. Тогава чу виковете му и се затича.

Три яки момчета в напреднал пубертет бяха заобиколили Джаред и го бутяха със здравите си ръце. Едното дърпаше с все сила новото му кожено яке. Другото заплашително държеше бейзболна бухалка. Лицето на Джаред бе почервенияло, очите му бяха широко отворени от страх.

— Ей! — извика тя. — Пуснете го! Оставете го на мира!

Те се обърнаха да я погледнат и две от тях се отправиха към нея.

— Мамо! — тревожно извика Джаред.

— Мамо, мамо! — подигравателно го изимитира едно от момчетата, рошаво и с рехава козя брадичка.

— Ще те шибам, кучко! — каза другото, поклащайки бухалката.

Сара владееше основните положения в борбата без оръжие, но истината бе, че досега не ѝ се бе налагало да се защитава физически, нито веднъж след Академията на ФБР, нито веднъж както сега — без оръжие, защото бе оставила револвера си на работа.

В следващия миг почувства парализиращ удар в корема, в същия момент Джаред ужасено изпищя, а някой дръпна чантичката ѝ от рамото. Пубертът с бухалката замахваше за повторен удар. Тя яростно се хвърли срещу двамата си нападатели, забелязвайки, че Джаред е

повален на земята от третия, който най-сетне успя да смъкне коженото му яке. Джаред отново изкрещя.

Улучи единия в брадичката. Той обаче само примигна, сграбчи я за китката и я удари безмилостно в корема.

— Само го оставете на мира — успя да изпъшка тя, но те се нахвърлиха върху нея, сграбчиха я и я заудряха.

Тя отчаяно изпищя.

— Махайте се! — разнесе се мъжки глас вдясно от нея. — Пусни я веднага!

Тя зърна малко вдървено приближаваща се фигура на строен мъж с очила и по джинси, облечен с тъмносиня тениска. Той се хвърли без замисляне срещу нападателите. Едно от момчетата — онова, което бе отнело якето на Джаред — се обърна, за да прегради пътя на новопоявилния се защитник, а другото с бухалката замахна и с все сила го удари в бедрото.

Мъжът политна. Очилата му изхвърчаха на няколко крачки, едното стъкло изскочи от деформираната рамка.

В следващия момент, също така бързо, както се бяха появили, трите момчета побягнаха. Джаред лежеше на земята и плачеше. По челото му се стичаше кръв. Тя изтича при него и го прегърна.

— О, боже! Боже мой... Добре ли си? Добре ли си?

— Боли — отговори той с тъничък гласец.

— О, боже — прошепна тя и затърси в окървавената му коса раната, от която шуртеше кръвта.

Бяха го ударили по главата. Тя силно го стисна, усещайки как телцето му се надига и отпуска под нея от риданията му. Когато най-сетне напипа отворената рана, той се сгърчи от болка. Тя вдигна поглед и видя мъжа със синята тениска с мъка да се надига от земята.

— Добре ли е? — попита я мъжът. Имаше меки кафяви очи и невчесана прошарена коса. Държеше се за бедрото, после се наведе да вдигне очилата си, които изглеждаха безнадеждно счупени. — Май са го ударили зле.

Приближи се, коленичи до нея и докосна главата на Джаред. Той изви от болка.

— Изглежда лошо — отбеляза мъжът. — Ще трябва да го откарваме в болница. Има ли наблизко?

— Нямам представа — призна Сара, ужасена от мисълта, че Джаред може да е сериозно контузен. — О, боже... Трябва да има!

— Можете ли да го вдигнете? Ако не можете, ще го направя аз. Не трябва да върви.

— Не — бързо отговори Сара. Не искаше да позволява на непознат да докосва Джаред, макар човекът да изглеждаше съвсем прилично, може би към четирийсетте, симпатичен и съвсем безвреден. — Аз ще го нося.

— Ще спра такси.

След малко, на път за болницата, той ѝ се представи. Казваше се Брайън Ламоро, архитект, писател и професор по архитектура и градоустройство в Едмънтън. Нещата се бяха развили толкова светкавично, че тя не бе намерила време дори да благодари на непознатия, отзовал се на вопъла ѝ за помощ.

Когато таксито спря, Сара му позволи да извади Джаред и тръгна след двамата в отделението за спешни случаи на болницата „Свети Лука“. Кървенето на Джаред бе все така обилно и той изглеждаше замаян.

— Струва ми се, че е наред — опита се да я успокои Брайън. — От раните по главата винаги тече много кръв. Сигурно се е одраскал, когато са го съборили на земята.

Когато отвеждаха Джаред с количка, Сара за пръв път забеляза, че Брайън леко накуцва. Не можеше да прецени дали това е от удара с бухалката. Джаред, който гледаше към Брайън, не бе от най-тактичните и най-сетне реши да проговори:

— Сигурно са те ранили, когато се опитваше да ни помогнеш?

— Не точно — отговори Брайън Ламоро. — Е, насиниха ми бедрото, но ще се оправя.

— Но ти куцаш! — настоя Джаред.

— Накуцвам от доста време — отговори той. — Но иначе нищо ми няма.

— Как се случи? — попита Джаред.

— Джаред! — възмутено възкликна Сара.

— Не, не, няма нищо — успокои я Брайън. — Стана при нещастен случай. Преди много години.

— Аа. — Джаред изглеждаше удовлетворен от обяснението.

Хирургът острига косата му около раната и обезболи мястото с инжекция, разговаряйки през цялото време с детето, за да отклони вниманието му. Няколко минути след като местната упойка започна да действа, той започна да поставя шевовете. Сара държеше ръката на сина си, а Брайън седеше на един стол.

— Това е — съобщи на Сара хирургът, когато приключи. — Няма му нищо, ще се оправи. Трябва да се е одрал на нещо в земята — парче метал, счупено стъкло или нещо подобно, в резултат на което е получил повърхностна, но неприятна рана. За щастие тези рани лесно се шият.

— Не трябва ли да проверим за сътресение? — попита Сара.

— Няма никаква причина — каза лекарят. — Доколкото разбрах, той не е губил съзнание, нали?

Тя поклати отрицателно глава.

— Е, тогава не се налага.

— Не е ли опасно да инфектира?

— Почистих раната, детето има валидна ваксинация против тетанус, както ми казахте, значи няма основания за безпокойство. Не, на ваше място не бих се безпокоил. Внимавайте да не си мие косата три дни. Следете все пак за признаци на инфекция, като почервявяване или събиране на гной. След една седмица шевовете трябва да се свалят. Ако имате собствен педиатър, може да го направи и той, иначе елате пак тук. Ще се оправи.

Тримата седнаха заедно до един автомат за напитки в чакалнята на спешното отделение. Брайън разказа, че работел върху биографията на един канадски архитект, чието име Сара никога не бе чувала. Сподели, че е тук, защото част от документите, свързани с делото на архитекта, се намирили в Ню Йорк. Сара каза, че работи за ФБР, внимателно отбягвайки подробностите около точната си работа, а той, явно почувствал затруднението ѝ, не настоя за повече.

Съвсем неочаквано Джаред, с цялата прямота на осемгодишно момче, запита:

— Женен ли си?

Сара почти се изчерви. Нима синът ѝ се превръщаше в сводник на майка си?

— Жена ми почина преди време — простичко отговори Брайън.

— Съжалявам — каза Сара. Докато бе отговарял на сина ѝ, го бе наблюдавала внимателно. Сега, по-отблизо, се виждаше, че е преждевременно посивял, защото лицето му бе още младежко, и макар около ъгълчетата на устните му да имаше бръчици, те явно бяха от усмивки.

— Как? — поиска да знае Джаред.

— Джаред! — скастри го Сара.

— Няма нищо, въпросът му е напълно естествен. Тя боледува дълго време, Джаред.

— От какво е била болна, рак ли?

— Да — потвърди Брайън. — Рак на гърдата.

— О — прошепна Джаред, изпитвайки едновременно притеснение и скука.

— Била е млада — обади се Сара.

— Случва се и на младите. Но е ужасно. — Той помисли, преди да зададе на свой ред въпроса си: — Разведена ли сте?

— Да — призна тя и бързо допълни: — Вие имате страшен подход към децата — сигурно имате син?

— Клер искаше да имаме дете, преди да се разболее. И двамата искахме. Преди да се захвана с дисертацията си и да подхвана академична кариера, работех като консултант към Бюрото по детските въпроси на канадското правителство. Всъщност имах контакт с много деца на възрастта на Джаред. Той е страхотно момче.

— И аз мисля така, но знам, че съм предубедена.

— Значи сте сама тук? Искам да кажа сама със сина си.

— Да.

— И с мен е същото. В този град е ужасно да си самотен.

— Казах, че съм сама, а не самотна. А градът... хм, мисля, че е по-добър за живот от примерно Джексън, Мисисипи.

— Вижте... не знам дали не... насилвам нещата, но имам два билета за концерт с последните квартети на Бетховен в Карнеги Хол. За другиден са. — Той почервеня. — Купих ги за мен и колега...

— Но тя има ангажименти — прекъсна го Сара, — а вие не желаете нейният билет да остане неизползван, нали?

— „Той“, а не „тя“ — поправи я Брайън. — Реши да се върне в Канада малко по-рано от планираното. Не знам дали си падате по този вид музика, но...

— Съжалявам — отговори Сара. — Обожавам камерната музика, а късните квартети са измежду любимите ми, но честно казано, тези дни не мога да поема отговорността да бъда надежден компаньон. Дошла съм в Ню Йорк по въпрос, който не търпи отлагане, пейджърът ми непрекъснато звъни и често ми се налага да отскачам до работа в най-необичайни часове на денонощието.

— Е, няма нищо — измънка Брайън.

— Не, не мисля така — каза тя. Брайън с нещо я привличаше, но тя изпитваше инстинктивно недоверие към всеки непознат в града. — И все пак благодаря за поканата. Освен това много ви благодаря за помощта.

— Ще ми дадете ли поне телефонния си номер?

Тя се поколеба, обмисляйки възможните последици, накрая се съгласи и му го каза.

— Значи някога мога да ви позвъня?

Тя сви рамене и се усмихна.

— Разбира се.

— Ще го направя. Джаред, сигурен съм, че скоро ще се оправяш. Само не си мий косата следващите няколко дни. Нали чу какво нареди докторът?

— Да, ще го понеса някак — обеща Джаред.

— Знаех, че ще можеш. Е, оздравявай. — Той подаде ръка на Сара. — Може би някой път пак ще ви видя?

— Да — отговори тя. — Може би.

47.

Кодираното съобщение, което Бауман изпрати по сателитния телефон, излезе след къс предупредителен сигнал на един от личните факсове в кабинета на Малкълм Дайсън.

Факсовете, приемани по тези линии, бяха само за неговите очи и в по-голямата си част съдържаха разузнавателна информация от политически характер и поверителна или секретна, която би могла да повлияе при сключването на важни сделки или разкриваща подробностите около крещящо незаконни операции, затова той държеше дори собствения си персонал настрана от тях.

Неотдавна например, частният реактивен самолет на Дайсън често кръстосваше до Москва и обратно, както и до украинската столица Киев, където сътрудниците на Дайсън подработваха условията на няколко действително византийски сделки със зърно и захар, сибирски петрол и рафинирана в Казахстан мед. Повечето от тези начинания бяха секретни в най-висша степен, особено като се имаха предвид огромните подкупи за политици от висшите етажи на властта. Дали някой от тях не бе изгърмял?

Но този факс с празно поле на изпращача представляваше безсмислен набор от думи. Дайсън остана загледан в него цели няколко секунди, докато накрая се досети, че става дума за договорения с Бауман шифър със заместване.

Той позвъни на Ломакс и му връчи листа със задачата да се справи с разшифроването. Ломакс отнесе факса и джобния речник и след четвърт час се върна с текста.

Дайсън сложи очилата си за четене и прегледа „превода“.

— И какво, по дяволите, би следвало да означава това? — попита той помощника си. — „Изтичане на информация от ваша страна. Американското разузнаване практически е в течение на всичко“?

Ломакс отговори с въпрос:

— Дори да има изтичане на информация, откъде знае той, че тя е от наша страна?

— „Изтичане“ — озъби се Дайсън. — В каква степен? След като не казва, че прекратява операцията, значи не е чак толкова сериозно.

— Не знам.

— И това „... практически в течение на всичко“ — що за израз е това?

— Не знам.

— Споделил съм само с двама души — замислено каза Дайсън. — С теб и с Кинцел. — Йохан Кинцел ръководеше клона на „Дайсън & къмпани“ в Цуг, Швейцария и бе едно от действително малцината доверени лица на Дайсън.

— На практика на Кинцел не сте казали нищо съществено — напомни му Мартин Ломакс. — Освен най-общо за намеренията ви.

— Но вие двамата сте разговаряли по този въпрос, сигурен съм в това.

— Естествено — съгласи се Ломакс. — Той отговаря за връзката с банките. Но комуникирахме само по секретния телефон.

Дайсън погледна секретаря си с изпепеляващ поглед.

— Предполагам говориш за руския телефон?

— Разбира се.

Дайсън поклати глава.

— Тези телефони са сигурни и те са единствените, които искам ти или Кинцел да използвате. Какво, по дяволите, иска от нас този човек? Моят офис се преглежда профилактично за подслушващи устройства всеки ден. И това се прави за цяла Аркадия всеки понеделник... Хм, значи сега вече изобщо не можем да влезем във връзка с него. Случи се точно това, което исках да избегна.

— Поне знаем, че е в Ню Йорк.

— Голямо успокоение. Остава само една седмица, а ние нямаме представа докъде е стигнал.

— Важното е, че вие по никакъв начин няма да бъдете свързан с онова, което ще се случи.

Дайсън се усмихна загадъчно и посегна към поредната пура „Маканудо“, чийто край отрязва с прецизността на хирург. Запали я със златната си запалка и се обърна към прозореца. Мартин Ломакс стоеше, без да проговаря, научил отдавна, че не бива да прекъсва замислянията на своя шеф, които напоследък зачестяваха.

Всъщност в съзнанието на Дайсън за пореден, може би милионен път, прелиташе картината на инцидента. Той не бе намерил отражение в нито един от вестниците — сигурен белег, че американското правителство и неговите съюзници бяха потулили нещата. Операцията бе проведена немарливо, така че колкото по-малко се знаеше за нея, толкова по-добре.

Дайсън винаги се бе страхувал от така наречените „ловци на глави“ — работещите на свободна практика детективи, които издирват и залавят търсени лица, за които е обявена награда — но не му бе хрумвало да се пази от такъв човек, работещ на договор за американското правителство, което бе възможно най-високото ниво на подобен ловец, разполагащ с най-изчерпателна разузнавателна информация.

Вашингтон явно бе вдигнал ръце. Всички законни възможности бяха изчерпани. Отдел „Международна дейност“ към Министерството на правосъдието бе предал на Департамента заявката си за екстрадиране. Департаментът я беше препратил към швейцарското си посолство. Поискано бе и сътрудничеството на сектор „Международно издирвани бегълци“ към Централното американско бюро на Интерпол, но и това не бе помогнало.

И тогава в главата на някой от Министерството на правосъдието, чието безсилие очевидно го бе докарало дотам да разглежда явно абсурдни варианти, се бе родила идеята: майната им на федералните маршали; да наемем човек и да го пратим в Монако, където Дайсън и жена му отиват два пъти месечно; да го упълномощим да залови досадника — ей така, да влезе в кралството, да го хване за яката и да го довлече обратно в Щатите, за да го изправим пред съда и правосъдието. И да замажем нещата както можем впоследствие.

Опитът бе извършен на тъмна улица в близост до казиното. За сигурност бяха изпратили двама ловци, а не един. За да се погрижат за двамата бодигардове на Дайсън, разбира се.

Луната беше пълна, небето черно-синьо. Двайсет и шести юни. Малкълм и Александра Дайсън току-що си бяха тръгнали след нощ, прекарана край масата за бакара, придружавани от трийсет и една годишната им дъщеря Пандора — фина, красива жена, единственото им дете, дошла от Париж да ги види.

Пандора звънко се смее, а нощният въздух ухае на парфюма на Александра.

Шум от забързани крачки по паважа, някакво изшумоляване.

Той зърва за миг с периферното си зрение нечий силует, стрелкаща се напред фигура.

Винаги нащрек, винаги подозрителен, Дайсън усеща мускулите на корема му конвулсивно да се свиват, още преди мозъкът му да е разбрал каквото и да било.

Разнася се стържещ мъжки глас: „Не мърдайте!“.

Бертан, старшият бодигард на Дайсън, вади револвера си, но нападателите мигновено отвърщат на огъня.

Внезапна експлозия, серия приглушени изпуквания, проблясващите оранжеви огънчета на изстрелите, острата миризма на кордит. Женски писък, който подсъзнанието му разлага на ужасен писък на две жени. Лъч лунна светлина, отразен в обещата на Пандора, задавено изкашляне.

Бертан спаси с цената на своя живот този на Дайсън, но не и краката му. Съпругата на Дайсън и дъщеря му бяха убити на място. Дайсън, парализиран от кръста надолу, успя да излази до умиращата си жена и до детето си и ги прегърна с двете си ръце — защитен жест, оказал се прощален.

Сега Малкълм Дайсън беше инвалид, носещ своя гняв в инвалидна количка. Едно време бе живял, за да натрупа богатство, сега живееше само заради отмъщението.

48.

Рано сутринта в понеделник Сара пристигна в щаба, вървейки малко вдървено след вчерашното нападение. Беше скрила одраскванията по врата и бузите си с анкерпласт. На дясната ѝ буза се виждаше голямо ожулване, започващо вече да посинява, имаше друго малко под лакътя ѝ, но най-лошото оставаше скрито под ребрата ѝ.

— Какво се е случило с теб, по дяволите? — възкликна Папас.

Тя му разказа за премеждието и го увери, че Джаред е добре.

— Осемгодишните момченца — каза Папас — са уникален човешки вид. Те лесно се плашат и също толкова лесно могат да бъдат успокоени. Освен това раните им заздравяват буквално за една нощ и това е една от основните им физически особености.

Приближи се Кристин Виджиани и изчака Папас да свърши. В едната си ръка държеше навит на руло факс, а в другата — димяща цигара.

— Имаме снимка — съобщи тя, възползвайки се от първата пауза.

Сара рязко се извърна.

— Слава богу! Как я намери?

— Разпращах питания до всички наши съюзници и страни, с които сме в приятелски отношения, както ми нареди. Няма да скрия, че бях скептично настроена. И изведнъж... обаждане от МОСАД. — МОСАД имаше славата на служба с изключително богат фотоархив, като някои от обектите вече се съхраняваха на CD-ROM.

Сара взе факса.

— Какво е това? — попита тя.

— Увеличен фрагмент от снимка, направена в Йоханесбург от движеща се кола. Обектът е група излизаци от ресторант офицери от тайните служби.

— И е получена по факса, нали? — видимо обезсърчена попита Сара.

— Това е всичко, с което разполагат, а освен това съществува само един-единствен кадър.

— Че може ли това да бъде лице? Прилича ми повече на размазан отпечатък от палец. — Снимката наистина бе абсолютно безполезна.

Виджиани дръпна от цигарата си и присви очи, без да отговаря.

— Съжалявам, Крис — извини се Сара. — Чудесен опит, но това с нищо няма да ни помогне.

Когато групата най-сетне се събра за сутрешната оперативка, Сара обяви:

— Разполагаме с неколкостотин копия на изпратен от южноафриканците образ, получен с помощта на фоторобот, включително подробен словесен портрет. Разпратете ги навсякъде с молба да бъдат съхранявани известно време, защото не знаем къде ще се появи. Нашата цел е да проверим колкото може повече хотели, а това означава, че имаме нужда от подкрепления както от полицията, така и от Бюрото. Помнете, търсим беглец, обвинен в убийство. Това е версията ни, ако трябва да обясняваме.

— Че той си е точно такъв — промърмори един от полицаите.

— Имате ли представа колко хотели има в града? — попита друг полицай, висок, слаб сламенорус младеж на име Рейнахан.

— Не — отговори Рот и се обърна, за да го прониже с поглед. — И колко са точно? Интересно ми е да чуя.

Рейнахан неспокойно се изкашля:

— Че как, по дяволите, бих могъл да знам? Цял куп...

Рот кимна дълбокомислено:

— „Куп“ значи. Ясно. Това информация за служебно ползване ли е, или мога да я пусна на пресата?

— За Бауман е известно, че пътува първа класа — прекъсна безсмисленото пререкание Сара — и че отсяда в първокласни места, така че трябва да обърнем специално внимание на най-добрите хотели, както и на най-долнопробните свърталища, нощните приюти и различните евтини пансиони. Това са най-подходящите места за човек, който търси анонимност, и те са далеч за предпочитане пред всичко, предназначено за средната класа.

— Аз ще отида в „Плаза“ и „Карлайл“ — самопредложи се Рейнахан. — Джордж, в Харлем има маса дупки, на чиито табели е изписано твоето име.

— Ограничете издирванията засега в Манхатън — инструктира ги Сара. — Съобщавайте, че търсим бял мъж към четиридесетте. Сини очи, черна коса, средно телосложение, без особени белези. С брада, но може да е избръснат или да си е оставил мустаци. Вероятно говори с акцент.

— Че как, дявол да го вземе, ще звучи този акцент?

— Никой няма представа — каза Сара. — Следващо нещо: нека не забравяме, че той не може да съществува във вакуум, в пълна изолация. Какво би трябвало да направи, за да може да живее в града и да се занимава с приготвянията си?

— Дали има съучастници? — попита Виджиани. — Всеки по-голям терористичен акт предполага използването на някакви помощници или поне лица за осъществяване на контакт. Той не може просто така да долети, да сложи бомбата и да си замине. Нещата не стават по този начин.

— Може би ще иска да си открие банкова сметка — изказа предположение полицаят, партньор на Виджиани. — Да наеме кола, камион или микробус.

— Например от „Райдър трък рентал“ в Джърси Сити — подсказа лейтенант Рот. Намекваше за мястото, откъдето конспираторите от атентата в Световния търговски център бяха наели своя микробус.

— Той е странник в непозната страна — каза Сара. — Точно затова може да установи връзка с някои от старите си контакти, например приятели, съучастници или просто познати от времето, когато е работил за южноафриканската служба или след това. Крис, бих искала да останеш тук, да поемеш факсовете и телефоните и да видиш какво още може да се появи от приятелските разузнавателни служби като използваме нашите връзки. Предполагам, че засега няма нищо ново от дясно екстремистките групи, нали така?

Виджиани бавно поклати глава.

— Не очаквах и да има. Кен, нещо по снимката, която Кристин получи от МОСАД? Има ли развитие?

— Направих множество опити да обработя кадъра с няколко нелоши графични пакети. Някои са наша разработка, но опитах и с такива, предлагани на пазара. Безнадеждно е. Там просто отсъства

лице. Питам се дали онези от МОСАД не са забравили да сложат обектива на фотоапарата.

— Благодаря все пак — каза Сара. — А успя ли да откриеш някакви роднини, помощници или познати на нашия човек?

— Нула — късо отговори Кен.

— Чудесно — насмешливо подметна един от полицаите. — Оказва се, че нашият човек няма приятели.

— Да, ако ти казват „Принц на мрака“, едва ли ще си голям приятел с много хора — скастри го Рот. — „Хей, пич, поканил съм Принца на мрака на вечеря. Ще имате ли достатъчно лазаня за двама ни?“

Сара учтиво се усмихна, а няколко полицаи се захиха.

— Един от спецове по идентификация — продължи Кен — преработи десетте му отпечатъка в няколкото наши формата, поддържани от АСИПО и НЦКИ, както и в системата „Хенри“, след което ги изпратихме по секретния факс за начало на французи, италианци, испанци, германци, израелци и англичани. Няколко антитерористични служби се отзоваха с желание за помощ.

— И? — не се стърпя Сара.

— И се натъкнахме на доста интересни факти.

Няколко глави се обърнаха към него.

— През 1985 и 1986 година е имало поредица от петнайсет бомбени атентата в Париж. Загинали са тринайсет души, а над двеста са ранени.

— Не бяха ли иранци? — подсказа Папас.

— Не знам — тероризмът е малко встрани от моите интереси. Но знам, че е бил арестуван роден в Тунис французин, който е бил изправен пред съда като мозък на тази кампания. Тогава се оказало, че той иска да попречи на Франция да изпрати оръжие на Ирак по време на войната с Иран. Следствието открило хубав чист отпечатък от палец на една от тръбите, натъпкани с взрив като бомба. Палецът така и не бил идентифициран, но едно било ясно — той не принадлежал на тунизиеца.

— Бауман — досети се един от полицаите.

— Така изглежда — съгласи се Кен. — Нашият човек обича да пътува и не му пука за кого работи. После испанците установиха, че също разполагат с частичен отпечатък от неговия показалец, снет през

1973 година от горивната система на една кола. Нашият човек е бил с латексови ръкавици, но на едно място латексът се протрирл достатъчно, за да позволи оставянето на отпечатъка.

— За кой случай става дума? — остро попита Папас.

— Агентагът срещу Луис Кареро Бланко, премиер-министър на Испания.

— Господи, но това бяха баските — възкликна Папас. — Баското сепаратистко движение ЕТА. Но знаете, тогава плъзна слухът, че са използвали външен човек. Бауман... възможно ли е това?

— Е, те установиха съвпадение на отпечатъците — въздъхна Кен, — значи е напълно възможно.

— Този тип не е призрак — обади се Улман. — Той действително съществува.

— Кен — каза Сара, — разбери колкото можеш повече за тези случаи. Искам имена, контакти... всичко. Свърза ли се с Центъра за изследване на анализ на тероризма?

— О, да — отговори Кен. — Нулев резултат, разбира се. Нашият човек е безкрайно предпазлив.

— А какво става с кръстосаната проверка?

— Голяма идея, високопочитаема госпожо. — И той обясни на другите в какво се състои предложението на Сара. — Но Департаментът е с вързани ръце заради Закона за държавната тайна, който, кой знае защо, защитава паспортната информация с такова ожесточение, че просто не позволява да научиш наведнъж всичко, което те интересува.

Папас многозначително погледа Сара. Тя се почувства неудобно.

— Едно от многото ни защитени права — с горчивина подметна тя. — Но с толкова много права, какво да кажем за простичкото право да не бъдем разкъсвани на парчета в метрото или небостъргачите?

Кен разгорещено продължи:

— Задай на Департамента обикновен въпрос като „Можете ли да кажете дали някой не е влязъл в тази страна, използвайки фалшив паспорт?“ и ще получите в отговор куп дивотии. Например „О, ние не използваме номерата на паспортите за опазване на закона“ или „О, в паспортите има вградени толкова много клопки срещу фалшифициране, че това никога не би могло да стане“. Глупости от този род. Но ето какво не искат да кажат: те имат система за следене на

загубени или откраднати паспорти, така че всеки опит да се влезе с такъв ще бъде предотвратен, независимо в кой от главните пунктове за влизане в страната е бил засечен. Нарича се „Консулска система за търсене и поддръжка“. Тя обаче не работи в реално време. И дори не е близо до тази фаза. Информацията в нея изостава със седмици. Така че, ако някой открадне паспорт от някого в Лондон — ама го открадне нагло, под самия му нос, така че той добре да види, че му е откраднат — този паспорт спокойно може да се използва за влизане в САЩ, стига човекът поне малко да прилича по външен вид на лицето от снимката в паспорта. Защото ще изминат седмици, докато посолството в Лондон изпрати — забележете, по обикновената поща, а не по електронен път — доклада за откраднатия или загубен паспорт и той бъде обработен, завършвайки с въвеждане в базата данни.

— Успя ли поне да получиш списъка на паспортите, за които е съобщено, че са откраднати или изгубени през последните няколко месеца? — попита Сара.

— Ето това е другото нещо. Те просто не могат да ми предоставят такава информация, защото, представете си, не обработвали тези данни така, че да попаднат във файл.

— Шегуваш се — не повярва Сара.

— Уви, не. Държавният департамент на САЩ издава четири милиона паспорта годишно. Ако погледнем данните за загубените и откраднати паспорти през 1992 година например, числото е 13101 загубени и 14692 откраднати. Разбира се, много хора, които просто са си загубили паспорта, съобщават, че им е бил откраднат, макар и само за да не изглеждат смешни в очите на чиновниците. На всичко отгоре, оказва се, че Департаментът не може да направи кръстосана проверка за откраднати паспорти, използвани след като за тях е било съобщено, че са били откраднати!

— Ега ти работата — иронично се обади лейтенант Рот.

— И какво сега? — попита Сара.

— Това, че те не могат да го направят, не означава, че аз не мога да го направя.

Сара измъчено се усмихна.

— Действайки от името на Бюрото, аз влязох в „Консулската система“, за да извлека номерата на паспортите, за който е съобщено, че са откраднати или загубени. После влязох в базата данни на БРИДД,

където са регистрирани всички, които са влезли в страната по какъвто и да било начин.

— И ако има съвпадение — възбудено го прекъсна Виджиани, — ще получиш списък на всички, използвали откраднат или загубен паспорт, за да влязат в страната през последните няколко месеца.

— Точно така — приключи Кен.

— И? — не се сдържа Сара.

— Ами проверката се извършва в момента и ще ви съобща резултата веднага щом ме пуснете да си поиграя с моите играчки.

— И си направил всичко това през уикенда? — недоверчиво попита един от полицаите, чернокожият Леон Хоскин. В гласа му прозвуча повече презрение, отколкото удивление.

— Компютрите нямат нужда от сън — обясни безгрижно Кен. — Освен това някои от тези номера могат директно да се отхвърлят. Други принадлежат на жени, старци, хора не от бялата раса.

— Не — спря го Сара. — Бъди много внимателен кого елиминираш. Професионалист като Бауман може да се дегизира така, че да изглежда много по-млад или по-стар, да се престори на прикован в количка инвалид и какво ли още не. Моля те, не прибързвай в отхвърлянето на кандидатури.

Без сама да знае защо, в същия миг в съзнанието ѝ се стрелна образът на свития на кравай Джаред на земята в Сентръл Парк, последван от козята брадичка на пубера, който я беше нападнал.

Тя почувства прилив на гняв и си помисли колко малко се бяха придвижили напред всъщност, откакто беше пристигнала, и колко дълъг път им предстоеше да извървят, преди да се появи макар и нищожен шанс да спрат Принца на мрака.

49.

Уорън Елкинд, председател и мениджър на „Манхатън Банк“, бе поставен от ФБР под денонощно наблюдение още със започването на операция „Минотавър“. Досега Елкинд бе отклонил всякакви опити от страна на ФБР за уточняване на някои подробности, така че Сара нареди неговото наблюдаване, уверена, че с течение на времето ще напишат слабото му място.

В Ню Йорк Сити имаше няколко добре известни сексклуба, предлагащи услуги със завързване и „възпитание“, и като се имаше предвид връзката му с Валери Санторо, съществуваше голяма вероятност, че Елкинд често посещава поне един от тях. Малко изненадващо обаче, той не се обърна нито веднъж към двата най-добри — „Кутията на Пандора“ и „Лешникотрошачката“.

Около четири часа на следващия следобед Елкинд излезе от офиса си в Манхатън Банккорп Билдинг и тръгна пеша на север към Лексингтън. Агентите го проследиха до една административна сграда на Източна шейсет и първа между Първо и Второ авеню, която отстояше само на няколко преки.

Няколкото обаждания на служебния му телефон разкриха първия път, че е „извън офиса“, а втория, че „няма да се връща днес“. Веднага щом групата за проследяване установи със сигурност къде точно е отишъл — тринайсетия етаж на сградата, където се помещаваше добре скритият от интереса на околните „Бримстоун клуб“ — бийпърът на Сара извъня.

Тя пристигна след трийсет минути — впечатляващо постижение, като се имат предвид задръстванията в тази част на града.

Асансьорът я откара направо на тринайсетия етаж и когато вратата му се отвори, тя излезе в малка, интимно осветена приемна, в която имаше няколко удобни кресла, потънали в аромата на евкалипт и разположени по периферията на черен килим. На стената висяха големи фотоси на момичета в черни кожени дрехи, заели провокативни пози. Зад стъклена преграда стоеше пламенна жена на средна възраст с

очевидно изрусена коса, необятен бюст и тежък пурпурен грим. Тя внимателно изгледа Сара и попита:

— Мога ли да направя нещо за вас?

Сара бе облечена спортно по джинси и разкопчана доста надолу риза с навити ръкави. Изглеждаше като привлекателна млада жена, може би студентка пред завършване, а може би професионалистка в почивен ден. Трудно беше да се каже каква е точно, но определено не създаваше впечатление на човек, от когото някой трябва да се пази.

Тя внимателно бе обмислила тактиката си тук. Можеше да покаже документите си и това щеше да я спре още в приемната, ако тези хора бяха готови да се правят на непристъпни. Опиташе ли да проникне със сила, това щеше да го предупреди. Трябваше да влезе по някакъв начин.

— Една моя приятелка ми намекна, че мога да намина насам, да поработя за вас и да науча това-онова — подхвърли тя небрежно.

— Аха — неангажиращо отговори администраторката. — И коя е тази приятелка?

— Не бих искала да говоря за това. Просто приятелка. Моя специалност е доминацията.

Тя пак изгледа Сара с неутрален, но оценяващ поглед.

— Имаш ли опит?

— В известна степен. По-скоро под формата на игра с моя приятел. Но съм гледала в клубове... „Лешникотрошачката“, нали знаете? Бих искала да започна по-професионално.

— Омъжена ли си?

— Не. Представата на бившия ми съпруг за доминация и подчинение остана само като желание и с него така и не стигнахме до физическо прилагане... не знам дали се изразявам ясно.

Жената късо се изсмя.

— Кои играчки познаваш?

— Ами... единични бичове, камшик, някои ножове, електрически уреди, ИЧТ. — „ИЧТ“ бе професионален жаргон за „Изтезаване на члена и тестисите“.

— Тук ножът е забранен — поясни служителката. — Не допускаме нищо, което пуска кръв.

— Искам да разгледам — каза Сара.

— Една от стаите ни е заета.

— Няма нищо. Ще погледна останалото.

Жената сви рамене.

Появи се втора жена — тя за разнообразие имаше гарвановочерна коса — която я поведе на обиколка. Беше със здраво телосложение, с гърди още по-развити от тези на нейната колежка, облечена изцяло в черен ластичен комбинезон. Имаше извит нос. Представи се като Ева и направи кратко встъпление към темата.

„Бримстоун клъб“ бил един от най-добрите в сферата на Д&П или „доминация и подчинение“. Клиентелата му, обясни „екскурзоводката“, включвала някои от най-богатите и облечени във власт мъже и жени. Никакви представители на низшата и дори на средната класа на обществото. Сред редовните посетители имало няколко добре известни фигури, а един-двама били познати на цяла Америка, че и в света.

— Много от нашите членове са мъже — обясняваше Ева, — които в по-голямата си част обичат подчинената роля, но има и изключения. Главно са хетеросексуални, но това не е правило. Персоналът ни наброява четиринайсет души — двама мъже и дванайсет екзалтирани любовници.

Ева поведе Сара по нисък коридор с добра акустика.

— Тарифата ни е двеста и петдесет долара на час при сеанси с продължителност минимум два часа. Не се допуска секс и използване на наркотици — в това отношение сме стриктни.

— В известен смисъл, предполагам.

— В известен смисъл — усмихна се тя. — Говоря за сношение и орален секс. Никаква кръв. Никакво стимулиране до оргазъм с ръка. Това е закон.

— Каква част от петстотинте остава за мен?

— Четиридесет процента от часовата тарифа — обясни Ева.

— И на колко клиенти дневно мога да разчитам?

— Всъщност — запъна се Ева, — винаги има излишък на момичета.

— Добре, при това положение какво ми гарантира, че няма просто да седя така и да чакам да дойде някой, който си няма фаворитка?

— Ако си добра, ще изкарваш по хиляда на ден за клуба, което значи четиристотин за теб.

— Вие сигурно имате договори за реквизицията със сексмагазините в града? Със съответната отстъпка, разбира се. Тези неща са доста скъпи.

— О, естествено. Без екзотични костюми няма клиенти и толкова. Да, имаме споразумения. — Тя отвори врата, на която пишеше „Тоалетна“. Мъж в дрехи на камериерка лазеше на колене и изплашено почистваше покрития с теракота под, използвайки четка за зъби и кофа с лизол. Сара успя да забележи, че има на пръста си венчална халка.

— Още не е достатъчно чисто, Матилда — изляя придружителката ѝ. — Започни отначало! — Тя затвори вратата. — Това наистина е тоалетната. Една е за мъже и жени. Истинското му име е Матю. Превръща се в Матилда, когато играе ролята. Мекушав е, обича да го тъпчат.

— От друга страна, добри прислужници трудно се намират, нали? — подметна Сара.

— А, не и тук. Както и да е, има пет тъмници, обзаведени с всичко необходимо.

Тя отвори тежка стоманена врата, на която пишеше „Тъмница две“. Ако не бяха боядисаните ѝ в черно стени, тя спокойно можеше да представлява кабинет за преглед на доктор. Оборудването ѝ обаче нямаше да се намери в нито една болница. Вътре имаше въртяща се дървена маса с халки за завързване, механизъм за разпъване на крайниците и кръст с монтирани на него каишки за пристягане. До едната стена се виждаше изправена полица с подредени на нея бичове, камшици и всякакви приспособления, за които Сара не можеше да си представи как биха могли да се използват. До другата стена стоеше тапициран с черна кожа гимнастически кон.

— Това е „Две“. Горедолу са еднакви с малки разлики — съоръженията за окачване, стол с пирони и други неща от този род.

— Мога ли да видя и другите?

— „Тъмница Три“ в момента се използва, но останалите мога да ти покажа, щом искаш. Макар че е излишно — повярвай, те наистина са почти еднакви.

— Добре, да оставим това.

— Нашите момичета по правило носят обикновена кожа, лакова кожа, латекс, поливинилхлорид или английски ездови костюми. Използваме завързване, пляскане, бичуване, унижение — във всички

степени от „мека“ до „строга“. „Игра с кукла“, инфантилизъм, изтезания на гениталиите, на зърната на гърдите, обожествяване на крака. Все известни неща.

Когато се върнаха в приемната и дадоха на Сара формуляр в три страници за попълване, тя поиска да отиде в тоалетната.

— Разбира се — с безразличие в гласа каза Ева. — Нали помниш къде е?

— Да.

— Ако искаш Матилда да се махне, просто го изгони. Той обожава тези неща.

Вече сама, тя се отправи отново по коридора в посока на тоалетната, подмина я и намери вратата, на която пишеше „Тъмница Три“. Отвори я рязко.

Красива червенокоса жена, обута в черни, прилепнали за тялото ѝ панталонки, по сутиен, ръкавици и черни ботуши от лачена кожа на тънки високи токове, държеше камшик над гол мъж на средна възраст, чиято глава беше скрита под черна кожена качулка.

Тя се обърна към отворената врата и сърдито натърти:

— *Моля?*

— О, аз моля за извинение — отговори Сара. — Господин Елкинд?

Изпод качулката се разнесе приглушен объркан глас:

— Да, госпожо?

— Господин Елкинд, аз съм специален агент Сара Кехил. Ужасно съжалявам, че се налага да ви обезпокоя, но мисля, че е крайно време да поговорим.

Централното управление на „Манхатън Банк“ се намиреше в привличаща погледите модернистична сграда, проектирана от Сесар Пели и разположена на Четиридесет и втора улица, близо до Лексингтън, в непосредствено съседство с управлението на основния конкурент „Ситикорп“.

Директорските кабинети бяха на два̀сет и седмия етаж, а този на Уорън Елкинд заемаше голяма част от ъгъла на сградата, обхващайки площ, достатъчна за малка фирма. Подът бе покрит от

стена до стена с персийски килими, а по коридорите имаше старинни мебели от орехово дърво.

Облечен в двуреден морскосин костюм за хиляда долара, със златиста вратовръзка и с вчесана назад коса, седнал зад необятното си бюро, Уорън Елкинд излъчваше обичайната за него строгост. На Сара ѝ беше трудно да свърже този бюрократ с изпотената шкембеста фигура, която бе видяла преди по-малко от час само по кожена качулка.

Уорън Елкинд беше директор на втората по значимост търговска банка на страната. Випускник на Амхърст, той от двайсет години бе женен за богата, известна сред хайлайфа нюйоркчанка, и имаше от нея четири деца. Беше директор на „ПепсиКо“, „Оксидентал Петролиъм“ и „Файделити Инвестмънтс“ и член на няколко елитни клуба. Имаше много връзки.

— Даа — проточи той, — адвокатът ми страшно ще се зарадва.

— И пресата — вметна Сара. — Да не говоря за вашите акционери. И няма да споменавам хилядите служители на „Манхатън Банк“.

— Съзнавате ли, че това е изнудване?

— Да — радостно призна Сара.

— И че мога да направя така, че да ви уволнят?

— Само ако успеете да го докажете — отговори тя. — Но ако аз си отида, ще ви повлека със себе си.

— Какво искате, по дяволите?

— Хм, мислех си, че така и няма да попитате. Господин Елкинд, ние разполагаме с доста сигурна информация, че вие или вашата банка, а може би и вие, и банката, сте набеязани за мишена от терористи. И се опитваме да ви кажем това вече втора седмица.

— От кого?

— Не знаем.

Той бавно кимна.

— Може би са лудите, които гръмнаха Оклахома Сити. Тези десни милиции са убедени, че главните банки са обединени в гигантска конспирация, включваща евреи, руснаци, Тристранната комисия и Съвета за международни отношения.

— Мисля, че който и да стои зад това, е значително по-умен и опасен от военизираните групи. Във всеки случай, нуждаем се от вашето сътрудничество. Преди няколко седмици сте се срещнали в

Бостън с Валери Санторо — момиче на повикване. Тя е била убита по-късно същата нощ.

Елкинд я гледа безизразно няколко секунди. Косъмчетата в ноздрите му бяха бели. Ръцете му бяха с идеален маникюр.

— Не знам нито за кого говорите, нито какво имате предвид.

— Господин Елкинд, разбирам ситуацията, в която се намирате. Вие сте женен мъж с четири деца, директор сте на основна банка и имате репутация, която трябва да пазите. Разбирам и причините, поради които не искате да признаете връзката си с Валери Санторо. Но потенциалните последици са крайно сериозни. Искам да ви уверя, че ще запазя името ви в пълна тайна и че всяка връзка с госпожица Санторо също ще...

— Вие май не разбирате английски! Не знам за кого говорите.

— В такъв случай ще ви съобщя, че от лимузина, наета на ваше име, е било позвънено на телефонен номер, регистриран на името на Валери Санторо. Това е документирано и представлява факт номер едно. Факт номер две: името ви бе намерено в „Ролодекса“ на Валери Санторо. Сега ще поговорим ли за няколко минути?

Елкинд продължително я изглежда, сякаш затруднен в решението как да продължи. Накрая заговори:

— Вижте, специален агент Кехил — каза той с подчертан сарказъм. — Не познавам никаква Валери Санторини или както, по дяволите, да ѝ е името. Казвате, че от лимузината ми е било позвънено на нейния телефон, така ли беше? И какво, дявол да ви вземе, ви кара да си мислите, че знам нещо по този въпрос? Защо сте уверена, че аз съм позвънил? Как, по дяволите, бих могъл да знам кой е имал достъп до лимузината, която съм наел?

— Господин Елкинд...

— Споменахте, че името ми било в картотеката на някакво момиче. И какво от това?

— Моля ви...

— Вижте, човек в моето положение е обект на всякакви атаки и схеми за измъкване на пари от луди хора и манияци. Подобни хора дебнат богатите като мен, без да откъсват поглед от нас. Те внимателно преглеждат „Четиристотинте“ на „Форбс“ и купуват адресите ни от компютърни компании, които въртят бизнес с подобни бази данни. Дори не познавам тази жена и съм раздразнен, че ми губите времето с

подобни дивотии. Ако ще ме обвинявате в убийството на някакво момиче, за което не съм чувал, моля, направете го. Но първо се уверете, че уликите ви са железни. Защото ще ви изритат от работа с гръмотевичен смях. Аз лично ще се погрижа за това.

Сара почувства, че лицето ѝ пламва от гняв. Тя съзнателно заби поглед в ръждивочервения килим и се насили да се концентрира върху цветния мотив на него.

— Това заплаха ли е?

— Това е предсказание. Не съм лишен от приятели. Не се ебавайте с мен! — И той рязко се изправи.

— Седнете, моля — каза тя. После извади портативен касетофон от чантичката си и натисна бутона за прослушване. След като пусна разговора между Елкинд и Валери, тя каза: — Това, в допълнение на документираното ви членство в „Бримстоун кльб“, може да стане публично достояние чрез използване на изкусно организирано изтичане на информация. Което ще означава край на царуването ви в „Манхатън Банк“. Не искам да ви описвам унижението, на което ще бъдете подложен. Не се съмнявам, че собственият ви борд на директорите незабавно ще поиска оставката ви.

— Личният ми живот си е моя собствена работа.

— Не и за човек с вашето положение в обществото.

— Не виждам никаква разлика между това, което правите сега, и начина, по който сте преследвали Чарли Чаплин. На вас самата не ви ли се струва отвратително?

— О, понякога и аз мисля така — призна Сара. — Но предполагам, че този начин на игра ви е добре познат.

— Това обвинение е достойно за Макиавели...

— Точно така... понеже целта оправдава средствата. Всички винаги са за опазване на личните права, освен ако не нарушаваме „правата“ на терористи и убийци — тогава всички са за нашето разузнаване. Не знам защо, но си мислех, че заплахата от терористична атака срещу вашата банка би трябвало да ви убеди да ни сътрудничите още преди много време, но сега виждам, че съм бъркала. Добре, нека изборът бъде ваш: или ще ми кажете всичко, или ще загубите кариерата, а може би и семейството си.

Сара си спомни страниците за обществени прояви в „Таймс“ и „Таун & Кънтри“, където често показваха съпругата на Уорън Елкинд в

поредната ѝ благотворителна изява.

Иванджелийн Елкинд явно не знаеше нищо за наклонностите на мъжа си, следователно заплахата от разкритие имаше тежест. Сара се отвърщаваше от себе си, макар външно да изглеждаше съсредоточена и хладнокръвна.

Разбира се, в никакъв случай не бе сигурно, че признаването на сеансите с Валери щеше да разруши брака на Елкинд. Понякога семействата намират неочаквано дълбоки артезиански кладенци на вътрешни ресурси и устояват на много силни сътресения. Но едно бе напълно сигурно — кариерата му на преуспяващ и властен американски banker със сигурност щеше да бъде унищожена.

— Валери Санторо е била наета да открадне CD-ROM от вашето куфарче... — опита се да продължи тя.

— Нищо не е било открадвано от моето куфарче — прекъсна я той.

— Не. Тя го е взела за малко, след което го е върнала на администрацията в „Четири сезона“.

— Какво се опитвате да...

— Говоря за един CD-ROM. Случайно да сте открили, че сте го сложили „по грешка“ на друго място, докато сте били в хотела?

— О, Господи Боже! — Елкинд пребледня като мъртвец.

— Какво има?

— Дискът... мислех, че някак е изпаднал от куфарчето ми. Искам да кажа... той просто не би могъл да представлява ценност за никой друг... никой не би могъл дори да предполага какво точно е записано на него. Когато ми го върнаха, сметнах, че някак е паднал от куфарчето ми.

— И какво има на него?

— Всяка година ние записваме на CD-ROM кодовете за удостоверяване на самоличността — така наречените „електронни подписи“ — използвани от всеки отделен компютър през всеки отделен ден. Електронният подпис се използва при изпращането на пари по целия свят с компютър по време на електронния обмен на документи. Точно за това бях отишъл в Бостън — трябваше да присъствам на заседание във връзка с мерките за сигурност. Веднъж годишно всички шефове на банката или упълномощени специално за случая техни представители се събират и получават тези ключове.

— Следователно онзи, който притежава подобен криптографски ключ...

— ... може да проникне в нашата мрежа, да фалшифицира трансакции и да открадне по този начин милиарди долари. Страх ме е дори да се замисля за последиците.

— Но ако се окаже, че банката неочаквано е загубила голяма сума, няма ли Федералният резерв да се намеси и да я рефинансира?

— Господи, не... Проклетите банкови реформи! Федералните отскоро говорят за „морални задължения“ и твърдят, че не сме били достатъчно стриктни с клиентите си. Истината е, че само осем процента от активите на „Манхатън Банк“ са надеждно вложени в държавни облигации или тройно подсигурени гаранции на раздаваните кредити и са с относително висока степен на ликвидност.

— Какво означава това?

— На практика означава, че е достатъчно да загубим към сто милиона долара, за да станем неплатежоспособни... Така, сега ми кажете какво искате да направя, моля.

— Искам да се срещна с вашия директор по безопасността — отговори Сара. — И то веднага.

Директорът по безопасността на „Манхатън Банк“ беше жена, малко под петдесетте, и се казваше Роузбет Чапман. Тъй като се оказа, че е бивш служител на Бюрото, Сара помисли, че ще имат общи неща, за които да побъбрят.

Роузбет Чапман обаче не си падаше по бърбенето, а само сумтеше като раздразнена чистачка. Косата ѝ бе тупирана в идеално подравнена бледоруса топка, а розовото червило на устните ѝ бе нанесено с безукорна прецизност. Гласът ѝ беше плътен контраалт, а тримата ѝ помощници стояха отстрани и слушаха в почтително мълчание. Уорън Елкинд, изглежда, наистина имаше страст към силните жени.

— Искате от нас да задействаме плана за управление в кризисна ситуация, така ли? И очаквате „смислен план“, както сама го нарекохте. От друга страна, не ни представихте абсолютно никакви доказателства за очаквана атака нито срещу Централното управление на „Манхатън Банк“, нито срещу някои от клоновете ни.

— Не е съвсем така — възрази Сара. — Разполагаме с прехванат телефонен разговор...

— Който звучи безсмислено. Това е разговор, голословна заплаха.

— В нашата работа не винаги си позволяваме да разчитаме дори и на заплаха... — пак се опита да започне Сара.

— Имате ли представа колко заплахи се отправят срещу тази банка?

— А какво друго, по дяволите, очаквате да получите? — не издържа Сара. — Искате да опрете ухо в тиктакаща бомба? Или да видите как цялата ви сграда рухва в развалини? А може би се надявате да получите нотариално заверена декларация, подписана от терористите и... и желаете със собствените си очи да проверите дали срокът на нейната валидност не е изтекъл?

Роузбет Чапман на свой ред избухна:

— А вие искате да изпратите отряд за обезвреждане на бомби, който да претърси клоновете ни, така ли? Сигурно държите публично да се обяви, че някой ден, може би скоро, може би кой знае кога, „Манхатън Банк“ ще бъде ударена от терористи? Имате ли някаква представа как ще се отрази това на бизнеса ни?

— Добре — примирително каза Сара. — Нека се споразумеем за следното: ще изпращате периодично групи от цивилно облечени експерти, които незабелязано от клиентите ви ще претърсват за бомби. Никой няма да се досети за нищо. Ще засилите мерките за сигурност, тук и във всичките си клонове. Ще удвоите и дори утроите личната охрана на Елкинд. И, за бога, променете кодовете за достъп до банковата ви компютърна система незабавно. Съгласна ли сте поне на това?

Роузбет Чапман я гледаше мрачно и след дълга пауза каза сопнато:

— Да. Това можем да направим.

50.

— Ах, дявол да го вземе — извика Кен. — Значи Елкинд проговори. Я да чуем какво мисли за компрометиращите ситуации.

— Не, няма да разговаряме на тази тема — гнусливо сбърчи нос Сара и седна. — Бих предпочела дори да не мисля за тези неща. По неговите думи на диска е бил записан годишният комплект пароли за влизане в тяхната мрежа, което не е никак малко, като се има предвид, че става дума за по една парола за всеки компютър и за всеки ден. Той смята, че човек с достъп до тази информация може да открадне милиарди долари от банката. Това звучи ли ти правдоподобно?

— Да.

— Обясни ми.

Кен въздъхна с въздишката на експерт, който се ужасява от перспективата да обяснява на езика на невежите.

— Добре... Така нареченият „кеш“, парите в наличност, онова, с което години наред сме си купували чаша кафе или сме използвали за бакшиш на сервитьора, смешните банкноти и монети... та, казвам, тези неща изчезват, разбираш ли? И много бързо се превръщат в история. Днес пет от всеки шест долара в икономиката не са кеш, ами... въздух. Потоци от нули и единици се стрелкат с безумна скорост в киберпространството. Трилиони долари ежедневно рикошират от компютър до компютър по целия свят. Казах *трилиони* — може ли мозъкът ти да си представи за какво става дума?

Сара бавно поклати глава, потънала в размисъл.

— Искам да кажа следното: човек може да заяви, че кешът е абстрактно понятие, нали така? Къс оцветена хартия, отпечатана в нечий монетен двор. Същото се отнася и до чековете — какво друго наистина са те, освен своеобразни разписки за дължими суми? Окей, но наистина големите пари — говоря за космическите суми — се придвижват с помощта на компютрите. В миналото, когато една банка е искала да изпрати един милион долара, тя е използвала за целта куриер с парче хартия в ръката — чек на приносителя. Сега това се прави чрез електронен превод на сумата.

— А каква е гаранцията срещу кражба?

— Да, щях да стигна и до това. Истината е, че тази система адски улеснява нещата. Само истинските глупаци днес нахълтват в банките с револвери и маски, за да откраднат онези десетина хиляди долара, с които средната банка разполага в наличност. Нещастници! Но през 1988 една група в Чикаго едва не се измъкна със седемдесет милиона долара, откраднати чрез електронен превод.

— Но не са се измъкнали, така ли?

— Само защото са били тъпаци. Работата е там, че истината за тези удари почти никога не излиза на бял свят, понеже хората не искат да разкриват, че са ги прецакали. И все пак през 1982 или 83-та един пич влязъл в една американска банка — забравил съм вече къде — позавъртял се наоколо с цел „социално инженерство“...

— Това пък какво е?

— О, това е хакерски жаргон за ситуацията, когато използваш хора, за да извъртиш някой номер с компютри. Та въпросният тип се представил за човек на Федералния резерв, обяснил, че е дошъл със задача да провери нещо свързано с мерките за сигурност и успял да прехвърли 10.2 милиона долара по швейцарска сметка, където мигновено закупил с тях диаманти... и се изпарил във въздуха.

— Наистина ли?

— О, да. Сецам се и за един случай от 1989 година, когато измамник от Малайзия изработил двама служители на „Суис Банк Корпорейшън“ в Цюрих за голяма сума, убеждавайки ги да прехвърлят двайсет милиона долара на нюйоркски клон на австралийска банка. Ордерът бил фалшифициран, но кой да разбере? Двайсетте милиончета мигновено се озовали в Австралия, бързо се разпределили по множество отделни сметки и изчезнали в ефира, без да оставят следа. Когато швейцарците се усетили, парите вече все едно че никога не били съществували.

— Значи ако някой разполага с компютърните пароли...

— Шегуваш ли се, Сара? Господи, та този човек може да задигне всички пари на банката само за един ден. Май ще трябва да хвърля едно око на компютрите в „Манхатън Банк“, а?

51.

Ако сте наркотрафикант, търсец начин да прекара няколко хиляди килограма кокаин в Съединените щати, вероятно ще се спрете на един от няколкото отдавна изпробвани метода, разработени от наркокартелите. Можете да скриете стоката в кухините на специално изработени алуминиеви заготовки, натоварени в трюма на венецуелски кораб, пристигащ на пристанището в Ню Арк. Или да я превозите в камиони през мексиканската граница, заровена сред строителни материали.

Ако сте внимателен и ако товарните ви документи са в ред, вероятността е на ваша страна.

Но ако имате за задача да прехвърлите относително малки количества контрабандна стока, без значение дали става дума за наркотици, експлозиви или обогатен плутоний за изработване на атомна бомба, има друг, много по-безопасен начин.

Трябва само да се възползвате от някоя куриерска служба за бързо изпращане на пощенски пакети като DHL, „Федерал експрес“ или „Еърборн“. Милиони пакети влизат в САЩ всеки ден, като поне стотина хиляди от тях са „бърза поща“ и те изключително рядко се подлагат на проверка.

„Операторите за експресни пратки“, както американското правителство официално нарича Международните куриерски служби, подлежат на стриктен контрол съгласно дълъг списък от правила, постановени в том 19 на „Американския кодекс за потребителски услуги“, част 128. Тези „оператори“ са длъжни да докажат по удовлетворителен за американските митничари начин, че транспортните им средства са достатъчно надеждни и че всеки техен служител е бил назначен след подробно проучване с оглед неговата пригодност за този вид работа.

Международното летище „Джон Ф. Кенеди“ в Айдълуайлд, Ню Йорк, представлява общ митнически пункт, своеобразна фуния, през която минават всички бързи пратки от Европа. За да се ускори митническата процедура, повечето куриерски агенции предварително

изпращат по компютърен начин декларация, чиято цел е да даде възможност на американската митническа служба да обработи също така предварително каргото в самолета. В края на краищата, тази служба не би могла да инспектира всеки отделен пакет от хилядите, минаващи през „Джон Ф. Кенеди“.

Етиен Шарейрон, специалистът по обезвреждане на бомби от Лиеж, Белгия, когото Бауман бе наел да конструира взривателя, изпрати по DHL, Брюксел, два пакета в два различни дни. Всеки пакет съдържаше отделен проектиран по задание взривател, умело скрит във вътрешността на комбиниран CD-радиокасетофон, модел „Сони CFD-30“.

Шарейрон знаеше маршрута, по който ще пътуват пакетите на DHL. Първо, беше му известно, че Брюксел е европейската централа на DHL. Знаеше още, че пакет, изпратен от офиса на DHL в Брюксел, ще замине с някой от частните „Боинг-727“ на DHL. Знаеше и че пакетите, съдържащи взривателите, ще пристигнат на летище „Кенеди“ към един или два часа през нощта, ще минат през митницата и ще бъдат натоварени на друг самолет на DHL, за да пристигнат към девет сутринта в Синсинати, където е американската централа на DHL. Следователно, още на следващия ден те щяха да се намират в ръцете на човека, който ги бе поръчал. Като цяло пратката щеше да пристигне за не повече от два работни дни.

Шарейрон си беше свършил работата и бе избрал добър, относително надежден вариант за изпращане на детонаторите. Бе пропуснал да съобрази един-единствен фактор, който се казваше старши инспектор Една Мей Джонсън.

Джонсън работеше за американската митническа служба вече трийсет и шест години. Яка чернокожа жена със свиреп вид и остър интелект, тя бе известна сред приятели и почитатели като „Орловото око“, а сред онези, които се изпречеха на пътя ѝ, с много други прозвища, някои далеч не толкова ласкателни, а други — направо нецензурни. Над четиридесет години съвместен живот бяха научили съпруга ѝ да не се опитва да ѝ погажда номера.

До същия извод бяха стигнали и лицензираните митнически посредници, на които се налагаше да се занимават с нея всяка нощ, когато пристигнеха пратките. Те до един знаеха, че щом инспектор Джонсън е на смяна, никому няма да се удаде да промъкне нещо

покрай нея. Всичко щеше да бъде стриктно по правилата. Тя преглеждаше сякаш под микроскоп митнически декларации, товарителници, търговски фактури (официалният формуляр, изискван от американските митници, всъщност се нарича декларация за внос и в нея се описва съдържанието на пакета, стойността на товара и неговото предназначение), търсейки — и откривайки — дори най-малки несъответствия.

Сред митническите посредници имаше и такива, които се кълняха, че откриването на подобни несъответствия води Една Мей до оргазъм. Намереше ли нещо нередно, човек можеше да е сигурен, че ще направи всичко по силите ѝ да оправи работата, дори това да означаваше задържане на цялото карго.

В куриерския бизнес има една дума, от която настръхват косите на всички, и тя е „разпломбиране“: това означава да се накара превозвачът да отвори контейнера и да прекара три вълнуващи часа в прехвърляне на две хиляди пакета, за да се намери онзи нещастен, нищожен и мизерен малък плик, чиито документи са били объркани. Имаше хора, които подозираха, че това ѝ доставя неимоверно удоволствие.

Та значи, ако сте в куриерския бизнес и Една Мей е нощна смяна, специално се постараете всичко да е наред. Уверете се, че нещата, които митничарите винаги държат да прегледат ръчно — животински продукти, лекарства, витамини, храна — са в отделен контейнер, за да не задържите хиляди други пакети.

Освен това проверете, че стойността, вписана в товарителницата, съответства на обявената в декларацията за внос; накрая убедете се сами, че нито един товар не е по-тежък или пък с по-голям обем от приетите норми.

Защото, ако вие пропуснете това, Една Мей със сигурност ще го забележи.

Всъщност тази нощ нямаше нищо нередно в документите на DHL. Те бяха напълно изрядни. Инспектор Джонсън прегледа списъка със съдържанието на пратката — тя предпочиташе да работи, използвайки разпечатка на принтер, защото бе убедена, че екранът на

монитора предразполага към грешки — и не намери нищо, на което да възрази.

И докато обработваше документите, се върна при компютъра и извика на екрана обобщената декларация за внос. Тогава там излезе мигащо съобщение „ПРЕГЛЕД“.

Автоматизираната система е програмирана да избира по напълно случаен начин някоя партида, придържайки се към предварително заложен в нея определен обем на извадката, и да я определя за преглед. „ПРЕГЛЕД“ означава, че съответната пратка се задържа за физически оглед на съдържанието ѝ.

Тя вдигна поглед към посрещача и каза:

— Е, Чарлз, тази нощ нямаш късмет. Този товар се задържа.

— О, господи... — изпъшка нещастникът.

— Хайде, хайде, по-добре се хващай за работа и уведоми DHL.

Ще им се наложи да разтоварват.

Шестте големи контейнера бяха свалени от самолета и пренесени в склада на митницата. На служителите на DHL бе наредено да ги разпломбират. Доведени бяха кучета, които дадушат пакетите. Не се намериха експлозиви, но в един от пакетите, изпратен от Флоренция, Италия, откриха седем едри бели трюфела, опаковани заедно с ароматизирани сапуни, за да се скрие острият им аромат.

Инспектор Джонсън избра по случаен начин още дузина пакети и ги даде за оглед на рентгена. После поиска няколко от тях да бъдат разопаковани. Огледа съдържанието им сама, убеди се, че то отговаря на вписаното в товарителницата, и накара работниците да ги запечатат пак с яркожълта скоч лента, надписът на която информираше получателите, че техните пратки са отваряни от американската митническа служба.

Единият от пакетите, които бе дала за оглед с рентген, според товарителницата и митническата декларация трябваше да съдържа комбиниран CD-радиокасетофон. Макар огледът да бе разкрил, че онова, което е вътре, най-вероятно е указаното устройство, Една Мей Джонсън видя нещо подозрително в теглото.

Пакетът беше по-тежък, отколкото би следвало да бъде. Нейното вечно безпокойство бяха наркотиците, а сам Бог ѝ бе свидетел, че наркотрафикантите не спираха да измислят нови начини за пренос на своята стока. Затова накара хората на DHL да разпечатат пакета и сама

разглоби матовочерния „Сони CFD-30“. Докато развиваше винтовете, се наслаждаваше на изящната му форма и дори през главата ѝ мина мисълта колко много би се зарадвал нейният внук Скот на нещо като това. Питаше се колко ли може да струва.

Най-сетне внимателно свали долния капак. Вътре, вместо нормалните електронни части, намери черна кутия с някакви индикатори на капака. Наистина беше нещо електронно, но мястото му не бе тук.

— Какво е това, по дяволите? — попита високо тя.

Целият пакет незабавно бе изпратен в Бюрото по алкохола, тютюневите изделия и огнестрелното оръжие за подробна инспекция.

Там установиха, че фалшивият комбиниран касетофон служи само за опаковка на черна пластмасова кутия с размера на кутия за обувки с метален капак. В нея имаше микровълнов датчик, няколко крайно любопитни приспособления, скоби за прикрепване, жици и места за завинтване.

Специално отделение явно бе предвидено за батерия. Особен интерес представляваха втулките с резба за завинтване към нещо. Тогава един от агентите на бюрото се досети, че ако към тях се завинти капсул-детонатор...

Не, това не беше възможно, нали?

Защото в такъв случай се оказваше, че в опаковката на фалшивия касетофон е скрит взривателят на необикновено сложна бомба.

52.

Беше още само шест сутринта и Сара лежеше в леглото, мъчейки се да се разсъни, когато телефонът иззвъня.

Четиридесет и пет минути по-късно тя вече се намираше в залата за съвещания към кабинета на заместник-директора на ФБР, отговарящ за нюйоркското управление, грамаден, двуметров белокоос ирландец на име Джозеф Уолш. До него — и това бе единственото лице, което ѝ бе познато — седеше Хари Уитман, ръководител на Обединеното звено за борба с тероризма. Когато я представиха на останалите двама мъже по ризи с къси ръкави, стомахът ѝ направи салтомортале: единият беше доста пълен негър на име Алфонс Мичъл, първи заместник-комисар на Главното управление на нюйоркската полиция, а дребният жилест мъж до него се казваше Томас Максуйни и беше шеф на детективския отдел в полицията. Съвещанието беше явно на високо ниво и темата очевидно бе повече от сериозна.

По средата на масата имаше телефон с говорител и малка, вече ядовито съскаща кафеварка. Тя си наля чаша кафе, усмихна се на Уитман и седна при останалите.

— Да започнем с най-важното — каза помощник-директор Уолш, обръщайки се директно към Сара. — Не зная дали ще възприемете тази новина като добра или лоша, но считано от този момент, вашето разследване придобива статут „широкомащабно следствие“.

Сара кимна, без да издава емоциите си, защото най-малко от всичко искаше да се досетят за страха, която започваше да я обхваща. Широкомащабно следствие можеше да се разреши само от най-високо ниво, от самия Генерален прокурор, съгласувано с директора на ФБР. За да стане това, трябваше да са налице неопровержими улики, подлежащи на уточняване. Защо така неочаквано? Какво се бе променило?

Той продължи:

— Американската митническа служба откри в пратка на DHL компонент на сложна бомба. Хърб, ще поемеш ли от тук нататък?

— Да — чу се от говорителя на масата. Беше гласът на Хърбърт Маси, ръководител на техническата секция към превъзнесената от всички лаборатория на ФБР. — Благодарение на съвестната работа на хората от митницата на Джей Еф Кей и не без значителна доза късмет попаднахме на обикновен на външен вид портативен CD-плейър, прехванат по пътя му от Брюксел за Манхатън, или по-точно за клон на компанията „Пощенски кутии, Инк.“, разположен непосредствено до Колумбийския университет. — Чу се изшумоляване на разлиствани листа хартия. — Вътре се оказа скрит доста сложен запалителен механизъм.

— Това е част от бомба, Сара — поясни Алфонс Мичъл, първият заместник на полицейския комисар.

Сара прехвърли наум няколкото възможни остри отговора, но накрая просто кимна вежливо.

Междувременно гласът на Хърб Маси уточни:

— Доколкото ми е известно, агент Кехил е работила по случая Локърби, така че вероятно има представа от устройството на бомба. Както и да е, митницата изпратила находката до БАТИОО, а те я предадоха на нас. Ще призная, че се наложи да повиша глас, но в края на краищата нашите техници се оправиха доста чевръсто. — В случаите, нямащи отношение към тероризма, разследването щеше да бъде поето от Бюрото по алкохола, тютюневите изделия и огнестрелното оръжие. При дадените обстоятелства обаче анализът на взривателя беше направен от секцията на Маси към Лабораторията по криминалистика.

— Кога е пристигнал пакетът на летището? — попита Сара.

— Предната нощ.

— Значи, ако не го бяхме открили, сега трябваше вече да е изпратен по указания адрес?

— Правилно — отговори Маси. — Под кожуха на CD-плейъра имаше друга кутия, в която намерихме някои доста интересни неща. Имаше например джобен приемник на пейджър, свързан с реле.

— Дистанционно управление — уточни Сара. — Карайте нататък.

— Имаше още електронен таймер, който, изглежда, се използва за задействане на механизма, ако не бъде нарочно спрял. Но най-дяволската хитрост бе микровълнов датчик, свързан по такъв начин, че

да задейства взривния механизъм, когато някой се приближи на по-малко от осем метра до бомбата.

— Агент Маси — прекъсна го шефът на детективите, — интересува ме експертното ви мнение: според вас за какъв вид бомба е предназначен подобен взривател?

— Има няколко възможности. Отсега например може да се каже със сигурност, че не е предназначен за задействане в самолет.

— Защо сте сигурен в това? — попита помощник-директор Уолш.

— Няма барометрични свойства, нито е чувствителен към удар. Това означава, че не е проектиран да взриви бомба в самолет, достигнал определена височина или раздрусван от съприкосновението със земята при кацане. Освен това пейджърът е предназначен да получи радиосигнал за задействане, което за нас е указание, че идеята е това да стане по специално подадена команда.

— Добре — пожела да уточни Уолш, — след като бомбата трябва да бъде задействана чрез пейджър, това не налага ли ограничения относно местата, където може да бъде поставена? Нали все пак радиосигналите не проникват абсолютно навсякъде?

— Да — съгласи се Маси. — Можем да бъдем доста сигурни например, че бомбата не е — или може би трябва да кажа *не е била* предназначена да избухне примерно в тунел или в метрото.

— Или в подземен паркинг — подметна Хари Уитман, който сигурно никога нямаше да забрави атентата в Световния търговски център.

— Точно така — долетя гласът на Маси. — Всички тези места са твърде екранирани, за да позволят на активирация сигнал да стигне до пейджъра или най-малкото това не може да стане с достатъчна степен на сигурност. Знаете какво е когато опитвате да използвате клетъчния си телефон в гаража на паркинг, нали?

Томас Максуйни се наклони напред и го прекъсна:

— Бих искал да се върнем на микровълновия датчик. Интересува ме какво определя границата от осем метра? Не трябва ли да помислим по какъв начин това допълнително уточнява мястото, където е трябвало да бъде поставена бомбата? Например, ако тя се намира на улицата или на оживено място, където винаги има хора, взривният

механизъм веднага ще се задейства, нали така? Значи идеята е била да бъде поставена на място, където няма много хора.

— Да — съгласи се Сара. — Другата възможност е да бъде инсталирана през нощта в безлюдна сграда.

— Възможно е — каза Маси.

— Но има и още нещо — продължи Сара, оглеждайки мъжете, преди да си налее втора чаша кафе. — И то е може би най-важното. Замисълът е бил бомбата да избухне при всички обстоятелства, разбирате ли? Таймер, микровълнов датчик, активиран по радиото пейджър — по един или друг начин, бомбата е трябвало да избухне на всяка цена!

— Е? — попита Алфонс Мичъл.

— Ами сега вече знаем много за *намеренията* на терориста или терористите — обясни Сара. — След като не са предвидени средства за изключване на взривателя, можем да сме сигурни, че операцията не предполага искане на откуп или някакъв опит за изнудване. *Те не желаят нищо от нас!* За разлика от нормалните терористи — ако в тази фраза изобщо има някакъв смисъл — нашите хора не искат Съединените щати да освободят затворници, да прекратят война или нещо подобно. *Те искат разрушение на всяка цена!*

— Това е правилно — чу се гласът на Маси.

Напрежението в стаята рязко се покачи.

— Хм... госпожо Кехил — обади се Алфонс Мичъл от Главното управление, — вие пропускате най-важния факт. Няма да има никакво разрушение. *Защото проклетият взривател е в ръцете ни!* Без него нашите терористи нямат бомба, нали така?

— О, чудесен извод! — отсече Сара. — И какво сега... да започва ли нашата група да си събира нещата, или ще ни дадете ден-два, за да свикнем с тази мисъл?

— Сара! — предупредително се обади Хари Уитман.

— Съжалявам — извини се Сара. — Просто искам да отбележа, че направеният коментар беше нелеп, бих казала даже опасен. Откъде знаем дали не съществуват примерно цяла дузина подобни взриватели, че те вече не са пристигнали в страната и че за разлика от този случайно разкрит, не са в ръцете на получателя си? Или дори да приемем, че този взривател е единственият, какво би могло да попречи

на нашия терорист да вдигне слушалката на телефона и да си поръча нов? И да нареди да му го изпратят по друг начин.

— Ясно — обади се Уолш. — Не можем да изключим подобна възможност.

Алфонс Мичъл отпи глътка кафе в гневно мълчание.

— Агент Маси — попита Сара, — от онова, което знам за работата на пейджърите, мисля, че не е възможно да си купиш пейджър просто така, а трябва едновременно с покупката да се абонираш и за съответната телефонна услуга, така ли е?

— Ами... и да, и не — въздъхна Маси. — Пейджър можеш да купиш винаги и навсякъде. Но за да *заработи* трябва да наемеш и услугата.

— Добре, в такъв случай имаме отправна точка. — Сара огледа събралите се край масата с усмивка. — Ще установим връзката между пейджъра и доставчика на услугата и ще видим кой е подписал договора. Даже ако е сключен под фалшиво име, това не може да стане без предоставянето на определена информация, така че има за какво да се закачим...

— Не — прекъсна я Маси, — не е толкова просто.

Алфонс Мичъл скрито се усмихна зад чашата кафе.

— Защо не? — осведоми се Сара.

— Първо на първо, серийният номер на пейджъра е изтрит. Онзи, който е проектирал това нещо, е бил необикновено предвидлив.

— Но има и други начини... — започна Сара.

— Купуваш си пейджър от компания, предлагаща съответните услуги — каза Хари Уитман, — и наемаш услугата, нали така? После купуваш от втора фирма друг пейджър, този път без услугата. Сега всеки пейджър е програмиран да реагира на цифров код, изпращан до него. И ако изследваш първия пейджър и промениш по съответния начин втория, така че да реагира на цифровия код, предназначен за първия...

— Стана много сложно... — прекъсна го Уолш.

— Аз разбрах — нетърпеливо се намеси Сара. — Пейджърът, свързан към взривателя, работи като онзи, който е бил купен заедно с услугата, но ако се опитаме да открием следа, тръгвайки с него, няма да стигнем доникъде. Умно.

— Точно така — потвърди Хърбърт Маси. — Но аз се опитвам да стигна до гвоздеа в програмата, а все не мога. Чуйте сега внимателно. Нашите техници имат теория кой стои зад всичко това.

— И кой е той? — не се стърпя Сара.

— Либия.

— Боже мой! — избухна Хари Уитман.

— Откъде знаете? — попита помощник-директор Уолш.

— Добре — с наслаждение обясни Маси. — Ще трябва да наградя едно от момчетата с допълнителен почивен ден. Таймерът е от онази партида, която Ед Уилсън продаде на Либия още през 1976 година.

Сара и другите участници в съвещанието от ФБР много добре разбираха за какво говори Хърбърт Маси, но никой от полицията нямаше представа какво означават думите му. И наистина, историята за Либия и излезлия от контрол агент на ЦРУ Едуин Уилсън беше написана... но не до края.

Публично известно е, че Едуин Уилсън — служител на ЦРУ и изменник — с помощта на съучастник беше успял да продаде на Муамар Кадафи двайсет тона пластичен експлозив „Семтекс“^[1], който впоследствие беше използван в множество терористични нападения по целия свят. Също така достояние на обществеността е, че Уилсън е продал на либийското правителство три хиляди електронни таймера за използване във взривни устройства.

Онова, което не бе станало достояние на широката общественост, бе как и откъде се бе снабдил с тях Уилсън. Той ги бе получил от същия източник, който ги изработваше по договор за ЦРУ. Уилсън бе възложил производството на тези таймери на човек, живеещ в околностите на Вашингтон, уважаван изобретател с над шестстотин патента, регистрирани на негово име, който в продължение на дълги години бе разработвал високотехнологични устройства за нуждите на разузнавателната общност в Съединените щати. Същият човек, който едно време бе правил сателити за Военновъздушните сили в тяхната база „Едуардс“ и бе считан от всички за гений.

Изобретателят знаеше, че Едуин Уилсън е служител на ЦРУ, но не можеше да знае, че той действа от свое име, а не от името на Управлението. Фактът, че Уилсън му бе платил за таймерите в брой,

сигурно би трябвало да го обезпокои, но Уилсън ловко бе отклонил вниманието му.

Така изобретателят проектира и изработи три хиляди таймера, монтирани в черни пластмасови кутийки. На капачетата имаше светодиода и ключ. Таймерът можеше да се наглася на интервал от нула до сто и петдесет часа със стъпка един час. Чак до 1988 година тези таймери почти без изключение бяха намирани във всички бомби, поставени от арабските терористи.

— Значи мислите, че Хенрик Бауман е нает от либийците? — попита Сара.

— Напълно е възможно. Всичко води натам — каза Хърбърт Маси.

— Браво — възкликна Хари Уитман.

— Добра работа — призна и Сара. — Добре, сега искам този взривател да бъде сглобен, да бъде опакован и още днес да бъде предаден на „Пощенски кутии, Инк.“.

— Какво, по дяволите... — почна шефът на детективите Максуйни.

— Сара — обади се и Уитман, — ти не си с всичкия си.

— Нищо подобно — отвърна тя. — Искам пощенският клон да бъде поставен под интензивно наблюдение. Мисля, че някой ще се появи да поиска колета. Да ви напомням ли, че още не сме сигурни дали става дума за Бауман? Допуснали сме, че е той, нищо повече.

— Агент Кехил — чу се напрегнатият глас на Маси, — ние още не сме приключили с огледа на устройството.

— Ако го задържим по-дълго, Бауман без съмнение ще стане подозрителен и може изобщо да не се покаже. Колетът трябва да пристигне днес — ден закъснение може да се приеме, но не повече. Освен това искам да се организира пълно подслушване на всички телефони в съответния клон на „Пощенски кутии, Инк.“ за в случай, че Бауман — или който и да било друг — се обади да провери какво става с пратката. Ако аз бях на негово място, щях да постъпя точно така.

— Май не ме чухте — оплака се отново Маси. — Казах, че още не сме свършили.

Заместник-комисар Алфонс Мичъл мрачно изгледа Сара и бавно поклати глава.

— Окей — отстъпи Сара. — Тогава поне намерете дубликат на касетофона, опаковайте го по абсолютно същия начин и го предайте в пощата днес, използвайки за целта редовен камион на DHL, както нормално би станало. А, и още нещо. Митническата служба обикновено използва жълта скоч лента за опаковане на пакетите, отваряни от нея, на която пише „Отваряно от митницата на САЩ“ или нещо в този дух. Не искам този пакет да бъде запечатван с такава лента. Искам да изглежда като че ли не му се е случвало нищо особено. — После отново огледа събралите се около масата и заяви: — Ще го хванем този мръсник.

[1] Произвеждан първоначално в Чехословакия. — Б.пр. ↑

53.

През следващите дни Бауман работи почти без да спира и нае не един, а два обзаведени апартамента в различни части на града под различни имена, представяйки се като съвършено различен тип човек. Нае и един малък склад на забутана уличка, който можеше да използва за гараж.

После се свърза с компютърния магьосник („кракер“, както бе научил, че трябвало да казва), но той — нямаше как да не му отдаде дължимото — настоя да се срещнат лице в лице. Бауман знаеше за него само, че е около трийсетте, че има самомнение, граничещо с мегаломания, че работи епизодично и само срещу фантастични суми. Най-важното обаче бе, че младокът му бе препоръчан от амстердамския посредник, който го бе нарекъл „човек с рядко умение, супермозък и истински магьосник“.

Името на кракера бе Лио Краснер. Работеше за бизнесмени, които не харесват балансите по кредитните си карти и искат да ги променят, за частни детективи и за репортери, търсещи сензации. Беше готов да работи за всякаква организация, способна да го заинтригува, само не и за правителството.

Славата на Краснер бе плъзнала из подземния свят на компютърните кракери още през 1991. Официално се признава, че по време на войната в Персийския залив телевизионната компания Си Ен Ен е наела известен брой компютърни кракери, хакери и фрийкъри^[1] за да заобиколи наложените от американското правителство ограничения за информиране на пресата. На тези компютърни магьосници им беше плащано да прехващат военния трафик от и към комуникационните спътници и да го разшифроват. Краснер се бе оказал ключова фигура в този проект и бе станал незаменим за Си Ен Ен и другите телевизионни мрежи, както и за различни частни лица, желаещи да разберат какво става там.

Бауман си уговори среща с Краснер в един изненадващо ярко осветен, но занемарен ресторант на Уест стрийт, чиито изплескани прозорци гледаха към отвратителна улица.

Лио Краснер се оказа нисичък и невероятно дебел, почти подпухнал. От двете страни на месестото му лице се спускаха огромни бакенбарди. Неизмитата му коса стигаше до яката. Носеше очила с оцветени стъкла и дебели рамки.

Бауман се представи, използвайки американско име и съответна легенда. Краснер протегна влажната си пухкава ръка, за да се ръкуват. След няколко минути, през които се разбра, че общите приказки са безсмислени, Бауман премина на темата и каза накратко какво иска.

Краснер, който до момента бе слушал, скрил уста зад малкия си кръгъл юмрук, бавно премери с поглед Бауман и загадъчно се поусмихна. На съседната маса седна посетител, остави на масата сака си и се зачете в някаква измачкана книга.

— Говорите за нещо изключително сериозно — каза накрая Краснер. — Нещо, след което силно ще се размирише. Най-сетне нещо, след което сигурно дълго, много дълго няма да мога да работя.

— Може би да, а може би не.

— Предполагам сте наясно, че става дума за голяма, действително значителна сума пари?

— Имам предвид шестцифрена сума за няколко дни работа — намекна Бауман.

— Шестцифрена ли? — презрително изсумтя Краснер. — Тогава си намерете някой гимназист. Сигурно се шегувате.

— Добре, предложете хонорара си вие в такъв случай. Но не забравяйте, че в крайна сметка сте само подизпълнител. Да чуем какво искате.

— Хонорарът ми е милион долара и не ме интересува дали ви харесва, или не.

— Не разполагам дори с близка до това сума — отсече Бауман.

— Тогава направете поне сериозно предложение.

— Ако изтръскам всички чекмеджета, ако взема на заем и вляза в дългове, мога да събера към половината от това. Но усилието ще е значително.

— В злато. След вашия номер никоя валута няма да остане стабилна.

— Разбрано. А вие познавате ли поне отчасти системата, използвана от „Манхатън Банк“?

— Разбира се, че познавам „Манхатън Банк“. Малко проучване, някой и друг телефонен разговор и съм готов. — Той подаде отново ръка, този път за сбогуване. — Няма проблем.

[1] Човек, извършващ различни дейности, свързани с използването на слабости и уязвими места в телефонната мрежа. — Б.пр. ↑

54.

Половин час по-късно Папас отбеляза на чаша кафе:

— Те са прави, Сара. Ако беше предала онзи взривател, не само че щяхме да се лишим от източник на много допълнителна информация, но щеше доброволно да си се разделила и с ключово вещественно доказателство.

— Идеята ми съвсем не беше да изхвърлям това нещо — каза обезсърчено Сара, защото дълбоко в себе си знаеше, че Папас е прав. — Искях всичко да е както си е било, за да не алармираме ненужно Бауман и... — Гласът ѝ заглъхна. — Добре де, не бях права. Признавам.

— Е, добре — кимна Папас. — Да се греша е човешко, но да се прощава не е в правилата на Бюрото. „Пощенски кутии, Инк.“ отваря след колко... петнайсетина минути, така ли? Работно време от девет до седем. Екипът на място ли е?

— Униформени полицаи, но ми казаха, че били измежду най-добрите в Ню Йорк, каквото и да означава това. Както и да е, те вече са по местата си и наблюдават. Ти какво мислиш за онзи либийски таймер?

— Ед Уилсън продаде цял камион таймери на либийците и никой не може да каже къде са те сега. Не бих изключил някои вече да са минали през доста ръце.

— Арабски ръце?

— Най-вероятно.

— Но не ми се вярва зад това да стоят либийците.

— Защо не?

— И либийците, и иранците разполагат с цял поменик доброволни самоубийци, които едва издържат да дойде часът, в който ще могат да умрат за слава на Аллаха. Изобщо не им трябва да наемат такъв като него.

— Той е най-добрият.

— Те не се нуждаят от най-добрия.

— Не можеш да знаеш това със сигурност. Нямах представа какъв е замисълът на Бауман.

— Не това исках да кажа. Наема се най-добрият, за да не те заловят, за да не свържат случилото се, каквото и да е то, с теб. На либийците обикновено не им пука дали ги подозират, или не. Даже ако се разбере, че зад инцидента стоят те, толкова по-добре — това ги прави по-известни.

Папас не проговори, давайки й възможност да доразвие мисълта си, а когато видя, че тя няма какво повече да добави, отбеляза:

— Хм, може и да има нещо в това, което казваш.

По същото време един камион на DHL спря пред входа на „Пощенски кутии, Инк.“ на Бродуей 2840, между 110-а и 111-а улици, в непосредствено съседство със сладкарницата „Кълъмбия бейгълс“ и недалеч от Колумбийския университет. Беше съвсем обикновен камион, тръгнал да разнася първата партида пратки за деня. Спрял успоредно на паркиралите до тротоара коли, шофьорът извади три колета „бърза поща“.

Тази сутрин в клона на „Пощенски кутии, Инк.“ работеха двама нови служители. Единият беше тъмнокос мъж над двайсетте, ангажиран с пренареждане на колети. Другият бе симпатична млада руса жена, която явно беше в процес на усвояване на нещата, понеже бе прикрепена към по-опитна, макар и по-млада от нея служителка. Косата на блондинката беше дълга и гъста и чудесно скриваше малката слушалка в ухото й.

На Бродуей, точно до рампата на пощата, чакаше жълто такси, чиято лампа на покрива показваше, че в момента не работи. Шофьорът, възпълен и започнал да оплешивява мъж в евтино кожено яке и избеляла дънкова риза, задълбочено изучаваше вестника си. Понеже се намираше далеч от участъка, в който досега бе работил, той се съмняваше, че има шанс да мине някой, който би могъл да познае в негово лице лейтенант Джордж Рот от нюйоркската полиция.

Жълтото такси — истинско нюйоркско такси, иззето при акция по залавяне на пласъори на наркотици — беше мобилният команден пункт. От него Рот можеше да се свърже с двамата полицаи вътре, които бяха придадени към тяхната група за този конкретен случай.

Осемте души от екипа за наблюдение бяха подробно инструктирани, подходящо дегизирани и разполагаха с необходимото комуникационно оборудване. Под ризите и пуловерите им бяха монтирани безжични микрофони, а слушалките бяха скрити под перуки, в бейзболните кепета или шапките.

По оживената отсечка от Бродуей, точно пред рампата, един агент на ФБР в анцуг за джогинг се опитваше да смени задната дясна гума на сребристия си „Корвет“ — друга конфискувана кола. Млад мъж с лице на латиноамериканец седеше зад волана на паркирана камионетка за разнасяне на пица. Куцукаща бездомна старица бавно тикаше количка за пазаруване, пълна с алуминиеви кутии.

Друг агент наблюдаваше от прозорец на третия етаж в административната сграда от отсрещната страна на улицата. Следващ агент в униформа на сервизен техник и каска на главата задълбочено инспектираше повреден електромер в глуха уличка на десетина метра от входа на пощата.

Във всеки филм се оказва възможно да се проследи за секунди едно телефонно обаждане. Реалността, за нещастие, далеч не е така впечатляваща. Регистриране и трасировка, както го наричат, може да отнеме пет, десет дори петнайсет минути, ако не и по-дълго, а често се удава само след няколко опита.

Но както и да е, сега чакаха Хенрик Бауман — ако наистина колетът бе за него — да позвъни и да се поинтересува дали е пристигнала пратка на името на някой си мистър Джеймс Оукли. Дори да го направеше от телефонен автомат, все пак имаше вероятност, че ще успеят да го засекат навреме.

В 11:14 той позвъни.

Разговорът пое младата руса полицайка, която сопнато се осведоми:

— Името ви, ако обичате? — После направи знак с показалец. — Сега ще проверя, господин Оукли. — И натисна бутона за временно задържане на разговора.

Партньорът ѝ вече задействаше процедурата по трасировката и без да сваля слушалката от ухото си, каза на жената:

— Задръж го колкото може по-дълго.

— Ясно — отговори тя. — Но той каза, че бързал, и наистина не знам дали ще мога да го задържа.

— Разбира се, че ще бърза — съгласи се мъжът. — Да не е идиот!
— А в слушалката каза: — Да, добре. Разбрах, ще се постарам.

Изминаха десет секунди, след това двайсет.

— Трябва да се обадя отново и да кажа нещо — обезпокои се русата жена, — иначе той ще заподозре нещо и ще го изгубим.

— Казват, че е от Манхатън — съобщи партньорът ѝ. — Не съм в централната зона. Давай, давай, човече. Побързай малко.

— Мат...

— Да, да, добре. Обади се, кажи му нещо... измисли нещо, за бога. Спечели още малко време!

Тя натисна отново бутона, включи се във временно прекъснатия разговор и каза:

— Имаме нещо за вас и се опитвам да го открия. Плик ли очаквате, или пакет? Има разлика, защото ги съхраняваме на различни... О, майната му! Затвори. — Тя остави слушалката. — Изгубихме го.

Бауман окачи слушалката на телефона в кабината и бързо се отдалечи. По съображения за безопасност не искаше да остава на открита телефонна линия повече от двайсет секунди. Нямаше никаква представа в каква степен се е развила технологията за проследяване на обажданията през годините, които бе прекарал зад решетките, но не искаше да се запознава с евентуалния прогрес на свой гръб. Беше научил най-важното; пакетът бе пристигнал. Дори да бяха трасирали този телефон, докато стигнеха тук, той отдавна щеше да си е отишъл.

Може би проявяваше прекомерна предпазливост. В края на краищата беше крайно малко вероятно, че някоя от агенциите за опазване на закона е научила нещо за тази пощенска пратка. Но той се доверяваше на инстинктите си — нали точно те бяха опазили живота му в неговата изпълнена със смъртно опасни рискове кариера.

Подчинявайки се на все същата свръхпредпазливост, той се бе и дегизирал: дълга рошава кестенява перука, естествена на пръв поглед брада, изкуствено коремче, свободна бяла риза. Пак затова взе такси до „Пощенски кутии, Инк.“, където мина по улицата, за да огледа предварително ситуацията. Не намери основания за безпокойство,

макар че ако го бяха надушили, екипът за наблюдение едва ли щеше да бъде лесно откриваем.

Той влезе в помещението на пощенския клон. Единственият друг човек вътре беше млад мъж на гишето, който, заслушан в уокмена си, попълваше някакъв дълъг формуляр, приличащ на молба за постъпване на работа.

— Мога ли да ви помогна? — попита младата жена зад гишето.

— Не, благодаря — отговори Бауман, загледан в изложената колекция от сгъваеми картони за кутии с различни размери. После спокойно се обърна към служителката и с небрежен тон попита: — Къде впрочем е Дона?

— Дона? — с недоумение повтори жената.

— Онази, която нормално работи дневна смяна тук — уточни Бауман. Беше идвал тук вече два пъти, всеки път дегизиран по различен начин, и бе дочул, че някаква Дона винаги поема дневната смяна. — Не се ли сещате? Руса. Дълга коса.

— О... тя ли? Съжалявам. Аз съм нова тук. Дона излезе и няма да се връща... спомена, мисля, че отива на плаж. Вие какво, да не сте й приятел?

Инстинктите на Бауман му крещяха да излезе веднага. Едва сега осъзна, че и двамата зад гишето са нови. Това никак не му харесваше. Още по-малко му харесваше, че кандидатът за работа беше сложил връз ушите си слушалките на уокмена. Това го правеше особено съмнителен. Слушалките можеха да се използват за връзка с команден пункт. От друга страна, всичко това можеше да има и напълно естествено обяснение. И все пак инстинктите му казваха да не рискува.

— Да — каза той. — Предайте й поздрав от Били. — Той погледна часовника си, сякаш закъсняваше за среща, и излезе.

Когато измина половината пряка, забеляза, че младият човек с уокмена върви след него.

А това вече никак не му харесваше.

Няколко крачки зад него Ръсел Улман, който в продължение на близо час се бе преструвал, че попълва формуляр, тихо каза в скрития микрофон:

— Не знам дали това е нашият човек, или не, но за всеки случай ще го проследя.

— Разбрано — прошепна гласът в ухото му. — Върни се веднага, щом установиш със сигурност, че не е той.

— Окей — отговори Улман.

Бауман неочаквано тръгна да пресича улицата, промушвайки се между движещите се коли. След малко вече вървеше по тротоара от другата страна. Когато наближи ъгъла, видя в отражението на една витрина, че младежът продължава да го следва.

Следяха го!

Защо? Единственото обяснение бе, че по някакъв начин са разкрили взривателя по пътя му от Белгия. Вярно бе, че имаше много места, където би могло да разберат какво представлява „касетофонът“, но...

Нима Шарейрон бе проговорил?

Малко вероятно. Ако го бе направил, сигурно щеше да изпее и двата адреса, на които Бауман бе поискал да му бъдат изпратени взривателите. А понеже вече беше получил единия без никакви усложнения, това като че ли изключваше Шарейрон.

Не, изглежда, по някакъв начин бяха отворили пакета в пратката на DHL. Случваха се подобни неща и точно поради тази причина той бе поръчал не един, а два взривателя. Реалният свят предлага много възможности за провал, затова човек винаги трябва да се подсигурява.

Навлезе в тълпата туристи, току-що слезли от някакъв автобус, надявайки се да се загуби сред тях за миг, и пак зърна отражението на преследвача си в една от витрините. Човекът изглеждаше сам. Защо? Къде бяха другите?

В ухото на Улман се разнесе:

— Вероятно е някой особняк. Малко ли са первертите, които използват наети пощенски кутии, за да си обменят гадни видеокасети, детска порнография и какво ли още не? Видя ли лицето му? Защото ние не успяхме.

Бауман опита няколкото класически маневри за освобождаване от „опашка“, но преследвачът беше прекалено добър. Нямахте съмнение, че е професионално обучен, а изглежда имаше и талант. Лицето на младежа не му говореше нищо, но това бе без значение. Макар да бе провел известни наблюдения върху сградата, в която се помещаваше щабът на „Минотавър“, не бе успял да идентифицира нито един член на групата измежду влизащите и излизащите.

Бауман подмина малък опушен китайски ресторант, спря, сякаш размислил, и влезе вътре. Трябваша му няколко секунди, та очите му да привикнат към полумрака. Беше единственият посетител на заведението. Ходът, който бе предприел, беше предизвикателство към преследвача да влезе и той и да се разкрие.

Улман видя пълният мъж рязко да спира, за да влезе в китайския ресторант. Направи му впечатление, че той за миг се бе поколебал пред ресторанта. Нямахте никакво съмнение, че този човек се опитваше да се отърве от него.

Е, добре, сега вече не му бе оставил избор.

Той отвори вратата на ресторанта и пристъпи в очакващия го полумрак. Благодарение на климатика вътре бе прохладно. Огледа се. Нямахте никого. В дъното на ресторанта някакъв китаец седеше зад шубера и натискаше джобен калкулатор. Улман прошепна в микрофона и съобщи местонахождението си, след това се приближи до китаеца и попита:

— Видяхте ли някой да влиза?

Мъжът изморено погледна Улман, после посочи към задната част на ресторанта. Улман видя вратата на тоалетна, изтича при нея, рязко я отвори и влезе.

Само умивалник и тоалетна чиния... никакво шкафче, прозорец или място за криене. И никаква жива душа.

Бързо се върна в коридора, погледна наляво, след това надясно и тогава видя кухнята. Това вече бе единственото място, където мъжът би могъл да се скрие.

Той бутна летящите крила на вратата. Влезе без обяснения, огледа се и отново не видя онзи, когото търсеше. Само двама

възрастни китайци режиха зеленчуци. Но имаше още една възможност — служебния вход за доставки. Улман изтича натам, без да обръща внимание на възмутените викове на китайците.

Вратата излизаше в тясна уличка, от която го лъхна непоносима миризма на развалена храна. Огледа се и не видя нищо. Мъжът, изглежда, бе избягал през тази врата нататък по уличката.

Майната му.

Беше успял да му се изплъзне. Улман предпазливо слезе по плъзгавата от мръсотия стълбичка и мина покрай трите издути черни пластмасови чувала за смет.

— Мисля, че го изгубих — каза той в микрофона.

— Добре — чу се в отговор. — Изпращам ти двама души в подкрепа и ще видим дали не можем да го открием.

Улман тихо пристъпи към големия син метален контейнер за боклук, препълнен с още хранителни отпадъци, и в мига, в който надникна зад него, почувства, че го сграбчват за гърлото с ужасяващо болезнена сила. Посегна за револвера си, но в същия миг нещо се заби в дясното му око.

Той се прегъна от болка и изохка. Не знаеше дали окото му не е извадено. Осъзна, че нещото, забило се в окото му, е дуло на револвер. И изведнъж откри, че здравото му око гледа право в две леденосини очи.

— Кой си ти? — прошепна непознатият.

— ФБР — изграчи Улман. — Бауман...

— Приятелю, сбъркал си — каза Бауман, стисна трахеята на русия младеж и го уби.

Агентът на ФБР беше жилав и здрав, но определено му липсваше опит. А и бе видял лицето му... вярно, дегизирано, но този риск не можеше да се поеме. Бауман извади портфейла на убития и намери в него личната му карта — специален агент Ръсел Улман. Прибра картата в джоба си и прошепна повече на себе си:

— Сбърка...

55.

Пластичният експлозив, известен като С-4 и така обичан от терористите, обикновено се доставя в правоъгълни блокчета, опаковани в прозрачно или зелено фолио. Цветът му е чисто бял.

Компактността на С-4 го прави предпочитан от американските военни и несъмнено от терористите. За тях обаче едно от най-ценните му качества е липсата на миризма, което обяснява защо откриването му е трудно. Трудно, но не и невъзможно.

Онова, което остава неизвестно извън някои тесни кръгове на разузнаването и различните служби за охрана на закона, е, че някои видове С-4 са много по-лесно откриваеми от други. По очевидни причини хората в звената за борба с терористите предпочитат техните противници да знаят колкото се може по-малко за различните видове С-4.

Благодарение на работата си в южноафриканското разузнаване обаче, Хенрик Бауман знаеше доста за експлозивите. Знаеше, че активната съставка в С-4 е съединението циклотриметилен тринитрамин, която е абсолютно лишена от миризма. Всъщност в повечето пластични експлозиви кучетата и механичните сензори улавят миризмата на *примесите*.

Той знаеше още добре скривания факт, че всичият С-4 в САЩ се произвежда в седем завода. Шест от производителите използват нитроглицерин за производството на динамит и това замърсява експлозива С-4, получаван по време на същия технологичен процес. Точно този замърсител прави С-4 откриваем.

Една-единствена компания в Америка прави чист, „незамърсен“ С-4 и Бауман знаеше коя е тя.

А освен това имаше доста добър план как да се снабди с известно количество.

56.

Като експерт-консултант по закупуването на компютърен хардуер и софтуер в отдел „Мрежови администратори“ на „Манхатън Банк“, Рик Девор се бе примирил с необходимостта да устоява на множество ухажвания по телефона. Такава му беше работата и той я вършеше без оплакване и винаги се държеше твърдо, но приятелски. Истината бе, че в компютърния бизнес голяма част от продажбите се договарят по телефона, така че просто нямаше как да се отклоняват разговори. Рик Девор се бе научил бързо да разпознава шегобийците и продавачите на боклуци и да се отървава от тях в самото начало.

Търговецът, който му се обади тази сутрин обаче, изглежда знаеше за какво говори.

— Здравсти, аз съм Боб Пурсел от „Метродайн системс“ в Хонолулу — представи се гласът по телефона.

— Здравсти, как си? — неутрално го поздрави Рик, внимавайки да не го окуражи ненужно, но и да не го обезсърчи. „Метродайн“ беше една от много популярните софтуерни компании тези дни, за което говореше и фактът, че се намира в предпочитания от новите софтуерни къщи град — Хонолулу. Занимаваше се с разработка на системен софтуер за работа под Novell.

— Благодаря, добре. Виж, не искам да ти отнемам много време, затова направо ще ти съобщя, че вече предлагаме нов модул за защита на данни, извършващ шифроване на файловете в реално време, независимо от техния формат или структурата на мрежата.

— Хм... — незаинтересовано подметна Девор, рисувайки кръгчета на розовото си бележниче за телефонни разговори. Представяше си двамата с Деб снощи в леглото и се питаше дали е истина, че мъжете мислят за секс на всеки пет минути.

Човекът от „Метродайн“ обаче продължаваше, при това с все по-разгарящ се ентузиазъм:

— Всеки път когато съхраняваш файл под Novell, той автоматично се шифрова, а всеки път, когато го отваряш — се дешифрира. Страхотен продукт. Работи точно както автоматичната

компресия и декомпресия на файловете, без потребителят да съзнава какво става. Според мен всеки клиент на Novell трябва да го има. Та, питах се дали ще намериш малко време за мен, ако дойда да обсъдим всичко...

— Оо, това звучи страхотно — искрено проточи Девор, — но проблемът е, че вече се отказахме от Novell. Съвсем неотдавна се прехвърлихме на NT Advanced Server^[1]. — Това беше мрежова система на „Майкрософт“. — Съжалявам.

— Не, не, чудесно — възкликна зарадвано продавачът. — Ние имаме версия и за NT — нали разбираш, стараем се да отговорим на разнообразните нужди на пазара. Имаш ли нещо против да попитам какво използвате в момента за защита на данните?

— Ами всъщност...

— Не ме интересуват подробностите, питах само дали разчитате единствено на мрежовия софтуер за защита. Защото в нашия продукт ние сме се постарали да поправим слабостите на NT в това отношение. Както знаеш, NT дори не може да зашифрова, така че това трябва да се прави специално. Но нашата програма изпълнява глобално, напълно прозрачно за потребителя кодиране/декодиране в реално време...

— Виж какво — спря го Рик Девор, влизайки в режим „приключване на разговора“, — вече ти казах всичко, на което имам право. Съжалявам. Не съм упълномощен да обсъждам свободно тази тема. Но ако искаш да ми изпратиш демонстрационна дискета с твоя продукт, ще се радвам да ѝ хвърля едно око. Окей?

След като си записа пощенския адрес и името на човека за осъществяване на контакт, Лио Краснер постави обратно слушалката и се обърна към работната си станция SPARC-20.

Беше научил за използвания от банката софтуер всичко, което му бе необходимо.

[1] В разговора се имат предвид широко разпространени операционни системи, позволяващи свързването и съвместната работа на няколко компютри (от два-три до стотици) в т.нар. „мрежа“, в която те по принцип могат да използват съвместно общи ресурси. — Б.пр. ↑

Обадилият се по защитената телефонна линия аналитик от техническата служба се държеше като гимназист. Тънкият му глас на няколко пъти му изневери.

— Агент Кехил, аз съм Тед Грабовски — неуверено съобщи той. — Определиха ме да работя върху едно устройство, за което знаете — взривяващ механизъм.

— Да... — Сара се зачуди какво ли би могла да каже на това.

— Ако помните, вие ме помолихте да проверя за сигнатура...

— Естествено, че помня. — Анализът на оставените от инструменти белези бе една от силните страни на Лабораторията на ФБР и макар в повечето случаи този анализ да предполага изнурителен труд и неотслабваща концентрация на вниманието, това по правило са единствените надеждни „отпечатъци“, позволяващи да се „идентифицира“ бомбата.

— Добре, но има нещо смущаващо — продължи Грабовски. — Сигнатурата, така да се каже, е с различен почерк.

— Спойките?

— О, те са чисти, бих казал прекалено чисти. Мен повече ме притесняват обикновените свързвания на проводниците.

— По-точно?

— Те са в стил „Уестърн Юнион“. Прекрасна работа.

— Защо не опресните паметта ми?

— Исторически погледнато, свързванията „Уестърн Юнион“ са измислени за работа с телеграфни кабели, защото те обикновено са подложени на силен опън и е трябвало да се измисли начин за свързване на голи кабели, който да издържа на рязко дръпване. Тази свързка се прави така: вземате двата оголени края, огъвате ги надолу разделени, завъртате ги веднъж, така че да се пресучат, вдигате краищата нагоре и отново ги пресуквате под деветдесет градуса. Получава се свързване грубо с формата на триъгълник, който се обвива с изолирбанд и...

— Добре, какво всъщност установихте?

— Разбрах... но това е само предположение... разбрах, че човекът, който е работил тази част, е бил обучаван в Индиан Хед.

В Индиан Хед, Мериленд, се намираше Школата на военноморските сили за експлозиви, сапъори и обезвреждане на бомби, където се обучаваха всички американски експерти по бомбите. Макар че ЦРУ притежаваше свои бази, в които да обучава експертите си, повечето агенти на ЦРУ минаваха и през Индиан Хед.

— Казвате ми, че това е било направено от американец?

— Не, госпожо, не казвам това. Може би не сте в течение, но в Индиан Хед приемат за обучение и чужденци. Там има един курс, който се казва „Изработване на импровизирани взривни устройства“ — знам, защото съм минал през него. Казвам, че онзи, който е изработил това малко бижу, със сигурност не е либиец.

Кристин Виджиани влезе забързана.

— Какво има, Крис?

— Попаднах на нещо, което мисля, че ще искаш да видиш.

— О?

— Трябва само да съберем две и две и ето какво се получава. Нашият човек е ликвидирал Кареро Бланко, нали така? Наели са го баските?

— И?

— Е, добре, потърсих информация за убийството на Кареро Бланко, надявайки се нещо да изникне — тя пое дълбоко от цигарата си, — и научих, че ЦРУ разполага с надеждна информация, че онзи, който е бил нает от баските, скоро след това е бил нает и от ИРА.

Сара се поизправи в стола си. Вниманието ѝ беше приковано.

Виджиани междуременно продължаваше:

— Това ме наведе на мисълта да вляза във връзка с отдел „Специални операции“ на Скотланд Ярд. Там откриха сериозни доказателства, че нашият човек е извършил и атентата срещу британския посланик в Северна Ирландия в средата на 70-те — спомняш ли си случая?

Сара, разбира се, го помнеше много добре. На 21 юли 1976 Кристофър Юарт-Бигс, британски посланик в Ирландия, беше убит с противопехотна мина, поставена в дренажна тръба под път в

околностите на Дъблин, по който минал с колата си. Юарт-Бигс бе успял да бъде посланик само три седмици.

Убийството се оказа дело на ИРА-Извънредни. Но дълго време се правеха само предположения кой е реалният извършител. По-късно британското разузнаване научи, че е бил платен професионалист, следователно стриктно казано, извършителят не беше ИРА.

След обстоен технически анализ и съпоставяне на различни разузнавателни данни вече нямаше никакво съмнение, че Юарт-Бигс е станал жертва на все същия загадъчен убиец, ликвидирал и Кареро Бланко в Мадрид. Името обаче така и остана тайна.

— Този Бауман — завърши Виджиани през облак дим — май наистина е най-гадният шибан убиец на света.

— Агент Кехил? — обади се пак след един час аналитикът от техническата служба. — Имахте въпрос относно таймера.

— Да?

— Ами мисля, че има нещо не наред. Реших да се задълбоча в нещата, след което помолих и другите момчета да погледнат, и сега всички сме на мнение, че таймерът е почти идентичен на онези, които Едуин Уилсън е продал на Либия през 1976 година.

— „Почти идентичен“ ли?

— Изработен е точно както онези, но не е от тях. Нали се сещате за пластмасовия кожух, в който са монтирани таймерите? Ами, аз измерих точката на топене на пластмасата и установих, че тя е 344 градуса по Фаренхайт, така че мога със сигурност да заявя, че таймерът не е същият.

— Сигурен сте, така ли?

— Абсолютно. Ние разполагаме с няколко от таймерите на Уилсън и те всички са монтирани в корпус от найлонов каучук, който се топи при 542 градуса по Фаренхайт. Този, за който говорим, е с ацетилов каучук. Съвсем различен.

— Значи е фалшив? Смятате, че някой е изработил фалшив таймер, който да изглежда точно като либийския, за да създаде впечатлението, че бомбата е на либийците?

— Точно това се опитвам да кажа. Няма друга причина, поради която някой ще се захване да прави точен дубликат на таймера, освен

да заблуди хората от звеното за антитероризъм. Някой се опитва да ни прекара.

58.

„АААА конструкции и изкопни работи“ беше като язва в края на иначе прекрасното градче Маунт Киско, окръг Уестчестър, щат Ню Йорк. Компанията не представляваше нищо повече от малка тухлена постройка, заобиколена от товарни камиони с ремаркета, кукнала в центъра на терен, отрупан със строителни отпадъци и заграден с ограда от бодлива тел, по която бе монтирана охранителна система.

„Четири А“, както я наричаха собствените ѝ служители за по-кратко, обявяваше взривни дейности за строителни нужди в справочника „Жълти страници“ за Манхатън. Рекламата ѝ представляваше малко червено каре, в което с чертички бе схематично нарисован кулокран, от чиято кофа се изсипваше пръст. Благодарение на сполучливото хрумване с четирите букви „А“, компанията бе поставена на първо място в списъка на раздел „Изкопни работи“.

Компанията бе западаща, но напълно устройваше Хенрик Бауман. Той внимателно бе прелистил жълтите страници в търсене на подходяща строителна компания и бе отхвърлил всички, които нямаха лиценз, разрешаващ им да държат на склад и да работят с експлозиви.

Този суров критерий бе отсял повечето кандидати. От останалите само няколко подхождаха на желанния профил: малка, частна и в достатъчно лошо финансово състояние, за да не може да си позволи да откаже на някакъв англичанин, който се обажда, за да обсъди частен бизнес, свързан с използването на С-4.

За щастие шефът, Дейвид Никълсън младши, не се оказа обременен със скрупули. Бауман знаеше, че няма да е трудно да намери някой в тази сфера на дейност, който да прояви желание за съвместна работа. Никълсън изслуша предложението на добре облечения мъж, представил се като Джон Макгинес от Бристол, Англия, и се съгласи да види какво може да се направи. Всъщност, дали поддал се на вежливите обноски на господин Макгинес, или на предложените петдесет хиляди долара в наличност, но Никълсън младши с радост прие предложението.

Англичанинът обясни, че представлява чужд купувач — явно не желаше да се разпростира повече от това — който имал затруднения с получаването на експорт-лиценз за голям строителен договор в Кувейт. Въпросният купувач имал нужда от петстотин метра възпламенителен шнур, няколко специални електрически капсул-детонатора за инженерно-техническа работа модел М6 и хиляда фунта С-4, който според американските военни стандарти се казваше „Експлозив М-112“.

Не, уточни англичанинът, не можело да става и дума за някакъв си „Експлозив М-112“. По чисто технически съображения, в които той също не искал да навлиза, веществото трябвало да има конкретен номенклатурен номер.

Бауман естествено се въздържа да обясни, че указаният от него код специфицира точна партида на определен производител. Беше намерил тази информация в списък на правителствени контрагенти, публикуван в съответния бюлетин, и информира Никълсън, че въпросната партида се предлага за продажба точно в този момент на много изгодна цена на национален търг, провеждан от правителствената Служба за разпродажба на използвано военно снаряжение (СРИВС) в Батъл Крик, Мичиган. СРИВС бе звено на Агенцията за отбранителна стратегия, която пък на свой ред бе част от Министерството на отбраната. Всеки месец СРИВС предлагаше за продажба от държавните складове излишъци на експлозиви на драстично ниски цени. В търговете можеха да участват всички, притежаващи съответния лиценз за работа с експлозиви.

— Добре — съгласи се Никълсън, — ще го купя още днес, щом настоявате.

— Да, настоявам — подчерта Бауман.

— И после какво? Как, по дяволите, ще прикрия факта, че съм направил незаконна препродажба?

— Изобщо няма да правите подобно нещо. Ще си получите закупения С-4 и ще го складирате в склада за специална продукция. Ще изключите хранването на охранителната система, монтирана в оградата — пропуск, за който ще обвините някой от онези ваши работници, с които нямате нищо против да се разделите. Ще ми се обадите, че всичко е готово, и веднага ще се разплатим. На следващата сутрин ще намерите ключалката на склада разбита. Ще се ужасите от

случилото се и незабавно ще алармирате полицията. Толкова. Повече нито ще ме видите, нито ще чуете за мен. Всъщност не... има едно последно нещо: хората, за които работя, много държат да останат в сянка. Ако се разчуе макар и една проклета дума за нашата сделка — най-късата шибана думичка — и двете ви дечица ще си останат без татко. Съвсем просто. Ясен ли съм?

59.

Точно по същото време Кен Олтън седеше дълбоко замислен на работното си място, заобиколен от сините екрани на монитори, няколко клавиатури, невъзможна плетеница от кабели и купища празни кутии диетична „Пепси“.

— Свързах се с компютърните специалисти в „Манхатън Банк“ — каза той — и до известна степен се позапознах с тяхната система. Трябва да призная, че за банка е доста надеждна. Но все пак ми се иска да отида някой ден там и, така да се каже, „да си поизцапам ръцете“, като проверя каквото мога сам.

Сара кимна.

— Отлично. А някакво развитие с паспортите?

— Приближаваме се към края.

— Колко сме наблизко?

— В момента отсявам плявата. Стигнах до малко повече от четирийсет имена. Можем да ги проверим и всичките, но ще бъде много по-ефективно, ако сведа отговора до едно-две.

— А какво представляват четиридесетте?

— Сечение на двете бази данни: всеки американски гражданин, влязъл в страната от началото на годината, и всички американски паспорти, за които е съобщено, че са били откраднати или загубени.

— Мога ли да видя списъка?

— Няма да ти свърши никаква работа, но разбира се, че можеш да го видиш. Да ти го разпечатам ли?

— Моля те.

Той чукна няколко клавиша и лазерният му принтер се събуди за живот с леко жужене.

— Готово. Както виждаш, това е само списък от имена, номерата на социалните осигуровки и паспортните номера, подредени в намаляващ ред на вероятността.

— Говориш за вероятността даден мъж да се окаже нашият човек?

— Точно така.

— На базата на какви критерии?

— Използвам комплекс от фактори: височина, възраст, пол. Като начало например знаем, че Бауман е висок метър и седемдесет и осем.

— Хората от граничния контрол не проверяват ръста, Кен.

— Така е, но ако някой е много нисък — в един от случаите човекът е само метър и петдесет — малко вероятно е това да бъде Бауман, освен ако не си е подрязал краката. От друга страна, не изключвам нито един от по-високите, защото всеки може да се направи да изглежда по-висок със специални обувки, да речем.

— А възрастта? Мисля вече се съгласихме, че може да изглежда доста по-стар от годините, на които е, като използва специален грим.

— Да, съгласен съм и с това, но едва ли ще се направи на осемдесетгодишен старец, нали? Има възрасти по паспорт, които просто не са за него. Всеки под двайсет и пет години също отива надолу в списъка. На следващо място идва маршрутът.

— Това пък защо?

— Обработвам информацията, изхождайки от предположението, че Бауман не е излязъл от САЩ, за да влезе пак. С други думи, той най-вероятно се е сдобил с паспорта навън и го е използвал, за да проникне в страната. Всеки, който, да кажем, е влязъл в страната миналата седмица, но е излязъл една или две седмици по-рано, най-вероятно не е нашият терорист. Следователно отива надолу в списъка.

— Окей, добре.

— Освен това разполагам с данни от повечето, макар и не всички авиокомпаниии, с които са долетели тези четирийсет и трима души. Говоря за списъци на пасажерите, дневници на полетите, регистър на компанията. Тези бази данни могат да ни разкажат доста неща, например дали даден пасажер е закупил билета си с кеш. Има сериозни основания да предполагаме, че нашият човек е постъпил именно така. Онези, които са купили с кредитна карта или по друг начин, отиват надолу в списъка. Не ги изваждам изобщо, но вероятността да са те намалява.

— Има логика.

— О, най-сетне можем спокойно да елиминираме всеки, който е влязъл в страната преди датата, на която Бауман е избягал от затвора. — Той взе листа от принтера и ѝ го подаде. — Така че в момента

присъстваш на финалната фаза. Трябва да се обработят още няколко бази данни. Ден или два и ще разполагаш с едно-единствено име.

Лейтенант Джордж Рот вече се беше отказал да претърсва по-подробно уличката зад китайския ресторант и дори се бе обадил по радиото, за да докладва липсата на успех. И точно когато се обръщаше към Бродуей, нещо сред купа боклук в контейнера привлече вниманието му. Той се приближи по-близо до смрадливите отпадъци и видя, че първото му впечатление се е оказало вярно — там стърчеше черна кожена обувка. Той я дръпна и едва тогава осъзна, че тя все още е обува на крак.

Няколко минути по-късно специалната работна група се събра на оперативка за края на деня. Отсъстваха само двамата, имащи отношение към операцията в „Пощенски кутии, Инк.“, Джордж Рот и Ръсел Улман.

Сара започна с кратко изложение на резултатите от наблюдението над пощенския клон:

— Няма никакво съмнение, че някой се обади да попита за въпросната пратка — каза тя — и прекъсна разговора, преди да сме засекали обаждането.

— Мислиш, че сме събудили подозрението му? — попита Папас.

— Възможно е. Но не можем да изключим и че просто е крайно предпазлив.

— Той може изобщо да не дойде да си вземе колета — продължи Папас. — Ако наистина е Бауман, може и да няма нужда от него — като знаем в какви подробности подготвя операциите си, той вече може да разполага с взривател, получен по друг канал.

— Наистина е така — съгласи се Сара. — Във всеки случай, инструктирала съм ги да ми се обадят в мига, в който някой дойде да си поиска колета. — И тя продължи с подробностите по другите операции, които бяха в ход.

Едно широкомащабно разследване като операция „Минотавър“ използва хищнически предоставените му на разположение ресурси: този статут им позволяваше да поискат всяко техническо

нововъведение, в това число свръхминиатюрни микрофони и видеокамери, насочващи предаватели за локализиране на кола, подслушване на комуникационна техника. По правилник статут „широкомащабно разследване“ се даваше за една година с възможност за продължаване, ако се налага. Някои широкомащабни операции, като войната на ФБР срещу комунистическата партия на САЩ, бяха продължавали по четирийсет години без прекъсване. Техният проблем беше, че не разполагаха не само с година, а дори и с един месец.

Тя разказа какво бяха открили в техническата служба за взривателя. Най-интересното, разбира се, беше получената от младия Тед Грабовски информация само минути преди да започне оперативката.

— След като разбрали, че следата с либийския таймер е фалшива, техниците са се хванали на работа съвсем сериозно — разказваше тя. — Направили са подробен оглед с микроскоп, обръщайки специално внимание на следите от инструменти. Помните ли опита за атентат в Кувейт срещу президента Буш преди две години?

— Разбира се — потвърди Папас. — Намерихме експлозиви, възпламенителен шнур, взриватели, и по тях определихме, че хората зад операцията са — кой друг, наистина? — иракчаните. Е, каква е връзката?

— Ами установено е, че са използвани същите секачки, с които са били рязани проводниците за изработването на иракската бомба.

— Мили боже! — прошепна Папас.

— Чакай малко — не се сдържа Виджиани. — Казваш, че нашият взривател е направен от иракчани?

— Не — отговори Сара. — Защото не иракчани стоят и зад бомбата в Кувейт. Тя е била доста сложна и най-вероятно над техните възможности.

— Сара — призна Виджиани, — струва ми се, че нивото се качи доста над заплатата, която ми плащат. Не можеш ли да обясниш по-просто?

— Окей — каза Сара. — Бауман е наел някой, който да конструира, да изработи и да вкара в САЩ взривателя. Същият човек е изработил и бомбата в Кувейт. И пак той е бил обучен в Школата на военноморските сили за експлозиви, сапъори и обезвреждане на

бомби... от самите нас! Така че, ако открием кой е изработил взривателя на кувейтската бомба...

— Любопитен ми е този фалшив либийски таймер — прекъсна я Папас. — И най-вече този опит да се пусне фалшива следа. Защо би искал някой да направи това?

— За да скрие своето участие и да ни върже тенекия? — предложи мнение Виджиани.

— Или — замислено продължи Папас — да припише цялата операция на либийците по някаква стратегическа причина. Но независимо кое от двете е, това излиза извън рамките на обичайното поведение на терористи. Мисля, че зад тази работа стои някой, който не иска да поема отговорност, да търси слава или да опитва изнудване. Накратко казано, Бауман е нает от някой, който просто иска да унищожи част от Ню Йорк Сити — по всичко изглежда „Манхатън Банк“ — без да прави декларации след това.

— Добре — каза Виджиани, — само че няма как да го направи без своя взривател. А той още никакъв не се е вестил да си го получи, нали така?

— Доколкото ми е известно — отговори Сара. — Но може да се появи. Макар да не ми се вярва.

— Сара — попита Папас, — от какво друго има нужда нашият човек, за да си направи бомба?

— Ами, очевидно от експлозив. Защо, какво имаш предвид?

— Това, че терористите обичат пластичните експлозиви — „Семтекс“, С-4 и другите подобни, нали? А те са практически недостъпни на открития пазар. Значи той или ще го внесе по някакъв начин, или...

— Да — сети се Сара, — или ще си го намери тук. — Тя разбра каква бе идеята на Папас. — Разбира се, това определено е възможност.

— Какво? — не разбра Виджиани. — Да го открадне ли?

— Може би — разсеяно отговори Сара, която мислеше за другите начини.

— Значи ако разпратим предупреждение...

— Прекалено много хора ще разберат — отклони варианта Сара.

— Можем да редактираме текста внимателно — настоя Виджиани.

— И все пак ще се породят прекалено много въпроси. Не, ще поискаме от БАТИОО да ни информира за всички кражби на С-4, динамит или други експлозиви. Ще им дадем номера на нашия дежурен за денонощен контакт. Няма да споменаваме какво ни интересува. Ще им кажем да се концентрират върху военните бази.

Виджиани сви рамене.

— Какво пък, става и така. — Тя вдигна поглед, защото в същия момент в стаята влязоха Рейнахан и Рот. — Успех?

Но израженията и на двамата ясно показваха, че новините не са добри.

— Какво се е случило? — бързо попита Сара.

— Улман — късо отговори Рот.

— Какво Улман? — но Сара знаеше отговора.

— Мъртъв е — с нисък глас изрече Рейнахан.

— О, боже — изплака Виджиани.

Рейнахан продължи:

— Проследил е някакъв тип в продължение на няколко преки, после изчезнал без следа на малка уличка зад един ресторант. Когато връзката прекъсна, изпратихме няколко момчета да го открият.

— Аз го намерих — каза Рот. — Напъхан в контейнера за боклук зад ресторанта. Под куп... не знам какво беше... развалена храна. — Той тежко се отпусна на близкия стол.

Възцари се дълбока тишина. Никой не знаеше какво да каже.

— Бауман ли? — попита Папас.

— Същият начин на действие — уточни Рот. — Точно както при убийствата в Полсмур. Направено с голи ръце. Макар че беше пръснал окото му с някакъв тъп предмет.

— Значи Ръсел е бил по следите му — пресипнало прошепна Виджиани.

— Това не знам — въздъхна Сара. — Сигурно е обаче, че Бауман е по нашите.

Звънецът позвъня и Сара натисна бутона, за да пусне Брайън Ламоро. Беше с великолепно кафяво сако, под което се виждаше фина синя риза, и изглеждаше чудесно. От него се долавяше лек аромат на скъп одеколон. Носеше очила на Армани с тънка вътрешна рамка от черупка на костенурка, които необяснимо как го правеха да изглежда почти секси.

— Нови очила — отбеляза тя вместо поздрав.

— Всъщност тези са старите — поясни Брайън. — Радвам се, че тази вечер най-сетне ще можем да излезем.

— Е, не мога да работя без прекъсване — каза тя, въпреки че всъщност искаше да е в щаба на „Минотавър“. И все пак разбираше, че ако продължава в същото темпо, скоро ще се побърка.

Той извади иззад гърба си малък букет лилии и ѝ го подаде.

— Колко мило! Благодаря ти, но искам отново да те предупредя, че ако бийпърът ми се обади по време на концерта, ще те оставя сам.

— Разбрано. Нали така се уговорихме.

Излизаха за втори път, но без сама да знае защо, тя беше неспокойна. Беше му отказала веднъж в болницата, но бе приела поканата му по-късно същия ден, когато се обади под предлог да провери как е Джаред. На следващия ден се срещнаха да пийнат и тя реши, че от цялата тази история може и да излезе нещо.

Джаред свенливо се приближи. Зад него пристъпваше от крак на крак повиканата да го наглежда Бриа — ученичка в колежа „Меримаунт“, Манхатън.

— Значи ти строиш къщи, Брайън? — попита Джаред.

— Не, само пиша за тях — призна си Брайън.

— О! — малко разочаровано каза момчето. — А обичаш ли бейзбола?

— Истината е, че не го разбирам. Не знам нищо за него. Но колко странно, че отвори дума за бейзбола. — Той извади малка, опакована в целофан картичка, и я подаде на Джаред. — Виж какво намерих сред боклука.

Джаред погледна, ококори очи и изкрещя:

— Не може да бъде! Това е от петдесет и трета! — Той се обърна към Сара и поясни: — Страшно трудно е да се намерят картички на Сатчел Пейдж — тогава просто не са издавали картички за негърската лига.

— Надявам се да не е струвала прекалено скъпо — каза Сара, неспособна да се развълнува чак толкова.

— Знаеш ли, Сатчел Пейдж дори не е знаел на колко е години — разказваше Джаред. — За него почти не е правена статистика. Хвърлял е по три мача дневно, ден след ден... Това е страхотно.

Телефонът иззвъня. Сара се обърна да го вдигне, но Джаред я изпревари.

— О, здрасти — каза той без никакъв ентузиазъм и Сара инстинктивно разбра кой се обажда. — Ами... добре съм. — Гласът му беше монотонен. — Всичко е наред. Мамо, татко се обажда.

— Кажи му, че ще му се обадя утре от работа.

— Мама излиза на среща — каза Джаред вместо това. Когато затвори телефона и се обърна, Сара го изгледа сурово, но той не се смути. Изражението му казваше: „Знам какво правя“.

— Ето това се казва жилищен блок — каза Сара, когато минаваха покрай „Дакота“ на Западен Сентръл Парк и 72-ра улица. Беше разстроена и изплашена от убийството на Улман и почти не беше в състояние да мисли за нещо друго, освен за работата си, макар да се опитваше. Да маскира това с безгрижие. — Знаеш ли нещо за него?

— „Дакота“ ли? Разбира се — отговори Брайън. — Ами... това е първият наистина луксозен жилищен блок. Построен е през 80-те години на миналия век от Едуард Кларк — президент на компанията за шевни машини „Сингер“. Хората го нарекли „Грешката на Кларк“, защото бил издигнат на абсурдно далечно разстояние от центъра на града.

— Хм...

— Всъщност според мен се нарича „Дакота“ на името на Територия Дакота, която също е доста далеч оттук.

— Кой е бил архитект? — попита тя без интерес. Какво правеше тук? Опитваше се да поддържа някакъв разговор, за да откъсне

мислите си от кошмарите?

— Хенри Харденбърг — каза Брайън. — Един от великите архитекти на своето време. И... сега си спомням, че Кларк купил околната земя и построил дървени къщи. След това монтирал в мазето на „Дакота“ мощен електрогенератор, за да захранва с ток не само „Дакота“, но и околните къщи. Отличен пример на градоустройство.

— Не беше ли убит тук Джон Ленън?

— Да... Сара, не се обиждай, но имам чувството, че тази архитектурна разходка ни най-малко не те интересува в момента. Случило ли се е нещо?

— Не, всичко е наред.

— Нещо с Джаред?

— О, не, Джаред се оправя чудесно.

— Преди малко се обади твоят бивш, нали?

— Да. Нямам представа как ме е открил чак тук, но той е изобретателен човек. От друга страна, и аз не се крия. Просто... просто искам най-сетне да ни остави поне за малко на спокойствие.

— Надявам се да не е от ревнивите.

— Точно обратното. А освен това е и склонен към насилие.

Брайън спря едно такси и въздъхна.

— Чудесно. Аз не можах да се оправя с онези хлапетии... та какво ли остава за ревниво ченге.

След квартета в сол минор имаше пауза. Брайън прошепна:

— Боже, тази бавна част е истинско изпитание.

— Какво искаш да кажеш?

— Мисля, че е най-трудната за слушане от целия Бетховен. Някой някъде я беше сравнил с човек, който се опитва да види колко бавно може да кара велосипед, без да падне.

Сара тихо се засмя. Колкото по-дълго го наблюдаваше, особено когато той се оживяваше от ентузиазъм по темата, на която говореше, толкова по-привлекателен ѝ се струваше. Разликата между него и Питър бе толкова голяма, че даже не беше забавно да ги сравнява. Как бе възможно една и съща жена да изпитва влечение към двама така противоположни мъже? Онзи ден в парка тя бе изпитала съжаление към него, дори за миг бе почувствала леко презрение — толкова

непохватен ѝ се беше сторил. И колко чудесен, внимателен, грижовен се бе оказал, когато ги отведе в спешното отделение на болницата.

След Grosse Fuge концертът завърши с квартет в си диез, който за Сара беше едно от най-великите музикални творения, създадени от човек.

— Изумително, нали? — каза Брайн и я хвана за ръката. — Това адажио е едно от най-тъжните неща, които съм чувал.

Сара стисна в отговор ръката му и кимна.

Когато излязоха, взеха такси до апартамента му, който се намираше в непосредствена близост до Сътън Плейс. Беше си обещала, че няма да завършва вечерта в неговата спалня или в някоя хотелска стая, но от една страна чувстваше някакъв комфорт в компанията му, а от друга, Бриа ѝ беше казала, че няма нищо против да постои до късно.

Апартаментът му се оказа малък, но елегантно обзаведен, с много книги, повечето имащи отношение към архитектурата, и чудесна, удобна мебелировка. Тя отиде в кухнята му и се обади оттам, за да провери дали Бриа няма никакви проблеми с Джаред, после се върна и седна на мекия диван, докато той наливаше бренди.

— Харесва ми — каза тя, имайки предвид целия апартамент.

— О, не е мой — отговори той. — Мисля, че споменах пред теб за моя колега от Едмънтън — той и неговата съпруга са тук в свободната им от лекции година, но решиха да прекарат лятото в Талиесен — сега ще се предполагам: къщата на Франк Лойд Райт^[1] в Уисконсин. Бяха много доволни да ме оставят да им спестя наема за няколко седмици.

— Излишно е да ми обясняваш — каза тя. — Нали видя моето обзавеждане: кашони от бутилки за мляко и сандъци за пренасяне на покъщнина. Колко хубаво е да живееш в такова прекрасно място...

Той донесе чашите и ѝ подаде едната.

— Виж, Сара, ние почти не се познаваме, така че мога да ти се сторя малко агресивен, но искам да ти кажа следното. — Той седна до нея на дивана, но дистанцията бе толкова точно избрана, че нито изглеждаха опасно близко един до друг, нито подчертано далеч. — Непрекъснато долавям, че не желаш да говориш за онова, с което се занимаваш, каквото и да е то, независимо дали работиш за ФБР, или

не. Щом така искаш, нека така да бъде. Но не искам да си мислиш, че не се вълнувам от твоите проблеми.

Сара не се сдържа и леко се усмихна.

— Разбрах.

— В такъв случай да говорим за времето или за нещо друго.

— Добре, имаш ли нещо против да ти задам личен въпрос?

— На мен ли? Че аз съм като отворена книга.

— Ти накуцваш. Личи си, че си свикнал с това. Как стана — при катастрофа с кола или се случи нещо друго?

— Около две седмици след смъртта на жена ми се напих и треснах колата в един стълб. Когато отворих очи, бях в болница. Дойдоха да ме посетят двама полицаи и ми казаха, че не са намерили никакви следи от плъзгане на гуми по пътя.

— Какво означава това?

— Означава, че изобщо не съм се опитал да спра. Забил съм колата право в стълба със сто километра в час.

— Опитвал си да свършиш със себе си?

— Не помня такова нещо, но те казаха, че изглеждало така.

— Обичал си я.

— Да, обичах я. Беше чудесен, прекрасен човек... — Той се поколеба за момент, сякаш в гърлото му бе заседнала буца. — Но това е съвсем друга част от моя живот и сега не е време да говорим за това, нали?

— Добре.

Той стана и пусна някаква музика. Имаше хубаво, гъвкаво тяло, широки рамене и тесен кръст. Не беше тяло на човек, който седи на едно място — академичен работник или архитект — така че явно поддържаше форма с упражнения.

— Този „Арманяк“ е превъзходен — обади се Сара.

— Благодаря. Надявах се да ти хареса.

— Обожавам „Арманяк“.

— Отлично. И аз. А обичаш ли джаз?

— Естествено. С какво разполагаш?

— Нека те изненадам.

Той се върна на дивана и този път седна по-наблизо, наблюдавайки лицето ѝ. Разнесоха се първите тонове на изпълнението — просто, но подчертано синкопирано пиано.

— Оскар Питърсън и Ела Фицджералд! — възкликна Сара. — Един от най-великите албуми на всички времена.

— Имаш добър вкус в музиката — призна Брайън, наведе се към нея и я целуна по устните. След това задържа лицето ѝ с двете си ръце, сякаш се възхищаваше на изящен предмет на изкуството.

Сара затвори очи, разтвори устни и вкуси езика му.

О, боже, мислеше си тя, остави ме да се насладя на този миг.

Сложи ръце на гърба му, постави длани върху широките му плещи, после бавно ги спусна надолу по твърдата плът под ризата. Пъхна пръсти под колана му и ги остави там, наслаждавайки се на топлината и на кадифената мекота на хълбоците му.

Езикът му бавно изследваше устата ѝ и той прихвана лицето ѝ още по-силно.

Изживей момента, повтаряше си тя. Само този...

И грижите, смъртта, страхът и несигурността бавно започнаха да напускат главата ѝ. След малко я почувства така празна, че ѝ се зави свят, но тя беше благодарна на това усещане.

Ръцете му бавно като нейните се спуснаха по шията ѝ, минаха през раменете и спряха отстрани на гърдите ѝ, прихващайки ги едва доловимо. Сара се чувстваше обхваната отвсякъде от приятна топлина. Усети, че започва да се възбужда.

Не мога да повярвам, че това се случва с мен, мислеше си тя. Това просто не се случва на мен. Не познавам този човек, не знам нищо за него, не...

Той разкопча горните копчета на блузката ѝ, опря устни върху голата ѝ кожа, после прекара език през тялото ѝ до зърната.

— Ммм... — сладостно простена тя.

Разнесе се началото на нова песен: „От колко време продължава това?...“ питаше Ела с дрезгав глас, вярно, не в златните си години, но в отлична форма. После продължи да пее и на един ред малко се запъна: „Още веднъж и ще станат дв... три пъти!“.

Тя подпъхна пръсти под колана на гащетата му и усети отново копринената мекота на кожата отдолу. В същия момент той се пресегна зад гърба ѝ, за да разкопчее сутиена ѝ, и тя усети как освободените ѝ зърна набъбват и се втвърдяват. Той разкопча полата ѝ и я остави да падне на пода, после свали колана си и пусна панталоните да се свлекат. Тя видя издутината под гащетата му и сама бавно ги смъкна.

Бавно, мъчително бавно главата му отиваше все по-надолу, оставяйки горещата следа от целувки по корема ѝ, по косъмчетата под пъпа, и...

— Брайън... — каза тя в напразен опит да си възвърне контрола над случващото се.

Но там долу езикът му пърхаше като пеперуда, а може би поточно като колибри, главата му се движеше леко напред-назад, после нагоре-надолу, а езикът му беше за миг твърд и проникващ, и веднага след това мек, влажен и пулсиращ. Той целуна, после внимателно нагласи уста между устните ѝ и... о, боже, дори *изтананика* в това положение няколко такта в тон с песента, след това обхвана клитора ѝ и областта около него в страстна, но мека като перце целувка. Без да осъзнава това, тя се поклащаше напред-назад, присвиваше и разпускате леко бедра, усещайки как тънката струйка удоволствие се засилва и надига в извисена на ръба на пропастта вълна и тогава чу нещо далечно и незначително, но нещо като...

... механичен звук от външния свят, а не света на удоволствието, в който тя плуваше...

... пейджъра ѝ. Тя простена. Пейджърът даваше сигнал.

Брайън недоволно изсумтя.

— Не сега — каза той.

— Съжалявам... съжалявам... трябва да... — Тя се изтърколи настрани и извади клетъчния телефон от чантичката си. Отиде гола с него в банята, затвори вратата и включи вентилатора, за да заглуши гласа си.

— Да, Кен — каза тя. — Повярвай ми, надявам се, че е наистина важно.

— Съжалявам, че те обезпокоих — чу се гласът на Кен Олтън. — Но, да, мисля, че е важно. Имам го.

— Имаш... какво?

— Паспортът. Паспортът, използван от Бауман, за да влезе в САЩ. Името е Томас Алън Мофат.

Сара прекъсна разговора, сгъна телефона и се върна в спалнята. Брайън лежеше по гръб с малко крива усмивка.

— Наред ли е всичко? — поинтересува се той.

— Всичко е чудесно — успокои го тя. — Добри новини.

— Прекрасно — въздъхна Хенрик Бауман. — Всички имаме нужда от добри новини. Сега... докъде бяхме стигнали?

[1] Знаменит американски архитект (1886–1959), известен с използването на модерни материали и методи, построил много къщи, съобразявайки ги с околната среда. — Б.пр. ↑

ЧАСТ 5

КАПАНИ

„Когато ястребът пречупи с клюн тялото на жертвата си, той успява в това, защото правилно е избрал момента.“

„Изкуството на войната“, Сун Цу

61.

В четири и половина сутринта тясната уличка в района на Уолстрийт естествено беше тъмна и безлюдна. Над капака на уличната шахта се издигаше облак непрозрачна пара. Захвърлена жълта опаковка от сандвич подскачаше по мокрия асфалт, подхвърляна от лекия ветрец.

В края на уличката се появиха две фигури — едната висока и стройна, другата ниска и дебела. Бяха облечени в плътни панталони, ризи с дълги ръкави, ръкавици за заваряване и ботуши.

На гърбовете си бяха нарамили туристически раници, от които се поклащаха маркучи за въздух с наустници. Те приближиха изпускащата пара шахта и високият, който носеше и еднометров лост, подпъхна острия му край под капака и натисна с цялата тежест на тялото си.

— Сега виждаш защо не бих могъл да направя това сам — обясни Лио Краснер.

Бауман не му отговори, а продължи да натиска лоста, докато накрая се разнесе измъчен стон на ръждясал метал, премина в остро изскърцване и капакът на шахтата бавно започна да се повдига.

— Действай — каза той.

Краснер тромаво се надвеси над отвора, извъртя пълното си тяло и започна да се спуска по стъпалата на взиданата в стената желязна стълба. Бауман го последва и влагайки всичката си сила, притегли обратно капака над главата си. Накрая железният диск щракна и се намести. Бяха успели да влязат под земята за минута и трийсет секунди.

След малко първо Краснер, после Бауман скочиха от последното стъпало в локвата застинала вода под тях. Вонята беше неописуема. Краснер направи движение като че ли ще повърне, а Бауман захапа до кръв долната си устна.

И двамата едновременно посегнаха към силиконовите наустници, дръпнаха ги и с нетърпение ги наместиха в устата си. Бауман пусна сгъстения въздух от бутилката на Краснер, после

Краснер направи същото за него. Свежият въздух със съскане изпълни дробовете им. Краснер дълбоко пое дъх няколко пъти.

Въпреки отровната миризма, те не стояха в отходни води, а само в няколко пръста дълбока, събрала се от дъждовете обикновена вода от уличната канализация, която обхващаше стотици километри подземни тунели под улиците на Ню Йорк. Тези тунели изпълняваха две функции — едната беше очевидна, а за другата говореха множеството кабели, прикрепени към пода и тавана. Това бяха кабелите на захранващата мрежа и тези за телекомуникацията.

— Тук ли ще оставим лоста, или ще го вземем с нас? — каза Краснер.

— Вземи го! — нареди Бауман. — И да движим по-бързо.

С лек плисък покрай тях се стрелна плъх с размера на малко куче.

— Майната му! — изскърца през зъби Краснер и тялото му се разтресе от отвращение.

Бауман извади от раницата си пещерняшка лампа, предназначена да се носи прикрепена на челото, и си я сложи. Ориентира се по компаса, нулира брояча на крачкомера си и търпеливо изчака Лио да направи същото. Той се подчини, после извади картата, съставена от няколко познати му кракера, които като него обичаха тръпката на престъпната дейност.

Близо триста метра вървяха през водата по пода на канализацията, направлявани в този лабиринт от компасите, крачкомерите и изненадващо подробната карта на подземната плетеница от тунели. Имаше и по-пряк път, но това би означавало да влязат през отвора на шахта, разположена на централна улица, а това бе изключено.

След известно време стигнаха до разклонение на два тунела, чиито извити стени бяха покрити с множество големи продълговати правоъгълници, свързани към масивни разклонителни кутии. Двамата свалиха маските и взаимно си изключиха притока на въздух.

Лио обясни, че това е един от многото комутационни възли, където техниците на NYNEX могат да се включват към различните линии. За Бауман това си беше просто гора от проводници, отчайващо преплетени един с друг.

— Всеки е надписан — пъшкайки обясни Краснер. — Цифренобуквен код. По сметката на абоната. Не се безпокой, знам какво търсим.

Покрай тях се шмугнаха първо два, после още три едри плъха. Единият дори спря да подуши нещо в застоялата сива вода, после продължи по пътя си.

След неколкоминутно търсене Лио намери нужния му кабел.

— Коаксиален — ненужно прошепна той. — Точно както ми бяха казали.

— Хм?

— Говоря за вида на кабела — медна жица в пластмасова обвивка с ширмовка. Позволява лесно свързване.

— И какво щеше да правиш, ако беше фиброоптичен?

Краснер поклати глава, смаян от невежеството на Бауман.

— Нося всички необходими инструменти, така че няма никакво значение какъв би бил кабелът. — Той извади секачки, срязва кабела и го зачисти. — Проблемът с влакнестата оптика е, че диагностическата проверка открива, ако има разклонение за подслушване. Коефициентът на оптично съпротивление на материала, който се използва за свързване на двата срязани края на такъв кабел, винаги променя характеристиките на преминаващия светлинен импулс. Така че профилактичната проверка веднага ще установи наличието на промяна в условията за пренасяне на информацията. Според мен даже няма да се стигне до профилактика — само като се включат и ще разберат.

Той вкара двата отрязани края в малка квадратна кутийка и обясни, че се нарича „разклонител“ и се прави от компанията „Блек бокс“. Допълни, че представлява сложно устройство, неоткриваемо в двата края на кабела, често използвано като високоимпедансна паралелна „слушалка“ на компютри с диагностична цел.

След това внимателно извади от раницата си преносим компютър модел NEC Ultralite Versa, не по-голям от книга с твърди корици, и свърза „разклонителя“ към серийния порт на компютъра.

— Това приятелче е модифицирано така, че да има един гигабайт дискова памет — обясни той и постави малкия компютър на полица, излизаща от стената. — Добре, сега е шест и десет. Няма какво друго да правим до девет, след което ще ми трябва да запиша не повече от

един час трафик. Дотогава ще дремна. „Манхатън Банк“ отваря след колко... а, цели три часа.

Докато Лио Краснер спеше, Бауман седеше до него и мислеше. Мислеше за времето, прекарано в затвора, за годините на своето детство, за преподавателката в университета, с която бе имал дълга и пламенна връзка. Мислеше си, разбира се, и за Сара Кехил и играта, която бе започнал с нея. Дори в началото да бе изпитвала някакви подозрения към „Брайън“, развитието на връзката им доказваше, че вече не е така. Той успешно се бе настанил в живота ѝ и скоро, много скоро щяха да се разкрият нови възможности.

Накрая алармата на часовника на Лио Краснер иззвъня и го събуди.

— Оох... — прозя се с наслаждение той. Дъхът му беше гаден. — Добре, имаме основание да очакваме някакви действия след три минути. Да го включим, а?

След по-малко от час той вече разполагаше със запис на огромна част от изходящия трафик на „Манхатън Банк“.

— Сега тук има маса информация. — Той лекичко потупа кутията на компютъра. — Структурата на трансакциите, дължината на пакетите, кодовете на получателите — всичко. Остава по-простото: да се имитира този формат, за да се проникне в системата. — Той извади кабела на „разклонителя“ от порта на компютъра си. — Няма как, ще трябва да го оставя тук.

— Няма ли да го открият?

— Е, ако държиш, мога да го дръпна сега и да прекъсна линията. Тогава вече ти гарантирам, че ще се издъним.

— Не, не искам това — търпеливо отговори Бауман. — Но си прав — искам това тук да се махне. Не мога да рискувам да оставя вещественно доказателство за повече от един ден.

— А да искаш да заличиш и следите от срязването? — попита Краснер.

— Бих се радвал да мога аз да свърша тази работа, но не съм сигурен, че съм способен да го направя по такъв начин, че да не се забелязва. Признавам, че не мога. Така че пак трябва да се върнем тук двамата. Довечера.

— Ей, човече — озъби се Краснер, — аз имам и личен живот.

— Не мисля, че имаш избор — обясни Бауман. — Заплащането ти зависи изключително от удовлетворителното справяне с всички аспекти на задачата.

Кракерът замълча. Личеше си, че това развитие никак не му допада.

— Довечера трябва да анализирам трафика и да напиша програмата. Нямам време да джапам из канализацията. Ще трябва да почака.

— Добре — неочаквано се съгласи Бауман. — Ще почака.

— А... като споменах програма и се сетих. Нищо не мога да направя без ключа. Носиш ли го? Ако си забравил да го вземеш...

— Не — спря го Бауман. — Не съм забравил — и той подаде на кракера блестящия златен диск на CD-ROM-а, който му бе дал Дайсън. Беше откраднат — Дайсън, разбира се, не спомена подробности как е успял да го постигне — от служител на банката с висок пост. — Ето ти ключа.

— Дали е актуален? Паролите валидни ли са още?

— Паролите сигурно вече са променени, но това няма значение. Криптографският софтуер не е променен, а цялата информация за него е вътре.

— Добре — съгласи се Краснер. — Няма проблем.

62.

Малкълм Дайсън изключи канала, по който излъчваше Си Ен Ен, и натисна бутона, с който се затваряше нишата в библиотеката, където бе телевизорът. Беше наблюдавал бизнес репортаж за компютърната индустрия и не можеше да мисли за нищо друго, освен за плана.

Знаеше, че ахилесовата пета на капитализма е компютърът. Но не компютърът изобщо, компютърът като абстрактно понятие, а една определена компютърна система в една конкретна сграда в Долен Манхатън.

Нейният адрес се пази в тайна, но ако познаваш някои хора, той може да се научи. Банкери и хора, занимаващи се с пари, от време на време, обикновено на чаша късно нощем, отварят дума какво би могло да се случи, ако... и потръпвайки, изхвърлят тази мисъл от главата си.

Всеки момент могат да ни сполетят големи катаклизми, но ние не си мислим за тях. Малцина от нас разсъждават за възможността от сблъскване на гигантски метеорит със Земята и че това би заличило всякаква следа от живот на нея. С края на студената война все по-рядко ни безпокои и опасността от внезапно избухване на световен ядрен конфликт.

Но унищожаването на Мрежата е кошмарът на всеки banker. Това би хвърлило Америка във втора криза, в сравнение с която 30-те години на века биха изглеждали като епоха на безгрижен просперитет. Възможността това да се случи обаче старателно се крие от обикновения гражданин.

За нещастие тя е съвсем реална.

Идеята първо бе хрумнала на Дайсън, а Мартин Ломакс я бе разработил, за да я представи на своя шеф преди шест месеца... и почти шест месеца, след като Дайсън бе станал инвалид, а жена му и дъщеря му бяха убити.

Докладът на Ломакс сега лежете скрит в тайно чекмедже в бюрото на Дайсън в библиотеката. Дайсън го бе чел безброй пъти. Това му даваше сила, позволяваше му да живее, помагаше му да забрави за болката — физическа и психическа. Този доклад започваше така:

„От: Р. Мартин Ломакс
До: Малкълм Дайсън
Първо малко история:

В годините непосредствено след калифорнийската Златна треска от 1848-а американската банкова система изпада в състояние на хаос. Банките се разплащат помежду си като изпращат куриери, пренасящи торби със златни монети. Настъпва царството на грешки и объркване. През 1853 година петдесет и две големи банки в Ню Йорк учредяват Нюйоркската асоциация за сетълмент^[1]. Асоциацията се намества в мазето на Уолстрийт 14 с идеята да обезпечава координация в разплащанията между банките. Още на първия ден от съществуването си Асоциацията урежда разплащания за 22.6 милиона долара.

През 1968 година тази система започна да не издържа. Тя повече спъваше работата, вместо да я улеснява. Ерата на телетайпната технология от 50-те премина в ера на компютрите през 60-те години. Изобретяването на компютъра, макар и с известно закъснение помогна към началото на 70-те Асоциацията да бъде заменена от Мрежата — Национална система за електронни преводи.

Мрежата започна с един компютър, свързан към телефонна линия. Нововъведението първоначално бе отбягвано от банкерите, но доверието към него постепенно нарастваше. Малко по малко банките започнаха да приемат плащания «по жицата». Сега всяка голяма банка по света търси начин да се присъедини към Мрежата.

Днес през Мрежата минават по над един трилион долара дневно и това е над 90% от сумите, използвани по света. Тъй като практически всяка търговия с евродолари и чужда валута се извършва през долара, и понеже световните потоци от пари се стичат към Ню Йорк, Мрежата в лицето на двупроцесорната ѝ система Unisys A-15J се е превърнала в нервен център на световната финансова система.

Доколко уязвима е Мрежата?

Показателен е само един-единствен действителен случай. В края на работния ден на 26 юни 1974 година германските банкови власти закриват Bankhaus Hersatt в Кьолн — основен играч в търговията с чужда валута. Краят на германския банков ден означава обедно време в Ню Йорк и това довежда до внезапен недостиг на стотици милиони долари в останалите активни банки. На следващия ден световната банкова система е в шоково състояние. Само светкавичната намеса на Уолтър Ристън от «Ситикорп» предотвратява глобалната криза. Като президент на Мрежата по онова време, той разпорежда тя да продължи да работи и през уикенда, докато не бъдат обработени всички плащания. Всяка банка, отказала да приеме искане за плащане, просто беше изхвърляна от Мрежата.

Пряк терористичен удар по сградата на Уотър стрийт, където физически е разположена Мрежата, би предизвикал световен хаос. Той би взривил борсовия пазар на САЩ, би блокирал не само плащанията с евродолари, а и тези с чужда валута и по външнотърговски сделки, така че световната система за разплащане би рухнала моментално.

Унищожаването на Мрежата би ликвидирало световния бизнес и би запратило Америка и света в трудно въобразима с мащаба си икономическа криза. За американската икономика просто ще престане да се говори, а след нея подобна съдба ще сполети и останалата част на света. Това ще доведе до края на Америка като глобална суперсила, понеже както страната, така и по-голямата част от останалия свят ще се върнат в икономическото средновековие.

Въпрос само на късмет — или може би на неосведоменост за начина, по който функционира капиталистическият пазар — е, че никой терорист досега не се е прицелвал в Мрежата.

Но ако ние успеем да намерим изобретателен и опитен професионален терорист с достатъчно силна мотивация — финансова или друга — който да се справи

със задачата, аз съм убеден, че е трудно да се измисли по-ефективен начин да се отмъсти на Съединените щати...”

[1] Този термин навлезе в българския език, измествайки сходното (но не идентично) по смисъл «разплащане». — Б.пр. ↑

63.

Сега вече разполагаха с името, което Бауман бе използвал, за да влезе в САЩ. От една страна, това беше голяма победа, от друга — напълно безполезно.

— Може никога вече да не го използва отново — каза Рот.

— Ако е така, няма да ни свърши никаква работа — кимна Сара.

— Наистина, за какво би го използвал отново? Ако реши да се регистрира в хотел, може да направи това под каквото си иска измислено име.

— Кредитни карти?

— Да не би да е откраднал и кредитните карти на този Мофат?

— Не знам.

— Ако го е направил?

— Тогава все едно че е в ръцете ни — каза Сара. — Само да опита и сме го заковали.

— Не, той не е глупав. Не вярвам, че ще използва откраднатата кредитна карта. Даже и да реши, дори най-тъпият мошеник знае, че първо трябва да провери картата на една от онези машинки в бензиностанциите на самообслужване — ако я отхвърлят, ще знае, че не е наред. По-просто от това не може да бъде.

— Може да му се наложи да наеме кола или микробус.

— Правилно — съгласи се Рот. — Но за това ще му трябва шофьорска книжка.

— Той разполага с шофьорската книжка на Томас Мофат.

— Е, това вече може да ни помогне. Какво предлагаш?

— Възложено ни е да се занимаваме с конкретна терористична заплаха на територията на САЩ. Извършваме широкомащабно разследване. Това означава, че можем да поискаме голяма помощ. Това чудовище вече уби двама агенти на ФБР.

— Не говориш предполагам, че трябва да изпратим сто души по фирмите, които дават коли под наем в целия Ню Йорк Сити?

— Не само тук, ами и в Ню Джърси и Кънектикът.

— Шегуваш се!

— Ей, ти май забрави, че заловихме терористите от Световния търговски център благодарение на шофьорската книжка на Мохамед Саламех, с която бе нает микробусът?

— Добре де, ти си шефът — със съмнение в гласа се съгласи Рот.

— Не искам да ви развалям настроението — намеси се Кристин Виджиани с любимата фраза на всеки, които иска да вкисне някой друг, — но единствената причина, поради която всички изглеждат така сигурни, че Бауман е използвал паспорта на Томас Мофат, е удобното съвпадение във времето. На мен тази логика ми се струва малко съмнителна.

— Откраднатият паспорт на Мофат е използван за влизане в страната преди дванайсет дни — изтъкна Папас, — което е осем дни след неговото бягство от затвора Полсмур. Подобен ред на събитията изглежда прекалено удобен, за да го игнорираме. Освен това има и други фактори...

— Крис — намеси се Сара, — безсмислено е да говорим повече. Във Вашингтон има група, която работи по случая, така че скоро ще разполагаме с отговор.

Всъщност в същия този момент не един, а няколко екипа на ФБР търсеха Бауман във Вашингтон.

Откриха една от стюардесите в апартамента ѝ до Дюпон Съркъл, но тя направо се изсмя, когато агентът на ФБР я попита спомня ли си пътника от място 17-С. И митническият служител, който бе обработил Бауман/Мофат, не повярва на ушите си, като чу въпроса.

— А бе вие, хора, се шегувате — каза той. — Знаете ли колко *стотици* влизащи са минали покрай мен онзи ден?

Агентите на ФБР не успяха да открият нито един шофьор на такси от летище „Дълес“, който да си спомни да е вземал пари от човек с лице от синтезирания портрет на Бауман.

Друг екип на ФБР се занимаваше със списъка на пасажерите, който „Юнайтед Еърлайнс“ току-що им бе изпратила по факса. Те поне имаха късмета да имат насреща си американски превозвач, защото чуждите авиокомпании нямаше да бъдат така отзивчиви. Някои от тях дори едва ли щяха да се съгласят да покажат списъка на пътниците си без криминална призовка, която щеше да е трудно да се издаде, понеже

Бауман не бе издирван по криминален повод. А можеха дори да поискат така нареченото „писмо за заплаха на националната сигурност“ — секретен документ, чието съдържание би следвало да се придържа стриктно към указанията на Генералния прокурор за външното контраразузнаване.

Трябваше да благодарят на Бога за съществуването на американските многонационални конгломерати. На екипа на ФБР бяха необходими само няколко минути, за да разбере, че Бауман е закупил билета си в Лондон с кеш, отворен за връщане. Имаха възможност също и да разгледат форма I-94, която се попълва от всички пристигащи от чужбина пътници. Бауман бе дал фалшив адрес разбира се — те не бяха и очаквали друго — защото в Бъфало, Ню Йорк, подобна улица не съществуваше.

Имаше нещо по-важно: след като знаеха на кое място бе пътувал Бауман, те научиха и името на пасажера, прелетял океана редом с него. Бауман бе седял до пътеката, но от дясната му страна бе седяла жена на име Хилда Гинзбърг. Екип на ФБР посети госпожа Гинзбърг, свадлива седемдесет и четири годишна старица, в дома ѝ в Рестън, Вирджиния, и ѝ показа паспортната снимка на Томас Алън Мофат, получена от архива на Държавния департамент.

Госпожа Гинзбърг отрицателно поклати глава — не, това определено не бил мъжът, седял до нея по време на полета от Лондон. Това потвърди, че снимката на Мофат в паспорта е била сменена с нечия друга.

А формуляра I-94 изпратиха в отдел „Идентификация“ на ФБР за проверка дали по него има латентни отпечатъци.

След като хвърли мръсните си дрехи, взе душ и се преоблече, Лио Краснер излезе на разходка.

Когато стигна до сребрилата сграда на „Манхатън Банк“, той влезе във файето с най-безгрижна походка и взе асансьора до двайсет и третия етаж. Там беше кафето за персонала, така че отсъстваха всякакви мерки за сигурност.

Той намери табло за обяви и закрепил на него бележка. После постави също такава бележка на таблото в залата за почивка. След това

се разходи по етажа и остави същите бележки навсякъде, където беше разрешено.

Накрая се върна в апартамента си и се хвана на работа.

64.

Това е Ню Йорк, където никой не познава съседите си, казваше си Бауман, запъхтян и подгизнал, докато завърташе третия ключ в снабдената с три ключалки входна врата на апартамента на Сара Кехил. Беше дванайсет и половина на обед, но небето бе тъмно и от него с библейска отмъстителност се сипеше пороен дъжд. Носеше шлифер — една от онези бежови измишльотини с колан, каквито в този момент носеха може би всички мъже по улиците, макар той да бе купил своя в Париж от „Шарве“.

Беше чул някой да казва, че когато в Манхатън вали, градът замира парализиран и е напълно невъзможно да се вземе такси. Тези думи се бяха оказали напълно верни. Отне му маса време да намери свободно такси, което после едва пълзеше поради обедния пиков час и пороя.

Сара нямаше да се прибере още поне няколко часа, а Джаред беше в Детската християнска организация. Да, можеше да има проблеми, ако съседите на Сара си бяха у дома по това време (но тях ги нямаше) и някой от тях случайно го видеше да влиза в апартамента ѝ.

Но това беше Ню Йорк. Непознатите предизвикват у хората лесно предвидима реакция. Например жените и техните чантички. Когато една жена не ви познава, тя инстинктивно се вкопчва в чантичката си, сякаш в нея се съдържат спестяванията на целия ѝ живот, макар вътре рядко да има нещо повече от червило, несесер, касови бележки, квитанции за дрехи, дадени на химическо чистене, някоя друга смачкана на топка бележка и... ключове.

Когато жената реши, че ви познава по-добре, тя ще поотпусне чантичката. Това е жест на интимност, буквално животински по своята природа. Във вашия апартамент, в подготовка към любовната игра, тя ще отиде в банята и в зависимост от това какво смята да прави там, може да остави скъпоценната си чантичка на масичката за кафе, право пред очите ви... При второто си идване в апартамента му Сара бе отишла да използва телефона. Това показа на Бауман, че въпреки амбицията си да бъде корава жена, тя е доверчив човек.

Телефонът — Бауман се бе погрижил той да бъде единственият в апартамента — бе в кухнята и поставен на място, откъдето да не се вижда вътрешността на дневната. Тя бе провела петминутен разговор с момичето, което викаше, за да наглежда Джаред.

Времето се оказа повече от предостатъчно. Има си инструменти за този вид работа и дори най-простият крадец може да си ги направи. Първият от тях е дълга, плоска пластмасова кутийка, в която има два пласта восък, по-мек от пчелния — единият на капака, другият на основата.

Това беше петото му претърсване на апартамента на Сара. Тя беше много внимателна и не оставяше никакви папки, никакви бележници със записки относно хода на разследването, никакви компютърни дискети. Правеше задачата му по-трудна, но не и невъзможна. Той вече знаеше къде точно работи тя — беше научил свръхсекретното местоположение на щаба на операция „Минотавър“. Знаеше телефонния номер там. Скоро щеше да знае още повече. Наближаваше моментът, когато тя щеше да свали гарда и щеше да започне да говори за работата си и да споделя тревогите си. Разговор на възглавницата, разбира се. Това бе напълно възможно. Но дори да не се случеше точно така, самата близост до нея му даваше възможности, за които не бе и мечтал.

Имаше и риск, естествено. Винаги има риск, когато набелязаният за жертва се сприятелява с ловеца. Опасно бе да прекарва толкова много време с нея, да се любят. Но рискът, макар и съществуващ, не бе голям, защото той знаеше със сигурност, че не съществуват негови снимки. Като се изключи най-общото му описание по словесен портрет — а то подходеше на 20 процента от мъжете в Ню Йорк — работната група нямаше никаква представа как изглежда той в действителност. Южноафриканската тайна служба бе взела специални мерки в досието му да няма негова снимка, а тези в затвора бяха унищожени. Нямаше никакво съмнение, че ФБР се бе постарало да му синтезира портрет с фоторобот, но тази скица едва ли щеше да им свърши работа. Каквито и данни за него да бяха изпратили южноафриканците на своите колеги тук, те нямаше да имат нищо общо с външния му вид сега.

Те можеха да знаят истинския цвят на очите му, но нямаше никакъв проблем той да се промени. Тази промяна можеше да стане

например с използването на стандартни, леснодостъпни цветни контактни лещи, но този вид дегизировка не е за професионалистите. Внимателният наблюдател винаги ще познае, че носите контактни лещи, и това може да породи неприятни въпроси. Бауман разполагаше със специални лещи, изработени по поръчка от оптометрист в Амстердам. Те бяха полутвърди и покриваха цялото око, а не само ириса, и можеха да се носят без усложнения по дванайсет часа. Цветът им беше напълно естествен и за постигане на ефект на максимално правдоподобие, на мястото на ириса имаше дори пъстри точки (нещо, което не може да се постигне с обикновените контактни лещи). Дори най-мнителният наблюдател не би могъл да различи истинския син цвят на очите му под светлокафявите ириси на лещите.

Разбира се, ако в нея възникнеха подозрения, щеше да се наложи да я убие веднага, така както бе направил с Пери Тейлър и Ръсел Улман. Но какво би я накарало да заподозре, че спи с врага си? Такава причина просто не би могла да се появи.

Това беше игра, но много възбуждаща. Танц с дявола.

Той преглеждаше апартамента, търсейки повече и по-малко вероятни тайни места — например сред вещите на Джаред — без да забравя да се вслушва в звуците откъм улицата... аларма на кола, клаксон, сирена.

И в този момент за пръв път се натъкна на нещо интересно.

Бележник. Бележник с празни листа на нощната й масичка. Дори горният лист беше празен, но на него се виждаше едва различимия отпечатък на нещо написано на листа, който бе стоял върху него. Той леко разтри вдлъбнатините с оловен молив и на това място се появи някаква драсканица — бели букви на потъмнелия от оловото фон на листа.

Томас Алън Мофат.

Това беше едно от имената му. Как, по дяволите, се бяха добрали до него? В такъв случай, изглежда знаеха, че е влязъл в страната благодарение на откраднатия паспорт на Томас Мофат.

Той бавно пое дъх. Този път му се бе разминало на косъм. Беше резервирал микробус за утре на името на Мофат, защото на това име бе издадена единствената валидна шофьорска книжка, с която разполагаше.

Е, в такъв случай се налагаха спешни мерки.

65.

— Не, не се безпокоя, че може да е атомна бомба — каза Папас.

— И защо не? — попита Сара.

— Не ме разбирай погрешно, не казвам, че няма страшно, ако гръмне атомна бомба. Работата е там, че макар физиката на атомната бомба да е проста, тя е доста непрактична... искам да кажа, че не е лесно да се изработи.

— Но ако нашият терорист разполага с ресурсите и е способен да...

— Излишно е да ти обяснявам, че атомната бомба ще унищожи голяма част от града, а в прехванатия разговор ясно се говори за цел, за атака срещу банка, а не срещу целия град.

— Има логика — съгласи се Сара. — Нямаме право да изключваме никаква възможност, но в известен смисъл голяма конвенционална бомба би била много по-страшна, защото е много по-трудно да се открие. Много по-трудно.

— Така е.

— Добре, с какви възможности разполагам? — попита тя.

— Очевидно не можеш да разпоредиш прочистване на града от бомби. Но можеш да поискаш редовни проверки във всички клонове на „Манхатън Банк“. Това определено не е невъзможно. Имаме персонал за това тук, в Ню Йорк.

— Имаш предвид бомбения отряд на нюйоркската полиция ли?

— Те се намесват само когато под носа ти тиктака бомба. Иначе не помръдват. Добри са, признавам, но бомбата трябва да е налице.

— И ако намерим бомбата?

— Тогава можеш да действаш — каза Папас. — Но трябва да те предупредя: не само ще трябва да се справяш с криза, ами и ще трябва да водиш междуведомствена война. Бомбеният отряд на нюйоркската полиция е един от най-старите и най-опитните в страната, но техният опит е ограничен само до относително нискотехнологични бомби — направени в домашни условия и така нататък. От друга страна, ще се намеси БАТИОО, което носи цялостната отговорност за всички

престъпления, свързани с използване на експлозиви. Те имат нужния опит и не се съмнявам, че ще искат да играят. Най-сетне идва армията, която пък е отговорна за обезвреждането на бомби по цялата континентална част на САЩ, без базите на другите видове въоръжени сили. И те ще искат да се намесят, изтъквайки — съвсем основателно при това — че са технически много по-добре оборудвани от полицията.

— Забрави да споменеш и Групата за действие при ядрена криза — каза Сара. — Те са най-добрите.

— Права си — съглася се Папас. — Най-добрите са.

— Ами тогава ще кажа на началниците, че има вероятност бомбата да е атомна — въздъхна Сара.

— Какво? — Папас подскочи. — Нямаме нито една основателна причина да допускаме, че може да е атомна, а ти искаш да изплашиш до смърт...

— Знам, знам — каза Сара. — Но това е единственият начин да накарам да задействат Групата, а се опасявам, че ще имаме нужда от помощта на най-добрите. И когато ни потрѣбват, ще ни трѣбват максимално бързо.

66.

Облечен в европейски костюм, Бауман чудесно се вписваше в тълпата уолстрийтски бизнесмени, пристигащи на работа. Човек спокойно можеше да го вземе за космополитен банкер или за търговец от англоезична страна.

Той стоеше на Уотър стрийт и небрежно гледаше към отсрещната страна на улицата, където се издигаше невзрачна административна сграда. Безброй хора бяха минали край тази сграда, хора, чиито съдби зависеха от Уолстрийт, но колцина от тях ѝ бяха хвърлили нещо повече от абсолютно незаинтересован поглед?

На нивото на улицата се помещаваше административната част на малка банка с името „Гринич Тръст“. На горните етажи имаше различни други офиси. Фоайето на сградата бе в характерния за Уолстрийт стил, със зелен мрамор. Абсолютно нищо забележително нямаше в тази скромна постройка.

Освен онова, което бе разположено на нивото на мецанина зад ненадписани врати, достъпът през които ставаше с магнитни карти.

Там, добре защитена и скрита от света с анонимността на обстановката, се намираше Мрежата — нервният център на световната финансова общност. Бауман вече знаеше доста подробности за скритото зад тези стени и врати. Знаеше, че там е инсталирана мощна двупроцесорна система Unisys A-15J с оптическа дискова памет с огромен капацитет. В случай на пожар помещенията мигновено щяха да се изпълнят с парите на потискащото горенето съединение „Хейлон“. При токови удари или спиране на тока компютрите щяха да продължат работата си, охранявани от мощни акумулатори до момента, когато щяха да се включат резервните дизелови генератори.

Силовата подсистема бе дублирана, така както и системата за телекомуникации, а двата процесора обезпечаваха дублиране на изчислителните ресурси. Имаше двацет и четири препроцесора за електронно идентифициране, проектирани и изработени от английската фирма Racal-Guardata, чиято задача бе да филтрират всички постъпващи съобщения, проверявайки за тяхната автентичност,

преди да ги допуснат към системата за обработка. Това ставаше по алгоритмичен път, чрез анализ на структурата на заглавната част на съобщенията.

Конструкторите на Мрежата си бяха направили труда да извършат подробен анализ на възможните рискови ситуации. Тяхната предвидливост бе стигнала дотам, че бяха използвали външни работници само за грубата работа и бяха повикали свои техници, които да довършат най-деликатните свързки и монтажни операции. Също вътрешни хора — но това вече се подразбираше — извършваха и периодичната профилактика.

И все пак, погледнато в чисто исторически план, това си беше технология от началото на 80-те години, която използваше само най-елементарните мерки за сигурност. Беше направо скандално в каква степен зависи цялата финансова система на планетата от тази съвсем обикновена административна сграда.

След случилото се в Световния търговски център имаше много приказки какви поражения били нанесени на американската финансова система. Пълни глупости! Бомбата в Центъра бе убила шепа хора и бе прекъснала някои дейности за известно време. Това не беше нищо в сравнение с другото, което щеше да се случи тук, на отсрещната страна на улицата.

Трилион долара преминаваха по електронен път през един от етажите на тази сграда всеки ден — повече от цялата парична маса на САЩ в обръщение. Огромни богатства се стрелкаха със светкавична бързина оттук към целия свят. И какво наистина представлява в наши дни една държавна облигация, освен микроскопичен запис върху някаква компютърна лента? Цялата крехка структура на планетарните финанси зависеше от нормалното функциониране на една пълна с компютърен хардуер зала. И едва се крепеше на крехкото доверие, че тази система ще продължи да функционира все така нормално.

Прекъсването на потока информация — или още по-лошо, унищожаването на машините и изтриването на архивираните данни щеше да доведе до разклащането на цели правителства и до заличаването на огромни корпорации. Глобалната финансова система със стържене щеше да застине. Фирми и компании по целия свят щяха да изчерпят паричните си запаси, щяха да се окажат неспособни да платят за поръчаните стоки, щяха да прекратят производствените си

цикли и дори нямаше да могат да издадат на своите работници чекове със заплатите им. Колко изумително е, разсъждаваше Бауман, че ние позволяваме на собствената ни технология да изпреварва нашата способност да я използваме!

И точно в това бе гениалността на плана за отмъщение на Дайсън. Той бе избрал целите си както конкретно, така и общо. Някакъв banker на име Уорън Елкинд, шеф на втората по големина банка в страната, бе предал на властите Дайсън заради опит да получи материална изгода, възползвайки се от вътрешна информация, и сега щеше да плати за коварството си. Компютърен вирус щеше да проникне в системата на „Манхатън Банк“ и щеше да преведе наличния ѝ капитал по банки из целия свят. Това не само щеше да доведе до затварянето на „Манхатън Банк“, но ѝ щеше да я лиши от натрупаното в нея богатство. Тя просто щеше да фалира.

„Не искам Уорън Елкинд да умре — специално бе подчертал Дайсън. — Искам да живее, но да страда всеки ден. Искам да види делото на своя живот унищожено и да стане свидетел на рухването на банката, в която е вложил всичко.“

Дайсън знаеше, че фалитът на дори една толкова голяма банка няма да отслаби сериозно икономиката на САЩ. Ударът, истинският удар, щеше да дойде един ден по-късно, когато малко преди края на работния ден окончателно и безвъзвратно щеше да бъде унищожена Мрежата. Това щеше да парализира за години цялата икономика на Съединените щати, които бяха изпратили своите агенти, за да убият жена му и дъщеря му.

Идеален план наистина, помисли Бауман. Защо никой досега не се бе сетил за него?

67.

Беше събота сутринта и Сара заведе Джаред в болницата „Свети Лука“, за да му махнат шевовете. Върнаха се малко преди обед. Сара се готвеше да извика Бриа, за да може да отиде на работа, когато позвъни Брайън.

— У дома ли сте — попита той. — Тъкмо се чудех дали не ви се ходи на разходка из града.

— Разходка?

— Искам Да ви покажа любимото си място в Ню Йорк.

— Първо трябва да се обадя по телефона и да видя с колко време ще разполагам следобед — каза Сара. — Но трябва да те предупредя, че...

— Знам, знам — бийпъра.

Той ги посрещна на входа на блока и ги заведе с метрото в центъра на града, на пресечката на Западна седемдесет и втора и Бродуей.

— Ти откъде си? — попита го Джаред, докато пътуваха.

— От Канада.

— Но откъде по-точно?

— Един град на име Едмънтън.

— Къде е това?

— В Албърта. Това е столицата.

— А щат ли е това?

— Ами... ние го наричаме провинция. Тя е около пет пъти по-голяма по площ от щата Ню Йорк.

— Едмънтън... — замислено каза Джаред. После очите му внезапно се разшириха. — Не са ли оттам „Едмънтън Ойлърс“?

— Точно така.

— Значи познаваш Уейн Грецки^[1]?

— Никога не съм го виждал.

— О... — Джаред не скриваше разочарованието си.

Сара не откъсваше поглед от тях: седяха един до друг и Джаред видимо се радваше, че са заедно.

— Знаеш ли — обади се Бауман след кратка пауза, — баскетболът е бил измислен в Канада преди сто години. Първият кош всъщност е бил плетена кошница за плодове.

— Аха — отговори Джаред, останал не впечатлен от Канада и нейния принос. — А можеш ли да подадеш пас?

— Като в американския футбол ли? — попита Бауман.

— Да.

— Не, не мога. Съжалявам, няма да мога да играя футбол с теб. Не ставам за нищо. Ти обичаш ли футбола?

Джаред се поколеба.

— Не много.

— А какво обичаш?

— Тенис... софтбол.

— Играеш ли с татко си?

— Да. А ти искаш ли да опитаме двамата с теб?

— Не знам, Джаред, наистина не съм добър в тези неща. Но мога да ти разказвам за сградите. А ти някой ден можеш да ми покажеш как да подавам пас.

Тръгнаха към Улуърт Билдинг и Бауман каза, обръщайки се повече към Джаред, отколкото към Сара:

— Това някога е била най-високата сграда в света.

— Хайде де? — възрази Джаред. — Ами Емпайър Стейт Билдинг?

— Тогава тя още не е била построена. Тази сграда е завършена през 1913 година. Тогава от нея е била по-висока само Айфеловата кула, но това, разбира се, не се брои.

— А самолетите разбиват ли се във високите сгради?

— Доста рядко — отговори Бауман. — Един самолет веднъж се блъснал в Емпайър Стейт Билдинг. Знам също, че и един хеликоптер се разбил на части, когато опитвал да кацне на покрива на Пан Ам, и загинали много хора.

— Хеликоптер ли? Могат ли да кацат хеликоптери на Пан Ам?

— Вече не. Преди време можело, но след онзи ужасен инцидент хеликоптерите могат да кацат само на официално определените за тях площадки.

Бяха стигнали пред сводестия главен вход на Бродуей с извитата и покрита с орнаменти арка. Той посочи най-високата част на арката,

където беше закрепена фигура на бухал.

— По замисъл това трябва да символизира мъдрост, трудолюбие и нощ — обясни Бауман. Архитектурата го бе привличала от детство, а присъдата в Полсмур му бе предоставила достатъчно време да се образова допълнително. А като прикритие подобни знания бяха просто незаменими.

— Защо там няма нищо? — зададе поредния си въпрос Джаред, посочвайки двете празни ниши от двете страни на портала.

— Чудесен въпрос. Един добре известен американски скулптор е трябвало да извае статуя на Франк Улуърт, която да бъде поставена там, но по някаква причина това така и не било направено.

— А какво е трябвало да има на другото място?

— Твърди се, че било за Наполеон, но никой не знае със сигурност.

Когато влязоха във фоайето, Бауман им посочи гипсова отливка до тавана, за която обясни, че била конзола. Джаред виждаше само, че става дума за фигура на човек с мустаци, притиснал коленете си и държащ монети в двете си ръце.

— Кой е това според теб? — попита Бауман.

— Някакъв старец — недоумявайки отговори Джаред. — Не знам. Много е странен.

— В известен смисъл е странен, прав си. Това е старият господин Улуърт — обясни Бауман, — който плаща за сградата си с дребни монети. Защото той платил цялата сграда до последната дреболия. Кабинетът му бил направен така, че да наподобява двореца на Наполеон, със стени, покрити със зелен мрамор, докаран от Италия, и с позлатени капители в коринтски стил. — Джаред нямаше представа какво е това „капител“, но думата му прозвуча внушително. — Къде искате да вечеряме? Макдоналдс?

— Само там — заяви Джаред.

— А какво знаеш за сградата на „Манхатън Банк“? — неочаквано попита Сара.

Бауман за миг замръзна. После се обърна към нея и с безразличие сви рамене.

— Какво знам ли? Знаем, че не представлява нищо особено. Защо питаш?

— Не е ли и тя проектирана от някой известен архитект?

— Пели, но не е от *постиженията* на Пели. Ако искаш да се насладиш на истински Пели, разгледай Световния финансов център в Батъри Парк Сити. Погледни четирите кули... обърни внимание как с увеличаване на тяхната височина пропорциите на прозорците в гранита също се променят, така че когато се слоят на върха, там всичко вече е плътно отразяващо стъкло. Можеш да видиш отражението на облаците във върха на кулите. Изумително решение. А защо се интересуваш от сградата на „Манхатън Банк“?

— Просто любопитство.

— Аха — кимна Бауман и после се обърна към Джаред. — Джаред, мислиш ли, че наистина можеш да ме научиш да подавам пасове?

— Аз ли? Естествено — отговори Джаред. — Кога?

— Какво ще кажеш за утре следобед?

— Мисля, че мама тогава ще бъде на работа.

— Добре де... Сара, мога ли да ти отнема Джаред за следобед, докато си на работа? Ще отидем в парка — само двамата с него. Какво мислиш?

— Ами... добре — каза тя не много убедено.

— Да?! — изкрещя Джаред. — Благодаря ти, мамо!

— Добре. Но обещавай ми, че ще бъдеш внимателен. Не искам отново да се случи нещо с главата ти.

— Стига си се безпокоила — каза Джаред.

— Просто внимавай.

Късно през нощта телефонът иззвъня. Стресната от тревожен, неспокоен сън, Сара вдигна слушалката.

— Шибаш ли се в момента с онзи?

— Моля?

— Попитах те, шибаш ли се в момента. Пред очите на сина ми.

— Питър, ти си пиан... — простена Сара и прекъсна разговора.

Няколко секунди по-късно телефонът отново иззвъня.

— Мислиш, че можеш да го държиш само при себе си през цялото лято ли? — изкрещя Питър. — Решението на съда не е такова. Мога да го взимам през уикендите. Да не си мислеше, че няма да те намеря, а?

— Виж, Питър, според мен си пил прекалено много. Нека поговорим сутринта, когато поизтрезнееш...

— Смяташе, че ще ти се размине, а? Е, имам новини за теб. Идвам да видя сина си!

— Чудесно — каза Сара. Не виждаше смисъл да се разправя. — Ела да го видиш.

— Той е малкото ми момче... Няма да ти позволя да ми го отнемеш...

И прекъсна разговора.

В малък апартамент на една пряка разстояние Бауман внимателно слушаше репликите по телефона.

Чудесно. Ела да го видиш.

Той е малкото ми момче. Няма да ти позволя да ми го отнемеш.

Бившият съпруг на Сара прекъсна разговора, след което и Сара затвори, а накрая и Бауман, силно заинтригуван, също сложи слушалката на вилката.

Хората казват по телефоните неща, които не би трябвало да изричат, дори и най-подозрителните хора, даже професионалистите, който много добре знаят какво може да се направи с телефоните в наши дни. Личните разговори на Сара понякога бяха полезни за Бауман, но служебните бяха много по-информативни.

Бауман чуваше всичко, което Сара казваше по телефона, още от деня, когато легнаха за пръв път. Бившият ѝ съпруг се обади веднъж. Обадиха се и няколко нейни приятелки от Бостън, но тя като че ли нямаше много приятели. Решеше ли сама да използва телефона, това най-често бе по работа. Джаред водеше дълги, безсмислени, тривиални разговори с няколко от приятелите си, но Бауман никога не си губеше времето да го слуша.

[1] Знаменит играч от Националната хокейна лига (тя обхваща САЩ и Канада). — Б.пр. ↑

68.

Когато Лио Краснер се върна в апартамента си, телефонният му секретар вече беше записал няколко обаждания в отговор на бележките, които бе разлепил преди не повече от половин час. Той изчака докъм средата на следобед и се натрупаха общо осемнайсет позвънявания от секретарки и други служители (шестнайсет жени и двама мъже) на „Манхатън Банк“.

Едно по едно той отговори на всички обаждания.

— Проектът ми е на дискета — каза той на първата секретарка, — но компютърът ми се скапа. Това, от което имам нужда, е професионално редактиране, нали разбирате — да се прегледа целият текст, да се отстранят правописните грешки, да се поправят граматическите неточности, такива неща. Трийсет страници.

После уточни, че му трябва за края на утрешния ден. Настоя, че е крайно спешно. Излишно бе да обяснява: кой друг, освен студент в бизнес университет на зор ще се бръкне с триста долара за час работа?

Онази, на която се спря, призна, че няма компютър вкъщи, но изрази готовност да свърши работата по време на почивките и прекъсването за обяд. Обеща да се справи до края на деня.

Уговориха се да се срещнат в кафе-бара във фоайето на „Манхатън Банк“ рано сутринта.

69.

На следващия ден, по целия път до Сентръл Парк, Джаред беше намусен. Двама негови нови приятели от лагера отиваха на видеоигри след края на заниманията всеки ден и този път бяха поканили и него.

— Виж, съжалявам, но отговорът ми е „не“ — заяви му Сара. — Радвам се, че имаш нови приятели, но не искам да излизаш, ако не те придружава възрастен — или аз, или Бриа.

— Но това е само на две преки, мамо — опита се да протестира момчето. — И изобщо няма да съм сам. Ще бъдем трима.

— Не. Нали видя какво се случи в парка, когато те оставих сам за малко...

— Господи — възкликна Джаред. Държеше се точно като баща си. — Но това е нелепо.

— Ей — обърна се към него Сара. — Не ме ли чу? Казах „не“.

— Това е глупаво.

— Това е предпазливост — обясни тя и двамата тръгнаха да пресичат улицата към парка. — Просто не искам да ти се случи нещо лошо.

— Защо винаги се държиш с мен като с малко дете? — повиши глас той.

Към тях се приближи Брайън, беше по спортна фланелка. Той целуна Сара по бузата и потупа Джаред по рамото.

Сара ги остави да се занимават и отиде на работа. Уговориха се да се видят на същото място точно след два часа.

Джаред обясни на Брайън основните положения при подаване или улавяне на пас.

— Първо се затичваш — повтори той. — И едва след това аз хвърлям топката.

— Окей — каза Брайън и се затича.

Топката се извиси във въздуха и започна да се спуска към него. Той се хвърли след нея и не я хвана. Тя падна и отскочи от земята, а той се подхлъзна в калта и се просна по гръб. Джаред избухна в смях, а миг по-късно и Брайън се присъедини към него.

Двамата стояха изцапани с кал и неистово се смееха. После седнаха на тревата, Брайън си пое дъх, сложи ръка през раменете на Джаред и каза:

— Знаеш ли... и моите родители се разведоха, когато бях дете.

— Наистина ли?

— Да... Знаем колко е гадно. И... хм. Това още никому не съм го казвал. Когато бях на девет — само на година повече от теб — родителите ми непрекъснато се караха. Ама наистина непрекъснато. Като станах на десет, се разведоха, но им трябваша години кавги, за да стигнат дотам. И един ден, когато още бях на девет години, така ми писна от постоянните им разпри, че взех и избягах от къщи.

— Ами! — възкликна Джаред.

— Точно така. Събрах си любимите играчки, взех някои дрехи, сложих всичко в една чанта, качих се на автобуса и пътувах цял час, без да знам накъде отивам, до последната спирка.

— Далече ли беше?

Бауман кимна, опитвайки се да си представи как би изглеждало детството на едно момченце в Канада. Изпитваше голямо наслаждение от лъжата, защото чувстваше, че звучи убедително.

— Прекарах нощта сред полето, а на следващата сутрин взех обратния автобус и се прибрах. Родителите ми вече бяха изпаднали в паника. И не само те. Оказа се, че едва ли не целият град е излязъл да ме търси. Дори полицията бе разпратила патрулни коли навсякъде заради мен.

— И какво направиха родителите ти? Сигурно са били бесни?

— О, да. Бяха страшно ядосани. Но поне за един ден ги видях единни... този ден те не се караха. Безпокояха се за мен. Знаеш ли защо ти разказвам това? Просто опитай се понякога да погледнеш на нещата от позицията на майка си. Тя се безпокои за теб, защото те обича. И без това има много грижи с тази нейна опасна работа, нали тара?

— Да — съгласи се Джаред. — Мисля, че е така.

— Знаем със сигурност, защото тя ми каза, че е ръководител на група хора, които търсят някого... Разказвала ли ти е някога за работата си?

— Малко... не знам.

— Но знаеш, че има причини да се безпокои, нали?

Джаред сви рамене.
— Какво ти е разказвала?

70.

Лио Краснер работи през цялата нощ, проклинайки проклетия досаден англичанин, който го бе наел да свърши тази работа.

Успя да свърши, преди да се съмне. Крайният резултат представляваше компютърна дискета, на която като че ли имаше само един файл, съдържащ трийсетте и една страници на семестриален проект върху пазарната икономика и монетарната политика. Краснер бе копирал различни откъси по темата от учебник за колежите и бе направил текста полуграмотен, вмъквайки безразборно правописни и граматически грешки. Разбира се, единствената интересна за него част от дискетата оставаше скрита за обикновения потребител и представляваше сложна програма, която той добросъвестно бе писал до сутринта.

Няколко минути преди девет часа той влезе в кафе-бара в сградата на „Манхатън Банк“ по блейзър и вратовръзка. Фината синя риза му бе малко тясна около врата, а под мишниците и в средата на гърдите бяха избили петна пот.

Мери Авакян, административен помощник на старшия вицепрезидент на „Манхатън Банк“ по кадровите въпроси, сложи дискетата във флопи устройството на своя компютър, наля си голяма чаша кафе (не много силно и с две лъжици захар) и веднага се хвана на работа.

Първо, за да може да работи по-бързо, копира съдържанието на дискетата на твърдия си диск, което означаваше, че го копира в локалната мрежа на банката. После хвърли поглед на текста. Боже Господи! Каква каша! Нима това момче, което, изглежда, едва можеше да пише, щеше да завърши престижен университет, да стане бизнесмен и да започне кариера с шестцифрена заплата, докато тя робува за някакви си възливи двайсет и четири хиляди?

По време на кратките паузи за кафе и най-вече през обедната си почивка тя мина през проекта на своя клиент. Правописът беше

толкова ужасен, че не смееше да се довери на програмата за проверка. Работата ѝ отне час и половина и това не бе най-приятният час и половина в живота ѝ. Но за триста долара, необлагаеми с данъци, нямаше право да се оплаква. За триста долара щеше да редактира писанията на това момче всеки път, когато пожелае.

71.

Същата вечер Сара и Брайън изведоха Джаред на вечеря, избирайки ресторант, където той да може да си поръча чийзбургер и пържени картофи. Брайън избра за себе си голяма салата и смесено блюдо тестени специалитети на италианската кухня. След като вечеряха, тримата бавно поеха пеша към апартамента на Сара и в един момент чуха глас.

— Джаред.

Сара и Джаред се извърнаха едновременно, разпознавайки високия рус мъж, който тичаше към тях през улицата.

— Хей, малки приятелю, как си? — извика Питър, защото това, разбира се, беше той.

По лицето на Брайън премина сянка на загриженост, а Сара видимо се напегна. Брайън остана по-отзад, докато Питър се приближаваше, разперил ръце. Джаред изглеждаше неприятно изненадан и някак се бе свил.

— Прегърни татко си, Джери — настоя Питър и се наведе към Джаред. Беше спортно облечен.

Джаред стоеше все така вдървен, не повдигаше ръце и с безпомощен гняв гледаше баща си.

— Хайде, приятелче — каза Питър и сам прегърна сина си. После се изправи, обърна се към Сара и погледна Брайън. — Е — каза той саркастично, — надявам се да не съм прекъснал нещо?

— Абсолютно нищо — отговори Брайън. — Връщаме се от вечеря. — Той протегна ръка. — Казвам се Брайън Ламоро.

Питър му се усмихна по начина, по който змия се усмихва на заек.

— Питър Кронин. Ти, значи, си последната измислица на Сара?

Брайън се поусмихна с видимо притеснение.

— Струва ми се, че ще е най-добре да ви оставя да си поговорите тримата.

— Не, Брайън — обади се неочаквано Сара. — Моля те!

— И без това утре ми предстои тежък ден. Наистина трябва да се прибирам.

— Брайън — пак настоя Сара. — Недей.

Питър сложи ръка през крехките раменца на Джаред.

— Как е лагерът, Джери? Ей, сериозно ти казвам... липсваше ми.

Бауман продължаваше да стои малко настрани и пристъпваше от крак на крак, без да изпуска от поглед развоя на събитията.

— Ти май наистина сериозно си решила да намериш твоя луд бомбаджия — каза Питър на Сара. — И си толкова ангажирана с него, че нямаш време за Джаред, нали така? Хвърляш го в лагера за цял ден и... какво, мислеше, че няма да разбере ли?

— Ще се махнеш ли оттук? — попита Сара.

— Не, съжалявам, няма да се махна — отговори Питър. — Дойдох да се видя с Джаред за ден-два. Хайде, приятелю, да вземем нещата ти и ще дойдеш с мен. Отседнал съм в „Мариот Маркиз“. Двамата с теб ще разгледаме всички забележителности на Ню Йорк Сити — майка ти е прекалено заета, за да ти ги покаже... И с работата си, и с приятеля си...

— Питър, не говори така пред детето — каза Сара.

— Не, татко, не искам да дойда с теб — извика Джаред с поруменяло лице. — Прекарвам страхотно и така.

— Хайде, приятелче...

— Не можеш да ме вземеш насила — каза Джаред, присвил очи в несъзнателна имитация на баща си. — Ако искаш, върни се в Бостън. Само ме остави на мира.

Питър изгледа Джаред, после Сара. Устните му леко потрепнаха в опит за усмивка. И неговото лице бе започнало да почервенява. След това се обърна към Сара и изсъска:

— Опитваш се да го настроиш срещу мен, така ли? Мислиш, че можеш да постъпваш така с моя син?

— Не, татко — намеси се Джаред. — Тя дори не говори за теб. Аз съм причината. Писна ми от теб, омръзна ми да ме подмяташ насам-натам.

Питър понечи да каже нещо, после бавно се обърна и си тръгна.

Малко след полунощ Бауман си тръгна от апартамента на Сара. Улицата беше безлюдна и студена, обляна в лунна светлина. Той тръгна по нея и веднага усети, че някой го следва.

Обърна се и видя Питър Кронин — бившият съпруг на Сара.

— О, здравейте — каза „Брайън“.

Кронин доближи лицето си на няколко сантиметра от неговото, след това го избута в някаква глуха уличка и се доближи още повече, така че дъхът му пареше лицето на Бауман. Сложи голямата си ръка на рамото му и го притисна в тухлената стена. Бауман се огледа — наоколо нямаше никого. Бяха сами.

— Нека си изясним някои неща с теб, Брайън. Аз съм полицаи. Разполагам с ресурси, каквито не можеш да си представиш. Смятам да проуча що за птица си и бъди сигурен, че ще науча всичко. Няма да повярваш какви гадости ще изровя за теб, лайно нещастно. Бедна ти е фантазията какво може да ти се случи. Мога да те депортирам, пикльо.

— Добре, това е достатъчно — обади се Бауман.

— Достатъчно ли било, тъпако? Било му достатъчно значи? Аз вече проверих някои неща за теб. Няма никакви сведения за никакъв Брайън Ламоро, който да е влизал в тази страна. Така че или си влязъл нелегално, или не си този, за когото се представяш.

— О, така ли било? — флегматично се осведоми Бауман.

— Точно така, приятел. Затова смятам да обърна целия ти живот наопаки, нещастнико. Ще превърна дните ти в кошмар, а след това ще...

Разнесе се силно изпукване и главата на Питър се завъртя почти на 180 градуса. За миг изглеждаше като че ли се бе извърнал да погледне зад гърба си, но понеже гръбначният му стълб беше прекършен, главата се килна гротескно настрани. Очите му гневно проблеснаха, устата му се отвори, сякаш в опит да каже нещо, но после замръзна в маската на смъртта.

Бауман внимателно положи тялото на земята, извади от джоба си запечатано пакетче с кърпичка за почистване, отвори я и изтри

отпечатъците от пръстите си по шията и лицето на Питър Кронин.
След секунди вече беше напуснал уличката на път за своя апартамент.

73.

В два през нощта Хенрик Бауман и Лио Краснер отново влязоха в наводнените тунели под района на Уолстрийт. Този път вървяха по-бързо и се ориентираха без компаси, крачкомери и карта.

Пристигнаха при комутационния възел и свалиха наустниците за дишане. Краснер, гневен, че е принуден да се занимава с физическа работа, свали своя, без да казва нищо.

После се обърна и все още задъхан от изминатия път, погледна Бауман заплашително.

— Преди да свърша тази скапана дреболия, искаш ли да ме изслушаш.

Стомахът на Бауман се сви.

— Не съм толкова глупав, колкото, изглежда, си мислиш — каза Лио. — Цялата нелепа идея да ме накараш да се върна отново в тази помийна яма и да оправя някакъв скапан кабел... ще ти кажа: имам лошо предчувствие.

— Какво означава това?

— И двамата много добре знаем, че спокойно можеше да оставим „разклонителя“ и никой никога нямаше да го открие. Самото ни слизане тук е по-рисковано, отколкото да оставим нещата, както си бяха. Така че възниква въпросът, защо поемаш подобен риск?

Бауман се намръщи.

— Не искам да...

— Не, още не съм свършил. Ако си намислил да ме похарчиш тук, по-добре го забрави. Заснел съм първата ни среща. Ако не се прибера у дома до два часа, ще бъде направено телефонно обаждане.

— Какво искаш да кажеш? — заплашително попита Бауман. На първата им среща той бе отишъл с малък скрит детектор на електромагнитно излъчване, който щеше да разкрие използването на работещ касетофон. Сигурен беше, че Краснер блъфира.

— Това е моята застрахователна полица — обясни кракерът. — И друг път съм работил за глупаци като теб. Знам много добре на какво сте способни.

— Това е делова сделка — спокойно и с малко тъжен глас обясни Бауман. — Определено нямам намерение да те убивам. Защо да го правя? И двамата сме професионалисти. Свършвам работата, за която съм те наел, плащам ти — доста щедро, нали така? — и повече никога няма да се срещнем. Всичко друго би било просто... лудост.

Краснер го изгледа за няколко дълги секунди и се обърна към плетеницата от проводници.

— Искан да сме наясно по въпроса — каза той и свали „разклонителя“. След това възстанови връзката, така че срязването на кабела да не личи. Кабелът, по който „Манхатън Банк“ изпращаше зашифрованите си данни, отново изглеждаше както преди. Като свърши, той се обърна и се усмихна на Бауман: — Е, това е всичко, пич...

Бауман протегна двете си ръце със светкавична скорост и изви врата на компютърния магьосник така, че прешлените му изпукаха. Устата му се отвори в нещо средно между гримаса и усмивка, очите тъпо се изцъклиха. Голямото му тяло се отпусна.

Усилието беше свръхчовешко, но Бауман бе изключително силен. Той вдигна на гърба си трупа и го отнесе в глухия край на тунела. После с навлажнена кърпичка избърса отпечатъците на пръстите си от шията и лицето му.

Имаше голяма вероятност тялото да остане неоткрито седмици наред, а след това вече нищо нямаше да има значение.

74.

Рано на следващата сутрин Кристин Виджиани бе информирана, че я търсят по секретния телефон. Тя влезе в екранираната стаичка за комуникации, запали цигара и вдигна слушалката.

— Виджиани на телефона — съобщи тя.

— Обажда се Лари Линдси от АНС. — Виджиани не каза нищо толкова дълго, че той поясни: — Вашата връзка в Агенцията.

— А, да... Какво има?

— Включете скрамблера — нареди той. — Темата е деликатна.

Виджиани позвъни в апартамента на Сара. Сара вдигна веднага.

— Надявам се да не те събуждам — каза Виджиани.

— Не, току-що си налях кафето. Какво се е случило?

— Мисля, че научих крайния срок.

— За какво говориш?

— За крайния срок, нали ти казах. За деня, когато ще бъде извършен агентатът. Мисля, че знам датата.

— Така ли?

— ЦПР е прехванал нов фрагмент на зашифрован разговор, излъчен от същата микровълнова станция, както предишния път.

— Казвай!

— Англичаните са обърнали по-специално внимание на микровълновата станция „Женева-север“, прослушвайки цял спектър от избрани честоти, и се натъкнали на сигнал, който не се поддава на разшифроване. Записали го и го прекарвали през суперкомпютър, модел „Крей“. И ето ти изненада: схемата на кодиране се оказала същата, както при предишния разговор.

— Какво е съдържанието? Нещо повече за Бауман?

— Не, някакъв мъж — впрочем същият, който чухме в предишния прехванат разговор — се обажда на банкер в Панама, за да даде разрешение за извършване на плащане. Беше много подробен в нарежданията си. Искаше да е сигурен, че една трета от някаква сума е била платена в началото, втора една трета — миналата седмица, и държеше *последната третина* да се плати след точно три дни.

Уточни, че става дума за 26 юни. Сломена, че на 26 юни в САЩ ще има сериозен „инцидент“ и че преводът трябва да бъде разблокиран едва след новината за този „инцидент“. Не каза нищо друго съществено.

— След три дни... — замислено каза Сара. — Права си. Това трябва да е определената дата. Тогава ще взриви бомбата.

Тя сложи слушалката на вилката и се обърна към Джаред.

— Искам да носиш със себе си моя клетъчен телефон. Сложи го в раницата си.

— Оха! — радостно извика Джаред.

— Не става дума за игра, Джаред. Не трябва да го използваш. Не го показвай на никого и не си играй с него, чуваш ли ме? Искам да съм сигурна, че ще мога бързо да те намеря.

— А ти откъде ще ми се обадиш?

— Имам на работа други клетъчни телефони.

— Страхотно! — ентузиазирано отговори Джаред.

В много малкия, немебелиран апартамент на една пряка от тях, Бауман остави слушалката, сви устни и бавно поклати глава.

75.

Когато Лио Краснер каза Бауман, че е записал първата им среща, той не блъфираше. Но беше достатъчно съобразителен да не прави това с касетофон в себе си, защото много добре знаеше, че има устройства, които установяват използването на подобна техника — портативен ръчен детектор на електромагнитно излъчване или дори чувствителен детектор на метал.

Не, той беше измислил нещо много по-ефикасно.

След първото обаждане на Бауман Краснер бе настоял да се видят в добре осветен ресторант, а не в някоя тъмна кръчма. Той помоли за помощ свой приятел — хакер, кракер и сродна душа — който дойде в същия ресторант със спортен сак.

Спортният сак, оставен на маса, съседна на масата, където седяха Бауман и Краснер, имаше найлонова мрежичка от двете си тесни страни, която по идея трябваше да дава възможност за изсушаване на потните дрехи след тренировка. Но мрежичката изпълняваше отлично още една роля: през нея бе възможно да се снима скрито с видеокамера.

Докато видеокамерата вършеше работата си, приятелят на Краснер седеше, зачетен в книга. Той остана на мястото си дълго след като двамата събеседници излязоха, после също си тръгна.

По този начин Краснер разполагаше с видеозапис на срещата си с Бауман — чието име, разбира се, не знаеше — от който избра няколко кадъра и направи от тях великолепни снимки на човека, който го бе наел. Използвайки качествен цветен скенер с високо разрешаваща способност, той сканира обратно една от черно-белите снимки, записвайки образа в компютъра си.

Той знаеше, че клиентът му може да го проследи, може да установи апартамента му, може да намери видеокамерата и купчината черно-бели снимки. Но само човек, много по-опитен с компютрите, отколкото този тип изглеждаше, би заподозрял, че образът му се съхранява и в един от стоящите наблизо компютри.

Нещо повече, Краснер не бе излъгал и когато бе предупредил, че ако не се върне до определено време в апартамента си, ще бъде направено телефонно обаждане. Използвайки същата проста технология, прилагана при охранителните системи, които автоматически телефонират на номер в полицията, ако бъдат задействани от крадец, той бе свързал устройство за набиране на телефонен номер с външен таймер — да, можеше да използва за целта и компютъра си с модема към него, но работещият компютър можеше да събуди нечие подозрение — който задействаше телефонен секретар със записано на него съобщение за препредаване.

Така че точно в девет сутринта след последната разходка на Краснер из подземните тунели таймерът сработи, набиращото устройство набра 911 и секретарят изпрати съобщението.

76.

Точно в девет сутринта една от шейсет и трите дежурни операторки на номер 911 в залата на Полис Плаза 1 учтиво предупреди в микрофона:

— Разговорът се записва.

Не отговори никой и тя се готвеше да затвори, когато чу характерния шум на превъртаща се касета, след което заговори мъжки глас:

— Името ми е Лио Краснер — малко колебливо започна гласът — и искам да съобщя, че ме няма. Това не е шега. Хм... — Чу се фонов шум от прелистване на хартия. — Моля, изслушайте ме внимателно. Вероятно е да съм отвлечен, но... хм... още по-вероятно е да съм убит. Ако е второто, има голям шанс да намерите тялото ми в подземен тунел, чието точно разположение сега ще ви опиша...

Записаният глас на Лио Краснер продължи и операторката на 911 ставаше все по-малко и по-малко скептична. Човекът обясняваше прекалено сериозно, за да се приеме, че това е някаква неуместна шега. Тя въведе информацията — име, адрес, възможно местонахождение на трупа — в терминала пред себе си и го изпрати по мрежата до един от полицейските диспечери, които дежуреха в съседна зала.

Обажданията на телефон 911 се подреждат на екрана по реда на техния приоритет, започвайки от абсолютен приоритет 1 и стигайки до 10, който се присвоява на оплаквания за лаещо куче или силна музика от съседите — неща, които могат да изчакат или при натовареност да се игнорират.

Макар ситуацията да не изглеждаше вече спешна, на обаждането от дома на Краснер бе даден приоритет 3 — както е по предписание за всички случаи на „намерени тела“ — което означаваше, че се налага изпращането и на линейка.

Всъщност случаят се пое от линейка, група на пожарната команда, екип за спешно реагиране на нюйоркската полиция и кола с двама детективи.

— Мога ли да ви помогна?

Администраторката в приемната на отдел „Информационно осигуряване“ към „Манхатън Банк“ с хладна вежливост поздрави едрият чорлав мъж, който се бе появил пред нея с физиономията на нощен бродяга, натъкнал се на привидение.

— Специален агент Кен Олтън, ФБР.

Тя се вгледа недоверчиво в значката, после върна поглед върху лицето на Кен, сякаш неспособна да свърже едното с другото.

— Какво мога да направя за вас, агент... Олтън?

— Трябва да говоря с вашия шеф — каза Кен.

— Мога ли да попитам за какво се отнася?

— Да, отнася се до това ми посещение. Извикайте го, ако обичате.

— Имате ли уговорена среща?

— Веднага — каза Кен.

С кисела гримаса администраторката вдигна слушалката и позвъни на шефа си.

Кен Олтън само не бе легнал връз работната станция в кабинета на завеждащия отдел „Информационно осигуряване“, който тревожно стоеше до него.

— Нали ви казах — каза началникът, — изпълнихме всички диагностични тестове в най-тежък режим на проверка и системите ни изглеждат в ред. Никаква следа от опит за проникване отвън.

— Имаш ли нещо за пиене? — попита безцеремонно Кен, докато разглеждаше на екрана съдържанието на основната директория.

— Кафе?

— Бих предпочел пепси-кола. Диетична. Сега искам да науча минавали ли са през вас някакви необикновени преводи на суми. Говоря за последните ден-два. Имам предвид необичайно големи суми, дребни несъответствия или... Момент... Почакай малко... Само секунда...

— Да?

— Я погледни този изпълним файл... Срещам го вече на милион различни места.

Мрежовият администратор, дребничък негър с посивяла коса, подстригана толкова ниско, че главата му изглеждаше като обръсната, се наведе да погледне и каза неуверено:

— Трябва да проверя в ръководството.

— Добре — въздъхна Кен. — Ще копирам този файл така както е, и искам да го запиша на машина, несвързана към мрежата. Ще го дизасемблирам^[1] и ще се опитам да разбера какво прави, ако се стартира. А може и направо да го пусна, за да видя.

— Какво мислите, че представлява?

— Не знам. Ти ми кажи дали този файл трябва да бъде тук.

— Окей.

Двайсет минути по-късно Кен погледна мрежовия администратор тревожно и извика:

— Дявол да го вземе, човече! Това е шибан вирус! Ако някой по погрешка го пусне...

— Какво? Какво представлява?

— ... цялата ви система ще гръмне. Имаш сериозен проблем. Изключи всички потребители.

— Какво говориш? — прошепна администраторът.

— Не ме ли чу? Спри системата.

— Ти да не си луд? Не мога да направя толкова нещо! Днес е най-натовареният ден от седмицата! Мрежовият трафик достига пикова стойност...

— Действай, човече!

— Ако изключа системата, цялата банка ще престане да работи! — изкрещя обърканият администратор на Кен и демонстративно скръсти ръце. — Никой няма да има достъп до нужния му файл, всички банкови операции ще станат невъзможни, всеки отделен банков офис ще...

— Ще го направиш ли, да те вземат дяволите! — изрева Кен. — Изпрати съобщение до всички включени потребители...

— Виж, не може да се изключи цялата шибана банка просто ей така! Да не мислиш, че...

— О, боже! О, Господи боже мой! Остави...

— Какво?...

Кен посочи екрана. Удари няколко клавиша, но нищо не се промени. Прекара пръст по цяла редица на клавиатурата, натисна я с длан, но на екрана не ставаше нищо.

— Късно е вече — каза Кен с пресекнат глас. — Мамка му! Не знам дали е бил програмиран да се задейства точно в този момент, или го активирах аз с опита си да го разгледам.

Администраторът се обърна към монитора на съседната работна станция и стовари ръка върху клавиатурата, но ефектът, както преди, беше нулев. В този момент се разнесоха викове от съседните маси и след няколко секунди в залата на компютърния център цареше хаос. По пътеките между бюрата панически тичаха хора.

— Франк! — изкрещя един мъж, затичал се към администратора. — Увиснахме!

— Какво става, по дяволите! — изрева един новодошъл от вратата.

Отговори му Кен, но така, че се чу само той:

— Имаш на главата си вирус, който е превзел цялата система, цялата ви банка. Огромен, шибан, чудовищен вирус!

Навън валеше страхотен дъжд.

Не беше взел чадър, разбира се, и дрехите му веднага подгизнаха. Едно минаващо такси се смили и отби, и Кен се шмугна на задната седалка.

Докато таксито се носеше към Трийсет и седма улица, Кен се опита да събере мислите си.

Вирус. Проклет полиморфен^[2] компютърен вирус. Но що за вирус бе той? Каква бе неговата цел? Груба шега — да блокира работата на банката за някой и друг ден? Или нещо по-зловещо като... като изтриване на всички данни на втората по големина банка на страната?

Но как бяха успели да го вкарат в мрежата? Имаше няколко принципно възможни начина: можеше да го е направил служител на банката, но бе възможно да е сторено отвън, от някой, притежаващ достъп до компютрите... или чрез връзка по модем... или със заразна дискета. Имаше една известна история — е, известна из компютърните кръгове — за някакъв човек, наел разкошен офис в Лондон,

представяйки се за компютърна компания. Този човек успял да убеди едно голямо европейско компютърно списание да разпространи безплатно дискета към всеки екземпляр на следващия брой. Дискетата на пръв поглед съдържала анкета за СПИН: слагаш я на компютъра си, стартираш програмата, а тя започва да ти задава неудобни въпроси, завършвайки с вероятността да се заразиш от СПИН!

Но покрай това правела и още нещо с компютъра. Заразявала твърдия му диск с вирус, които след няколко пускания на системата скривал всички файлове и на екрана се появявала сметка. Съпровождащият текст информирал всеки потърпевш как да изпрати определена сума до пощенска кутия в Панама, срещу което щял да получи програма, отключваща достъпа до изчезналите му файлове. И схемата за изнудване като нищо щяла да сработи, ако не се намерили няколко умни хакери, които разгадали начина на функциониране на вируса и създали програма за възстановяване на заразените твърди дискове.

Кен познаваше няколко души, които имаха много по-голям опит в тази област от него. Веднага щом се добереше до офиса си, щеше да им се обади и да изпрати вируса на своите приятели, за да го изучат на спокойствие и видят какво може да се направи.

Но проклетото такси едва се влачеше по улиците. Той извади клетъчния си телефон и позвъни на Сара.

[1] Превръщане на числовото съдържание на изпълним файл (състоящ се от кодове на инструкции за процесора и данни за тях) в текста на програма (във формат „асемблер“, както се нарича езикът от най-ниско ниво, на който могат да се пишат програми за процесор от даден тип). — Б.пр. ↑

[2] Такъв, който променя структурата при „размножаване“, за да затрудни програмите за откриване на вируси. — Б.пр. ↑

78.

Повечето хора летят с реактивни самолети, тънейки в блажено невежество какво ги държи във въздуха. Същото може да се каже и за принципите на капитализма, които тънат в невъобразими богатства, без да съзнават как парите им по магически начин пътуват за части от секундата от Ню Йорк до Хонконг. Какво ги интересува — стига машината да работи, на кого му пука как става това?

Но Малкълм Дайсън от малък обичаше да разбере какво движи нещата. Той дори знаеше как функционират горивната и предавателната системи на колата му.

Познаваше още и машината на капитализма, съзнаваше колко крехка е тя, беше му известно и къде се намира уязвимото незащитено място в корема ѝ... Той завърши тежкия си работен ден в библиотеката в Аркадия и натисна върху бюрото си бутон, който изпрати инфрачервен лъч към подвижния преден панел на шкафа в стил „Луи XIV“ отдясно. Панелът се плъзна встрани с леко бръмчене и телевизорът зад него се включи. На екрана се появи програмата на Си Ен Ен с новините от последния час.

Говорителят, симпатичен млад мъж с безукорно сресана тъмна коса и искрени черни очи каза „Добър вечер“ и започна да чете текста на водещата новина от спомагателния монитор, оставащ извън обсега на камерата.

— Компютърен вирус парализира работата на втората по големина американска банка — каза той. — Говорител на „Манхатън Банк“ заяви, че ръководителите на банката нямат представа по какъв начин вирусът е проникнал в банковата компютърна мрежа, но смятат, че това е резултат от съзнателно насочена срещу банката атака от страна на компютърни хакери или фрийкъри.

На екрана до главата му се отвори графично каре, в което се появи фотография на световноизвестната сграда на „Манхатън Банк“. Той продължи:

— „Независимо откъде е дошла атаката — каза председателят на банката Уорън Елкинд, — ние ще бъдем принудени да затворим врати,

считано от единайсет часа източно стандартно време тази сутрин, може би завинаги.“

Дайсън леко се размърда в количката си.

— Компютрите на банката тази сутрин полудяха. По-късно бе установено, че неизправност в банковата електронна система за разплащания е довела до изтеглянето на целия капитал на банката, оценяван на повече от двеста милиарда долара, разпределен в различни финансови институции по света, и до превеждането на все още неустановени, но огромни суми в банки по целия свят. Техният общ размер се оценява на четиристотин и петдесет милиарда долара — много повече от собствения капитал на банката... Според Председателя на Федералната банка последиците от този акт за американската икономика са трудно изчислими. Към момента разполагаме с две новини: първата от Вашингтон, където Белият дом изрази сериозната си загриженост от катастрофалното развитие на нещата, втората от Ню Йорк Сити, където три милиона дребни инвеститори и спестители в банката станаха свидетели как само за един миг спестяванията им се изпаряват.

Последва видеоматериал, показващ разгневени тълпи да щурмуват офисите на „Манхатън Банк“ на Белфорд-Стайвесънт и в Бронкс.

Дайсън извади пура от специалната кутия на бюрото си, обряза внимателно краищата ѝ и прошепна:

— Още нищо не сте видели.

79.

В кабинета на Уорън Елкинд цареше невъобразим хаос. Телефонът на писалището му не спираше да звъни; млади мъже и жени влизаха и изскачаха на бегом с разпореждания. За всекиго бе ясно, че се намират в криза. Банката рухваше.

Сара застана на прага на вратата и се вкамени.

— Къде бяхте досега, по дяволите? — изкрещя й Елкинд. — Този проклет компютърен вирус изпразни сейфовете на банката до последния грош, а на всичко отгоре току-що научих, че никога няма да можем да разплетем тази бъркотия.

— Значи вече сте готов да разговаряме?

— Боже Господи! Добре... Я всички да излязат навън. До един!

Когато кабинетът му се изпразни, Сара се приближи.

— Когато ми се обадохте, споменахте името на Малкълм Дайсън. Мислите, че той е зад всичко това, така ли?

— Как, по дяволите, мога да съм сигурен? Казах, че е възможно.

— В досието за вас, което се поддържа от ФБР, няма нито дума за Малкълм Дайсън.

— Това е свръхсекретна информация, за бога!

— Защо?

— Този мръсник вероятно смята, че аз съм отговорен за всичко. Беше обвинен за най-големия скандал с възползване на информация, сполитал някога Уолстрийт, и точно това е причината, поради която избяга, но аз съм сигурен, че обвинява мен. Сигурно си мисли, че ако не бях съобщил за него, той все още щеше да си бъде уважаван американски гражданин.

Сара се приближи още до писалището му и попита:

— Вие го предадохте, така ли?

— Е, не беше точно така — намръщено отговори Елкинд.

— Вие сте били свидетелят, заради когото са го подвели под обвинение — настоя Сара. — Само вие сте знаели. Цялото дело е било построено около вашите показания.

— Той се нуждаеше от помощта на банката, за да осъществи изкупуване на акции в огромен мащаб. Предложи ми да участвам. Отказах. Аз съм честен банкер.

— Предали сте го — повтори Сара.

— Нещата не стоят толкова просто.

— Нищо никога не е просто.

— Когато Комисията по сделките с ценни книжа надуши следите му, той ме покани на обяд в „Харвард клъб“. Искаше да „уеднаквим версиите си“, или казано с две думи, да излъжа. Но аз вече бях дал съгласие да сътруднича на Комисията. Поискаха от мен да ми прикрепят микрофон и батерия на фланелката, но аз не нося фланелка, а те не искаха да залепят със скоч микрофона за кожата ми. Така че, представяте ли си, техникът ми предложи своята фланелка. Обяснявах им, че не нося полиестер, но... какво да правя, съгласих се и я облякох. Намериха празен дрешник до дневната в клуба и останаха там, докато аз предавах съдържанието на целия ни разговор. Ужасявах се само от мисълта, че Дайсън може нещо да разбере.

— Мисля, че в крайна сметка е разбрал. Не ви ли е отправял някакви заплахи?

— Не. Единственият път, когато бях убеден, че ще направи нещо страшно и ще реши да се разправи окончателно с мен, беше когато федералните агенти едва не го убиха в онази абсурдна престрелка. Ще ви кажа честно — седмици наред ме беше страх да се появя сред обществото.

— Кога беше това?

— Датата ли ви интересува?

— Да.

— Никога няма да я забравя. Падна се на рождения ден на жена ми — отпразнувахме го в „21“ и тогава донесоха на масата ми телефона. Беше един от моите клиенти в Европа. Каза ми, че Малкълм Дайсън е бил прострелян от американски служители в Монако и че жена му и дъщеря му са убити, а самият той бил тежко ранен. Спомена, че вероятно щял да остане парализиран за цял живот. Помня ясно, че тогава си помислих: дявол да го вземе, защо не са очистили и него? Той е отмъстителен човек. Беше 26 юни.

— Това е утре.

Но 26 юни още беше и денят, когато съгласно втория прехванат телефонен разговор трябваше да бъде изплатена последната трета от възнаграждението на Бауман.

— Извинете ме — каза Сара. — Трябва да вървя.

80.

— Искам да се свържеш с Министерството на правосъдието — нареди Сара на Виджиани — и да получиш от тях списък на всички известни им служители, колеги, съдружници и приятели на Малкълм Дайсън, който вероятно понастоящем се намира в Швейцария. След това се свържи с АНС и поискай от тях да изровят от архивите си записи на гласовете на всеки от хората в списъка. Накарай ги да направят анализ чии може да са гласовете от прехванатите телефонни разговори.

На вратата се почука. Беше Рот. Видя, че Сара разговаря с Виджиани, но въпреки това влезе и каза:

— Виж, Сара, обадиха ми се...

— Рот — рязко го пресече Сара, — в момента имам друга работа.

— Да, видях, но реших, че ще искаш да го чуеш. Току-що ни се обадиха по отворената линия от полицията в Монте Киско, Ню Йорк. В отговор на искането да бъдем държани в течение на всичко по-интересно, помниш ли?

— И?

— Ами преди два часа получили доклад за кражба от някаква строителна компания там. Хиляда фунта пластичен експлозив С-4, откраднат от специалния им склад снощи.

— Колко? — Сара го погледна недоверчиво.

— Хиляда фунта.

— Господи! — прошепна тя.

— С две думи — заекна от възмущение заместник-директорът Джозеф Уолш, — вие ми казвате, че нямате никаква представа?

— Не, сър — поправи го главният експерт на ФБР по експлозивите и неспокойно се изкашля в юмрука си. — Казвам ви, че можем да дадем мнение само по някои най-общи аспекти.

Уолш и без това изглеждаше достатъчно заплашително. Не беше необходимо да става и да изпъва двуметровата си фигура над

дребничкия експерт, извисявайки се над него, както направи в момента. Сара и Хари Уитман гледаха сцената като хипнотизирани.

— Господи — изгърмя мощният глас на Уолш. — Разполагаме с шибания взривател. Знаем, че са откраднати хиляда фунта С-4. Какво още искате? Подробен чертеж и електрическа схема? Шибана разходка с екскурзовод?

Но експертът по експлозивите Камерон Кроули, дребен прецизен човечец, въпреки ниско подстриганата си посивяла коса и розовобузото си лице, не можеше да бъде изваден от равновесие толкова лесно. Той вече бе свършил чудесно работата си след атентатите в Световния търговски център и Оклахома Сити и всички в офиса на Уолш знаеха много добре на какво е способен. Този човек, колкото и дребен да беше, имаше репутация, която щеше да стигне до края на дните му.

— Нека ви кажа аз какво точно знаем и най-вече какво *не знаем* — каза той. — Знаем, че е възможно — повтарям *възможно* — откраднатите хиляда фунта С-4 да са предназначени за тази бомба. Не знаем дали кражбата не е случайно съвпадение и дали наистина е дело на... ъъ, Бауман.

— Така е — обади се Сара, за да го окуражи.

— Ако приемем, че експлозивът е откраднат от Бауман, не знаем със сигурност дали той планира един атентат, или смята да извърши серия бомбени експлозии. Не знаем дали смята да използва всичките хиляда фунта в една бомба. Това все пак е огромна разрушителна мощ.

— Какво разбираш под „огромна“? — попита Уолш.

Експертът затруднено въздъхна.

— Ами... не знам дали помните, но Пан Ам-103 беше свален с помощта само на един фунт пластичен експлозив. И още по-точно казано само четиристотин грама. Хиляда фунта определено ще нанесат по-големи поражения, отколкото при ТРЕЙДБОМБ. Не забравяйте, че там използваха дори не динамит, а... а „магьосническа“ смес от амониев нитрат и какво ли още не, което бе достатъчно да избият дупка през шест етажа на небостъргача. Взривният еквивалент на онази бомба беше грубо към петстотин килограма тринитротолуол. А С-4 е с около една трета по-мощен от ТНТ.

— Може ли да разруши сграда? — нетърпеливо попита Уолш.

— Да. Някои сгради — да, други — не. Не може да разруши огромна сграда като Световния търговски център. — Той знаеше, че комплексът на Световния търговски център е бил подложен на четири независими изследвания, отнасящи се до инженерните аспекти на неговата конструкция, които изследвания, основавайки заключенията си на базата на теорията на трептенията, бяха стигнали до извода, че постройките в комплекса на Центъра не могат да бъдат разрушени от нищо по-малко от атомна бомба. — При всички случаи изходът би зависил от множество фактори, несвързани с мощността на бомбата.

— Например? — проговори Уитман.

— Например къде е поставена бомбата. Дали ще се намира отвън или в сградата. Много бомби се оставят отвън, така че разрушенията да могат да бъдат видени и снимани. Целта е максимален психологически ефект.

— А ако се сложи вътре? — намеси се Сара.

— Има едно приблизително правило, което казва, че пораженията от бомба в сградата са пет пъти по-големи от тези на същата бомба извън сградата. Пример: вижте какво стана в Оклахома Сити.

— Ти все още нищо не искаш да ни кажеш! — изкрещя Уолш.

Кроули присви устни, за да съдържи раздражението си, и продължи подчертано спокойно:

— Анализът на експлозиите е сложна дисциплина. Геометрията на заряда оказва влияние върху формата на ударната вълна. Ударните вълни обикновено се разпространяват под деветдесет градуса спрямо повърхността на заряда. Ние не знаем дали в нашия случай зарядът ще има някаква по-особена форма, дали ще бъде сферичен... не знаем нищо за него. Не знаем дали мястото, където ще бъде поставен, създава условия за отклонение на ударната вълна в една или друга посока и дали това ще доведе до разсейване на нейната енергия, или ще изиграе кумулативна роля. Даже нямаме представа в коя точно сграда ще бъде заложена бомбата. Това също има значение, защото различните материали имат различна способност да устояват на фронта на ударната вълна. Стъклото например...

— Дявол да го вземе — не се стърпя Уолш. — Искаш да кажеш, че хиляда фунта С-4, поставени както трябва в сграда с размери средни за тези в Манхатън, може да разгони фамилията на всички наоколо.

— Точно така — потвърди Кроули. — Цялата фамилия, без изключение.

В този миг се обади зумерът на интеркома върху бюрото на заместник-директора. Уолш отиде при него с тежки крачки, превключи на говор и извика:

— Дявол да го вземе, Марлин, казах да не ме безпокоиш!

— Съжалявам, сър, но е много спешно. Отнася се до агент Кехил.

— О, за бога. Кехил?

Сара отиде на свой ред до интеркома.

— Да? Алекс, аз съм в... Какво? Как така се е обадил лично... Аха...

Тя прекъсна и се обърна към тримата мъже от ФБР, които не бяха откъсвали поглед от нея по време на разговора ѝ.

— Беше Алекс Папас. На Рот се обадили от отдел „Убийства“ в полицията. Намерили труп в някакъв тунел от канализацията под Уолстрийт. По всичко изглежда, че жертвата е човекът, пуснал компютърния вирус в мрежата на „Манхатън Банк“.

— Бауман?! — ахна Уитман.

— Някакъв хакер, нает от Бауман.

— Откъде знаем това? — попита Уолш.

— Изглежда, жертвата се е обадила на 911 след смъртта си.

— Чуваш ли се какво говориш, агент Кехил? — раздражено изгърмя Уолш.

— Малко е сложно да се обясни. По всичко личи, че този компютърен гений се е страхувал, че може да бъде ликвидиран. Затова записал на касетофон съобщение за собственото си убийство. Не разбрах съвсем ясно как точно го е направил. Смисълът е...

— Това истина ли е? — попита я Уитман.

— Изглежда, да. Екип на бърза помощ и група пожарникари слезли в тунелите и намерили тялото. В момента детективите от отдел „Убийства“ и няколко от нашите хора са на път за жилището на жертвата.

81.

Кен Олтън разгледа техниката в апартамента на Лио Краснер с възхищението на познавач. И подсвирна. Това момче имаше чудесен Macintosh Duo е отделение за подвключване на преносим Powerbook, два големи цветни Mac-монитора, IBM с процесор Pentium и работна станция SPARC-20, работеща под Unix, всичко свързано в мрежа. Имаше също съвсем нов PostScript цветен принтер с висока разрешаваща способност и цветен скенер Xerox.

Боже Господи, та този човек притежаваше даже прототип за алфа-изпитания на HPIS-35. Това беше работна станция за научни изследвания, разработена от консорциум на Hewlet Pacard/Intel/Sun, в която бяха вложени пет взаимодействащи си високопроизводителни RISC-процесора от фамилията SPARC/Pentium, чиято работа се подпомагаше от три мултипроцесора, изработени в лабораторията на HP по технологията „галиев арсенид“.

Страхотна колекция.

Той се опита да влезе в HPIS-35 и SPARC-20, но естествено се оказа, че трябва парола.

— Майната му — каза той и стана, след което се разходи из апартамента.

— Какво? — попита Рот, явно недочул.

Кен не му обърна внимание. Разхождаше се и мислеше.

Влезе в спалнята и видя лежащия на нощната масичка портативен компютър. И веднага се досети, че проблемът е решен.

Малкият компютър се свързваше към работната станция чрез така наречения разпределен спектър. С други думи, човек можеше да използва портативния компютър, за да работи посредством него на работната станция. Разбира се, за осъществяване на връзката имаше специален протокол, записан на компютъра, и той се свързваше с работната станция, подавайки ѝ паролата. Това облекчаваше достъпа.

Дори гениите понякога са лениви, каза си Кен.

Той се включи и бързо прегледа файловете на всяка от машините. Някои от тях изглеждаха потенциално интересни, но в един момент се

натъкна на група файлове на работната станция, които го заинтригуваха с разширението към имената си, а то беше JPEG. JPEG е стандартизиран механизъм за компресия на растерни изображения, наименуван по комисията, създава този стандарт, именно Joint Photographics Experts Group. Всеки файл с такова разширение имаше размер около 39К — подходящ обем за съхранение на висококачествена черно-бяла фотография, но може би недостатъчен за цветна.

Аха. Това обясняваше и скенера. Прекарваш снимката през скенера, а той записва образа от снимката във файл, съхранявайки го като черно-бял или използвайки скала на сивото. Черно-бялата фотография се разбива на точки или пиксели, на всеки от които се присвоява степен по скалата на сивото в обхвата от 0 до 255. Компресиращата програма започва да обработва този огромен масив от числа, търси в него информационните излишъци, изчиства ги и така го компресира. В крайна сметка се получава компютърен файл, който е двоичен — куп нули и единици. Компресията наистина не е идеална, при нея се губи информация и възстановеният образ не е идентичен с оригинала, но има предимството, че създава изключително малки файлове, ако се използват вътрешно заложените коефициенти за качество на образа.

Кен не знаеше как точно работи компресията на JPEG — в главата му се въртяха объркани фрази като дискретна косинусова трансформация, хроминантно субсемплиране, квантуване на коефициентите — но знаеше как да я използва. И това бе важното.

Добре, разсъждаваше той наум, щом е съхранявал образи, значи тук някъде трябва да има и програма за тяхното възпроизвеждане.

Той помисли още малко и въведе от клавиатурата: „xv brit.jpeg &“.

Това беше командата за извикване на стандартната програма за дисплей.

— Какво е това? — попита Рот, надвесил се над рамото му.

— Сега ще видим... — отговори Кен, който нямаше представа какво ще последва.

След няколко секунди екранът се изпълни с висококачествен фотографски образ на мъж: тъмноок, тъмнокос, с твърди черти, но симпатичен, около четирийсетгодишен. Макар снимката да

изглеждаше направена с телеобектив на някакво обществено място като ресторант иди нещо подобно, лицето на мъжа беше излязло кристално ясно.

— Това ли е покойникът? — попита Рот.

— Не — каза Кен. — Лио Краснер казва в своя запис до 911, че има снимка на мъжа, който го е наел. Това, изглежда, е тази снимка.

— И кой е?

— Мисля, че е Бауман.

С нова команда той преобразува файла от формат JPEG в PostScript — формат за печат на графични изображения — и го изпрати на принтера.

— Ей! — ентусиазирано извика Рот на останалите в апартамента.
— Мисля, че хванахме нашия човек.

82.

Като супервайзър на отдел „Информационно осигуряване“ към „Гринич Тръст Банк“, Уолтър Гримър, петдесет и две годишен, отговаряше за техниката, монтирана на Муур стрийт, в непосредствено съседство с Уотър стрийт и в същата анонимна сграда, където се помещаваше свръхсекретната Мрежа.

Гримър бе служител на банката от шестнайсет години, като преди това бе работил в „Кемикъл Банк“. Нито обичаше кой знае колко работата си, нито харесваше колегите си. И макар да бе завършил счетоводство, гледаше с отвращение и на професията си. Открай време. Обичаше жена си и двете си дъщери и умираше да се грижи за дома си в Тийнек, Ню Джърси. И вече бе започнал да брои месеците до пенсиониране.

Те обаче бяха много.

Точно дни като днешния го караха сериозно да обмисля идеята за предсрочно пенсиониране. Сутринта бе започнала с обаждане от новия помощник на старшия финансов инспектор, който го бе известил, че предстои посещение от ФКГД. Чудесно. Можеше ли да се измисли нещо по-неприятно? Може би да, ако при следващия профилактичен преглед докторът му кажеше, че има полип или киста.

О, ФКГД, проклетата ФКГД. Прословутата Федерална комисия по гаранциите върху депозитите — проклятието на самото съществуване на Гримър.

ФКГД осъществяваше надзорни функции над банките с щатски лиценз — всички банки, които не бяха членки на Федералния резерв, които не бяха национални и нямаха буквичките „N. A.“ в пълното си наименование, издадено им от съда. Тези банки имаха индивидуален „коэффициент на надеждност“ — число в интервала от 1 до 5, като 1 означаваше най-добра. Коэффициентът накратко бе известен като КАМЕЛ, акроним от следните фактори: капитал, авоари, мениджмънт, ефективност на печалбата, ликвидност.

В зависимост от нейния КАМЕЛ — а той винаги бе държан в тайна от банката — ФКГД инспектираше дадена банка веднъж

годишно или на всеки осемнайсет месеца. По-дългият цикъл бе запазен за банки с коефициенти едно и две. Банки с коефициенти над 2 или с авоари над 250 милиона долара биваха инспектирани по-често.

Уолтър Гримър не можеше да знае със сигурност, но подозираше, че „Гринич Тръст“ има среден коефициент някъде около три. Това на практика означаваше, че всяка година от осем до дванайсет ревизори нахлуваха тук в екип и най-безцеремонно се настаняваха за период до месец и половина. Те анализираха структурата на дадените кредити, адекватността на капитала на банката спрямо риска на съществуващото портфолио от заеми, стабилността на печалбата, ликвидността на банката. Цялото весело приключение завършваше със среща при президента на банката и борда на директорите й.

Мно-о-го забавно. А Уолтър Гримър имаше честта и привилегията да бъде служител за свързка на банката с ФКГД.

Онзи, който се бе обадил тази сутрин — помощникът на главния финансов инспектор на банката — бе телефонира на Гримър, за да го извести, че по някаква проклета причина ФКГД е решила да се върне за *допълнителен* преглед на някои документи, сякаш веднъж годишно им се бе видяло прекалено рядко. По тази причина бяха извадили някои справки на компютрите, така че следобед щеше да пристигне цяла дузина сандъци с документация за ревизорите и Гримър трябвало да се разпише срещу получаването й.

Дали това не бе свързано по някакъв начин с фалита на „Манхатън Банк“?

Това ли бе накарало ФКГД да ги удостои с изненадваща визита?

— И къде, по дяволите, ще намеря място да прибера дванайсет сандъка? — безпомощно бе извил Гримър. — Тук няма място за дванайсет сандъка!

— Знам — съчувствено бе казал помощникът. — Службата за доставка ще ги остави в мазето на сградата и нека останат там до утре сутринта, когато ще дойде ФКГД. Само за през нощта. После проблемът става техен.

— Мазето ли? Не можем да ги оставим там!

— Господин Гримър, вече съгласувахме с административния директор. Просто подпишете, че са доставени при вас, окей?

Носачът от куриерската служба „Метро-Куик“ сумтеше, докато маневрираше с камиона си към модерната сграда на Муур стрийт. Проклетата улица бе павирана и камионът подскачаше.

Добре поне че сандъците бяха пълни с хартия, а не с теракотени плочки или нещо подобно. Той натовари на количка дванайсетте запечатани сандъка, около всеки от които имаше лента с надпис „Документация на ФКГД“, и ги пренесе в мазето на сградата.

— Подпишете тук, моля — каза той на Уолтър Гримър и му подаде кочана с разписките.

83.

Виджиани нахлу в офиса на Сара, без да чука.

— Има съвпадение.

— Съвпадение?

— Искам да кажа, че АНС откри съвпадение. Говоря за прехванатия разговор. Знаем имената на хората, които са разговаряли.

— Я да чуем?

— Човек на име Мартин Ломакс, явно близък съветник на Малкълм Дайсън, и някой си Йохан Кинцел, който пък движи финансите на Дайсън.

— Чудесно. Мисля, че това оформя нещата. Вече можем да се изправим в съда. Браво.

На вратата почука Папас и каза:

— Сара, трябва да поговорим.

Тя познаваше Папас много добре и по изражението му разбра, че става дума за нещо сериозно.

— Какво има?

— Има още едно убийство — каза той. — Намерен е труп в твоя квартал. Току-що получихме доклада.

— Чий?

— Сара... — Папас се приближи и сложи ръка върху раменете ѝ. — Тялото е на Питър.

Когато се осъзна, видя, че е в тоалетната и повръща.

По бузите ѝ се стичаха горчиви сълзи. Искаше да се обади на Джаред, искаше да се види с него веднага, но как да постъпи? По какъв начин се съобщаваше на осемгодишно дете такава новина?

Тази сутрин му бе дала клетъчния си телефон и му бе казала да го носи в раницата си, за в случай че поиска да се свърже с него. В случай че спешно се налага.

Не... Не можеше да му звъни по телефона. Трябваше да го направи лично.

Щеше да бъде още по-трудно заради това, че Джаред бе сърдит на баща си. Раната беше още отворена, болката щеше да бъде силна. Трябваше да се поразходи.

В щаба се обади Рот и поиска да го свържат със Сара.

— Не е тук — обясни му Папас. — Даже не знам къде е. Току-що ѝ съобщих лоша новина за нейния бивш съпруг. Излезе преди петнайсет минути.

— Ще пробвам да я намеря у тях — каза Рот. — Ако я видиш, кажи ѝ, че сгащихме нашия човек.

— Какво значи това?

— Искам да кажа, че разполагаме със снимка... фотография на Бауман.

— За какво говориш?

Но Рот вече бе успял да прекъсне разговора и започна да набира номера в дома на Сара. Обади му се телефонният секретар и понеже мислеше, че тя е тръгнала за вкъщи, може би да вземе сина си, Рот остави съобщение на секретаря.

Сара седеше в кафето пред сградата на щабквартирата. Очите ѝ бяха зачервени, главата — замаяна.

Питър... мъртъв!

Възможно ли бе това да е съвпадение? Ами ако Бауман бе искал да убие нея, но се бе натъкнал на Питър — Питър, който бе в града и който сигурно е опитвал да дойде у тях...

Джаред. Нима следващият бе Джаред?

Трябваше незабавно да се върне на работа, днес бе изключено да намери време, но някой трябваше да вземе Джаред от летния лагер. Не можеше да помоли Папас — той ѝ трябваше.

Тя влезе в телефонна кабина на улицата и избра номера на Бриа, но прекъсна още преди телефонът да започне да звъни. Бриа беше при родителите си в Олбани. Другата гледачка, Катерин, беше на училище.

И тогава тя позвъни на Брайън.

В малкия немебелиран апартамент Брайън изслуша съобщението, което лейтенант Рот остави на телефонния секретар на Сара.

Значи Лио Краснер не бе блъфирал. Беше му каза, че щяло да бъде *направено обаждане*. И бе споменал, че е *заснел* срещата им.

Бауман трескаво мислеше. Утре бе 26-и — годишнината от датата, когато федералните маршали на Съединените щати бяха убили съпругата и дъщерята на Дайсън. Дайсън държеше всичко да стане утре.

Но те имаха снимка.

Знаеха как изглежда.

Сара веднага щеше да го познае. Този развой на събитията беше непредвиден.

Добре, бомбата поне бе вече на място. Да чака до утре би означавало да поеме допълнителен риск акцията да бъде провалена.

Не, този риск не биваше да се поема. Трябваше да изтегли нещата с един ден напред. Дайсън щеше да разбере.

Трябваше да действа незабавно.

И тогава изведнъж телефонът отново иззвъня. Това бе разговор, пренасочен тук от „неговия“ апартамент — мястото, където бе водил Сара. Бауман позна по звъна.

Беше Сара.

— Брайън, моля те. — Гласът ѝ бе на границата на истерията. — Трябва да ти поискам една услуга.

Рот тръшна слушалката в апартамента на Краснер.

— Майната му — изръмжа той, — къде, по дяволите, е Сара? — След това високо попита в пространството: — Дали този тип няма тук покрай всичко останало и факс?

84.

Хенрик Бауман чакаше пред сградата на Детската християнска организация на Западна шейсет и трета улица, облечен в синьо поло, здрави памучни панталони и слънчеви очила.

Джаред излезе и се усмихна, като го видя, после изтича при него.

Бауман спря такси, качиха се и той каза на шофьора да кара към Уолстрийт.

— Къде отиваме? — поинтересува се Джаред.

— Майка ти разреши да се поразходим.

— Но директорът на лагера каза, че трябва да ме заведеш у дома, защото мама не можела да се откъсне от работа.

Бауман разсеяно поклати глава.

— Директорът каза, че мама иска да ме заведеш у дома — повтори озадачено Джаред, — защото се било случило нещо важно.

— Отиваме на разходка — тихо отговори Бауман.

Беше един часът и няколко минути и улиците гъмжаха от хора, излезли по време на обедната си почивка. Макар да изтегляше цялата операция един ден напред, моментът бе подходящ, защото бе обед, а в този период от деня Мрежата работеше с пълно натоварване.

Когато таксито стигна Муур стрийт, той нареди да спрат пред новата двайсет и три етажна сграда, където беше компютърният център на Мрежата.

— Какво е това място, Брайън? — попита Джаред. — Къде се намираме?

— Изненада — каза Бауман.

Хвана Джаред за ръка и го отведе зад сградата, където се намираше боядисаната в жълто врата на изхода за евакуация при опасност.

Извади от джоба си ключа, който бе направил преди няколко дни, отключи и двамата поеха по сервизното стълбище за мазето.

— Сара — извика Виджиани, още щом я видя да влиза. — Току-що приемаме факс за теб. Излиза адски бавно.

— Кой го изпраща?

— Рот. Казва, че това е снимка на Бауман.

Сърцето ѝ лудо заби. Сара отиде при факса и веднага разбра защо се приема толкова бавно. Наистина беше фотография. Листът излизаше с долната си част напред. Първо се показа дебела бяла рамка, после тъмна област, която пъплеше милиметър по милиметър.

Стоеше над факса. Напрежението бе невероятно. Изминаха две минути, преди да се покаже целият лист.

Тя погледна лицето и стомахът ѝ се сви.

Погледна повторно. Зави ѝ се свят, усети, че всеки момент може да загуби съзнание. Лицето се стрелна към нея като бърз влак, като специален ефект във фантастичен филм. Тя рязко пое въздух.

Беше лицето на Брайън...

ЧАСТ 6

КРАЙНАТА ЦЕЛ

*„В трудна позиция упражнявай натиск;
когато си обграден, използвай военна хитрост;
пред смъртна опасност — бори се.“*

*„Изкуството на
войната“, Сун Цу*

85.

Бауман включи осветлението. Мазето беше с нисък таван, голо и доста голямо. Той, разбира се, бе идвал вече тук преди няколко дни, за да го разгледа, знаеше къде е котелното отделение, къде са складовите помещения и коя част от мазето се намира непосредствено под компютърния център.

— Къде се намираме? — попита Джаред.

— Казах ти. Имам да свърша нещо важно, преди да те отведа у дома.

Джаред поклати глава.

— Мама има някакви проблеми. Казаха, че става дума за нещо сериозно. — Той повиши глас. — Искам веднага да си ида вкъщи.

— Ей сега. Само да свърша моята работа. И моля те, не говори толкова високо.

С раница на гърба и ръце на хълбоците Джаред предизвикателно го погледна.

— Ей! Заведи ме у дома веднага!

— Казах ти, след малко.

— Веднага! — отекна гласът на Джаред.

Бауман рязко се приближи до него и бързо сложи ръка връз устата му. Джаред замахна с ръце и зарита.

Сара знаеше, че е способна да се справи с много задачи, от националната безопасност през отвличания до убийства; беше развила в себе си способността да събира всичките си сили срещу страха и голямото напрежение, но нищо не можеше да я предпази от това. Никакви години на обучение, никакъв професионален опит, никакви диаграми на дейностите, които я бяха научили да използва, никакви техники на систематизиране, които толкова помагаша в кризисни ситуации.

Всичко това се оказваше напълно безполезно, когато синът ти е отвлечен от професионален терорист, а на всичко отгоре Сара

съзнаваше, че на практика тя напълно доброволно и без да влага капчица мисъл в постъпката си, сама беше предала сина си в ръцете на похитителя.

Стомахът ѝ беше свит на топка.

Въздухът в гърдите ѝ не стигаше. Кръвта пулсираше в ушите ѝ.

О, боже.

Преди много години, когато Джаред бе осеммесечно бебе и живеела във Франкфурт, един ден се бе хванала да преглежда няколко досиета, докато Джаред пълзеше по пода. В средата на дневната имаше спираловидна стълба и тя знаеше, че е опасна. Беше стръмна и желязна. Имаше случаи, когато бе потръпвала при мисълта какво може да се случи на едно бебе, ако падне по стълбата. Затова обикновено слагаше на отвора ѝ обърнат стол.

Изглежда, досиетата бяха погълнали цялото ѝ внимание, защото я изненада силен трясък, след който настъпи гробна тишина. Веднага разбра какво се е случило. Джаред бе съумял някак да се промъкне под стола и се бе изтърколил по стълбата.

Тогава, както сега, стомахът ѝ се сви на топка. Светът около нея спря да се движи. Без сама да знае как, се озова над стълбата и с ужас погледна в отвора ѝ. Мозъкът ѝ възприемаше нещата като в каданс, но нали, слава богу, и времето около нея бе спряло. Джаред беше паднал до средата на стълбата и главата му се бе заклезила между две пръчки на перилата. Не издаваше нито звук.

Беше убедена, че е мъртъв. Беше убила малкото си красиво бебе, отклонявайки вниманието си от него само за миг. Мъничкото ѝ безпомощно момченце с разтапяща сърцата усмивка и двете едва поникнали предни зъбчета, детенцето, на което предстоеше цял живот и което изцяло зависеше от нейната закрила, бе мъртво.

Тя се хвърли надолу по стълбата и сграбчи неподвижното телце, но можеше да види само задната част на главицата му. Беше ли настина мъртво, или само в безсъзнание? Изведнъж Джаред нададе разкъсващ душата писък и Сара изкрещя в отговор от облекчение. Опита се да измъкне главата му, но тя наистина се бе заклезила. Дърпайки внимателно и извъртайки я в различни посоки, тя най-сетне успя да я освободи и едва сега може да види лицето му. Видя, че е ударено и почервеняло, но иначе на мъничкия Джаред му нямаше нищо. Тя го притисна в рамото си и проплака:

— О, боже, о, боже, о, боже...

Беше наред. След десет минути спря да плаче и тя му даде биберона.

Едва тогава осъзна какъв заложник всъщност е майката...

Неспособна да издържа повече на вихрушката от мисли и спомени, тя бавно се отпусна на близкия стол, замаяна и безсилна.

„Брайън Ламоро“ се бе оказал прикритие за обучения в Южна Африка терорист Хенрик Бауман. Колко нелепо, но едновременно с това и логично! Та какво наистина знаеше тя за този човек, освен че той се бе опитал да спаси нея и Джаред в Сентръл Парк...

... което явно е било постановка, осъзна тя внезапно. Сигурно той бе организиран нападението... нищо чудно да бе платил на няколко готови на всичко тийнейджъри да нападнат малкото момче за удоволствие или може би, за да спечелят някой и друг долар. Малко капаро предварително, останалото — след работата. А след това се бе оказал на това място „случайно“ и се бе втурнал да им помага — колко умен начин да се запознаеш с една жена, изпълнена с подозрение към всеки срещнат в този нов за нея град. Сигурно е бил уверен, че не разполагат с негова снимка, защото иначе не би посмял дори да помисли да нахлуе така изобретателно в живота ѝ и да поеме риска от разкриване още в началото. И как ловко бе играл ролята на непохватен крехък интелектуалец — абсолютната противоположност на истинската му същност — макар да не бе успял да скрие мускулестото си тяло, мощните бедра, добре оформените бицепси. И защо тя бе обърнала толкова малко внимание на това намиращо се във върхова форма жилаво тяло? От друга страна, в наши дни мъжете наистина посещават фитнес центрове и се грижат за физиката си и това можеше да се отнася дори за някакъв си канадски професор по архитектура. Но защо не бе заподозряла, че има нещо особено в този човек, когото познаваше така бегло?

Помисли си за няколкото ноци, когато се бяха любили... не, абсурдно бе да нарича случилото се по този начин, с толкова неподходяща дума... не, те само бяха правили секс — и почувства тръпка на отвращение.

Сега обаче трябваше да мисли само за Джаред.

Около нея всичко продължаваше да се развива неестествено бавно. Светът изглеждаше застинал като на снимка. Тя се намираще в

клевещите на някакъв кошмар.

Минута по-късно парализата отстъпи пред твърда решимост. Тя нареди всички членове на групата да се съберат незабавно и изпрати искане до Министерството на енергетиката да мобилизира прословутата си Група за действие при ядрена криза.

Трябваше да намери Джаред. За да намери него, трябваше да открие Бауман, още повече че откриването на Бауман се превръщаше във въпрос от първостепенна важност за цялото ФБР, и на живот и смърт за Ню Йорк Сити.

Бауман огледа дванайсетте сандъка, натрупани на четири купчини по три един върху друг, подредени до една от стените. Всеки от тях беше запечатан с ярко оцветена лента, която предупреждаваше „Документация на ФКГД“.

Беше сигурен, че никой от сградата не би се докоснал до сандъците през няколкото часа, които щяха да престоят тук. Нали сам беше организирал с „Гринич Тръст Банк“ тези сандъци с „компютърни разпечатки“, необходими за работата на ФКГД, да останат тук, в мазето, до ревизията утре. Нали служител на самата банка се бе обадил на административния директор на сградата и бе подсигурил съгласието му да складират за през нощта сандъците в мазето. Това място се използваше като временен склад при доставки, така че мениджърът не бе намерил основания да възрази.

Сандъците съдържаха С-4, но понеже пластичният експлозив има около два пъти по-голямо специфично тегло от хартията, която уж трябваше да бъде запечатана вътре, той ги бе напълнил само до половина с С-4 и бе допълнил оставащото празно пространство с фалшива банкова документация. Така теглото на всеки сандък не можеше да събуди подозрение, а както бяха запечатани, никой не би посмял да ги отвори.

В известен смисъл изглеждаше логично тези сандъци да бъдат разтоварени точно тук, но изборът на мястото далеч не бе случаен. Подобно на повечето сгради и тази имаше яка сърцевина, към която бяха „прикачени“ останалите конструктивни елементи. Взривяването на бомбата тук би увеличило максимално вероятността сградата да се срути.

Освен това точно на горния етаж се намираха компютрите Unisys на Мрежата.

Той извади от куфарчето си нещо, което на пръв поглед изглеждаше като въже за простиране — с помощта на леснодостъпен за купуване гумен печат бе маркирал „въжето“ с надпис „ПРОТИВ ФАЛШИФИКАЦИЯ/ДА НЕ СЕ ДОКОСВА/ПОД КОНТРОЛ НА ОХРАНИТЕЛНА СИСТЕМА“ — и внимателно обвърза с въжето всички сандъци, като го прекара няколко пъти около тях.

„Въжето“ всъщност представляваше възпламенителен шнур. Завърза на единия му край троен възел, вкара го в един от сандъците и го напъха в експлозива.

След това извади от куфарчето си черна кутия със светлинна индикация на алуминиевия капак, на която пишеше „СИСТЕМА ЗА ОХРАНА НА ВЕЩЕСТВЕНИ ДОКАЗАТЕЛСТВА“. Макар и да изглеждаше като охранителна система, кутийката беше взривяващото устройство. Едното бе попаднало в ръцете на ФБР, но другото бе пристигнало по друг канал, както предвидливо бе наредил. Той свърза взривателя към възпламенителния шнур, чийто друг край отиваше в експлозива. Пейджърът, който бе добавен само като резервен вариант за задействане, сега нямаше да му бъде необходим.

Но във взривателя бе вграден микровълнов детектор.

Като цяло устройството бе доста сложно. Бе конструирано така, че да се противопостави успешно на опитите на хората от бомбения отряд, в случай че те се появяха тук своевременно, което бе съмнително.

Датчикът бе обемен тип, което означаваше, че използва Доплеровия ефект. Всъщност това бе адска машина. Пространството около бомбата в радиус осем метра щеше да се запълни с микровълнова енергия. След нищожно кратък преходен процес щяха да се образуват стоящи вълни. Ако тук се появеше предмет, движещ се със скорост близка до тази на нормалния човешки ход, стоящите вълни щяха да се разрушат, датчикът щеше да прехване отразените от движещото се тяло вълни, щеше да затвори електрическата верига и бомбата щеше да експлодира.

Той беше готов да натисне активирация бутон върху капака на взривателя, когато чу глас.

— Как е? — осведоми се строен млад негър с обръсната глава и обеща на лявото ухо. Беше се появил съвсем изненадващо и явно бе човек от охраната.

— Добре — отговори Бауман и дружелюбно се усмихна. — А ти?

— Чудесно — увери го пазачът. — Какво има в сандъците?

— Документи.

— Значи си към банката?

— Не, аз съм към ФКГД — обясни Бауман, молейки се в себе си пазачът да не попита как е попаднал в мазето. — Нещо не е наред ли?

— Ще трябва да преместиш тези сандъци оттук — нареди пазачът. — Не могат да останат. Правилникът за противопожарна охрана не разрешава.

Бауман изгледа пазача с любопитство и въздъхна:

— О, само това не! Моят шеф е уредил въпроса с административния директор... как беше, а, някой си Таляфери, ако не бъркам.

— Наистина е той, но не ми е казвал нищо за оставянето на някакви сандъци тук.

Слухът на Бауман изведнъж долови глухи удари, разнасящи се наблизо в мазето, и той погледна пазача, за да види дали и той ги е чул.

— А бе то като ти тръгне накриво... — каза той. — Какво сега, трябва ли да се обаждам на моя шеф да звъни отново на Таляфери? Защото тези неща и без това ще бъдат изнесени оттук утре рано сутринта. — Той внимателно наблюдаваше пазача, преценявайки дали си струва риска да го убива тук, в административна сграда, през работно време, в самия център на града.

Пазачът се поколеба, после погледна часовника си. Беше ясно, че няма никакво желание да чака тук някой, който тепърва ще се обажда на някой си друг, който да позвъни на трети, за да му бъде наредено.

— Добре, остави ги — съгласи се той. — При условие че наистина утре рано сутринта ще ги изнесете.

Ударите се засилиха и станаха още по-настойчиви. Беше момчето, което бе затворил в някакъв празен склад.

— Ама разбира се — потвърди с измъчена физиономия Бауман. — Ще ги изнесем, обещавам.

— Хм... — неопределено изсумтя негърът и се обърна да си върви, после се закова на място. — Чуваш ли нещо?

— Не, какво?

— Ето там. Някакво хлопане.

Бауман се престори, че се вслушва.

— Прилича на раздрънкана канализация.

— Там, там — посочи пазачът.

Ударите се разнасяха ритмично и настойчиво. Беше повече от ясно, че са дело на човек.

Бауман се приближи до мястото, където стоеше пазачът, сякаш опитвайки се да чуе шума от същата позиция.

— Ако питаш мен... — започна той и мигновено протегна силните си ръце към шията на пазача, счупи я моментално и завърши започнатото изречение: — ... това си е тракане на стара канализация.

86.

— Сара... — обърна се към нея Папас, държейки слушалката.

— Какво има?

— Джаред е.

— О, слава богу — каза Сара и натисна примигващия бутон за линията за връзка. — Джаред?

Гласът му беше слаб и се чуваше сякаш от много далечно място:

— Мамо?

— Миличък, добре ли си?

— Страх ме е, мамо! — Личеше си, че всеки момент ще се разплаче. — Брайън трябваше да ме заведе у дома, но ме отведе на друго място...

— Но ти си добре, нали? Не ти е направил нищо лошо, нали?

— Не. Е, сложи ми това нещо в устата, но аз успях да го извадя.

— Къде си?

— Не знам. Затвори ме в някаква дупка. В мазето на една сграда. Голяма, цялата от цимент и стъкло. Приличаше на банка. Опитвах се да удриям по тръбите, за да привлека вниманието на някой... — Гласът му изтъня. — Мамо, страх ме е от него!

— Знам. Той е опасен човек, но ние ще те намерим. Миличък, кажи ми колкото можеш повече за това къде се намиращ, какво видя, когато...

— Мисля, че чувам гласове...

И връзката прекъсна.

След двайсет минути напрегната работа, в която вложи цялото си внимание, Бауман успя да приключи с проверката на всички връзки и съединения. Бомбата беше задействана, а това означаваше, че цялото мазе е недостъпно. Всеки, който минеше на по-малко от осем метра от нея — пазач, метач, който и да било — щеше да я задейства, а това щеше да разруши сградата с Бауман в нея. За да се защити от подобна опасност, той бе повредил всички ключалки на външни врати, водещи

към мазето. Вече можеха да се отворят само отвътре, не и отвън. Сега щеше да излезе и ако се появеше бомбеният отряд и успееше да насили някоя от вратите... е, толкова по-зле за тях.

Бауман бе възбуден и неспокоен, както ставаше винаги в кулминационния момент на дадена операция, макар никога досега да не му се бе удавало да свърши нещо от подобен мащаб.

Погледна часовника си. Хеликоптерът сигурно вече бе излетял, за да го вземе отгук заедно с малкия заложник. Срещата беше уговорена на покрива на сградата и пилотът трябваше да го откара направо на летище „Тетърбъро“ — на няколко километра извън града.

Пилотът можеше и да не успее — Бауман не се доверяваше изцяло на никого и отчиташе такава възможност — но това бе малко вероятно. Той му бе предложил толкова пари, че пилотът сигурно щеше да направи всичко възможно да бъде където трябва в уречения час.

— Прекъсна ли? — попита Папас.

— Не знам... — отговори Сара. — Линията заглъхна. Той каза „Мисля, че чувам гласове“ и линията заглъхна.

— Или онзи е открил Джаред, или Джаред е прекъснал, за да не го чуят да разговаря. Да се надяваме, че е второто. И да се надяваме, че пак ще се обади. Това е единствената ни надежда.

— Алекс, Джаред не знае къде се намира. Знае само, че е заключен в стая в някакво мазе на сграда, която прилича на банка, но това описание отговаря на хиляди места.

— Не, нямах предвид това — поясни Папас. — Следващия път, когато се обади, ще трасираме разговора.

— Той има клетъчен телефон, Алекс!

— Боже мой, ти си толкова разстроена, че не мислиш ясно.

— Едва мога да мисля. Можем да локализираме телефона, нали така?

Когато група престъпници отвлякоха висш служител на „Ексън“ преди няколко години, изведнъж си спомни тя, те използваша клетъчен телефон, за да предадат исканията си за откуп, мислейки погрешно, че клетъчните телефони не могат да се трасират. Това бе довело до залавянето им.

— Но само ако Джаред пак се обади — каза Папас.

Има само четири места в Манхатън, където могат да кацат хеликоптери — четири официално одобрени площадки. Едната е на Западна трийсета улица и Дванайсето авеню, до магистралата „Уест Сайд“; втората е на Източна трийсет и четвърта; третата е на Източна шейсета улица.

Четвъртата е известна като „Манхатън-център“ и се намира на кей номер 6 на Ийст Ривър. Някои хора още я наричат със старото ѝ име „Площадка Уолстрийт“, но за хеликоптерните пилоти тя е „Център“. Намира се под управлението на Пристанищните власти в Ню Йорк Сити и предлага дванайсет места за кацане на хеликоптери.

Понеже пространството в града е убийствено скъпоценно, повечето компании, предлагащи чартърни услуги с хеликоптери, са разположени в Ню Джърси. Една от най-малките компании, базирана на летище „Елеър“ във Фармингдейл, Ню Джърси, на деветдесет километра югозападно от Ню Йорк Сити, бе лицензирана от Федералната администрация по въздухоплаване като такси оператор. Дан Хамънд, петдесет и една годишен, бе най-възрастният от шестимата назначени на пълно работно време пилоти на фирмата. Повечето от останалите бяха под четирийсетте. Пилотирането си е работа на младите и Дан не познаваше нито един пилот на хеликоптер над петдесет и пет. Тук не ставаше дума за изхабяване, а за минаване през медицински преглед всяка божа година. Колкото по-дълго живееш, толкова по-вероятно е да се провалиш на прегледа, ако не по една причина, по друга. А гръмнеш ли на прегледа, няма да те пуснат до машината.

Малката и досадна тайна на Дан Хамънд бе, че слухът му отслабваше. Не го бяха хванали миналата година на прегледа, но личният му лекар го бе предупредил, че няма начин да се изплъзне и този път. Ушите му бяха свършили титанична работа през петдесетте и една години използване и сега, след четвърт век оглушителни рок концерти, след ужасно шумните стари „Хюи“-та във Виетнам, след

полетите в „Бел-205“ и хилядите къси „подскачания“ с новите машини, вече окончателно отказваха да му служат.

За фирмата пенсионирането на Дан Хамънд нямаше да бъде трагедия. Имаше дузини млади пилоти с необходимия минимум от хиляда летателни часа в турбинен хеликоптер, които чакаха да заемат мястото му.

Какво да се прави, и без това май беше дошло времето да напуска. Икономиката бе в отвратително състояние, а това сериозно се бе отразило на издръжката на хеликоптерните компании.

Само благодарение на необясним късмет вчера се бе появил някакъв богат луд, пожелал да наеме машина. Голяма работа, че бе поставил особени искания, които дори не бяха съвсем законни.

Богаташът бе поискал да бъде взет от района на Уолстрийт, но не от „Манхатън-център“. Не, този пич или бе прекалено мързелив, или се смяташе за крайно важна особа, за да седне в лимузината си и да измине двете преки до „Центъра“.

Искаше да бъде взет от хеликоптерна площадка на покрива на сграда. Обясни, че искал да впечатли свои приятели.

Хамънд се бе опитал да му обясни, че така вече не се прави, особено след забраната, наложена от градските власти след ужасния инцидент, станал на покрива на небостъргача „Пан Ам“, когато един хеликоптер се разби при кацане и парчетата му се разлетяха навсякъде с такава сила, че имаше убити дори долу на улицата. Цялото въздушно пространство извън четирите одобрени хеликоптерни площадки се считаше за охранявано. Посмей да го нарушиш и Федералната администрация по въздухоплаване ще ти поднесе собствените топки на сандвич.

— Какво всъщност ще бъде наказанието? — поиска да разбере богаташът.

— Глоба и спиране или отнемане на пилотските ми права — отговори Хамънд.

— Ще кажеш на шибаната администрация, че ти се е наложило да направиш аварийно кацане — предложи мъжът.

— Аварийно ли?

— Да, какво толкова — ще им обясниш, че си имал проблем с управлението... че точно пред теб се е появило ято. Тогава няма да ти отнемат правата.

— Но пак ще ме глобят.

— Ще платя.

— Мога да загубя работата си — каза Хамънд, въпреки че тази перспектива от известно време бе престанала да го плаши.

— Ще направя така, че да не съжаляваш за нея — обеща богаташът.

Накрая Хамънд прие. В края на краищата, за безопасно кацане не бе нужно нищо повече от зона трийсет на трийсет, свободна от висящи кабели.

Богаташът бе предплатил пет хиляди долара, като остатъкът щеше да бъде изплатен след кацане на летище „Тетърбъро“.

Сто хиляди долара бяха предостатъчни на Хамънд и жена му, за да платят капарото на един малък мотел в Линокс, Масачузетс, който им харесваше от години.

Сто хиляди бона, за да напусне работата, която така или иначе щеше да загуби съвсем скоро.

Не, такова решение не беше никак трудно за вземане.

88.

Специалистът от техническата служба на ФБР пристигна след дваайсет минути, носейки необходимото му в желязно сандъче. Отвори го и извади преносим компютър, който незабавно включи към високочестотен приемник със специално проектирана антена, която филтрираше всички сигнали извън обхвата 800–900 мегагерца. Повечето клетъчни телефони използват тесен обхват около 870 мегагерца.

Винаги когато даден клетъчен телефон започне да предава, всъщност се излъчват два сигнала. Единият е този, който се чува — гласът — а другият е на носещата, който е на 4.5 MHz над основния първичен сигнал. Носещият сигнал съобщава на приемащия телефон идентификационния номер, честотата, на която става предаването, и „клетката“ или района, в който е разположен повикващият.

Сега техникът нямаше друга работа, освен да чака Джаред да позвъни отново. Когато го направеше, той щеше да се настрои на носещата честота и щеше да декодира идентификационния номер на обаждания се.

Това число щеше да бъде въведено в свързания към устройството компютър, на който бяха записани всички съществуващи честоти на използвани клетъчни телефони, предоставени от Федералната комисия по комуникациите.

Клетъчните телефони непрестанно скачат от една честота на друга, когато собственикът преминава от една клетка в друга, така че телефонът на позвънилия непрекъснато съобщава на приемащата клетка — използвайки за целта носещата честота — кога да препредава, кога да превключи честотите и на коя точно да се превключи, което пък зависи от това коя клетка приема най-силен сигнал.

Като се знае кой идентификационен номер се следи, компютърът може да настрои приемника за сканиране на нужната честота. По този начин става възможно бързо да се идентифицира клетката, от която става обаждането.

Понеже Джаред се намираше в сграда — следователно телефонът беше стационарен — задачата донякъде се опростяваше. Това означаваше, че се намира в рамките само на една клетка, за която имаше сериозни основания да се предполага, че е в очертанията на Манхатън.

Трябваше само пак да се обади.

Седем минути след пристигането на техника в щабквартирата на „Минотавър“ той наистина позвъни отново.

Сара вдигна телефона и чу шепота на Джаред:

— Мамо?

— Джаред, о, слава богу. Добре ли си?

— Да — каза го с обичайната си раздражителност, което я накара да се усмихне.

— Джаред, сега искам да ме слушаш внимателно. Не прекъсвай, каквото и да става. Как изглежда сградата, в която се намираш?

— Ами... сграда, мамо, модерна сграда. Не знам!

— Как се казва банката?

— Тя е само на първия етаж...

— Коя е банката!

— Беше нещо с „Гринич“...

— „Гринич Тръст“! Джаред, можеш ли да излезеш оттам?

— Стаята е заключена. Тук е съвсем тъмно.

— Къде е той? Джаред, какво прави той в момента?

— Той... — Джаред сниши глас до едва доловим шепот. — Той идва. Чувам, че е пред вратата.

Сърцето на Сара тупкаше като лудо.

— Господи, Джаред! Внимавай!

Техникът, надвесен над приемника непосредствено до Сара, предупреди:

— Още малко. Задръжете го още само малко.

Тя чу някакъв глас, мъжки глас, който извика нещо, след това чу телефонът да издрънчава на пода, после се разнесе слабичкият глас на Джаред:

— Помощ!

— Още пет секунди! — изкрещя техникът.

Но в телефона вече не се чуваше нищо.

Сара тревожно се обърна и видя Папас да я гледа с широко разтворени очи, видя и техника, сгърбил се над апаратурата си.

— Не успяхте, нали? — каза тя.

— Не още — призна той.

— О, боже!

— Не, почакайте! — извика техникът.

— Но нали прекъсна!

— Няма нищо — каза той. — Телефонът още е включен.

— Какво искате да кажете?

— Независимо дали по телефона се говори, или не — обясни техникът, без да сваля поглед от екрана на компютъра, — той продължава да предава... осем седем нула точка нула шест мегагерца...

— Какво? — не разбра Сара.

— Докато телефонът е включен — независимо дали се говори, или не — докато захранването му е включено, той продължава да обменя сигнали с най-близката клетка. Нали точно така може да се види силата на сигнала преди да започнете да говорите. Това е... Да! Улових го!

Бауман веднага видя, че момчето говори по клетъчен телефон. Как беше забравил? Сграбчи детето, запуши устата му с парцал и каза повече на себе си:

— Сега, малкия, да тръгваме. Крайно време е да се махаме оттук.

89.

— Намерихме адреса! — изкрещя Папас.

— Слава богу — въздъхна Сара.

— Не е небостъргач или нещо подобно. Двайсететажна сграда близо до Уотър стрийт на някаква уличка... Муур стрийт.

— Какво има там?

— Офис на „Гринич Тръст“ на нивото на улицата — така съобщи полицаят. Не било клон, а някаква администрация...

Телефонът на бюрото му иззвъня и той го грабна.

— Да? — Изслуша каквото му казваха и изведнъж се опули. — Боже Господи...

Затвори, преглътна и обясни:

— На нивото на мецанина на тази сграда, неозначен по никакъв начин и практически невидим за несведущите, има огромен център за обработка на данни, наречен Мрежата, който е...

— Добре — прекъсна го Сара. — Алекс, искам ти и двама от по-младите колеги да останете тук. Единият ще има грижата за моя телефон, в случай че Джаред направи нов опит да позвъни. Другият ще поема всички разговори от ЦРУ или от другаде. Оставям те за мой заместник. Рот, искам да дойдеш с мен и да поемеш координацията на операцията. Всички останали незабавно да се поставят на разположение на Командния център.

— Разбрано.

— Искам още да се свържеш с човека, който отговаря за Мрежата. Ако е възможно, настоявам незабавно да прекратят всякакви операции. Да се уведомят всички обслужвани банки да преустановят всякакви трансакции. И още нещо — искам патрулна кола, незабавно.

— Ясно.

— Искам евакуация на всички околни сгради, от пряка до пряка.

— Ти луда ли си? — сръза я Рот. — Имаш ли представа колко небостъргачи има там? Там са Ню Йорк Плаза, Стейт Стрийт Едно, Батъри Парк, Финансовият център Брод...

— Направи го! — каза Сара. — Уведоми полицейския комисар — упълномощени сме да направим това — и блокирайте улиците с всички възможни подръчни средства, включително патрулни коли, полицаи, агенти, каквото намерите. Очистете тротоарите. Искам всеки свободен полицай да бъде изпратен там. Никой да не навлиза в заградения район. Всяка сграда да бъде евакуирана.

— Боже Господи! — изпъшка Рот. — Ако Бауман е в сградата, където се намира Мрежата, и ако всички там едновременно се втурнат навън, никога няма да го открием.

— Рот, и моят син е там.

— Сара — намеси се Папас, — и двамата сте прави. Трябва да изпразним сградата незабавно, но едновременно с това трябва да контролираме кои излизат.

— Не е възможно, Алекс.

— Възможно е. Спомни си Мека!

— Мека ли? Какво искаш да кажеш?

— 1979 година. Голямата джамия в Мека. Класически пример.

— Алекс, нямаме време за сложни изпълнения.

— Сара! Изобщо не е сложно. Трябва само да докараме няколко автобуса с хора от отдел „Борба с безредиците“, това е.

И той набързо обясни идеята си.

— Действай — каза тя. — И някой да ми помогне да си намеря защитна жилетка.

Полицейската кола се понесе по Седмо авеню с виеща сирена и въртящи се светлини на покрива.

На задната седалка Рот даваше нареждания по телефона, а Сара гледаше през прозореца.

О, боже, о, боже, о, боже!

Джаред... О, боже...

Ако Бауман бе взел сина ѝ за заложник, как тогава Джаред бе успял да се обади два пъти незабелязано?

И къде се намираше?

Чу как Рот казва:

— Хиляда фунта С-4. Приемете най-лошия случай — когато цялото количество е в бомбата. — Той направи пауза, за да изслуша

какво му казват, и след секунда продължи: — Това е предостатъчно, за да свали цялата сграда, в зависимост от това къде е сложено взривното устройство. Възможно е да убие всички вътре. Определено ще нанесе сериозни поражения на околните постройки и ще убие пешеходци.

Мислите на Сара се носеха бясно, а тялото ѝ се бе вдървило от напрежение. Спасяването на Джаред означаваше предотвратяване на инцидента. Тя си повтаряше тази фраза като мантра, защото можеше да мисли само за своя син. Знаеше, макар че никога нямаше да си признае това, че изведнъж бе загубила всякакъв интерес към случая, към работата си, дори не се вълнуваше от невъобразимите щети, които можеше да нанесе бомбата.

Дъждът беше спрял, но все още бе облачно и небето изглеждаше металносиво.

Щеше ли да убие Джаред?

Вече бе убивал... на едро и на дребно, каза си тя. „На дребно“ за нея означаваше очи в очи, а „на едро“ бяха терористичните актове, които този човек бе осъществил. Без да знае защо, за нея убийствата „на дребно“ бяха ужасяващи, защото доказваха, че той може да отнеме живот лице в лице с жертвата. Щеше ли такъв като него да се поколебае да убие Джаред, ако сметне това за необходимо?

Може би. Нали още не го бе убил... или поне така се надяваше тя. Може би в плановете му влизаше само да го използва като заложник, като застрахователна полица, като човешки щит. Молеше се в себе си Джаред да е още жив.

Но как бе допуснала така лесно да я изиграят? Как така точно тя, обучена да бъде подозрителна и станала такава в резултат на професионалния си опит, се бе хванала на въдицата? Защо бе проявила такава готовност да види в него един сърдечен и приятен мъж? Как бе съумял той да скрие от нея истинската си същност?

Да, той бе несъмнен майстор на дегизировката, но може би не е чак толкова трудно да се дегизираш, когато никой не знае как изглеждаш? Всъщност бдителността ѝ бе притъпена от физическата му непохватност, разбра тя изведнъж. Но може би и тя самата не бе пожелала да види противоречията?

Пред фасадата на сградата вече бе започнала да се събира голяма тълпа. Сините и червени лампи на полицейските коли тревожно проблясваха. Полицаи спираха и отбиваха колите. Районът около Муур

стрийт бе блокиран с подвижни прегради, на които имаше предупредителен надпис „ПОЛИЦЕЙСКА БАРИЕРА — НЕ ПРЕМИНАВАЙ“. Няколко коли на пожарната охрана приближаваха откъм Уотър стрийт с вой на сирените си. Два-три микробуса на телевизията вече бяха успели да се доберат дотук — Сара нямаше представа кой ги е алармирал толкова бързо. Тук бе и групата за кризисни ситуации на нюйоркското полицейско управление.

Как бяха успели всички тези хора да пристигнат тук толкова бързо?

И тогава видя отговора. Хората от бомбения отряд на нюйоркската полиция вече бяха поели контрол над ситуацията, както обикновено се случваше след тяхна намеса. Някой бе успял да ги повика — може би един от полицаите, пристигнали първи. Всеки момент щеше да пристигне и Групата за ядрени кризисни ситуации, след което щеше да започне междуведомствена борба кой да поеме случая. Освен ако не успееше по някакъв начин да я предотврати.

Тя вдигна поглед към сградата и прошепна:

— Джаред.

90.

— Искам да се прочисти и блокира целият район — нареди на подчинените си облеченият в брезентово яке началник на бомбения отряд.

Сара се приближи и показа картата си.

— Специален агент Кехил, ФБР — каза тя. — Тази операция е под мой контрол.

— Така ли? — погледна я с досада командирът на отряда. — Е, вече не е.

Бомбеният отряд към нийоркското полицейско управление е най-голямото и най-старо подобно поделение в страната. Базиран в Шести полицейски участък на Десета улица 233, той реагира на около 1300 сигнала годишно, за да открие и обезвреди различни взривни устройства. Отрядът се състои от шест екипа от по двама детективи, условно наименувани от „А“ до „F“, командирът е лейтенант, а под него има четирима сержанти.

Бомбеният отряд е част от Научния отдел към полицейското управление, който пък е едно от поделенията на Детективското бюро. За да няма объркване, макар членовете на отряда да носят златни значки, те се водят не детективи, а „детективи специалисти“, което определено е шамар в лицето на тази съставена изцяло на доброволчески принцип група от смели до безумие мъже.

Според полицейския устав Бомбеният отряд може да приеме задача само ако бъде повикан от хора на ГКС — групата за кризисни ситуации. В конкретния случай ги бе повикал един от членовете на ГКС, който след огледа на мястото основателно бе решил, че има сериозна вероятност в сградата да е заложена бомба. Полицаят просто съвестно бе изпълнил дълга си.

До пристигането на противоядрената група Сара беше безсилна да направи каквото и да било: Бомбеният отряд бе поел контрола над нещата. Но появеше ли се Групата — най-елитното звено в цялата система на Съединените щати — тя автоматично щеше да поеме ръководството на цялата операция.

Разнесе се свистене на спирачки. Сара погледна и с облекчение въздъхна — това беше Групата.

Репортерът на Си Ен Ен стоеше на фона на вълнуващата се тълпа, заобиколила сградата на Мрежата на Муур стрийт.

Папас и Рейнахан гледаха телевизионния екран.

— ... бомба в тази сграда — обясняваше репортерът, — където се намира важен и досега държан в тайна изчислителен център на Уолстрийт. Според полицейски източници в мазето на сградата е възможно да има едва ли не хиляда фунта пластичен експлозив С-4.

Последваха записани кадри на тълпи хора, опразващи съседните сгради. Паниката се засилваше и няколко души бяха сериозно смачкани. Никой не бе убит, но имаше ранени.

— Полицейски източници съобщиха на Си Ен Ен, че всички входи и изходи на сградите, намиращи се на Муур стрийт, са блокирани, с изключение на главния вход на всяка сграда. Възникналата между федерални и местни власти патова ситуация беше разрешена след появата на група от Министерството на енергетиката, известна като Група за ядрени кризисни ситуации, която поема контрол над всичко.

Последва видеообект, показващ фасадата на сградата, където бе инсталирана Мрежата. Пред нея имаше шест автобуса, паркирани в две колони по три, образуващи тесен коридор, водещ от главния вход до малък двор на другата страна на улицата.

Автобусите изглеждаха като обикновени машини на градския транспорт с една съществена разлика: страните им бяха облицовани със стоманени плочи, стигащи до паважа, така че никой да не може да пропълзи под тях. За зрителите подравнените автобуси изглеждаха като висока желязна стена — непреодолима преграда за всеки, който би искал да избяга. Всички, евакуирани от сградата, трябваше да минат между автобусите и да стигнат до двора, където всеки трябваше да бъде идентифициран и при възникване дори на най-малкото подозрение — разпитан.

Същият метод бе използван през 1979 година, когато въоръжен отряд на сунити фундаменталисти завзе най-святата от всички джамии на исляма в Мека, задържайки в нея двамаст хиляди посетители.

Саудитските войски бяха намерили начин да изведат религиозните поклонници, без да позволят на похитителите да се измъкнат с тълпата. Те използваха автобуси на силите за борба с безредиците, за да образуват коридор, през който всички намиращи се в джамията поклонници бяха изведени на близкия стадион и разпитани.

Папас се усмихна, доволен от себе си.

Доброволци от пожарната охрана стояха отвън и отвътре на входа и избутваха паникьосаните служители по трима през крилата на въртящата се врата, откъдето смаяните хора попадаха в коридора между автобусите. Когато стигнеха до двора от другата страна на улицата, всеки минаваше пред малка група наблюдатели от операция „Минотавър“, в присъствието на Сара и Виджиани.

Процедурата не се развиваше гладко. Фоайето гъмжеше от хора, напирани да се озоват на свобода колкото може по-скоро.

— Ще умра тук! — пискеше някаква жена.

— Пуснете ни навън! — ревеше мъж.

Прозорците на сградата, подобно на тези в повечето административни сгради в града, не можеха да се отворят, но хората на улицата чуваха ясно ударите по тях отвътре. В един офис на шестия етаж някой запрати метален стол в прозореца и по тротоара долу се посипа натрошено стъкло. Ужасен глас изкрещя: „Повече не издържам!“ и някаква двайсетинагодишна жена скочи през назъбената дупка.

Ударът в паважа натроши костите ѝ, но тя оцеля, притеснявайки полицаи и пожарникари, че това може да окуражи още някой да последва примера ѝ.

Командирът на Бомбения отряд, макар и раздразнен, че е изместен от Групата, вдигна мегафона си и извика:

— Останете по офисите си! Няма причина за паника! Има време!

Но сам не вярваше на думите си. „Клетите нещастници“ — помисли си той.

Сара и Виджиани можеха да разгледат в лице повечето от излизащите служители. Бауман бе майстор на дегизировката, но нямаше как да остане незабелязан от разстояние една-две крачки.

Бяха задържани няколко мъже — всички с бради, един от тях с дълга коса, който се оказа компютърен специалист, работещ на втория

етаж за една юридическа фирма — но след няколко секунди по-подробно оглеждане те бяха освободени.

— Ще ви скъсам гъза в съда! — заплаши дългокосият програмист.

— Успех — сопна му се Сара.

Чу се нов трясък: някой бе изхвърлил през прозорец на дванайсетия етаж цяло бюро. Парчета стъкла нараниха няколко от най-любопитните, но никой не пострада сериозно.

— Всеки опитващ се да напусне по друг начин, освен през централния вход, ще бъде задържан! — изгърмя във въздуха металически глас.

— На никой не му пука! — извика откъм фойето мъж на средна възраст. — И без това всички ще умрем!

Сара се обърна към Виджиани:

— Оставям те да ме заместваш. Аз влизам вътре.

— К-какво? — заекна Виджиани.

— Влизам вътре — повтори Сара и тръгна към сградата.

— Ти си луда! — извика след нея Виджиани.

— Може — съгласи се Сара, без да се обръща. — Но съм ви началник.

91.

Докато полицаи и пожарникари продължаваха да извеждат служителите от сградата, Противоядрената група, без да се бави, започна разполагането на своето оборудване, използвайки товарната рампа до сервизния заден вход на сградата.

Придружаваха ги патрулни полицаи, чиято задача бе да не позволят никому да избяга от сградата, докато те влизат. И наистина, няколко души се опитаха да се промъкнат, но най-безцеремонно бяха задържани.

Първи влезе командирът на Групата, доктор Ричард Пейн — висок мъж към четирийсетте, с преждевременно побеляла коса. Доктор Пейн, който имаше научна степен по ядрена физика, в обикновения си живот бе ръководител на специални проекти към Отдела за съвременна технология на Националната инженерна лаборатория в Айдахо. В американската бюрократична йерархия на държавните служители той бе GS-15^[1]. Имаше огромен опит в областта на ядрените оръжия и беше смятан за гений от всички, които някога бяха имали нещо общо с него.

До Пейн вървеше неговият заместник в тази операция, подполковникът от американската армия Фреди Суарес от 112-а техническа дивизия за експлозиви и амуниции, Форт Ричи, Мериленд. Зад тях останалите членове на екипа бутаха колички с обемисто и внушаващо респект оборудване.

При нормални обстоятелства работата им беше къртовска. Подобно на всички бомбени отряди, тези хора бяха обучени да откриват взривни устройства и да обезвреждат адските машини, блокиращи достъпа до взривателите. След това идваше диагностиката: изследване на взривното устройство, определяне на начина на неговото функциониране. Накрая устройството биваше обезвреждано. Ако се налагаше, последната фаза се предшествахше от вземане на мерки по минимизиране на евентуалните щети.

Но за разлика от всеки друг бомбен отряд често — макар и за щастие далеч невинаги — те трябваше да се занимават с ядрени или

най-малко с крайно сложни импровизирани експлозивни устройства.

През последните дни бяха имали достатъчно време да изследват взривателя, открит на аерогарата. Макар да нямаше никаква гаранция, че атентаторът ще използва идентично взривно устройство или дори нещо сходно на него, те бяха готови да се справят с това.

Но условията за работа се оказаха далеч от идеалните. В учебника пишеше, че никой не започва работа по обезвреждане на бомба, докато не бъде обезопасен и евакуиран целият район. Нещо повече, правилата изискваха да няма никой в радиус от триста метра. Всички знаеха, че подобно нещо е немислимо в Манхатън, където можеш да смяташ, че си постигнал максимума, ако успееш да изтласкаш хората до ъгъла на най-близката пряка.

Доктор Пейн посочи на подчинените си стълбището към мазето и помисли: „На мен поне ми плащат да рискувам живота си. Но всички тези хора са дошли на работа тази сутрин, разчитайки да се върнат по домовете си, при своите семейства. Живи...“.

— Добре — обърна се той след малко към скупчилите се в тясното пространство пред мазето на сградата, в която се намираще Мрежата. — Местните вече минаха с кучетата из фоайето и не откриха нищо.

Нямаше нужда да обяснява на своите хора, че при случаите на сложни бомби при добре организирани терористични актове кучетата, които би следвало да надушат експлозивите, са безполезни. Те вършат прекрасно работата си, когато става дума за ТНТ, динамит или някои по-обикновени видове експлозив. Дори и при С-4, ако се озоват в непосредствена близост, което означава на сантиметри от мястото.

Кучетата на нюйоркския Бомбен отряд не бяха надушили нищо, но и не ги бяха докарвали тук, пред мазето. Вратите за него бяха заключени. Много вероятно бе бомбата да се намира вътре. От конструктивна гледна точка, мазето бе най-логичното място.

Всъщност, макар екипът да не знаеше това, кучетата нямаше да надушат нищо подозрително, дори ако намереха запечатаните сандъци вътре и се изпикаеха върху тях, защото онзи С-4, който Бауман бе избрал за своята бомба, изобщо не миришеше.

Въз основа на данните, с които разполагаха, имаше сериозни основания да се предполага, че бомбата е под фоайето, но първата

задача на екипа беше да се убеди в това със сигурност. Ако е възможно.

Механичната версия на служебно куче, използвано за откриване на бомби, е детектор на пари, който съществува в множество модификации. Ричард Пейн бе избрал за случая йон-мобилен детектор на изпарения, който беше с големината и формата на средно голямо куфарче.

Налагаше се обаче да работят в пълно неведение: ако бомбата бе в мазето, те нямаха никаква представа къде точно е поставена, а тя можеше да се намира навсякъде. Бяха се събрали на стълбищната площадка пред боядисаната в бяло желязна врата, през която се влизаше в мазето. Недопустимо бе да си позволят да избият вратата, защото адската машина би могла да бъде свързана с нея.

Затворената врата затрудняваше използването на детектора. В устройството беше вградена вакуумна помпа, която всмукваше въздух. Но бомбата можеше да се намира на значително разстояние от другата страна на вратата. Суарес свали края на маркуча на нивото на пода, до малката пролука между долния край на вратата и пода. После включиха устройството. „Дробовете“ на датчика започнаха да се пълнят с въздух, поемайки в себе си необходимата за анализ проба.

След няколко минути Суарес направи знак да изключат. Ако зад вратата имаше С-4, датчикът не можеше да го регистрира. Сигурно бяха прекалено далече.

Той сви рамене.

Доктор Пейн също сви рамене.

Все още не бе изключено там да има С-4. Просто трябваше да направят още тестове.

Доктор Пейн, подполковник Суарес и двайсет и осемте членове на Групата бяха професионалисти и имаха значителен опит в обезвреждането на бомби. Но въпреки това всеки от тях беше дълбоко в себе си изплашен. За тази бомба се знаеха прекалено малко неща.

Простичко казано, те не знаеха дали бомбата ще избухне, ако някой се приближи до нея. Взривателят беше подробно изследван в централната лаборатория към Министерството на енергетиката, за да се определи какво количество енергия задейства детектора и дали има превключвател на прага на задействане, или потенциометър. Лично доктор Пейн бе снел графиката, показваща каква енергия задейства

този датчик в зависимост от положението на регулатора на усилването и много добре знаеше какво движение би задействало устройството. И знаеше, че бомбата не реагира на движение на разстояние по-голямо от осем метра от нея.

Но не беше сигурен дали обхватът на задействане не е бил допълнително разширен, отдалечавайки безопасната граница примерно на десет метра, на петнайсет или дори повече.

От друга страна, възможно бе датчикът изобщо да не е включен.

Нямаше ни най-малка представа.

Но едно беше съвсем сигурно: неговите хора не бяха задействали бомбата. Където и да се намираше границата на безопасността, те не я бяха нарушили.

Нищо не им гарантираше обаче, че тя не минава непосредствено до дръжката на вратата, така че трябваше да приемат най-опасната възможност.

Ако наистина е включен датчик на близостта, мислеше си Пейн, той най-вероятно покрива зоната зад вратата. Микровълновото лъчение не може да прониква през стомана.

За да не рискуват излишно, не трябваше засега да се приближават по-близо от мястото, където стоеше най-приближилният се до бомбата човек — самият доктор Пейн.

Първата задача на екипа бе да изключи със сигурност възможността зад вратата да има ядрено устройство. За да направят това, трябваше да проверят дали има радиоактивност. Без да имат представа по каква технология е изготвена евентуалната атомна бомба, те не можеха да знаят за какво да проверяват: алфа- или бета-частици, гама-лъчи или неутронна емисия. За всяка от възможностите имаше специално разработена процедура. Освен това можеха да се опитат да установят наличието на каквато и да било излъчваща радиация субстанция или да установят продукта на разпада — това, до което материалът на бомбата щеше да се разпадне след взрива.

Доктор Пейн разбираше, че не се намират достатъчно близко, за да установят със сигурност наличието на алфа- или бета-емисии. Оставаха им неутроните и гама-лъчите. Ако детекторите им „подушеха“ голямо количество гама-лъчи или макар и малко количество неутрони, това би било индикация, че имат работа с уран; обратната комбинация бе характерна за плутония.

Тестовете показаха, че бомбата зад железната врата не е атомна.

Това бе успокоително, но на спокойствието им бе съдено да продължи само още няколко секунди.

В една тъмна стая на петия етаж Бауман работеше с поялник и секачки. Джаред, с вързани ръце и крака, се извиваше проснат до него и риташе с овързаните си крака по пода в безсмислен опит да повика някого. Но подът беше циментов и покрит с теракотени плочки, така че ударите почти не вдигаха шум, а освен това сградата вече бе почти изцяло евакуирана. Просто вече никой не можеше да го чуе.

Бауман продължаваше да работи, концентриран до максимум.

[1] Така наречената скала General Schedule, използвана за класификация на длъжностите на държавните служители. — Б.пр. ↑

92.

Следващата проверка трябваше да установи дали микровълновият датчик е включен.

Ако отговорът бе отрицателен, тогава спокойно можеха да избият вратата и да се приближат, за да обезвредят бомбата.

Ако не...

Е, най-напред трябваше да получат точен отговор на този въпрос. За целта щяха да използват едно устройство, което на техния жаргон се наричаше „микровълнов снифър“^[1]. То търси електромагнитни излъчвания в спектъра, започващ от десет гигахерца нагоре. Съществува цивилна версия на същото устройство, която се използва за проверка на безопасността на микровълновите фурни в кухните.

Един от младите членове на екипа, армейски сержант Грант, чиято специалност бе откриването на взривни устройства, взе дългата гъвкава антена на „снифъра“ и по заповед на Пейн я насочи към железната врата.

— Доктор Пейн — каза той след малко, — тук просто няма как да засечем нищо. Тази врата е стоманена, а микровълновото лъчение се екранира от желязото, сър. Вратата просто няма да пропусне нищо навън.

— Така е — съгласи се Пейн, — но ти продължавай да контролираш.

Сержант Грант бе служил в армията достатъчно дълго, за да знае, че на заповед не се възразява, така че послушно продължи да държи антената, макар да не бе убеден в смисъла. „Снифърът“ естествено мълчеше.

— Да подпъхна ли антената под вратата.

— Не, Грант. Рискът е много голям.

— Сър — не се сдържа Грант, — както казах, тази врата... — Но изречението му остана недовършено, защото се разнесе пронизителен звън. „Снифърът“ бе установил наличието на опасност.

Антената, която Грант държеше насочена към пролуката до пода, се бомбардираше от микровълново лъчение с интензивност,

превишаваща неговия праг на сработване.

— О, да го... — изкрещя Грант.

Лъчението се „просмукуваше“ под прага. Ако някой се приближеше дори с няколко сантиметра, имаше сериозен риск това да взриви бомбата.

— Замръзни! — извика Пейн. — Никой да не помръдва!

Острият сигнал продължаваше да раздира слуха им.

— Добре — обади се след малко доктор Пейн с по-спокоен глас. — Проклетото нещо не се задейства. Но всякакво движение може да го накара да сработи.

— Господи! — изви Грант. Той наистина беше замръзнал в доста неудобна поза, частично наведен към вратата с протегнатата дясна ръка, в която държеше антената.

— Не смей да помръдваш нито един шибан мускул — изсъска Пейн. — Не схващаш ли, че детектираме вълни, минаващи под вратата? Тя прилепва плътно към цялата рамка и само там има пролука.

— Не издържам в тази поза — простена сержант Грант.

— Дявол да те вземе — каза едва сдържайки се Пейн, — не помръдвай, защото можеш да ни хвърлиш всичките във въздуха! — Усещаше, че започва да го обзема паника.

Грант стоеше, опулил очи. На стълбищната площадка се бе възцарила гробна тишина, нарушавана само от виещия алармен сигнал. Трийсет души стояха и не смееха да помръднат. В далечината се разнасяха слаби викове, чуваше се вой на сирени, но тук единственият шум беше от тревожния сигнал и хартиеното шумолене на брезентовите им якета, когато хората съберяха смелост да вдишат или издишат.

— Сега, чуйте ме — проговори Пейн. — Искам всички да погледнат в краката си.

Хората му до един се подчиниха.

— Запомнете къде точно сте стъпили. Дръжте краката си в същото положение. Имайте предвид, че датчикът зад вратата улавя вълните, отразени от телата около него. Нямам представа как не сме го задействали досега — може би току-що се е включил. Но ако някой от вас помръдне крак, възможно е да задействаме взривателя.

— О, господи... — изпъшка някой.

— Ако се наложи да помръднете, направете го в посока, успоредна на вратата. Така вероятността да го задействате е по-малка. Но аз ви съветвам да не помисляте за помръдване.

— Аз... не... мога... — прошепна мъченически Грант. От краката му се разнесе някакво шуртене и Пейн видя, че там се образува локвичка урина. На левия му крачол се появи дълго мокро петно.

Пейн, макар да бе изплашен както всички останали, изпита притеснение за нещастника. Грант без съмнение съзнаваше, че това е последната му задача за Групата.

Но тя можеше да се окаже последна и за самия Пейн.

— Грант — спокойно проговори той, — можеш ли да ме изслушаш?

— Сър... — изграчи Грант.

— Грант, искам да помръднеш тази антена нагоре с няколко пръста. Направи го бавно и плавно. Право нагоре.

— Да, сър — отговори Грант и с трепереща ръка бавно започна да изтегля антената нагоре. Върхът ѝ леко подскачаше.

— Плавно, Грант.

— Старая се, сър.

Сигналът внезапно спря.

Сержант Грант бе повдигнал антената на не повече от шест пръста от предишното ѝ положение и сега тя очевидно се намираще извън зоната, евентуално контролирана от микровълновия датчик.

— Това е границата на безопасността — прошепна Пейн повече на себе си, отколкото на другите. — Излъчването не преминава през вратата.

Той беше добре запознат със силните и слаби страни на микровълновия „снифър“. Например сега те вече знаеха интензивността на лъчението — тя автоматично се извеждаше върху индикаторите на устройството — но без да отворят вратата, нямаше как да разберат на какво разстояние се намира бомбата. Това означаваше, че не са в състояние да начертаят екипотенциалните повърхнини на полето, а следователно не можеха да узнаят докъде могат да се приближат, без да рискуват да задействат взривателя.

Пейн знаеше, че микровълновият датчик не е непреодолима преграда, ако знаеш какъв е точният подход. Има си начини. Например,

ако се приближиш до датчика изключително бавно, може и да не го задействаш.

Но ако си позволиш дори леко да размахаш ръце, както при ходене, най-вероятно присъствието ти ще бъде детектирано, защото ръцете ще се движат от и към датчика със скорост по-голяма от скоростта, с която се движи тялото.

Този начин засега беше неприложим. Без да са видели бомбата и преди да разполагат с точна оценка на разстоянието до нея, никой не можеше да рискува да се приближи.

И това беше най-неприятното. Как да обезвредиш бомба, ако дори не знаеш къде се намира тя?

[1] От sniff (англ.) — подушвам, помирисвам. — Б.пр. ↑

93.

За петнайсет минути опашката на евакуиращите се от сградата на Мрежата се стопи.

Последва приканване по мегафона всички останали вътре да се изнесат, но в продължение на десет минути не излезе никой.

Сред служителите на банката нямаше нито един, който макар и малко да прилича на Бауман.

Вътре в сградата Сара се качваше по стълбището. Вече бе претърсила първите четири етажа, но от Бауман нямаше и следа. Също и от Джаред.

Когато стигна петия етаж, тя тихо тръгна по безлюдния коридор, проверявайки стая след стая.

Доктор Пейн направи наум някои бързи пресмятания.

Вярно че детектираха електромагнитна енергия, но означаваше ли това наистина, че не могат да помръднат? Той знаеше, че обсегът на откриване винаги е по-голям от прага на задействане. Това означаваше, че те могат да „виждат“ излъчвателя, но не е задължително в този момент и той да „вижда“ тях. Винаги съществува праг на допустимата утечка, така както е допустимо микровълновата фурна да има известна утечка и нейното наличие не означава, че има опасност хората наблизо да бъдат „сготвени“.

Пейн старателно бе изследвал взривателя. Знаеше точно каква енергия е достатъчна, за да се задейства бомбата. Той повтори няколко пъти пресмятанията наум и всеки опит го убеждаваше, че количеството енергия, отразено обратно под желязната врата, е недостатъчно да задейства датчика.

Изглежда, тук бяха в безопасност. Можеха да се движат.

— Добре — обади се доктор Пейн. — Границата минава от другата страна на вратата. Има някакво разсейване на електромагнитни вълни под прага, но според мен ние сме в

безопасност, докато стоим от тази страна. Искам всички да се изтеглят назад.

От тази страна на вратата, от тази страна на границата, те можеха да се движат. Датчикът, осъзна той едва сега, беше настроен да улавя само движение от другата страна.

Това бе добре. Това им даваше повече пространство за маневриране.

Това също означаваше, че ще могат да погледнат от разстояние бомбата, използвайки технология, която и до ден-днешен остава засекретена от американското правителство. Идеята е да се използва неутронна „сонда“, която излъчва неутронен поток с точно определено ниво на енергията. Потокът се насочва към целта, а сондата изследва интензивността на отразения поток, т.е. определя степента на поглъщане на неутроните.

За неутронната сонда металните стени са прозрачни, така че желязната врата не представляваше преграда. Използваше се същият физически принцип, който е в основата на детектора, установяващ наличието на експлозиви, съдържащи водород. Неутронната сонда, с която разполагаха, бе изключително мощна. Пейн щракна ключа и провери показанията на индикацията.

— Хм, вътре има експлозивен материал — прошепна той на Суарес. — И то в огромно количество, доколкото мога да преценя.

— Какво ще правим? — практично попита Суарес.

Доктор Пейн не отговори — истината бе, че просто нямаше идея. Изглежда трябваше да се довери на инстинктите си — в подобни случаи това не само бе единственото, а често бе и най-доброто решение.

— Добре — каза той накрая, — донесете генератора.

— Какво смяташ да правиш? — изненада се Суарес.

— Не ме ли чу? Генератора.

— Искаш да облъчиш бомбата? Боже Господи...

— Искам да изгоря интегралните схеми на мозъка й, но не съм сигурен, че ще мога да го направя.

Електромагнитният импулсен генератор се захранваше от мощен кондензатор или по-точно от кондензаторен блок, който изисква мощен енергиен източник. Докато нагласяваха блока зад желязната врата, подполковник Суарес каза:

— Сър, всички са изведени от сградата и ситуацията вече не заплашва ничий човешки живот. По устав не сме длъжни да рискуваме живота си, ако ситуацията не заплашва никого. А сградата, повтарям, е празна.

— С изключение на терориста.

— Да, сър, с изключение на терориста.

— Терористът и едно дете. Но ако сградата хвъркне във въздуха, те няма да бъдат единствените загинали.

— Правилникът, сър...

— Шибай го правилника — прекъсна го Пейн. — Отворете вратата.

— Сър, не можем — каза Суарес.

— Не разбираш ли, че не можем да изпържим онова нещо през вратата! Дори не можем да насочим излъчвателя, докато вратата е затворена. Отвори проклетата врата! Веднага!

— Заключена е, сър. — Суарес с мъка запазваше хладнокръвие. — Не е възможно. Ключалката е задръстена с епоксидна смола или някакво друго лепило, пък и вратата се отваря навън, към нас. Трябва да бъде отворена отвътре. Много бавно.

— Ясно. Имаме ли вече наш човек вътре в сградата?

— Не знам...

Доктор Пейн вдигна уоки-токите си, повика лейтенант Джордж Рот и повтори въпроса си:

— Имаме ли някой все още в сградата?

Сара зави по коридора.

Изведнъж нещо леко изпука.

Беше нейното уоки-токи, неочаквано събудило се за живот.

— Кехил... Кехил... НОКП — обади се равен механичен глас. НОКП означаваше „Незабавно обаждане на командния пункт“ и бе едно от няколкото прости кодови съкращения, които Групата използваше, за да не позволи на журналистите, подслушващи радиоефира, да разберат за какво става дума.

— НОКП, Кехил... слушам.

— Има заден вход за мазето. Искаме да влезеш през него и да отвориш една врата.

94.

Сдържайки гнева, решимостта и страха си, Сара изтича надолу по стълбите до фойето и намери в един от ъглите му врата за мазето.

Беше повредена — някой бе счупил в ключалката ѝ ключ и я бе запълнил с лепило. Това явно бе Бауман, който не искаше никой да влиза в мазето.

Вратата не биваше да бъде насилвана. Това можеше да задейства бомбата.

Трябваше да има друг начин да се проникне в това мазе. Тя отчаяно се затича през фойето. Как да се вмъкне в мазето, без да използва врата?

В този момент подмина малко сервизно помещение, чиято врата бе подпряна с метална кофа и парцал за забърсване на пода. Спря, доотвори я и видя в дъното канализационни тръби, които пронизваха цялата сграда.

Това бе отговорът.

Тръбите бяха монтирани в квадратна шахта, която стигаше и до мазето. Пред тях имаше известно пространство... не беше кой знае колко широко, но може би достатъчно.

Тя се наведе и погледна. Подът на мазето се виждаше на три-четири метра надолу. Няколко от тръбите се извиваха под прав ъгъл, за да влязат в широк пращен вентилационен въздухопровод, достатъчно широк, за да екранира движенията ѝ от микровълновия детектор, ако се спусне зад него.

Тя събу обувките си, съблече самото си и се вмъкна в тясното пространство, държейки се здраво за тръбите.

Плъзна се надолу, спускайки се полека към пода на мазето. На различни места различни тръби се извиваха под прав ъгъл и тръгваха в различни посоки... До пода оставаха около два метра.

Тя бавно и внимателно се спусна долу, избирайки „сянката“ на въздухопровода.

В последния момент краката ѝ стъпиха върху безжизненото тяло на униформен мъж, сгърчено точно под нея, и тя едва не извика от

изненада. Изглеждаше като човек от охраната — някой, опитал се да спре Бауман.

След това различи дълга редица натрупани един върху друг сандъци, върху които имаше малка черна кутийка, която проблясваше под ярката светлина.

„Ако ти го виждаш, значи и то те вижда“ — беше казал доктор Пейн.

Но какво бе безопасното разстояние?

Точният окомер не бе от най-силните ѝ страни, но при всички случаи тя беше поне на трийсет метра от устройството.

Сара спря, натисна бутона за предаване на уоки-токите и каза:

— НОКП, НОКП, Кехил... Вече съм вътре. Виждам го. Колко време ми остава?

— Кехил, НОКП. Не знаем. — Беше гласът на Пейн. — Предполагаме, че докато терористът е в сградата, бомбата няма да избухне.

— Добре.

— Агент Кехил, на ваше място не бих се отпуснал. Устройството има антена на нивото на пода, покриваща кръгова зона с вероятен радиус от дванайсет до петнайсет метра. По-далеч от петнайсет метра сте в безопасност. Сега... искам бавно да се придвижите напред.

— Колко бавно?

— Не мога да отговоря на този въпрос. Ако сте далече от него, датчикът ще възприема всяко движение като много по-бавно, отколкото ако се изправите до него.

— Кажете ми ориентировъчно някаква скорост!

— Колкото може по-бавно. Признавам, че времето ни притиска, няма съмнение, че някакво предварително заложено време изтича, но ние нямаме никаква представа кога е часът нула. Ще рискувам да ви дам груба оценка: движете се с по-малко от една стъпка в секунда. Нашият анализ показва, че датчикът „забелязва“ движения със скорост около една стъпка в секунда, така че вие се движете по-бавно от това.

— Господи, това е много бавно!

— Дръжте ръцете си „мирно“ — прилепнали отстрани. Не... по-добре ги дръжте скръстени на гърдите. При никакви обстоятелства не ги размахвайте. Датчикът най-лесно забелязва клатения напред-назад

като при маймуните. Внимавайте да не предизвикате забележим Доплеров ефект.

— Това пък какво означава?

— Просто... дръжте тялото си колкото може по-неподвижно. Придвижвайте се с опрян до стената гръб. Няколко сантиметра в секунда, не по-бързо. Винаги, когато е възможно, избирайте път, при който между вас и устройството да има някакви плътни масивни предмети — ако има пещ, машини, оборудване — всичко, каквото има там долу. Говоря за неща, непрозрачни в радиообхвата. При изследването на устройството разбрахме, че то работи на малко повече от десет хиляди мегахерца, следователно стени и масивна зидария, бетон и стомана биха играли ролята на доста ефикасен екран.

Сара понечи да тръгне към главното помещение на мазето, но в последния момент спря. Вдигна уоки-токите до устата си, осъзнала, че сега може да го използва за последен път, докато е тук долу, след като се налагаше да върви със скръстени ръце.

— Тук виждам някои големи предмети — каза тя. — Бойлер, редица от... не знам от какво. Но между тях има свободно пространство. *Големи* пролуки. Няма да мога да се движа през цялото време зад преграда между бомбата и мен.

— Постарайте се — инструктира я Пейн. — Когато се озовете в пролуките, движете се колкото може по-бавно. Това устройство използва обемен датчик.

— Какво, какво?

— Няма значение. Важното е да внасяте минимални изменения в комплекса стоящи вълни чрез максимално бавно придвижване.

— Не разбирам нито дума от нещата, за които ми говорите!

— Казах ви: бавно и плавно, агент Кехил. Тръгвайте!

„О, мили боже — помисли си тя. — Мили боже!“

Джаред беше в сградата, просто нямаше къде другаде да е, някъде там, на горните етажи. Беше жив, трябваше да е жив, но сигурно не можеше да издаде звук.

От агентите на ФБР при известни обстоятелства може да се очаква да пожертват своя живот. Но никой не може да изисква от никого да жертва живота на свои близки. Тази клауза отсъства от всякакви договори с работодателя.

Докато бавно се плъзгаше покрай хладната влажна стена на мазето, тя усети полъх на леденостуден въздух с едва доловима миризма на плесен, позната ѝ от детството и поради това странно успокоителна.

Едно... две... едно... две. Бавно, още по-бавно. Ръцете притиснати върху гърдите. Едно... две... едно... две. Краката ѝ трепереха от невероятното напрежение, което бе необходимо, за да им попречи да се подгънат под нея. Плъзгане с гръб, опрян във влажната стена... едно... две...

... ето го и бойлера, грамаден, от пода до тавана, стоманена стена, излъчваща страшна жегата... индикаторът му свети. Лесни осем или десет стъпки. Тя стигна до него, инстинктивно се отдръпна от непоносимата горещина и с облекчение изпусна въздуха от гърдите си.

Десет спечелени стъпки. Десет свободни от напрежение стъпки. Тя си позволи бързо да се плъзне покрай стената. Лъхна я адска горещина и по ръцете ѝ се застича пот, струйките проникнаха под мишниците ѝ и тръгнаха надолу, гъделичкайки я. Други струйки вече пълзяха по вътрешната страна на бедрата ѝ. Зеленикавата флуоресцентна светлина влудяващо пулсираше.

Стигна до края на бойлера, откъдето започваше пролука с широчина метър и половина — два преди следващото прикритие, което — сега вече можеше да различи това — представляваше висока редица от кантонерки за архивиране на документи.

Веднага забави придвижването си и отново започна да се плъзга покрай стената. Виждаше пред себе си черната кутийка, струваше ѝ се, че усеща обгръщащите тялото ѝ електромагнити вълни. Сега, от този ъгъл върху капака на кутийката се виждаше малка рубиненочервена точка. Какво беше това... индикатор? Щеше ли да ѝ намигне, ако я забележеше? Щеше ли поне да примигне в онази частица от секундата преди тази сграда заедно с нея и сина ѝ да се превърне в пламтяща развалина? Или това щеше да се случи без никакво предупреждение? Дали малкото чудовище щеше да забележи, че тя се опитва да се промъкне с някакъв си сантиметър по-бързо от допустимото и щеше ли това да го разгневи, така че да изригне в ярост?

Тя гледаше като хипнотизирана, мислеше си за Джаред и в съзнанието ѝ вече започваше да изкрystalизира план да се разсее, да

не мисли за това, докато се плъзга покрай влажната стена към кантонерките под трепкащата светлина над главата ѝ.

Оставаха ѝ осем метра и тогава щеше да тръгне покрай нова стена, преди да стигне до вратата.

Тя притисна гърдите си още по-силно и едва сега разбра, че дрехите ѝ са подгизнали от пот.

Мислеше си за Джаред, който чакаше сврян в някаква стая.

Плъзна се зад стената от кантонерки, без да забравя за пролуките между тях, през които несъмнено проникваха електромагнитните вълни. Стигна до ново открито пространство. Стори ѝ се дълго километри, не, сякаш се простираше в безкрайността. Отново бавно плъзгане. В този миг усети мускулен тик, някъде там, където бе връзката между крак и хълбок — нищожно трепване, но тя спря като закована. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Остана така, напълно неподвижна, затаила дъх. Чакаше червената светлинка да ѝ намигне и... Нищо! Тя си позволи безкрайно бавно да издиша. И пак се плъзна наляво. Едно... две... едно... две...

Вече чуваше шум от другата страна на тежката желязна врата, която сантиметър по сантиметър се приближаваше към нея. Хората от Групата даваха и получаваша заповеди и разпореждания, настройваха техниката си и очакваха от нея да им отвори вратата. Уоки-токито ѝ изпращя, но тя не му обърна никакво внимание.

— Кехил... Кехил... НОКП... там ли сте?

С ръце, долепени до гърдите, тя бавно се плъзгаше встрани, без да отговаря. Добра се до следващия екран за вълните — някакъв метален тръбопровод — но заслонът беше много тесен, нищо и никакви пет-шест стъпки облекчение, което ѝ се стори несправедливо малко.

В главата ѝ нахлуха мисли за Брайън-Бауман. Стрелна се портретът, генериран от фоторобота, който беше като нескопосана карикатура, без да има никаква прилика с оригинала. Как ли изглеждаше истинският Бауман? Познаваше ли го тя? Кой бе той? Отново излезе в открито пространство и с изненада установи, че бе стигнала до ъгъла, който бе студен, влажен и приятно заоблен.

Но вземането на завоя не се оказа никак лесно. Тя бавно извъртя тяло, опитвайки се за пръв път в живота си да проумее физиката на микровълновия датчик.

Не откъсваше поглед от червената точка.

Плъзгане — един сантиметър, втори. Притискаше ръцете към гърдите си все по-силно и по-силно. Усети някакво гъделичкане в гърлото. Трябваше да се изкашля. Всичко друго се изпари от главата ѝ, освен мисълта „Не смей да кашляш, главата ти ще се люшне!“.

Гъделичкането ставаше непоносимо.

Не спря да се плъзга! Гъделичкането отслабна.

Вратата беше толкова близко, че можеше да се пресегне и да я докосне. Трябваше да напрегне цялата си воля, за да не го направи. Ръцете ѝ трябваше да останат скръстени. Не можеше да си позволи резки движения — само сантиметър, после друг, трети...

На какво разстояние се намираше в момента, колко далеч бе бомбата от вратата?

Толкова ѝ бе трудно да определя разстояния, а никога, никога в живота ѝ това не бе било толкова важно. Дванайсет метра? Не, повече. Петнайсет? Може би. Петнайсет бе критичното разстояние. Датчикът беше в състояние да засича движение в рамките на петнайсет метра. А може би повече?

Гласовете от другата страна се засилваха.

Тя стигна до рамката на вратата, плъзна се така, че застана директно пред нея, бавно, безкрайно бавно отпусна ръце, сякаш галейки се по гърдите, спусна ги по корема си, изпъна ги, свали ги, следвайки контура на тялото си мъчително бавно, докато напипа дръжката с две ръце. Завъртя я внимателно, но тя не поддаде, опита по-силно, но тя пак не помръдваше, накрая я натисна с всичка сила и тя се завъртя. Благодаря ти, Господи.

— Пристигнах — обяви тя.

— Слава богу — повтори мислите ѝ глас отвън. — Отлично. Сега внимателно. Никакви резки движения.

Тя натисна вратата навън, внимателно, но решително.

И бавно.

Агонизиращо бавно, сантиметър по сантиметър. Никога не си бе представяла, че една врата може да се отваря толкова бавно...

... и чу някой да изкрещява:

— Дявол да те вземе, ще избухне!

— Всичко е наред! — извика тя на свой ред. — Разделят ни повече от петнайсет метра, сигурна съм!

Разнесоха се крясъци, вик, после съвсем внезапно и крайно изненадващо подът се надигна, чукна я леко по тила и едва сега тя осъзна, че всъщност някой я е натиснал да легне и да се отстрани от апаратурата.

Огледа се, видя, че на стълбището няма никого, и осъзна, че спазвайки правилника си, хората от екипа на Групата също са напуснали сградата.

— Добре, агент Кехил, да вървим! Мърдай! — разнесе се гласът на човека, който я бе натиснал да легне. Беше в свободен зелен комбинезон, подплатен с плочки от кевлар. На главата си носеше каска. — Махай се!

— Не! — внезапно извика тя. — Никъде няма да отида!

— Веднага изчезвай!

— Я ме остави! — изкрещя тя. — Ще стоя тук! Синът ми е тук!

— Махай се! Вън! Тази операция не е твоя, ние я поехме! Само Суарес може да остане, той ще включи машината.

— Съжалявам — непреклонно заяви Сара. — Ако нещо се случи, искам да бъда тук, за да помогна. След това ме дайте на съда. Изобщо не ме интересува!

Видя, че подполковник Суарес се усмихва.

— Права е — каза той. — Може да ми потрябва помощ. Нека остане.

Суарес насочи антената към бомбата и без предупреждение натисна бутона, изстрелващ свръхмощен импулс електромагнитна енергия.

Чу се силно изпукване. Сара, отдръпнала се встрани от генератора, почувства как косата на тила ѝ настръхва и се изправя в буквалния смисъл на думата. Тялото ѝ потръпна, сякаш импулсът бе минал през него.

Замириса на изгоряло.

Там, на двайсет метра от тях, се намираха натрупаните един връз друг сандъци, омотани с възпламенителен шнур. Отгоре беше черната кутийка на взривателя. Яркочервената точка на светодиода беше изгаснала.

— Това ли беше? — попита Сара.

— Ами... мисля, че да — отговори Суарес. — Тъ... не детектираме никакво електромагнитно излъчване. Том?

Човекът в защитния комбинезон от кевлар потвърди:

— Спектралният анализатор не приема никакво поле на протичащ електрически ток. Значи в онова нещо не тече никакъв ток.

— Приблужи се към устройството — заповяда Суарес.

Човекът с каската тронаво мина през вратата.

Сара затаи дъх и установи, че се моли наум.

Суарес ѝ обясни:

— Там всичко е изгоряло, но импулсният генератор не може да унищожи механичен взривател, така че Том ще отиде да провери.

Том се приближи до взривното устройство, пристъпвайки бавно, така че не усети как кракът му докосва обтегнатата, почти невидима жица. Той разгъна плосък жълт екран, сложи го зад кутийката и насочи към нея малък цилиндричен предмет.

Суарес продължи да обяснява:

— Това е СВ2 екран, който флуоресцира под въздействието на рентгенови лъчи. Сега той използва миниатюрен флуороскоп, за да облъчи онова нещо с рентгенови лъчи, така че да разгледа неговата рентгенова снимка на екрана. Много добре знае какво да търси — на първо място някакво отклонение от устройството, което ни изпратихте.

— Изглежда чисто — извика Том.

— Чисто е — изрева на свой ред Суарес към останалите членове на екипа.

Том отвори кутийката и погледна в нея. Всичките интегрални схеми на електронната схема бяха изгорели.

Бомбата беше обезвредена.

В този момент нещо привлече вниманието му, някакво проблясване, и той усети стомахът му спазматично да се свива.

Голям механичен хронометър. Голям, стар, кръгъл хронометър, който на всичко отгоре изглеждаше модифициран. Дългата секундна стрелка прескачаше от деление на деление с нормална скорост, но на изпадналия в паника Том му се струваше, че тя бясно се носи напред.

От часовника излизаха две жички и отиваха в един от сандъците.

Той рязко се извърна и моментално забеляза жицата, която бе докоснал при приближаването си към бомбата. Нелепа система, използвана от командосите в джунглата. Точно от вида, на който никакви електромагнитни импулси не могат да сторят нищо.

Секундната стрелка обикаляше циферблата, насочвайки се към стоманения щифт, с който щеше да направи контакт. Обикновен механичен таймер за 60-секунден интервал. Оставаха по-малко от трийсет секунди.

Зад гърба на Том някой извика:

— Какво става?

— Назад! — дрезгаво изкрещя Том. — Не е обезвредена!

Най-простата възможна адска машина! Естествено, във взривателя, който бяха анализирали, нямаше нищо такова. Бауман в никакъв случай не беше човек, който би се доверил изцяло някому, даже не и на онзи, който бе изработил сложния взривател. Затова го бе дублирал със своя система.

Две скапани жички!

Можеше ли да ги среже?

Ами ако някъде вътре имаше от онези електрически схеми, които затварят контакт при прекъсване на външната верига? Тогава бомбата щеше да експлодира!

Пръстите на Том се разтрепериха.

Да ги среже или не?

Две жички.

Оставаха по-малко от десет секунди.

Не. Онези електрически схеми имат нужда от три жици.

Пет секунди преди стрелката да докосне щифта...

Той ги срязва.

Примигна, напругайки тяло, сякаш това би му помогнало.

Секунда... две... три...

Нищо.

Том бавно издиша и усети, че по бузите му се стичат парещи сълзи.

Бомбата наистина беше „мъртва“. Той се обърна и с изкуствено спокоен глас докладва:

— Взривното устройство е обезвредено.

Суарес клекна на пода, изпитал неимоверно облекчение. Сара се облегна на рамката на вратата, неспособна да повярва, че всичко е свършило. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Устройството е обезвредено — извика навън Суарес.

И тогава уоки-токите на Сара изпраща.

— Кехил, Кехил, Рот е.

— Рот, тук е Кехил — отговори тя. — Приемам.

— Засякохме твоя човек.

95.

Докато насочваше хеликоптера си встрани от предписания въздушен коридор, Дан Хамънд чу в слушалките:

— Хеликоптер три-две-едно-три, отклонявате се на север от предписания ви маршрут. Хеликоптер три-две-едно-три, от...

Хамънд щракна ключа в положение „Предава“:

— Аз... имам... проблем... — опита се да каже той, както предварително бе решил.

Но диспечерът го прекъсна:

— Хеликоптер три-две-едно-три, зоната, в която току-що навлязохте, е обявена забранена за достъп.

Забранена? Това пък какво беше? Хамънд за момент се обърка. Кой, по дяволите, би могъл да очаква подобно нещо? Защо ще е забранена тази зона?

И отново щракна ключа на радиостанцията, за да попита.

Тя стигна по стълбището до двайсетия етаж на сградата, изкачи се по тясната желязна стълба, извеждаща на покрива, и излезе на открито под сивото небе на късния следобед. Въздухът беше влажен. Спря да си поеме дъх. Зад нея на стълбичката чакаха няколко полицаи, дошли на помощ. От двете страни се издигаха много по-високи сгради. От улицата долу достигаше шум от викове, сирени и клаксони.

Веднага съзря двата застанали един до друг силуета. Не различаваше лицата им, но не беше необходимо — позна ги.

Джаред. Беше със запушена уста и с белезници. Тънките му китки бяха стегнати в стоманения пръстен само на единия бележник. Другият край бе заключен към правоъгълен предмет, нещо, в което Сара изведнъж позна пластмасовата кутия, в която синът ѝ си носеше обяда от къщи. Погледна отново, този път по-внимателно, защото нещо не ѝ бе ясно. Правилно ли виждаха очите ѝ?

Измамно мекият му глас я изпълни с ужас:

— Сара — проговори Бауман с отвратителна нежност, — не искам да сторя нищо лошо на Джаред, но ще го направя, ако бъда оставен без избор. Само от теб зависи това да не се случи.

— Бомбата ти е обезвредена — каза тя в отговор, все още леко задъхана. — Просто е безсмислено да продължаваш. — И тя пристъпи няколко крачки напред, за да даде възможност разговорът им да бъде предаден по включеното ѝ уоки-токи.

— Не се приближавай повече, ако обичаш. Предполагам се досещаш, че бих предпочел да се махна оттук, вместо да остана. Така че двамата с теб сега ще сключим сделка. — Беше странно: сега той говореше с акцент и гласът му бе съвсем различен.

— Какво искаш? — попита го тя, отвратена от мисълта, че се налага да преговаря с това чудовище.

— Само след няколко минути ще съм напуснал тази сграда. Ще взема Джаред с мен.

— Какво означава това? — Беше изморена, дори костите я боляха, и не искаше да повярва на ушите си. Едва сега може да види

лицето на Джаред. Очите му бяха широко отворени от уплаха и той стоеше, без да помръдва, сякаш замръзнал.

— Само за първата част от моето пътуване. Колкото да си гарантирам безпрепятствено изтегляне. Пътническа застраховка, така да се каже. Обещавам ти, че на Джаред няма да се случи нищо, стига да ми сътрудничиш.

— *Обещавах ли?*

— Просто няма причина да наранявам сина ти. Всъщност аз доста го обичам.

Постепенно в нея бе настъпила някаква промяна, някаква студенина, странна сплав от омраза, решимост и горещо желание да опази сина си и това я накара да забрави за страха.

— Защо не вземеш мен вместо него? — предложи тя и направи още една крачка напред.

— Моля те, Сара — спря я Бауман. — Заради Джаред остани там, където си. И ме изслушай внимателно. Не бих желал ти или някой от хората ти да допуснете грешка. Първо, трябва да направя телефонно обаждане. — Бауман извади от джоба си клетъчен телефон, разгъна го и набра номер. Вслуша се за няколко секунди в слушалката, после донабра още няколко цифри. — Такаа... — каза той. — Благодаря ти за телефона, Джаред. Сега бомбата е задействана. — Той прибра клетъчния телефон и вдигна пред погледа на Сара малък предмет, който ѝ беше трудно да различи. — Това е едно много интересно устройство, наричано „ключ на смъртта“. Сигурен съм, че знаеш как работи. Бутонът е свързан с малък радиопредавател и сигнал-генератор, който излъчва непрекъсната честота. Прави го дори в този момент. Предавателят е маломощен, излъчва някакъв си един миливат. Става за използване само в обсега на пряката видимост. Докато държа бутона натиснат, сигналът се излъчва. Пусна ли си пръста, предавателят престава да излъчва.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, макар да се досещаше. Гласът ѝ издайкически трепереше.

— В кутията за обяд на Джаред има малко експлозивно устройство — половин блокче C-4, свързано към капсул-детонатор, който от своя страна е свързан последователно с модифициран пейджър. Току-що позвъних на пейджъра и с това отворих едно реле. Сега има едно-единствено нещо, което пречи на бомбата да избухне —

сигналът, който моят предавател излъчва. Нормално затвореното реле е свързано към миниатюрен радиоприемник, програмиран да приема само една честота. Докато приемникът „чува“ сигнала — подчертавам, *непрекъснато* излъчвания сигнал — ключът стои отворен, така че всичко е наред. Но ако сигналът спре или бъде макар и за малко прекъснат, релето се затваря и осъществява верига между батерията и капсул-детонатора, взривявайки блокчето С-4. И Джаред... изчезва. Половин фунт С-4, не повече, но напълно достатъчно, за да го превърне в мъгла.

Джаред стоеше със затворени очи.

— Ти си болен — прошепна Сара. — Няма друга дума. Той е дете.

— Така че ако ми се случи нещо... да кажем, ти или някой от твоите хора се поддаде на импулса да ме застреля — аз отпускам пръста върху бутона и всички хвъркваме във въздуха. Ако се опитате да заглушите сигнала, приемникът ще престане да го „чува“ ясно и Джаред ще умре. Ако пък по някакъв начин ти попадне в ръцете и се опиташ да го изтеглиш в безопасност, в мига, в който той се отдалечи или скрие от предавателя в ръцете ми, пак умира. Един съвет: дори не опитвайте стандартната тактика на ФБР да ме изчакате да се изморя, защото когато батерийката на предавателя или на приемника в кутията на Джаред се изтощи, бомбата ще се взриви.

— И как да знам, че казваш истината? — попита тя с кух глас. Знаеше, че Групата и нейните хора напрегнато слушат този монолог по уоки-токито, и се ужасяваше от мисълта, че някой „герой“ може да направи грешката да премахне Бауман по някакъв начин.

— Предполагам, че се съмняваш, нали така? От друга страна... готова ли си да поемеш риска?

Сара изгледа Бауман, после свали погледа си върху Джаред и с неочаквана страст в гласа попита:

— Питам се как можеш да направиш подобно нещо? Нима поне малко не обичаш Джаред?

Бауман цинично се усмихна.

— Не си блъскай главата с подобни въпроси, Сара.

— Разбирам какъв си, научих какво представляваш. Просто си мислех, че изпитваш нещо към Джаред. Наистина ли си готов да го убиеш? Не вярвам.

Усмивката на Бауман се стопи. Тя беше права — този човек наистина имаше някакви чувства към детето, но подобни чувства са мимолетни и сега за него приоритет номер едно бе как да избяга. Цялата работа бе в неговата увереност, че Сара няма да допусне на сина ѝ да се случи нещо лошо и сега това бе най-важното.

— Не ме подлагай на изпитание, Сара — заплашително каза той. — Дори не си помисляй. Сега... Джаред ще ме придружи до едно близко летище. Когато се кача на самолета и се почувствам в безопасност, ще ти го върна. Искам да разбереш едно: ако някой направи грешка или ако се държи прекалено агресивно, Джаред ще загине и кръвта му ще изцапа твоите ръце.

Сара чу слаб шум в далечината и вдигна глава. Звукът постепенно се засилваше и тя изведнъж се досети от какво е. След малко към тях с характерния пърпорещ звук се снижи хеликоптер — беше черен, издължен и с тъмни стъкла.

Малко преди този момент намиращият се в командния пункт на Групата доктор Ричард Пейн се обърна от уоки-токито, което бе слушал до момента.

— Суарес — отсечено заповяда той, — веднага ела тук. Имам нужда от малко оборудване...

Пърпоренето на хеликоптера вече бе оглушително, защото той висеше над главите им.

— Разбрахме ли се? — извика Бауман. — Споразумяваме ли се? Сара погледна Джаред. По бузите му се стичаха сълзи.

— Да — извика тя на свой ред. Решението изобщо не беше трудно. Но можеше ли да вярва, че този човек ще освободи Джаред, когато хеликоптерът кацнеше? Всъщност с какъв избор разполагаше тя?

Витлото над главите им застрашително се въртеше.

Бауман отиде при машината, стискайки Джаред за ръка. Някъде долу виеха сирени и сигналните въртящи се лампи на патрулните коли хвърляха сини и червени отблясъци по стените на околните сгради.

Той скочи в отворената врата на хеликоптера и бутна Джаред на седалката до пилота. С бързо невидимо движение на ръката деактивира бомбата в кутията, завързана за китките на детето, след това изключи предавателя.

Хеликоптерът още не бе излетял. Бауман погледна Дан Хамънд и отсечено му заповяда:

— Ей, ти, слизай от машината. Няма да пътуваме за „Тетърбъро“.

Хамънд, изплашен, но и облекчен, се надигна от седалката си, промъкна се покрай Бауман към отворената врата и слезе на покрива. Бауман седна на мястото му и хвана лоста.

— Дяволски си прав, че няма да пътуваш за натам — чу се глас непосредствено зад него и Бауман усети докосването на хладна стоманена цев до слепоочието си.

Гласът беше на лейтенант Джордж Рот, който бе изпъзлял иззад високите облегалки на седалките от първата редица, където бе чакал своя момент.

— Правиш голяма грешка — каза Бауман на Рот и пусна лоста на комбинираното управление. — Това дете носи бомба.

— Знам за бомбата — уведоми го Рот. — Не се ли сецаш, че иначе досега да съм те очистил?

Бауман се усмихна, но усмивката му бе леденостудена. Той бързо се пресегна и изтегли револвера от пристегнатия към глезена му кобур, скочи от седалката, извъртя се с лице към полицаия и се прицели в него. Дързост, характерна за командос.

— Сега ще слезеш ли от хеликоптера, или предпочиташ да умреш?

Двамата напрегнато се гледаха в очите.

— За мен тази ситуация е патова — проговори Рот. — Струва ми се, че имам по-добра идея. По-добра и за двама ни. Ти пускаш детето, а аз идвам с теб вместо него. Така Сара си получава сина, а ти оставаш със заложник.

— Ами ако не се съглася с това? — попита Бауман.

— Тогава всички хвъркваме във въздуха. На мен специално не ми пука. Честно ще ти кажа, от известно време ми минава мисълта да свърша със себе си.

— Ами ако се разбере, че полицай от нюйоркската полиция е станал причина за смъртта на едно дете?

Рот сви рамене.

— Че кой ще разбере нещо? Нали ти си направил бомбата. Пусни детето да си върви.

— Благодаря, но ще се въздържа — отговори Бауман. — Честно казано, детето е много по-ценен заложник. А и не бих искал да научавам на какви номера си способен.

— Виж — каза Рот, — ние не говорим за някакъв си заложник. Става дума за дете, към което, доколкото разбрах, не си съвсем безразличен. Сигурен съм, че не искаш да ти тежи на съвестта.

— Повярвай — отговори Бауман, — не искам да падне нито косъм от главата на това дете. Ако му се случи нещо, виновен ще си само ти.

Рот обмисли следващите си думи няколко секунди, които в напрегнатата тишина се проточиха като цяла вечност.

— Добре — въздъхна той. — В такъв случай ще ти разкажа какво направихме през последните няколко минути. Предполагам знаеш, че тук са дошли група момчета от Противоядрената група, и ако изобщо си такъв професионалист, за какъвто те смятат, сигурно ти е известно, че те са най-добрите в занаята. Докато двамата със Сара си бърбихте, нейното уоки-токи беше отворено и момчетата чуха всичко. Изслушаха крайно внимателно твоето описание на бомбата. Така... та тези момчета носят със себе си една играчка на име спектрален анализатор, която и аз не знам как успя да открие що за сигнал излъчваш, каква е неговата честота и други подобни неща. И както бързо го разбраха, така и бързо направиха предавател, който да излъчва точно същия сигнал на точно същата честота... Дреболия за такива като тях. Аматорска работа. На генийчетата им трябваша само пет минути, за да се справят. Междувременно пък аз се дотърсих до хеликоптерната площадка на няколко преки оттук и скокнах в хеликоптера. Та искам да ти кажа, че точно в този момент въздухът около нас е бомбардиран от този сигнал, с който така се гордееш. Така че бомбата на Джаред няма да избухне. Мен ако питаш, можеш просто да изхвърлиш този бутон, дето го държиш. Да не ти тежи. Хайде, давай... не се безпокой, няма да гръмне.

— Опитът беше много добър — каза Бауман. — Без малко да ти повярвам.

— А бе ти май не ме разбра — въздъхна Рот. — Хубаво... провери дали ти казвам истината. Хвърли бутона през прозореца.

— Наистина ли искаш да си играеш с живота на детето?

— Ей, я почакай — възкликна Рот, сякаш изведнъж осъзнал нещо. — Не ми вярваш, така ли? Наистина не ми вярваш, а? Тогава ще ти кажа няколко числа, приятелю: ти излъчваш във VHF обхвата на сто четиридесет и седем мегахерца, а сигналът е модулиран с честота седемнайсет цяло и половина килохерца, което, както ме убедиха, било равно на точно седемнайсет хиляди и петстотин периода в секунда.

Този път Бауман не се усмихна. По бузата му бързо се спусна едра капка пот. Значи наистина бяха дублирали неговия сигнал-генератор. Той се изруга наум.

— Та си мисля, че май си загубил лоста за упражняване на натиск, а?

— Ами ако вашите изчисления с малко се различават от истината? Тогава...

— Виждаш ли — продължи все така небрежно Рот, — честно казано и на нас не ни се иска да рискуваме подобна грешка. Затова пак ще ти повторя предложението: пусни Джаред да си върви и задръж мен вместо него. Така ще имаш все пак някакъв лост, а Сара ще получи сина си. Всички печелят. Какво ще кажеш?

Бауман се поколеба. Разбираше, че не разполага с много възможности. Бомбата явно бе обезвредена. Макар да не знаеха, че той сам я бе деактивирал, експертите бяха направили необходимото да се справят с нея. Той сигурно бе по-бърз с револвера от полицаия и без съмнение щеше да може да го убие, но съществуваше не нулева вероятност, че полицаят няма да умре на място, ще може да стреля и може би да го рани, а подобен риск не си струваше. Всъщност защо този полицаей не го бе убил веднага? Дали не блъфираше с дублирането на сигнал-генератора? Това също бе възможност, но полицаят се държеше прекалено уверено. Едва ли би разигравал подобен театър, ако допускаше, че животът на детето наистина е застрашен, особено когато ставаше дума за сина на Сара. По-вероятното обяснение бе, че полицаят не иска да рискува с престрелка, която по някакъв начин би могла да повреди преподавателя. Тънка сметка, наистина.

— Добре — съгласи се той.

— Махни бомбата от детето — каза Рот.

— Можеш да го направиш сам — отвърна Бауман и му подаде ключа за белезниците.

Рот взе ключа и свали белезниците на Джаред. Забеляза, че са от типа, широко използван от полицаите — „Смит енд Уесън, модел 100“.

— Сложи сега устройството на седалката до теб — нареди Бауман. — Не се безпокой, аз вече го бях деактивирал.

Рот бързо остави кутията за храна на седалката. Видя, че през китките на момчето минава алена ивица.

Джаред бавно вдигна ръка и внимателно свали лепенката от устата си. Очите му се насълзиха от болка, докато го правеше. После извади парцала.

— Добре ли си? — попита го Рот.

— Не знам — с нещастен глас отвърна Джаред. — Мисля, че да.

— Окей — каза с облекчение Рот. — Слизай сега.

Сара наблюдаваше оставения на празен ход хеликоптер.

— Какво прави Рот вътре, по дяволите? — не се сдържа тя.

— Прехванахме хеликоптера и го принудихме да кацне — обясни й Виджиани какво се бе случило междувременно. — Беше навлязъл в забранена зона. На Рот му хрумна идеята да се качи на борда и да опита да изненада Бауман.

— Господи, надявам се, че знае какво прави.

— Бъди спокойна, знае — увери я Виджиани.

В същия момент Сара видя Джаред да слиза по трите стъпала на спуснатата подвижна стълба и да изтичва към нея. Тя го прегърна с все сила. Той плачеше, а миг по-късно плачеше и тя.

— О, Джаред, милото ми момче!

Пилотът също се приближи и каза:

— Онзи задник по-добре да внимава с машината. Дяволски е скъпа.

— Ти се радвай, че си жив — сръза го Виджиани. — И че не си в затвора.

— Ей — възмути се Хамънд, — нали сключихме сделка? Нали се съгласих да ви сътруднича? По-добре се погрижете да направите това, което обещахте.

Вътре в хеликоптера двамата мъже, останали сами, стояха насочили револвери един срещу друг.

— Сега — проговори Бауман, — понеже аз ще трябва да седна на мястото на пилота, ти ще трябва да свалиш револвера си пръв.

Рот спокойно го изгледа и обясни:

— Ако ме убиеш, нищо няма да спре снайперистите на покрива да те ликвидират. Нали се сещаш?

Бауман кимна.

— Повярвай ми, знам, че живият заложник е по-ценен от мъртвия полицаи. Свали револвера.

Рот за миг се замисли дали да не се направи на герой, но чувстваше превъзходството на противника си и знаеше, че Бауман ще го убие само за част от секундата и после ще се опита да се изплъзне на снайперистите. Нямаше как, налагаше се да се довери на инстинкта на Бауман да оцелява.

Свали револвера си и го пусна на пода.

— Сега изпразни джобовете си — нареди Бауман.

Рот се подчини и хвърли на пода няколко дребни монети и връзка ключове.

С непостижима бързина Бауман го удари с дръжката на револвера си по слепоочието, достатъчно силно, за да го изпрати в безсъзнание. Рот се свлече на пода на хеликоптера. Бауман не искаше да го убива, нито дори да го осакатява. Рот наистина му бе по-нужен като жив заложник.

Той закопча с белезниците на Джаред ръката на Рот за дръжката на креслото, скочи на пилотската седалка и огледа пулта за управление. Веднага забеляза, че е по-различен от старите модели, на които се бе учил да пилотира.

Но не забеляза Рот да помръдва.

Не забеляза как клепачите на Рот трепват.

Рот предпазливо отвори очи. Бавно плъзна лявата си ръка, оставена свободна, към колана си и напипа скритото малко джобче, където винаги носеше резервния ключ за белезници.

Не е много известно, но всички белезници използват един и същи универсален ключ. Така че белезниците, с които Рот бе закопчан към седалката — „Смит енд Уесън модел 100“ — можеха безпроблемно да се отключат с ключа на белезниците, които

използваше Рот — „Пиърлес“. Рот благодари на съдбата, че не бе преминал на много по-редките „Смит енд Уесън модел 104“, които бяха с повишена сигурност и по тази причина имаха уникален ключ.

От този ъгъл не можеше да вижда Бауман, но шумът на двигателя му подсказваше, че все още стоят на празен ход на покрива. Бавно вкара ключа в ключалката на белезниците и с леко завъртане на китката се освободи.

Все така бавно, молейки се Бауман да е зает с друго и да не го види, той плъзна едната си ръка нагоре и незабелязано отново активира бомбата.

След това с единствено движение се претърколи през отворената врата на хеликоптера и падна на покрива на сградата.

Бауман вдигна поглед навреме, за да види бягството на Рот, но не изпадна в паника, а притегли лоста на комбинираното управление към себе си и вдигна хеликоптера във въздуха.

Имаше ясна представа как точно стоят нещата. Знаеше, че ФБР и полицията не разполагат с нищо по-сериозно от леко огнестрелно оръжие, което просто нямаше как да свали хеликоптер като този. Известно му бе още, че съгласно приетия преди един век закон на американската армия е забранено да участва в качеството на пазител на закона на територията на страната. Което означаваше, че военните нямат право да свалят хеликоптера му.

Заложниците му — първо Джаред, след това Рот — му бяха дали възможност да се вдигне във въздуха. Това бе всичко, от което имаше нужда. Хеликоптерът се издигна високо над Манхатън и се насочи към един отдалечен район на Ню Джърси. Бауман беше изпълнен с гордост. Осъзнаваше, че току-що е преодолял най-голямото предизвикателство в кариерата си и че макар да е допуснал някои грешки, все пак от него наистина няма по-добър.

— Рот! — извика Сара. — Какво... какво се случи? Какво стана с бомбата?

— Бомбата ли? — невинно попита Рот и сви рамене. Все още бе замаян от удара по главата и падането от хеликоптера на покрива. После се ухили на доктор Ричард Пейн. — Вашият сигнал генератор свърши страшна работа. — Измъкна изпод колана на синята си

полицейска униформа продълговата кутийка с размерите на пакет цигари и я подаде на Пейн.

Сара видя двамата да си разменят многозначителни погледи, но не разбра техния скрит смисъл.

В следващата секунда вниманието ѝ бе привлечено от мощна експлозия на километър от тях над река Хъдсън.

Всъщност най-напред пламна голямо огнено кълбо, после над него се издигна и бял, и черен дим. След няколко секунди до тях достигна оглушителен тътен. Хеликоптерът описа остра огнена траектория и започна да се разпада още във въздуха, обсипвайки повърхността на реката с милиони дребни отломъци.

— Рот — каза Сара и го прегърна, — обикновено не обичам, когато не ми казват всичко, но... предполагам този път ще трябва да направя изключение. Отлично свършена работа!

Накрая бе разбрала какво се бе случило. Изглежда, специалистите на Групата, възползвайки се от информацията, която Бауман, без да подозира, им бе предоставил по нейното уоки-токи, бяха изработили в светкавично кратък срок малък предавател за Рот, който да работи с бомбата на Бауман. Бяха му го дали преди да се качи на хеликоптера от площадката недалеч от тук. Стриктно погледнато Рот не бе направил нищо незаконно.

Но май не бе съвсем така. Действително той не бе взривил сам бомбата в хеликоптера, но сигурно се бе погрижил да е включена, докато предавателят на кръста му не бе преставал да излъчва от момента, когато Бауман се бе качил в машината, така че тя нямаше как да избухне, докато Рот се намира наблизо.

Рот наистина бе блъфирал, поне частично — не бе казал на Бауман, че предавателят е на колана му и че той е единственият наличен. А щом хеликоптерът се бе отдалечил извън обсега на предавателя — над реката, както бе пресметнал екипът на Групата, макар че тази оценка сигурно бе била един от рисковите моменти — приеманият сигнал бе отслабнал достатъчно и бомбата бе избухнала. Никой никога нямаше да научи естествено, и определено никой от хората на покрива никога нямаше да сподели дори с колега за случилото се. Невъзможно бе да се докаже каквото и да било... а и нали в крайна степен справедливостта бе възтържествувала.

Малкълм Дайсън изключи програмата на Си Ен Ен и гневно завъртя количката си към редицата телефони, подредени на писалището му.

— Проклетият Принц на мрака се издъни! — изкрещя той в празното пространство и бе смаян да чуе, че някой му отговаря.

— Наистина — каза един мъж, приближавайки се откъм вратата, придружаван от други двама.

Дайсън зяпна. Трима други се изкатерваха през прозорците. Разпозна тъмносините униформи с големи яркожълти букви на тях. Не беше необходимо да ги чете, за да се досети, че това са федерални маршали на Съединените щати. Никога нямаше да забрави първия път, когато бе видял същите тези униформи със светложълти букви. Беше в нощта, когато убиха дъщеря му.

— Какво... — започна той.

— Казах „наистина“ — повтори мъжът. — Но поне ни даде основание да ви отправим обвинение, срещу което издействахме екстрадирането ви, господин Дайсън. Макар че вие и хората ви също доста ни помогнахте.

— Какви ги дрънкате, по дяволите?

— Нали разбирате, след като разполагаме с неопровержими доказателства за ролята ви в международния тероризъм, швейцарското правителство повече няма да ви защитава. Просто не може. Така че ви предадох на нас. Екстрадират ви в Съединените щати. — Маршалът заключи ръцете на Дайсън в белезници и избута количката му навън от кабинета и по дългия главен коридор на чудесното имение, което Малкълм Дайсън бе кръстил Аркадия. — Прекрасно място сте си устроили тук — отбеляза той, позволявайки си да хвърли поглед наоколо. — Направо възхитително.

98.

Погребалната служба се състоя на едно малко невзрачно гробище в южната част на Бостън, където семейство Кронин имаше откупени места. Джаред не плака. Издържа стоически, безстрастен, безмълвен.

Теди Уилямс обаче плака с истински сълзи, както и Сара — също с истински сълзи. Небето пак беше сиво и облаците се носеха като цигарен дим.

След като всичко свърши, преди тълпата да се бе разпръснала, Папас се обърна към Сара, усмихна ѝ се тъжно и попита:

— Как е, шефе?

— Точно както ти изглежда — отговори тя.

— Вярно ли е, че те изтеглят в централното управление?

Тя отново кимна.

— Приятно е, нали? Напред и нагоре...

— Мисля, че да...

Той понижи глас, така че Джаред да не го чуе.

— Джаред издържа на всичко като мъж. Силно дете.

— Да. Но му е тежко...

— Предполагам, че същото може да се каже и за теб.

— Да... Но в по-малка степен. Не го харесвах, но имахме син, който ни свързваше. Най-ценното нещо в живота ми. Затова не бих казала, че бракът ми с него е бил грешка. Вярно, не трябваше да се омъжвам, но го направих, и в резултат от ада на съвместното ни съществуване се получи най-прекрасното същество на света.

— Мисля, че късметът ти с мъжете все някога ще ти изневери.

— Може би — каза тя, обърна се, отиде при Джаред и го хвана за едната ръка. Папас взе другата му ръка и тримата тръгнаха към колата.
— На този свят всичко е възможно.

кода

Боби Хигинс Сладкия бе съден и намерен за невинен по обвинението във връзка с убийството на Валери Санторо.

Малкълм Дайсън бе тикнат зад решетките в американски затвор и почина там от сърдечен удар.

„Манхатън Банк“ бе обявена за фалирала, а акциите ѝ за лишени от стойност. Банката на Федералния резерв сключи сделка със „Ситикорп“, която пое ангажимента да изкупи малкото останали авоари на „Манхатън Банк“. Два дни по-късно Уорън Елкинс се самоуби.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Мрежата наистина съществува, макар и под друго име и естествено на друго място в Ню Йорк Сити. Някои от подробностите, особено онези, отнасящи се до мерките за сигурност, или са художествена измислица, или съзнателно не са детайлизирани.

Но уязвимостта ѝ си остава реалност. Ето какво писа един кореспондент на „Ню Йорк Таймс“ през 1992 година по повод реалния прототип на Мрежата: „Ако потокът данни неочаквано спре, ще рухнат финансови империи и ще се заклатят правителства... Ако се повреди нещо в идеалния свят на електронните пари, цялата система ще спре със скърцане, докато обработва последния си гигабайт“.

Издание:

Джоузеф Файндър. Часът нула

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1997

Редактор: Иван Тотоманов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.